

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Okuyucu ve Canavar

— ON İKİ EV SERİSİ DÖRDÜNCÜ KİTAP —

SHARON SHINN

YAYIN NO. 2144

Okuyucu ve Canavar

Sharon Shinn

Örijinal Adı: *Reader and Raelynx*

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Edtör: Burcu Karalepe

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Pınar Demirhan

1. Basım: Mayıs 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 588 - 5

Sertifika No: 43949

© SHARON SHINN, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Korosul Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No. 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editan@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftahovuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Okuyucu ve Canavar

Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI

*Bir seri yazmanın keyfini ve zorluklarını paylaştığım,
müthiş yazarlar, sadık çalışma arkadaşlarım ve
gerçek dostlarım, Kay Kenyon ve Louise Marley'e.*

1. BÖLÜM

Dalcey, Ghosenhall'a kışın ortasında, soğuk ve güneşli bir sabah girdi. Şehrin dış kapılarına yerleştirilen nöbetçileri onaylayan bakışlarla süzdü. Siyah ve altın rengi üniformalarıyla şehirde devriye gezen kraliyet askerlerini. Geceyi geçireceği bir han aramadan önce atını kralın sarayına doğru sürdü. Uçsuz bucaksız araziye çeviren duvarların ardındaki bahçelere, çeşmelere ve şaşalı mimariye oradan geçen her yolcu gibi hayranlıkla baktı. Saray sıradan askerler yerine, bir avuç üstün yetenekli ve amansız savaşçı tarafından korunuyordu. Kralın Gezginleri denen bu grup, en ufak bir kışkırtmada bile ölümcül bir savaşa girebilecek kadar cesur ve gözü pekti.

Dalcey hafifçe başını sallayarak yoluna devam etti. Kral Baryn'ın iyi korunduğunu görmek sevindiriciydi. Tahtı tehlike altındaki bir hükümdar asla işini şansa bırakmamalıydı. Askerlerin sokaklarda devriye gezdiğini ve bütün kapıların korunduğunu cümle âleme ilan etmeliydi. En sıradan ziyaretçilere bile. Kimse krala kolayca zarar verebileceği izlenimine kapılmamalıydı.

Ghosenhall büyükçe ve güzel bir şehirdi. Dalcey, geniş caddelerden ve varlıklı kimselerin yaşadığı ve tüccarların işlerini yürüttüğü zengin mahallelerden geçerek yoluna devam etti. Sarayın hemen dışında, belki bir, bir buçuk kilometre ileride daha pis ve

tehlikeli sokaklar olduğunu biliyordu. Ama bu iş için bir hırsız ya da katile ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu.

Rayson sarayın sekiz yüz metre kadar ilerisindeki bir hanı tavsiye etmişti. Tam da, Dalcey'nin seveceği türden, küçük, gizli saklı ve pahalı bir yerdi. Orta yaşlı, açıkgoz hancı Dalcey'nin kılığını şöyle bir süzdü. Paltosu Arberharst'tandı. İyi kalite kumaştan dikilmiş, pahalı bir parçaydı. Şapkasına da elmas bir iğne takmıştı. Dalcey karşılaştığı çoğu insanın onu yabancı bir memleketten gelen ve pahalı mallar alıp satan bir tüccar sanacağını biliyordu.

"Sadece bu gece mi, yoksa daha uzun mu kalacaksınız bayım?" diye sordu hancı saygıyla.

"En az iki gece kalmayı planlıyorum," dedi Dalcey konuk defterini sahte bir isimle imzalarken. "Ama işim umduğumdan uzun sürebilir. Sizin için mahsuru var mı?"

"Elbette yok, efendim. Ama bu gecenin ücretini peşin alıyoruz. Atınızı ahıra bağlayacağız. Onun için de ayrıca ücret talep edeceğim."

"Tabii. Atımı dışarıdaki çocuğa verdim zaten. Yemek servisi yapıyor musunuz? Ya da beni gönderebileceğiniz iyi bir yer var mı?"

"Hemen yandaki Daffledon'un yemekleri nefistir. Ama biraz pahalı. Yan sokakta Siyah Kapı Meyhanesi var. Hem yemekleri güzel hem daha ucuz."

"Mükemmel."

Hancı ona oda anahtarıyla temiz bir havlu verdi. Dalcey, geniş merdivenden ikinci kata çıktı. Oda biraz ufak olmasına karşın temizdi. Mobilyalar da idare ederdi. Karyolanın dantel perdeleri vardı ve el yüz yıkama leğeni mermerdi. Eh, en azından parasının karşılığını alacaktı.

Dalcey penceresinin sokağa baktığını görünce sevindi. Önünde uzun süre durarak aşağıdaki kargaşayı izledi. At arabaları, el arabaları, atlılar ve yayalar. Hepsi de bir yerlere yerleşmeye çalışıyordu. Şehirdeki herkesin güler yüzlü, akıllı ve tertipli olma-

sına imkân yoktu tabii, ama Dalcey'nin görüş alanından gelip geçenlerin çoğu bu özelliklere sahipti. Ghosenhall'un varlıklı ve iyi idare edilen bir kent olduğu açıkça görülüyordu. Dalcey'nin tecrübelerine göre bir liderin karakterini, ona hizmet edenlerin tavırlarına bakarak anlamak mümkündü. Kötü bir efendi, hırçın ve ahlaki bozuk bir halk yaratıyordu. Zayıf bir hükümdarın halkınınsa kaygılı ve çıkarıcı olması kaçınılmazdı. Ama iyi bir kralın yönettiği ülkenin refahı artıyor, halkı da hayatından memnun, başarılı, mutlu ve barışçıl insanlar oluyordu.

Baryn'e yazık olacaktı doğrusu. Keşke ölmesi gerekmeseydi.

Dalcey şapkasıyla paltosunu çıkarıp çift kapaklı elbise dolabına özenle yerleştirdi. Bavulunu yatağa koydu ve önce en gerekli eşyalarını çıkarmaya koyuldu. Yarın giyeceği siyah pantolonla bordo rengi, ipek yelege yolculuk sırasında bumburuşuk olmuştu. Hancının şüphesiz onları ütületebileceği birileri vardı. Siyah botları da biraz çamurlanmıştı. Ama yemek dönüşü onları kendi cilalayabilirdi.

Üzerinde süslü bir el yazısıyla adının yazdığı kart şeklindeki, kalın parşömeni çıkardı. Yarın saraya bu davetiyeyle gidip kralla görüşecekti. Bavulda ayrıca bir sürü resmi görünümlü evrak vardı. Bir Karyndein haritası, yüksek rütbeli Arberharst yetkililerden bir ticaret anlaşması, Gillengarialı tüccarlarla ticaret yapmaya hevesli Arberharstlı tüccarların listesi ve Gillengaria altınlarıyla Arberharst'ta kullanılan gümüş paraların kurlarına dair açıklamaları içeren bir belge. Kral Baryn, Arberharst'la ticaret ilişkilerini geliştirmeye son derece istekliydi ve birçok Arberharstlı da bunu dört gözle bekliyordu.

Gelgelelim, Kral Baryn'le görüşecek Arberharstlı heyet üyelerinin cesetleri şimdi Fortunalt açıklarında yüzüyordu. Kral, kendi hükümeti içindeki ticaretten çok savaşla ilgilenen ayrılıkçı grupların ihanetine uğramıştı.

Özellikle de, bir isyan çıkarmayı ticaret ilişkilerinin önüne koyan, Rayson Fortunalt'ın ihanetine.

Dalcey dünyayı az çok gezmişti. Arberharst aksanına, ülkesinin dışına nadiren çıkan kralı kandıracak kadar hâkimdi. Bir yabancı gibi giyinip kibirli bir özgüvenle konuşabilirdi. Baryn'i belli belirsiz egzotik havasıyla kandırabilir ve hatta etkileyebilirdi. Onu bu ülkede doğup büyümüş ve Rayson Fortunalt'ın pis işlerini gören bir katil değil de, uzaklardan gelen bir yolcu olduğuna inandırabilirdi. Evet, bütün bunları yapabilecek kadar yetenekliydi.

Kralla görüşmesinin uzun süreceğini sanmıyordu. Dolayısıyla fırsat ayağına geldiğinde onu iyi değerlendirmeliydi. Sonrasında konuşmasına ya da rol yapmasına gerek kalmayacaktı.

Baryn'i öldürmek kolaydı. Zor olan, Ghosenhall'dan canlı çıkabilmektir. Dalcey valizden kraliyet sarayının detaylı bir krokisini çıkardı. Taht odasından, mutfaklara ve bütün koridorlara dek her şey açıkça belirtilmişti. Üç haftadır buna o kadar çok bakmıştı ki artık ezberinden çizebilirdi. Askerler şu taraftan gelirse, o *buradan* kaçacaktı. Ana kapıya ulaşamazsa, mutfak bahçesini deneyecekti. Haber çabuk duyulmayacağı için bir süreliğine avantajlı taraf o olacaktı. Belki taht odasında kargaşa çıkacaktı, ama aşçılar kralın öldüğünü hemen fark etmeyecekti. Kilere dalıp yolunu kaybetmiş gibi davranan bir yabancıyı yadırgamayacaklar, hatta ona yardımcı olmaya çalışacaklardı. Dalcey o zamana kadar cafcıflı yeleşinden de, aksanından da kurtulmuş olacaktı. Onu, saraya mal getiren şehirli tüccarlardan biri sanacaklardı. Arada sevimli bir aşçı yamağına kur bile yapabilirdi. Kimse onun bir katil olduğundan şüphelenmeyecekti.

Kralı nasıl öldüreceğine gelince... Dalcey buna o zaman karar verecekti. Şartlar ne gerektirirse onu yapacaktı. En sessizi zehir olurdu tabii. Çantasından küçük, gümüş bir kutu çıkardı. İçinde rengârenk, meyveli şekerlemeler vardı. Arberharst'tan bir hediye. *Majesteleri, tatlarına bakmak istemez mi? Benim favorim, limonlu olanlar. Evet, o sarılar. Gerçi kırmızılar da ahududulu ve çok seviyorlar.* Bu nazik ikramı kim reddedebilirdi? Dalcey de bir tane

alıp ağzına götürecekti. Sonra el çabukluğuyla onu bir köşeye atıverecekti. Şekerlemeler son derece hızlı etki eden, ölümcül bir zehre bulanmıştı. Kral hâlâ nefes alırken odadan çıkabilir, Baryn dehşetle elini boğazına götürürken kapıdaki muhafızları sakince selamlayabilir ve kurbanı yerde son nefesini verirken dev bahçe kapılarından dışarı süzülebilirdi. Bir seçme şansı olsaydı, zehri seçerdi kuşkusuz. Ama Baryn'ın bir yabancının elinden yemek yiyecek kadar ihtiyatsız davranacağını sanmıyordu.

Dalcey valizden bir bohça çıkarıp usulca ve büyük bir sevgiyle açtı. İşte tam da işini şansa bırakmayanlara uygun bir silah! Gillengaria kralı böyle bir aletin varlığından haberdar olsaydı, Arberharst'tan bir tek onu satın almak isteyebilirdi. Bu tatar yayının en büyük özelliği avuç içine sığacak kadar küçük olmasıydı. Parmağınızla tetiği çektiğinizde demir uçlu ok yaydan fırlıyordu. Menzili kısa, ama çok hızlıydı. Dalcey onunla sayısız antrenman yapmıştı. On adım mesafeden bir domuzu öldürmüştü. Tedbirli bir kral bile resmi bir görüşme sırasında bir ziyaretçinin bu kadar yakınına gelmesine aldırılmazdı.

Dalcey tabii ki aptal değildi. Kralın huzuruna silahlı çıkamayacağını biliyordu. Beline süslü bir hançer takacak ve onu mahcup bir sesle silahlarını teslim etmesini isteyecek ilk muhafıza verecekti. Hatta daha da abartıp botlarını çıkarabilir ve gülerek sağ tekinin içindeki kılıfı gösterebilirdi. Normalde her zaman yedek bir silah taşıdığını, ama bugün buna gerek duymadığını söyleyebilirdi.

Onu üzerini aramadan bırakmayacaklardı elbette. Ama sadece ıvır zıvır şeyler bulacaklardı. Dalcey minyatür yayı parçalara ayıracaktı. Ölümcül ok bir çocuk oyuncağı gibi görünecekti. Sorarlarsa mıknatıslı bir pusula iğnesi olduğunu ve suyla dolu bir tasa atıldığında mucizesini gösterdiğini söyleyecekti. *Kral için küçük, ama hoşuna gidecek bir hediye.* Silahın öbür parçalarını da diğer eşyalarının arasına karıştıracaktı. Gövdesine resmi evrakların dağılmamasını sağlayan bir ağırlık süsü verecek, tetik mekânizmasını

yanında gerirdiği tüy kalemlerin kılıfına koyacaktı. Defalarca üzerinde çalıştığı başka bir şey de parçaları hızla birleştirmekti. Bunu iki dakikanın altında bir süre içinde yapabiliyordu.

Bir bekleme odasına alınmasıyla kralın huzuruna çıkarılması arasında en az iki dakika olacağını tahmin ediyordu.

şanssızlık eseri yay ondan alınırsa ve kral zehirli şekerlemelere rağbet etmezse, Dalcey cinayetti çıplak elleriyle işlemek zorunda kalacaktı. Bu fikre bayılmasa da, bir adamın boynunu ilk kırışı olmayacaktı. Ama o zaman da kaçma şansı epey azalacaktı. Rayson'a açık açık söylemişti.

“Onu bir şekilde  ld recek m, ama ben de  leceksem paramı peşin isterim.”

Rayson gülmüştü. şişman, kırmızı suratlı ve kendini beğenmiş bir asilzadeydi. On yıldır Baryn'i tahtından etmeyi saplantı haline getirmişti. “Nasıl istersen. Ama  l lerin altına ihtiyaç duyduğunu bilmezdim.”

“Sen orasını dert etme.”

Rayson söz verdiği gibi, ödemeyi önceden yapmıştı. Dalcey de parayı malik nesine saklamıştı. Tabii onunki gerçek bir malik neden ziyade, para ve asalet unvanları için uzak akrabalarından medet uman, orta halli On    nc  Ev lordlarının k şk lerindendi. Dalcey ölürse, kız ve erkek kardeşleri miras kavgasına tutuşacaktı.   lerinden biri dolaplarını karıştıracak ve er geç alınları bulacaktı.

Ölümüyle hangi kardeşini zengin edeceğini umursamıyordu doğrusu. Sadece Rayson'dan hizmetinin karşılığını almak istiyordu. Bu onun yapacağı son iş olacaksa bile. Kral öldürmek bedava olmamalıydı. şu fanatiklerden biri olsan bile. Ki Dalcey kesinlikle onlardan biri değildi. Ama Rayson  yleydi. Halchon Gisseltess'le ikisi kafa kafaya verip bu planı yapmıştı. Akılları fikirleri Baryn'i tahtından etmekteydi. Aynı konuyu saatlerce tartışabilirlerdi. Hatta    nc  bir kişiyi delirtene kadar konuşabilirlerdi. Dalcey tahta Baryn'in ya da kızının oturmasına aldır-

mıyordu. Halchon Gisseftess'in uzun ve kanlı bir savaştan sonra tahtı ele geçirmesine de öyle. Savaş mı çıkmış, On İki Ev bir iç savaşla darmadağın mı olmuş, zerre kadar umurunda değildi. O alacağı paraya bakıyordu. Bu iş Rayson'a pahalıya patlamıştı. Tabii bir de, marlordların güvenini kazanacak ve onların her daim el üzerinde tuttuğu bir adam olacaktı.

Dalcey küçük silahını yine beze sarıp kaldırdı. Diğer eşyalarını yerleştirdi. Sonra sarayda giyeceklerini koluna atıp odadan çıktı ve kapıyı kilitledi. Hancı yelekle pantolonunu ütülerip akşam odasına getirmeye söz verdi. Ayrıca sabah erkenden odasına banyo suyu göndereceğini söyledi.

"Sanırım önemli bir randevunuz var, efendim?" diye sordu.

Evet, kralınızı öldürmeye gideceğim. "Ticaret yapıyoruz," dedi Dalcey. "Bütün randevularımız önemli."

Hancı sırıttı. "Ben de hep söylerim, önemsiz müşteri yoktur diye. İşiniz rast gitsin, efendim. Bol kazançlar dilerim."

Dalcey başını sallayıp dışarı çıktı. Şehri dolaşıp saraydan en iyi kaçış rotasını ve askerlerin yolları tutması ihtimaline karşı iki tane de yedek rota belirleyecekti. Yürümek karnını acıktırınca, bir sokak arası meyhanesine girip doyurucu bir yemek yedi. Masaya biraz bahşiş bıraktı ve hanın yolunu tuttu. Hava daha da soğumuştur. Dalcey yüzüne vuran rüzgâra küfretti. Güneyde, Fortunalt'ın daha ılıman bir iklimi vardı. Dalcey odasının kilitini açarken hâlâ titriyordu. Daha paltosunu çıkarmadan ateşi karıştırdı. Sonra yarım düzine mum yaktı ve valizin içindekileri yine yatağının üzerine boşalttı.

Bu her zaman uyguladığı bir ritüeldi. Zihnini önündeki büyük göreve odaklıyordu. İster bir soygun ister bir suikast olsun, bütün detayları titizlikle gözden geçirmek önemliydi. Belki yüzüncü kez, sarayın krokisini inceledi. Şehrin artık ezberlediği haritasını uzun uzun seyretti. Küçük yayın bohçasını açtı. Onu parçalara ayırıp yeniden birleştirdi. Odanın karşısına nişan alıp mermer leğenin yanında duran sürahiyi Kral Baryn'in suratu ola-

rak hayal etti. Tetiği usulca çekti. Ama oku fırlatacak kadar değil. Demir ucunun aşınmasını istemiyordu.

Silahı yeniden parçalara ayırdı. Onları yatağa dizerken kapı çalındı. "Kıyafetlerinizi getirdim, efendim," dedi bir kadın sesi.

Dalcey kolunda özenle katlanmış yeleği ve pantolonuyla içeri giren kadına şaşkınlıkla baktı. Boyu bir hayli uzundu. Açık sarı saçları birbirine girmişti ve Dalcey'nin daha önce gördüğü hizmetçilere hiç benzemiyordu. "Bunları yatağa mı bırakayım?" diye sordu kadın ve Dalcey'nin cevabını beklemeden o tarafa yöneldi.

Dalcey eli sürgüde arkasından bakakaldı. Kadının altında bir erkek pantolonu, belinde bir bıçak vardı. Kendi bıçakları odanın diğer tarafındaki giysi dolabındaydı. "Kimsin sen?" diye sordu aptal aptal.

Kadın ona dönüp gülümsedi. Ama cevap vermesine fırsat kalmadan başka biri kapıyı omuzlayarak içeri daldı. İri yarı, koyu kumral bir adamdı. Baştan aşağı siyahlar giymişti. Dalcey gıkını çıkaramadan, adam boğazına yapıştı. Dalcey ona karşı koymak için çabaladı. Debelendi, yumruk attı, tekme attı ya da en azından bunları yapmayı denedi. Hancıyla çalışanlarının dikkatini çekmek için ayağını yere vurmaya çalıştı. *İmdat! Hırsız var!* Ama iri kıyım hasmının kaburgalarına attığı yumrukların hiçbir etkisi olmadı. Dizini, adamın kasığına indirecek kadar kaldıramadı. Bağıramıyor, hatta nefes bile alamıyordu. Gözleri kararmaya başladı. Öleceğini anlayınca ilk öfke kıvılcımının yerini panik aldı. Boğazına yapışan elleri umutsuzca tırmaladı, ama işe yaramadı.

Kadının, "Öldürme, Tayse," dediğini duydu ve boynundaki mengene gevşeyince yeniden nefes alabildi.

Dalcey'nin karşı saldırıya geçmeyi düşünmek için sadece birkaç saniyelik zamanı oldu. İri cüsseli adam onu döndürüp kollarını arkaya büktü. Dalcey ağız dolusu havayı içine çekerek durumunu değerlendirmeye çalıştı. Kadın yatağın üzerine eğilmiş, kıyafetlerini, haritalarını ve silahının parçalarını hallaç pamuğu gibi atıyordu. Yanında üçüncü biri vardı. Tayse denen adamın ar-

kasından içeri girmiş olmalıydı. Ondan daha ince yapıydı. Açık kumral saçları yüzüne dökülmüştü.

“Ne istiyorsunuz?” diye inledi Dalcey. Bir yandan da derin bir nefes alarak bir yardım çığlığı atmaya hazırlandı. Ama bu haydutların böyle saygın bir hana ellerini kollarını sallaya sallaya girdiğini hiç sanmıyordu. Belki de hancıyla çalışanlarını öldürmüşlerdi. “İskemlede paltom var. Bütün param cebinde.”

Kadın ona döndü. Gülüyordu. Elinde tatar yayının gövdesi, ok ve tetik mekânizması vardı. “Para mı?” dedi. “Bence vatan hainliği için yanında taşımayacağın kadar çok para almışsındır.”

Dalcey şaşırdı. “Va-vatan hainliği mi?” Ne kadarını biliyordu? Ve bunu nasıl öğrenmişti?

Kadın silahın parçalarını kaldırarak ona gösterdi. Sonra yayı bir çırpıda birleştireverdi. Dalcey ona bakakaldı. “Bir zamanlar Arberharstlı bir adamla tanışmıştım. Onda da bunlardan bir tane vardı. Ne kadar istese verecektim, ama satmadı. Kısa mesafeden adam öldürmek için daha etkili bir alet görmedim.”

Tamam, silahını ele geçirmişlerdi ve ne olduğunu biliyorlardı. Ama onunla ne yapacağını bilmelerine imkân yoktu. “Adam öldürmek mi?” diye bağırdı. “Ne diyorsunuz siz? Kimsiniz? Ne cüretle odama bu şekilde giriyorsunuz?”

Açık kumral saçlı, genç adam yatağa dağılan kâğıtları eline aldı. “Saray, şehir,” dedi. “Ah, işte burada. Yarın kralın huzuruna davet edilmiş.”

“Yarın mı?” dedi Tayse ve kollarını öyle bir çekti ki Dalcey, kaburga kemiklerinin göğüs kafesinden fırlayacağını sandı. Bu arada, kadın onu sakın gözlerle izliyordu. Bu zulme daha ne kadar dayanabileceğini hesaplamaya çalışır gibiydi.

“Tayse,” dedi sonunda ve çam yarması yine ellerini gevşetti.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Dalcey soluk soluğa.

Kadın bir an bunu düşünür gibi gözlerini yere dikti. “Öncelikle kralı öldürmemeni istiyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Çıldırıdınız mı? Bunu nasıl...”

"Sonra da, seni buraya kimin gönderdiğini öğrenmek istiyorum," diye devam etti kadın. "Ve son olarak, hayatının sonuna kadar bir hücrede çürümeni istiyorum. Tabii Tayse seni hemen şuracıkta gebertmezse."

Geçerli bir kanıtları yoktu. Silah, haritalar ve diğer her şey bir şekilde açıklanabilirdi. Üste çıkmaya çalıştı. Ama inandırıcı rol yapamayacak kadar çok korkuyordu. "Gecenin bir vakti odama izinsiz girip beni itham ediyorsunuz! Kimsiniz? Beni kim sanıyorsunuz? Ben Arberharstlı basit bir tüccarım. Kralınızla görüşme şerefine nail olma umuduyla..."

Adamlardan daha genç ve zayıf olanı sözünü kesti. "Sen Ghosenhall'a kralımızı öldürmek için gelen bir Fortunaltısın. Bu fikir daha aklına düşer düşmez hissettim seni. İçinde çok fazla şiddet var. O kadar çok ki dışarı taşıyor. Neredeyse beni yere serecekti."

Dalcey ona şaşkınlıkla baktı. Bunlar ne saçmasapan laflardı. "Ne-ne diyorsun sen? Beni hissetmişmiş! Kimsin sen?"

Kadın elini genç adamın omzuna koydu. "Tanıştırayım. Cammon. Kendisi bir mistik. Akıl okuyabiliyor."

"Ve senin aklın tam bir lağım çukuru," diye homurdandı Tayse omzunun üzerinden.

"Aslında tam olarak akıl okuyamıyorum," dedi Cammon.

Dalcey bir nebze rahatlayarak yine Tayse'e direnmeye başladı. Elllerinde kanıt filan yoktu. Şu aptal mistiğin uyduruk hikâyesine kimse inanmazdı. "Bu deliye mi inanıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bırakın beni! Bir yargıçla görüşmek istiyorum. Beni krala götürün! Yabancı bir hükümdarın elçisine bu şekilde muamele edemezsiniz!"

Kadın hâlâ gülüyordu. "Cammon asla yanılmaz," dedi neşeyle. "Dolayısıyla Tayse ve ben buraya kralı öldürmek için geldiğini düşünüyoruz. Tayse bir yolunu bulup seni konuşturacak. Ayrıca istediğin kadar bağırabilirsin," diye ekledi, Dalcey tam da bunu yapmaya hazırlanırken. "Bu handaki hiç kimse işimize burnunu sokmaz."

“Haydutlara göz mü yumacaklar? Kanun kaçaklarına?” diye bağırdı Dalcey tükürükler saçarak. “Burası ne biçim bir şehir? İsteyen istediği zalimliği yapabiliyor!”

Kadın ona kulak asmadan devam etti. “Tayse, Kralın Gezginleri’nden. Onun sözü Ghosenhall’da kanun sayılır.”

Dalcey işte o zaman gerçekten yakayı ele verdiğiine inandı. Kralın Gezginleri ülkenin en acımasız savaşçılarından oluşan ve krala ölümüne sadık elli kişilik bir asker grubuydu. Kimse onlara karşı gelemezdi. İsteddiği kadar yaygara koparabilirdi. Ama kimse onun gibi isimsiz bir şüpheliye inanmazdı.

Bu insanların ona işkence etmesine izin veremezdi. Rayson’a ihanet edemezdi. Ardında onu işe alan adamlarla ilgili bir ipucu bırakmamak Dalcey için bir onur meselesiydi. Bir başkasının ki satarak kendi postunu kurtarmayacaktı.

Aklına zehirli şekerler geldi. Bir tanesi bile yeterli olurdu. Onlara karşı koymamaya karar verdi. “Nereye götürüyorsunuz beni?” diye sordu titrek bir sesle. Sanki savaşmak için takati kalmamış gibi. “Eşyalarımı yanıma alabilecek miyim? Ailemle haberleşebilecek miyim?”

“Arberharst’taki ailen mi?” diye sordu kadın alaycı bir nezaketle. “Onlara bir haber uçurmak eminim hoşuna giderdi.”

“Kıyafetlerini al da gidelim,” dedi Tayse. “Cammon, komodine bak.”

Dalcey tüm ağırlığını Tayse’in kollarına bıraktı. Yenilgiye uğramış gibi davranırken, bir yandan da göz ucuyla eşyalarını toplayan kadınla genç adamı izliyordu. Haritalarla yayını kanıt olarak kullanmak üzere bir kenara ayırdılar. Ama şu üçü her şeyi ona karşı delil olarak sunmaya ant içmişti sanki. Eldivenlerini paltosunun ceplerine tıktırdılar. Yeni ütülenmiş kıyafetlerini buruşturup valize koydular. Gümüş şeker kutusunu da üzerlerine fırlattılar. Dalcey rahat bir nefes alarak gözlerini kapadı. Kadın unuttukları hiçbir şey kalmadığından emin olmak için gözlerini etrafta gezdirdi.

"Bir dakika, Senneth," dedi Cammon ve gümüş kutuyu valizden aldı.

Korkunun buzdan elleri Dalcey'nin boğazını Tayse'in parmaklarından bile daha kuvvetli sıkmaya başladı.

"Nedir o?" diye sordu Senneth adındaki kadın kutuyu Cammon'dan alarak. Kapağını açıp şekerlemeleri kokladı.

"Bilmiyorum, ama onu istiyor."

Senneth kapağı kapatıp Cammon'a tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman biz daha çok istiyoruz." Tayse'e baktı. "Ne düşünüyorsun? Zehir mi?"

Tayse homurdanarak Dalcey'nin boğazına yapıştı. Dalcey'nin yine nefesi kesildi. "Olabilir."

"Baktırınız." Cammon'a döndü. "Dikkat etmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bütün dikkati kutuda."

Dalcey birden sinirlendi. Gezginin elinden kurtulmak için boşuna debelendi. "Onu geri verin!" diye bağırmaya başladı. Silahını mı, zehri mi, özgürlüğünü mü, yoksa canını mı kastettiğinden emin değildi. Açık kapıdan yaklaşan ayak seslerini ve fısıltıları duydu. Ama öfkeden deliye dönmüştü. "Bırakın beni! Onu geri verin!" diye bağırды yine.

Başının arkasına yediği sert darbeye kendini birden dizlerinin üzerinde buldu. Duyuları köreldi, gözleri karardı. Tayse bir eliyle Dalcey'nin bileklerini tutmaya devam ederken diğeriyle saçlarını kavrayıp kafasını arkaya çekti. "Kapa çenenin!" dedi tehditkâr bir sesle. Siyah gözleri Dalcey'nin kafatasını delip geçiyordu sanki. Dalcey inleyerek gözlerini kaçırdı. Bakışları Cammon denen genç mistiği buldu. Fiziksel anlamda Tayse gibi korkutucu biri değildi. Ama bu dünyaya ait değilmiş gibi bir hali vardı. Gözleri kocaman ve tuhaf renkliydi. Yüz hatlarına olağandı bir sakinlik hâkimdi. Dalcey'yi uzak diyarlardan getirilen vahşi bir hayvanmış gibi dikkatle izliyordu. Onu hem ilgi çekici hem de tiksinti verici bulur gibi bir hali vardı.

"Dilerim, Solgun Anne seni şuracıkta öldürüversin," diye tısladı Dalcey. Tanrıçaya da, lanetlere de inanmazdı aslında. Ama zehrini kusmak istiyordu ve mistiklerin Gümüş Leydi'den korktuğunu bilmeyen yoktu.

Ne var ki Cammon istifini bozmadan onu izlemeyi sürdürdü. Dalcey bir an tuhaf bir hisse kapıldı. Çocuk ona gerçekten de aklını okuyabiliyormuş gibi geldi. Kalbindeki eski hatıraları çekip çıkarabiliyormuş ve karmaşık hayatını çözümleyebiliyormuş gibi. Olduğu, hissettiği, söylediği, teklif edip reddedildiği, çaldığı, göz koyduğu ya da yok ettiği her şeyi görebiliyordu sanki. Bir bakışta Dalcey'nin ruhunu avucunun içine alıvermişti.

Cammon sonra ilgisizce başını çevirdi. "İşimiz bitti mi?" diye sordu. "Gidelim hadi."

2. BÖLÜM

Jerril, Cammon'a kardan daha güçlü olduğunu ispat etmeye çalışıyor, ama onu inandıramıyordu.

"Burası buz gibi," diye karşı çıktı Cammon, yedinci ya da sekizinci kez. "Ayak parmaklarımı hissedemiyorum."

"Vücudunun zihnini kontrol etmesine izin veriyorsun," dedi Jerril her zamanki sakinliğiyle. "Zihnine vücudunu kontrol etmesini öğretmelisin."

"Soğuktan donmadığım başka bir zaman denerim," dedi Cammon.

Jerril gülümsemekle yetindi ve yine beklemeye koyuldu. Cammon onun kadar sabırlı biriyle hiç karşılaşmamıştı. Kemikleri sayılan, bu uzun boylu, kel kafalı ve hülyalı bakışlı adam insanda her an aklına yeni ve büyüleyici bir fikir gelmiş de, onu düşünmek için duraksamış gibi bir izlenim bırakırdı. Cammon, Jerril'i mutlu, coşkulu ve yorgun görmüştü. Ama gergin, sinirli ya da telaşlı gördüğü hiç olmamıştı.

"Tamam, yine deneyeceğim," diye homurdandı. Bir kar kümesinin ortasında oturuyordu. Paltosu yoktu. Çıplak ayak parmaklarını karlara gömmüştü. Yirmi dakikadır, Jerril'in evinin arkasındaki küçük bahçedeydiler. Cammon titremeye başlamıştı. "Sonra gidiyorum."

"Anlaştık," dedi Jerril. "Gözlerini kapa."

Cammon bunu yaptı, ama hiçbir şey fark etmedi. Etrafı hâlâ görebiliyordu. Daha doğrusu, hissedebiliyordu. Jerril karşısında oturuyordu. Çorak toprağı kaplayan karların üzerinde evinin koltuğundaki gibi rahattı. Lynnette mutfakta akşam yemeğini hazırlarken bir şarkı mırıldanıyordu. Areel üst katta bir kitabın üzerine eğilmiş kendi kendine konuşuyordu. Ghosenhall sokakları kalabalıktı. Yerli halkla yabancılar günlük koşuşturmalarına dalmıştı. Kimisi üzgün kimisi öfkeli ya da heyecanlı, kimisi temkinliydi. Ama çoğu işini gücünü düşünüyordu. Cammon kendini biraz daha zorladığında, daha da uzakları hissetmeye başladı. Gillengaria'daki tüm ruhların düşünce, duygu ve arzuları bir okyanusun dalgaları gibi birbirine karışıyordu. Cammon algı yelpazesini kuzeydoğudaki, Brassenthwaite'den güneybatıdaki, Fortunalt'a kadar genişletti.

Dikkatini zihnindeki bu koskocaman haritanın farklı köşelerindeki beş parlak renge verdi. Tayse'le Senneth en yakındakilerdi. Bir buçuk kilometre kadar ilerideki kraliyet sarayındaydılar. Kirra ve Donna batıda, kilometrelerce ötede hareket halindeydi. Justin doğuda ve kolayca erişemeyeceği kadar uzaktaydı. Demek ki hâlâ Lireth Dağları'nın öbür tarafındaydı. Peşinde ısrarcı bir gölge vardı. Ellynor. Cammon onun varlığını hâlâ Justin'den bağımsız olarak algılayamıyordu. Ama Justin'in dikkatini çektiğini hissedebiliyor ve bu sayede iyi ve güvende olduğunu biliyordu.

"Gözlerini kapa ve *yoğunlaş*," dedi Jerril. Hafiften azarlayan bir tonda konuşmuştu. "Başka bir şey düşünme."

"Yapamıyorum," dedi Cammon.

"Kolay olmadığını biliyorum. Ama başarabilirsin. Zihnini dış dünyaya kapatmayı biliyorsun. Yabancıların varlığını engelleyebilirsin. Kapa o kapıları. Hepsini."

Cammon muazzam bir çabayla bunu nihayet başardı. Jerril'in kapı örneğini imgeledi. Önce Gillangaria'nın uçsuz bucaksız varlığı, sonra Ghosenhall'a dair algıları kayboldu. Jerril, Lynnette ve Areel'i görmezden gelmek daha güçtü ve diğer beşinden kurtu-

labileceğini hiç mi hiç sanmıyordu. Bu, düşüncelerini tamamen bastırması anlamına geliyordu ve ancak öldüğünde olabilecek bir şeydi.

“Şimdi. Görünmez olduğumu hayal et. Beni bilincinden uzaklaştır. Kendini küçük bir sığınağa yerleştir. Taş ve güneş ışığından oluşan, küçük bir yere. Orada tek başınasın. İçerisi sıcak. Sadece hava, güneş ışığı ve sen varsın.”

Tüm hava şartlarından ve davetsiz misafirlerden uzak kuytu bir köşe. Evet, Cammon onu zihninde inşa edebilirdi. Ama gözünün önüne aydınlık bir günde, üzerine güneş ışığı vuran küçük, taş bir kulübe gelmedi. Onun yerine, kısmen doğa şartlarına maruz kalan, yıkık dökük bir tapınak gördü. Çatlak çatı kirişlerinden içeri kar taneleri süzülüyordu. İçeride tam ortada bir ateş yanıyordu. Senneth'in büyüleri içeriyi o kadar ısıtmıştı ki birbirlerine gülümseyerek paltolarıyla botlarını çıkarıyorlardı. Justin atları bağlıyor, Kirra'yla Donnal duvarlardaki bir şeye bakıyordu. Tayse'in eli hançerindeydi. Gölgelemin arasında bir tehlikenin onları beklemediğine hâlâ ikna olmamıştı. Ama diğerleri güvende olduklarını biliyordu. Güvendeydiler, ısınmışlardı ve en önemlisi, birlikteydiler. Nihayet dinlenebileceklerdi.

“Cammon. *Cammon*.” Ses uzaklardan geliyordu ve bir süredir onunla konuşuyor gibiydi. Cammon bir an gördüklerini anlamlandıramadı. Bir kar fırtınasının ortasında, bu terk edilmiş tapınakta onları bulan kimdi? Kim ta oraya kadar izlerini sürmüştü? Sonra bir el omzunu sarstı. Cammon irkilerek gözlerini açtı. Gün ışığında bir yabancıyla karşılıklı oturuyordu. Kısa bir şaşkınlık yaşadı. Sonra hatırladı.

Jerril.

Jerril'in evindeydi. Ondan ders alıyordu. Algıları yine etrafını sarmalayan dünyaya açıldı.

“Bu sefer başardım galiba,” dedi temkinli bir sesle. Artık titremiyordu. Ama görüntüyle birlikte güven ve sıcaklık hissi de kaybolmuştu. Yaklaşık yarım dakika sonra, tekrar üşümeye baş-

layacaktı. Ayak parmaklarına baktı. İyice ısınmışlardı. Pespembeydiler.

Jerril gülümsüyordu. "Nereye gittin?"

"Senneth ve diğerleriyle seyahat ettiğimde bir gece konakladığımız bir yere."

"Kendini bana ve etrafına tamamen kapatmayı başardın. Tam da bunu istiyordum. Ama belki biraz fazla kapattın."

"Dış dünyadan hem kopup hem de onun farkında olmayı anlayamıyorum," diye sızlandı Cammon. Mızımız bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı, ama elinde değildi. Jerril ondan hep imkânsızı başarmasını istiyordu. Gerçi belki de o kadar imkânsız sayılmazdı, çünkü Cammon tüm görevlerin üstesinden geliyordu. Ama öğrenmek bazen fazlasıyla tüketici olabiliyordu.

"Haklısın, bu iki kavram çelişkili görünüyor," dedi Jerril. "Ama zihninde tamamen kaybolmamanın bir yolunu bulmalısın. Aksi takdirde, kolay kolay geri dönemezsin. Aklın bedeninden ne kadar uzaklaşırsa o kadar savunmasız olursun. Gerektiğinde aklına çabucak ulaşabilmelisin."

Cammon'ın ayak parmakları kar altında olduklarını hatırlamaya başlamıştı. Vücudunun geri kalanını da hafiften bir titreme almıştı. Birden karnı acıktı. Ama günlerce aç kalmış gibi, ayağa kalkacak dermanı yoktu.

"Ben içeri giriyorum," dedi. "Yoksa burada uyuyup kalacağım ve donarak öleceğim."

Jerril tekrar gülümsedi ve kendine has zaraferiyle ayağa kalktı. Muhtemelen kırklı yaşların ortalarında idi. Cammon'dan rahat yirmi beş yaş büyüktü. Ama genelde yorulmak nedir bilmeyen bu adam, Cammon'dan on kat daha enerjikti. "Bu gece iyi uyu-yacaksın," dedi. "Oldukça verimli bir gündü. Ben bu numarayı bir yılda zor öğrenmiştim. Sen bir haftada kaptın."

Jerril, Cammon'ı cesaretlendirmek için onu sık sık övüyordu. Ama Cammon'ın yeteneklerini aslında ne kadar sıradışı bulduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Bu tür sözler Cammon'ın ken-

dini tuhaf hissetmesine ve doğrusu biraz da korkmasına neden oluyordu zira. Hiçbir zaman sıradan insanlar gibi olamayacağından, arkadaş edinemeyeceğinden ve yapayalnız kalacağından endişeleniyordu. Uzun zaman yalnız kalmıştı zaten ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyordu.

“Belki benim öğretmenim daha iyidir,” dedi gülerek.

Jerril koluna dokunarak onu arka kapıya yönlendirdi. Mutfaktan mis gibi kokular gelmeye başlamıştı. Jerril tabii ki Cammon’ın paniklediğini hissetmişti. O bir zihin okuyucuydu. Başkalarının duyguları onun için saç ve ten renkleri kadar aşikârdı. “Sen en iyi öğretmene sahipsin,” dedi kibirle. “Üç günde öğrenmeliydin.”

Cammon kapıdan girerken kıkırdadı. Ocağın başındaki Lynnette bu sesle başını kaldırdı ve sıcaktan kızaran yanaklarıyla gülümsedi. Sıradan bir yüzü vardı. İyi kalpli, uysal ve Jerril gibi sabırlıydı. Ama onun kadar güçlü değildi. “Yüzünüz gülüyor. Ders iyi geçti, ha?”

“Evet,” dedi Jerril. “Kurt gibi acıktı tabii ve yemeğini yedikten sonra şuracıkta uyuyup kalıverecek.”

Lynnette, Cammon’a baktı. “Ben de Areel’ı çağır diyecektim. Yemek hazır.”

Bu evde, kimse kimseyi sofraya ona seslenerek ya da kapısını tıklatarak çağırılmıyordu. *Yemek* gibi tek kelimelik ya da *Yemek hazır, gel,* gibi bir cümlelik düşüncelerle ona uzanmak yeterli oluyordu. Çağırılan kişi o zaman acıktığını fark ediyor, işi gücü bırakıp mutfığa koşuyordu. Ama Cammon’ın bu gece bu kadar basit bir sihre yetecek kadar gücü bile kalmamıştı. Gözlerini zor açık tutuyordu.

Jerril, Cammon’a bir iskemle çekti. “Sen dert etme. Ben Areel’ı çağırdım bile. Hâlâ çatalı ağzına götürecektir kadar gücün varken yemeğini ye.”

Areel aşağı inene kadar Cammon yemeğini yarılamıştı bile. Areel bembeyaz, gür kaşları, beyaz, kısıp sakalı ve deli bakışlarıyla garip, iki büklüm bir ihtiyardı. Sofraya kitabıyla geldi ve ye-

meğini yerken onu okumaya devam etti. Diğerleriyle iki kelime ya etti ya etmedi. Cammon o kadar yorgundu ki sohbet ancak tek heceli yorumlarla kılınıldı. Çoğunlukla Jerril’la Lynnette konuştu. Yirmi senedir evli olmalarına karşın, hâlâ birbirleriyle konuşacak bir sürü şey bulabiliyorlardı. Cammon onları yarım kulakla dinledi. Yemeğini bitirir bitirmez odasının yolunu tuttu ve kıyafetleriyle kendini yatağına attı.

Ertesi gün, işler biraz daha iyi gitti. Cammon nerede olduğunu unutmadan kendine bir sığınak inşa edebildi. Bir gündüz düşünce yuvarlanmadan Jerril’ı zihninden uzaklaştırdı. Ama ne zaman ki Jerril karşısında oturup uzaklara bakmak yerine, korunaklı zihnine bilerek saldırıya başladı, işte o zaman Cammon’ın ortasında bir ateş yanan, karlar altındaki tapınağına girebildi.

“Müthişti,” dedi bunu ilk yapışında.

“Ne?” diye sordu Cammon. Yine huysuzluğu tutmuştu. Jerril’in savunma kalkanlarını yıkmaya çalışacağıının farkında değildi. Şimdiye kadar bildiği bütün numaraları ondan öğrenmişti. Jerril’a karşı koyması imkânsızdı.

“Zihninde yarattığın yeri, bir an için hayal meyal gördüm. O kadar canlı bir imgeydi ki neredeyse içeri girebilecektim.”

Cammon için düşüncelerini diğer mistiğe yansıtmak onları ondan korumaktan her zaman daha kolay olmuştu. “Duvarlardaki resimleri görebiliyor musun?” diye sordu. Bu arada, dökülen boyaların arasında güçlkle seçilen çizgilerle daireleri hayal ederek onları Jerril’ın zihnine yönlendirdi.

Jerril bir an hayallere dalmış gibi duraksadı. “Oldukça sıradışı,” dedi sonunda. “Ne olduklarını biliyor musun?”

Cammon başını iki yana salladı ve görüntü kayboldu. “Senneth güneş tanrıçasının tasvirleri olabileceklerini düşündü. Parlak Anne’nin.”

“Ah, anlıyorum. Burası bir tapınak mı?”

“Belki. Kesin konuşmak zor. Yıkıldı yıkılacak haldeydi.”

"Tekrar çağır. Ama bu sefer beni dışarıda tutmaya çalış."

Günün sonunda, Jerril hâlâ Cammon'ın kafasının içindeki görüntülere ulaşabiliyordu. Ama her bir denemesi daha da uzun zaman alıyordu. Cammon içirse zihnini dış dünyaya kapatırken duyularını açık tutmak giderek kolaylaşıyordu.

Ders bittiğinde, "Daha iyi," dedi Jerril. "Yemek vakti. Nasıl hissediyorsun?"

"Dünkü kadar açım. Ama o kadar yorgun değilim."

Jerril kel kafasını salladı. "İlerleme kaydediyorsun."

Bu gece, Areel kitabını odasında bırakmıştı. Onun yerine, okuduklarını anlatıyordu. *Uf, ne sıkıcı*, diye düşündü Cammon ve onu dinlemedi bile. Buraya geldiği ilk gün, Areel'in güçlü sihirleri olduğunu hissetmişti. Ama ne tür yetenekleri olduğunu anlayamamıştı. Sonunda sihrinin eşyalarla ilgili olduğuna karar vermişti. Onları bulup tamir ediyor ve en iyi şekilde kullanıma sunuyordu. Ayakkabınızı kaybettiyseniz ya da gözlüğünüzü kırdıysanız, Areel'dan yardım isteyebilirdiniz. Pembenin belirli bir tonunda bir top dantel almak istiyorsunuz diyelim, Areel size onu nerede bulacağınızı söyleyebilirdi. Jerril ve Lynnette dışında, pek kimseyle geçinemiyordu. Cammon ondan hoşlanıyordu, ama insanların yaşlı adamı itici bulmasına da şaşırmıyordu doğrusu.

"O zaman, kılıç kırılmış ve sapındaki iki taşla birlikte Karyndein'e gönderilmişti," diye anlatıyordu Areel. Cammon'ın anladığı kadarıyla iki yüz yıl önce yaşamış bir kralla ilgili bir hikâyeden bahsediyordu. "Bir daha da Gillengaria'da onu gören olmamış!"

"Sebepler olduklarından sonra isabet," dedi Lynnette. "Biraz daha patates ister misin, Cam? Ya da et?"

Cammon fazladan yemeğe asla hayır demezdi. "Ever, lütfen," diye şakıdı.

"Bugün şehrin batı kapısı karışık," dedi Jerril, Cammon'a ekmeği uzatırken. "Neler olduğunu bilen var mı?"

O gün hiçbirisi evden çıkmamıştı. Ama hepsinin de etraflarındaki olayları takip etmek için farklı yetenekleri vardı. “Ben fazla bir şey yakalayamadım,” dedi Lynnette. “Bir sürü at vardı, ama binicilerini göremedim. Tek bildiğim, kapıdaki muhafızları bayağı etkiledikleri.”

“Beş at arabası,” diye söze karıştı Areel. “Birinde bir pırıltı sezinledim. Sanırım bir tür hazine taşıyordu. Ama bildiğim bir şey değildi.”

Jerril başını salladı. “Sanırım yabancılar. Okyanus aşırı bir ülkeden gelmişler. Bizim etki alanımızda değiller.”

Gillengaria mistiklerinin sihirleri ne yazık ki sadece kendi ülkelerinde etkiliydi. Hiçbiri yabancı diyarlardan gelen insanlarla eşyalar hakkında fazla bilgi sahibi değildi.

“Otuz at vardı,” dedi Cammon. “Yirmisi arabaları çekiyorsa, onunun da binicileri vardı.” Hepsi de ona bakınca şaşırdı. “Ne oldu?”

“Bunu beni dışarıda tutmaya çalışırken mi hissettin?” diye sordu Jerril usulca. “Başka hiçbir şeye enerjin kalmaz sanıyordum.”

Cammon sırtıttı. “O kadar heyecan yarattılar ki gözden kaçırmam imkânsızdı.”

Areel yemeğine döndü, fakat Jerril hâlâ Cammon’a bakıyordu. “Bir dahakine bunun üzerinde çalışalım,” dedi düşünceli bir tavrıyla.

“Neyin?”

“Yabancıların varlığını ve duygularını hissedebiliyor musun diye bakalım. Bu olağanüstü bir yetenek.”

“Sen hissedebiliyor musun?”

“Hayır. Ama belki sana öğretebilirim.”

Cammon başını iki yana sallayarak tabağına biraz daha sebze koydu. “Bunun asla mümkün olmadığını sanırdım. Bir keresinde Kirra, Sovenfeld’den gelen bir eşyayı değiştirmeye çalıştı, ama yapamadı. Bahse girerim, Senneth da Gillengaria dışından gelen bir şeyi tutuşturamaz.”

Jerril kıs kıs güldü. “Unutturma da bunu ona bir ara soralım.”

"Yarın sorarız." Bir kez daha bütün gözler ona çevrildi. "Ne?"

"Senneth yarın buraya mı geliyor?" diye sordu Lynnette.

Cammon başını salladı. "Evet, ama Tayse'siz."

Areel gür kaşlarının altından onu süzüyordu. "Konuştuklarını mı duydun?" diye sordu sertçe. "Yoksa sadece..." Buruşuk elini salladı. "Varsayımında mı bulunuyorsun?"

"Hayır..." Bunu nasıl açıklayacaktı? Cammon, Jerril'a baktı, ama diğer mistik bile şaşkına dönmüştü. "Niyetini hissedebiliyorum," dedi sonunda. "Beni düşünüyordu. Planlar yapıyordu." Biraz huzursuz olmuştu doğrusu. Jerril'ın gerçekten de böyle bir yeteneği yok muydu? Ya da Lynnette'in? "Herkesle olmuyor," diye devam etti. "Genelde Senneth'i hissediyorum. Bazen Justin'i. Kirra'nın bir sonraki adımını kestirmek imkânsız. Bir şey düşünürken, tam tersini yapabiliyor çünkü."

"Olağanüstü bir yetenek," dedi Jerril. Ama Cammon onun bir şeyler sakladığını hissetti. Galiba gülmemeye çalışıyordu. Ve çok şaşırmıştı. "Senneth akşam yemeğine burada olur mu? Bari hazırlık yapalım."

Ertesi akşam, Senneth sahiden de yemeğe birkaç dakika kala geldi. İçeri adımını atar atmaz kış şartlarından şikâyeteye başladı. Jerril onu kucaklarken "Bir ateş mistiği havayı dert eder mi hiç?" dedi. Senneth'in boyu onun kadar uzundu. Beyaz-sarı saçlarını bir an için Jerril'ın kel kafasına yasladı.

"Soğuktan yana bir derdim yok," dedi gülerek. "Ama şu kar tam bir sefillik! Sırılsıklam oldum! Botlarım çamur içinde kaldı. Bütün huysuzluğum ondan."

"Areel'la Jerril bütün gün senin için yemek pişirdi," dedi Lynnette ona sarılırken. "Areel beni mutfaktan kovduğu için ne işler karıştırdıklarını bilmiyorum."

Senneth kolunu Cammon'ın omzuna atıp boynuna sardı. "Geleceğimi onlara sen söyledin değil mi? Bir gün seni şaşırtacağım. Yoksa boş hayaller mi kuruyorum?"

Cammon sırtını. "Bir gün biri beni şaşırtabilir, ama bunun sen olacağını hiç sanmıyorum."

"Senden ders alacağım," dedi Senneth, Jerril'a. "Bana bu öğ-ları düşüncelerimden nasıl uzak tutacağımı öğreteceksin. Sana güveniyorum."

"Benim düşüncelerime erişemiyor. Yeteneklerini hafife aldığı-mı sanma. Ama sen o kadar güçlü müsün bilmiyorum."

Herkes gülmüştü, çünkü Senneth'in şu hayatta üstesinden ge-lemeyeceği neredeyse hiçbir şey yoktu. "O yüzden senden ders almak istiyorum ya," dedi Senneth.

Areel onları sofraya çağırdı. Senneth'ı yanağından öptü ve herkes masaya oturdu. Yemekler nefis, sohbet keyifliydi. Cam-mon sevdiği insanların yanında kendini mutlu ve huzurlu his-sediyordu. Ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar iyiydi. Dostları onun varlığını yüceltiyordu sanki. Neşesine neşe katıyorlardı. Bu hissinin kısmen sihirlerinden kaynaklandığını biliyordu. Cam-mon başkalarının hislerini güneş ışığı gibi emebiliyordu.

Bir başka nedeni de yapayalnız kaldığı, işkenceden farksız yıl-larıydı. Dostlar onun için su ve hava kadar gerekliydi.

Yemek bittiğinde, masadan ilk Lynnette kalktı. "Senneth, sen Cammon'la Areel'in çalışma odasında konuşabilirsin. Biz de sof-rayı toplayalım. Sonra tatlılarımızı yeriz."

Senneth sırtını. "Ben de Cam'le özel konuşmak istediğimi na-sıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Bir okuyucuya açıklama yap-mana hiç gerek kalmıyor."

"Masamda açık duran kitaplara dokunmayın," diye uyardı Areel.

"Tüh, şimdi onları yakman gerekecek," dedi Cammon kapı-dan çıkarlarken. Senneth'la gülüşerek yukarı kaçtılar.

Areel'in çalışma odası sıkışık, kalabalık ve esrarengiz bir yer-di. Yerler ev, at arabası, gemi maketleriyle ve türlü acayip aletle doluydu. Bazıları da tavandan sarkıyordu. Duvarlara şemalar asılmıştı. Senneth'la Cammon maketlere basmamaya çalışarak

yürüdü. Üzerinde nispeten daha az eşya bulunan koltuklardan ikisini temizleyip oturdular. Senneth gözlerini ocağa diktiğinde oradan sarılı, turunculu alevler yükseldi. Oda anında on derece ısındı.

"Eee, bu akşam buraya neden geldim?" diye sordu ipleri çıkmış döşemeye yaslanırken. "Her şeyi bildiğine göre bunu da söyle bakalım."

Cammon sırttı. "Bilmem. Sadece geleceğini hissettim." Bir an düşündü. "Kral mı istedi?"

"Hiç boşuna çenemi yoramam. Sen tahmin et."

"Anlatırsan daha hızlı olur," dedi Cammon gülerek. "Kral Baryn beni mi sordu?"

Senneth koltuğa biraz daha gömüldü. Yorgun görünüyordu. "Aslında seni değil de... Şimdi olay şu. Kral, Prenses Amalie için bir koca bulmaya karar verdi."

Cammon prensesi gözünde canlandırdı. Olağanüstü parlaklıkta kızıl-sarı saçlara sahip, ince yapılı, sessiz sakin, ama meraklı bir kızdı. "Amalie evlenmek istiyor mu?"

Senneth sırttı. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Amalie için öyledir belki."

"Sus da beni dinle. Amalie on dokuz yaşına bastı ve Gillengaria'daki herkes nasıl bir kraliçe olacağının derdine düştü. Çocuk doğurabilecek mi, tahta vâris verebilecek mi diye konuşup duruyorlar. Baryn onu şimdi evlendirirse, On İki Ev marlordları arasındaki huzursuzluğu ortadan kaldırabileceğini düşünüyor. Bütün marlordları memnun edecek birini seçerse ve prenses, Baryn hâlâ hayattayken bir vâris doğurursa, Evler arasındaki barış korunabilir."

Cammon hâlâ Amalie'yi düşünüyordu. "Evet, ama evlenmek istemezse..."

"Prensesler aşk evliliği yapmaz," dedi Senneth. "Siyasi ilişkiler için evlenirler. Kıyı şeritleri, ticaret yolları ve müttefik ordular için evlenirler. Amalie bunu biliyor."

“İnsan sadece aşk için evlenmeli,” diye karşı çıktı Cammon. “Serramarralar da kıyılar ve diğer şeyler için evlenir. Ama sen bir serramarrasın ve Kralın Gezginleri’nden biriyle evlendin.”

Senneth güldü. Bir marlordun kızı olduğu doğrudu. Ama aristokrasinin yüz akı olduğu söylenemezdi. “Ben farklıyım,” dedi. “Bir mistiğim ve Gillengaria’nın kaderi benim soyuma bağlı değil. Ama Amalie kraliçe olacak. Onu hayatta tutabilirsek tabii. Ve vârislerine ileride çok iş düşecek. Dolayısıyla...”

Cammon birden parçaları birleştirdi. “Dünkü tantana bunun içindi demek? Sovenfeld’den bir prens geldi? Kral onu yabancı bir lordla mı evlendirecek?”

Senneth onu iri, gri gözleriyle izlerken suratında tek bir kas bile oynamadı. Ama Cammon bu maskenin ardındaki hayreti tabii ki fark etmişti. “Bunu nereden bildiğini sorabilir miyim?” dedi Senneth. “Yoksa onları gördün mü?”

Cammon sabırsızca omuz silkti. “Dün akşam konuştuk. Hepimiz önemli birinin şehre geldiğini hissettik. Ama detaylara hâkim değiliz.”

“Karyndein’den bir heyet geldi,” dedi Senneth. “Prens elçisini yollamış. Gerçi Baryn’in kendine Gillengaria dışından bir damat seçeceğini sanmıyorum. Amalie’nin uygun bir asille evlenmesinin krallığa barış getireceğini düşünüyor. Doğrusu ben bundan pek emin değilim. Ama Baryn kendi sınırlarının ötesini görebilen bir hükümdar olamadı ve kızını bir yabancıyla baş göz edeceğine hiç inanmıyorum.”

“Bence Amalie’nin fikrini almalı.”

Senneth sırttı. “Asıl sorun Amalie’nin kiminle evlenmek istediği değil. Onunla kimin evlenmek isteyeceği. Kime güvenebiliriz? Hangi Ev’den hangi serramarın gizli bir gündemi yok ki? Senin bize bu konuda yardımcı olabileceğini düşündük. Kim samimi, kim komplo kuruyor anlayabilirsin.”

“Ben mi? Nasıl?”

“Kral, Amalie’ye kocasını seçerken akıl hocalığı yapmanı istiyor.”

Cammon ona bakakalınca, Senneth bir kahkaha patlattı.

"Özür dilerim, ama şu an suratının halini görsen! Nihayet seni şaşırtmayı başardım."

"Ben bu tür şaşırtmayı kastetmemiştim," diye karşı çıktı Cammon. "Demin ne dedin sen? Bir daha söylesene."

Senneth ciddi bir tavır takınmaya çalıştı, ama hâlâ gülümsüyordu. "Kralla Amalie'nin evliliğini tartışırken adın geçti. Baryn, *Damat adaylarından hangisine güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?* dedi. Aklıma hemen sen geldin. En azından, kimin yalan söylediğini anlarsın. Sonuçta hepsi Amalie'ye bağlılık yemini edecek, ama gerçek niyetlerini ancak sen bilebilirsin."

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Serramarlar geldiğinde prensesin yanında dikilip onları mı dinleyeceğim? Garip kaçmaz mı?"

"Henüz ayrıntıları konuşmadık," dedi Senneth. "Ama kral seni yarın saraya çağırıyor. Karyndein'den gelen konuk için bir öğle yemeği daveti verecek."

Cammon kaşlarını kaldırdı. "Onunla ilgili fazla bir şey söyleyemem."

Senneth başını salladı. "Biliyorum. Baryn'e de söyledim. Ama hazır elçi buradayken..." Omzunu silkti. "Yarın sabah onda sarayda olabilir misin?"

"Amalie'yi yeniden göreceğime sevindim," dedi Cammon.

Senneth'i bir an konuşmadan onu süzdü; bu kez düşüncelerini gizlemekte daha başarılıydı. "Prensesle ne kadar vakit geçirebileceğini bilmiyorum açıkçası," dedi sonunda. "Ayrıca hiçbir şeyin geçen yazki gibi olmayacağını bilmelisin. O zaman beraber seyahat ediyorduk. Sana çok samimi davranmıştı. Ayrıca bu ülkedeki herkesle arkadaşlık edebileceğini sandığını biliyorum. Ama Amalie farklı, Cam. Sen isimsiz bir mistiksin, o ise bir kraliçe adayı. Becerebilersen, aranızda biraz mesafe koymak herkesin hayrına olur."

Cammon bu sözlere alınmadı, çünkü Senneth'in onun iyiliğini düşündüğünü biliyordu. Gerçi rûbe ve sınıf ayrımlarını

anlamak onun gibi biri için çok güçtü. Özellikle de, herkesin aşağı yukarı aynı şekilde düşündüğünü bilirken. "Tamam. Benimle konuşmadıkça ağzımı açmayacağım. Saygılı ve mesafeli davranacağım."

"Güzel. O halde yarın görüşüyoruz. Saraya gelince beni bul. Seni krala götürürüm."

Mutfağa döndüklerinde, hep birlikte tatlılarını yediler ve biraz daha sohbet ettiler. Senneth çok geçmeden oradan ayrıldı. Cammon, Jerril'a ertesi gün ve belki sonraki birkaç gün daha ders yapamayacaklarını, konuşmaması gereken bir prensese hizmet için saraya çağrıldığını söyledi.

Gece yatağına uzandığında düşünceleri yine Amalie'ye kaydı. Nedense prensesin onu hatırlamasını ve resmi de olsa, yeniden bir dostluk kurabileceklerini umuyordu. Amalie geçen yaz birlikte vakit geçirmeyi en sevdiği insanların başında geliyordu. Prensese maiyetindekiler bütün Gillengaria'yı baştan başa dolaşıp çeşitli yerlerde konaklamıştı. Hiç yalnız kalmamışlardı. Kraliçe Valri her zaman iki adım ötedeydi. Kral naibi, Kralın Gezginleri'nden dördü, yirmi sadık asker ve bir avuç mistik de onlara eşlik ediyordu. Cammon yine de prenesten hoşlanmıştı. Amalie ondan sadece bir yaş küçüktü. İpek gibi saçları ve kocaman, kahverengi gözleriyle güzel bir kızdı. Ciddi ve düşünceli ifadesi bir anda yerini çocuksu bir neşeye bırakabiliyordu.

Cammon onun sınırları önceden belirlenmiş, zor bir hayran olduğunu biliyordu. Geçen yıla dek sarayın dışına neredeyse hiç çıkmamıştı. Kral kızının canına kastedileceğinden endişeliydi. Onun için, Amalie'yi dizinin dibinden ayırmıyordu. Cammon bile prensesin bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Amalie yabancı diyarlardan gelen bir yolcu gibi, okunması zor biriydi. Cammon'ın sihri ona işlemiyordu. Dolayısıyla diğer herkes gibi, Amalie'nin dışarıya gösterdiği yüzüyle yetinmek zorundaydı. Onun meraklı, cesur, küçük şeylerle mutlu olabilen ve dünyaya karşı temkinli biri olduğuna karar vermişti. Ve çok yalnızdı.

Cammon'ı da Amalie'ye çeken asıl sebep bu yalnızlıktı işte. Prensesin yüzünde birden fazla kez, aynadan ona bakan kendi yüzünün ifadesini görmüştü. Geçen yaz, etrafı hizmetindekilerle çevriliydi. Anlı şanlı lord ve leydiler ona övgüler yağdırıyordu. Amalie kahvaltı davetlerinden, öğle yemeklerine ve balolara koşturuyordu. Tüm bu hareketlilik ve ilgiden fazlasıyla hoşlanıyor gibiydi.

Yolculuğun sonlarına doğru iyice mahzunlaştığı Cammon'ın gözden kaçmamıştı.

Ara sıra Amalie'nin sarayda nasıl vakit geçirdiğini düşünüyordu. Altı ay önce, şehre döndüklerinden beri onu görmemişti. Senneth bir konuda yanılıyordu. Cammon kraliyet ailesinden biriyle yolda kurduğu hesapsız arkadaşlığı devam ettiremeyeceğini çok önceleri anlamıştı. Ama bu, Amalie'yi unuttuğu anlamına gelmiyordu. Yine yalnız mı kalmıştı, yoksa sarayda yeni arkadaşlar edinebilmiş miydi? Amalie'nin belki de kendini kaybolmuş, terk edilmiş ve yalnız hissettiğini düşünmekten nefret ediyordu.

3. BÖLÜM

Cammon, Jerril'in evinden saraya aşağı yukarı bir saatte yürüdü. Hava soğuk, ama güneşliydi. Dolayısıyla bu canlandırıcı egzersiz hiç ummadığı kadar hoşuna gitti.

"Aman yolda oyalanma," demişti Lynnette kahvaltıda. Cammon onun üzerine düşmesini seviyordu. Bu evhamlı halleriyle Areel'ı deli etse de, Lynnette'in ikide bir ona bir şeyler yedirmeye çalışmasına, ısrarcı sorularına, koluna sevgiyle vurmasına ve durmadan endişelenmesine çok alışmıştı. "Gitmen gereken bir yer olduğunu unutma. Sağa sola takılıp geç kalma sakın."

Cammon sırttı. Lynnette'in telaşı boşuna değildi. Kaç kere pazara diye çıkıp saatlerce dışarıda kalmışlardı. Cammon her seferinde yardıma ihtiyacı olan birilerini sezmişti. Bir keresinde, bir arka sokakta adamın tekini bir kıza saldırırken yakalamışlardı. Bağırmasın diye zavallının ağzını eliyle kapatmıştı. Lynnette adamın kafasına bir taş indirmiş, saldırgan kaçmaya çalıştığında yoldan geçen biri tarafından kısıkrak yakalanmıştı. Başka bir gün, Cammon boş bir binaya girmeleri için ısrar etmiş ve orada soğuktan donmak üzere olan, terk edilmiş bir bebek bulmuşlardı.

"Ya acil bir durum çıkarsa?" diye takılmıştı Lynnette'e.

"Prenses daha önemli," demişti Lynnette sertçe.

Cammon yanına birkaç parça giysi alıp yola çıkmış ve zihnini

insanların düşüncelerinden uzak tutmaya çalışmıştı. Ara sıra dikkatini çeken güçlü duygu patlamalarının üzerinde durmamıştı, çünkü hiçbirisi önemli değildi. Tiz bir çığlık sonradan bir kahkahaya dönüşmüştü. Olağan bir öfke nöbetini de aynı şekilde savsaklamıştı. Sokak köşelerinde şaşkın ve umutsuzca etraflarına bakan iki kişiye yol tarif etmişti. Ama sadece birkaç dakika oyalanmıştı. Yerinde kim olsa aynısını yapardı.

Sarayın kapısı Kralın Gezginleri'nden dördü tarafından korunuyordu. Hepsi de ranıdıktı. "Bizi ziyarete mi geldin?" diye sordu biri. "Mistik rolü yapmaktan sıkılıp silahşor olmaya mı karar verdin?"

Cammon sırtıttı. "Asla o kadar iyi bir savaşçı olamayacağımı biliyorum."

"Justin geri mi dönüyor?" diye sordu bir başkası. Adı, Wen'di ve gezginlerden olmaya hak kazanan beş, altı kadından biriydi. Boyu çok uzun sayılmazdı. Ama güçlü ve yapılıydı. Cammon onunla antrenman yapmıştı. Mükemmel bir kılıç ustası olduğunu biliyordu. "Ondan mı geldin?"

"Bildiğim kadartıyla, Justin hâlâ Lirrens'de," dedi Cammon.

"Önce Tayse evlendi, şimdi de Justin," dedi diğer gezginlerden biri. "İnsan şu hayatta her şey mümkün diyor."

Wen diğerleriyle birlikte güldü, ama Cammon onun hayal kırıklığını hissetti. Justin'e yarı âşık sayılırdı. Justin bunun farkında bile değildi tabii. *Gitti, Lirrenslî şu küçücük, saçma zapan yaratıkla evlendi. Beni düşünmedi bile.* Cammon, Wen'in düşüncelerini duymak istemediği için hemen zihnini kapattı. Ama onun için üzülüyordu doğrusu. Wen'i severdi. Justin'in onu yalnızca iyi bir silah arkadaşı olarak gördüğünü biliyordu. Ne yazık ki bu, Wen için yeterli değildi.

"Senneth'la görüşeceğim," dedi.

"Gir bakalım," dedi Wen. "Senneth sarayda."

Cammon'ın ona ulaşması yirmi dakika sürdü. Önce geniş bahçeyi geçti. Sarayın kapısında ikinci bir kontrol noktasına ta-

kıldı. Nihayet büyük ve şatafatlı binaya adım atabildi. Üniformalı bir uşak onu sarı ve mavi renklerin hâkim olduğu, aydınlık bir odaya aldı. Senneth birine mektup yazıyordu. Cammon onun nahoş hislerini duyumsayarak mektubu erkek kardeşine yazdığını tahmin etti.

Senneth hemen kalemini bırakıp onu gülümseyerek karşıladı. Ama çok geçmeden kaşları çatıldı. "Giyecek başka bir şey bulamadın mı?" diye payladı onu. Senneth, kendine göre oldukça alışılmadık bir tarzda giyinmişti. Üzerinde yakası ve kolları dantelli, mavi bir elbise vardı. Beyaz-sarı saçlarını bir dizi Brassenthwaite safiriyle süslü bir saç tokasıyla tutturmuştu.

Cammon kendi kılığına baktı. "Ben hep böyle giyinirim," dedi. "Nesi var?"

"Tıpkı bir sokak çocuğuna benziyorsun."

"Zaten kendimi bir Kirra'ya beğendiremedim, bir de sana."

"Saçlarını en son ne zaman kestirdin?"

"Sen dün gece kesiverseydin ya?"

Senneth iç çekti. "Gel bakalım. Seni daha saygın gösterecek bir şeyler bulmaya çalışalım."

İkisi de bunun boşuna bir çaba olacağını biliyordu. Cammon ne giyerse giysin, üzerinde paçavra gibi duruyordu. Belki dikkatini eşyalardan çok insanlara verdiği içindi.

Senneth yine de kralın uşağı, Milo'dan onları hizmetkârların kola kokulu, kocaman giyinme odasına götürmesini rica etti. Demir askılarda sıra sıra üniformalar asılıydı. Cammon kraliyet hizmetkârlarının demode kıyafetleri arasında dolaşırken, Areel'in onlarla neler yapabileceğini düşünmeden edemedi. Milo'yla Senneth uygun buldukları yarım düzine kılığı denemesi için ısrar etti. Cammon onların önünde yarı çıplak kalmaktan ziyade, insanların dış görünüşe bu kadar önem vermesinden rahatsız oldu.

Sonunda altın işlemeli, siyah bir kılıkta karar kılıp onu Cammon'ın eline tutuşturdular. "Cammon'a bir oda hazırladık,"

dedi Milo. Kral Baryn'den bile daha resmi tavırlar sergilemeye meraklı, iri yarı ve aşırı ciddiyetiyle sıkıcılık sınırlarını zorlayan bir adamdı. "Orada elini yüzünü yıkayıp giyinebilir."

Cammon şaşırdı. "Anlamadım? Ben burada mı yaşayacağım?"

"Hayır, ama önümüzdeki günlerde sürekli ziyaretçiler olacağı için birkaç gün kalman gerekebilir," dedi Senneth. "Hâlâ bazı ayrıntılar üzerinde çalışıyoruz."

"Benimle gelin," dedi uşak ve Cammon'la Senneth onun peşinden üçüncü kattaki odaya çıktı. Senneth, Kırra ve diğer serra-mattaların odalarından daha küçük, ama tertemizdi.

"Acele et," dedi Senneth, Milo gider gitmez. "Konuklar gelmeden yemek odasındaki yerini alman gerek."

Cammon siyah üniformayı giydi. Senneth saçlarını acımasızca taradı. Yine onun ısrarıyla yüzünü yıkadı. Senneth'ın ayak-kabırlarını onaylamaz bakışlarla süzdüğünü görünce omuz silkti. Nihayet hazır olduğunda aşağı inip koridorlardan, mermer kemerlerin altından, altın ve gümüş yaldızlı odaların ve heykellerin önünden geçtiler. Her yerde muhafızlar vardı.

Senneth onu, duvarları altın yaldızlı aynalar ve devasa büyükte duvar resimleriyle süslü yemek odasına soktu. Hizmetkârlar sofrayı kuruyor, şamdanları yakıyor ve gümüşleri parlatıyordu.

"Kral ve Amalie şurada, Karyndein'den gelen elçi şurada oturacak," diye işaret etti Senneth. "Sen ne tarafta oturmayı tercih edersin?"

"Fark etmez. Onu odanın her yerinden okuyabilirim. Yeter ki..."

"Biliyorum. Elinden geleni yap. İstersen, ben de elçinin yanına oturayım."

Cammon sırttı. "O zaman hep seni duyarım. Onun ne düşündüğüne dikkat bile edemem."

Senneth önce surat astı. Sonra sırttı. "Zihnimi susturmaya çalışacağım. Sen fazla dikkat çekme yeter."

"Bekle ve ne kadar görünmez olabileceğimi gör."

Senneth daha sonra ortadan kayboldu ve Cammon bir iskemlenin kenarına t neyip u aklarla laflamaya başladı. Biri ik odadan sesler gelince, bütün u aklar yerlerine geçip ellerini arkada kavu turdu ve ciddi ifadeler takındı.

Nihayet kapı açıldı. Kral Baryn yirmi kadar konu uyla birlikte içeri girdi. Kral seyrek, kır saçlı, uzun boylu, zayıf ve muzip bakı lı bir adamdı. Ufak tefek ve ince kemikli, Kraliçe Valri'yle dış görünüş itibariyle daha uyumsuz bir çift olamazlardı. Kraliçenin porselen gibi bembeyaz bir cildi, kısıcak, siyah saçları ve ola anı st  g zelli le, yeşil gözleri vardı. Altmı  be  yaşındaki kocasından en az kırk ya  gençti. Yirmi be , yirmi altı ya larındaydı. Gelgelelim Cammon, Baryn'den genç kraliçesini çok sevdiği ve ona çok güvendiği hissini aldı. Kral yabancı konu unu a ırlamaya hazırlanırken bir yandan da etrafındakilerle sohbet ediyordu.

Öte yandan, Valri'nin kocasına karşı ne tür hisler beslediği tam bir muammaydı. Cammon geçen yaz onunla bolca vakit geçirmişti. Ama Valri etrafına Jerri'l'in tarif ettiği türden yüksek, ta  duvarlar  rm  t  sanki. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu. Cammon güçlü sihirlerine rağmen, onu okuyamıyordu. Valri masanın ucuna, kocasının karşısına oturdu. Onu dikkatle izleyerek, her bakı ına ya da işaretine uzun zamandır evli ve konuşmadan da anla abilen çiftler gibi derhal karşılık veriyordu. Cammon, Valri'nin Baryn'e bağlı olduğunu tahmin etti. Ama bu yönde bir kanıtı yoktu.

Amalie, Karyndeinli büyükelçinin koluna girmişti. Cammon bir an için bakışlarını onun altın saçlarında, altın rengi elbisesiyle takılarında ve gülen yüzünde gezdirdi. Sonra dikkatini yanındaki adama verdi. Elçinin boyu uzun sayılmazdı, ama yapılıydı. Koyu kumral, g r saçları, esmer bir teni ve hemen göze çarpan bir bıyı ı vardı. Tavırlarında belli belirsiz bir g rg  zl k, belki biraz da hoyratlık seziliyordu, ama gülümsemesi i tendi. Cammon onun otuzlarının ortasında olduğunu tahmin etti. Bir büyükelçi için genç sayılacak bir ya taydı. Belki

de zavallı Amalie'yi evlendirecekleri prens de bu yaşlardaydı. Cammon, otuz beş yaşında birinin on dokuz yaşında bir kıza hiç yakışmayacağını düşündü.

Ne Amalie'yi ne de elçiyi doğru düzgün okuyabiliyordu ve biraz hüsrana uğramıştı doğrusu. Amalie'den belli belirsiz bir heyecan ve mutluluk sinyali aldı. Ama sırf yüzüne bakarak da, gördüğü ilgiden memnun olduğunu söyleyebilirdi zaten. Biri bir ara ona düşüncelerini gizlemeyi öğretmişti. Elçinin düşüncelerini okuyabileceğini umut etmiyordu zaten. Yine de, diğer adamın zihninin etrafında avının üzerine atlamak için fırsat kollayan, yırtıcı bir kuş misali turlamaya devam etti. Ama avı, yeraltındaki yuvasında gizleniyor ve kendini belli etmiyordu.

Senneth, Amalie'nin hemen arkasındaydı. Ona kral naibi eşlik ediyordu. İkisini de okumak o kadar kolaydı ki Cammon yine gevşedi. Senneth'ın zihni her zamanki gibi, gözlemler, hızlı çıkarımlar ve eşit oranda endişe ve neşeye doluydu. Her türlü duruma karşı hazırlıklıydı. Öte yandan, Romar Brendyn kendini tamamen işine adanmıştı. Buraya kralı desteklemek, yeğenini korumak, yabancı memleketlerle anlaşmalar yapmak ve krallığın tepesindeki kara bulutları dağıtmak için gelmişti. İçi dışı birdi. Alavere dalavere peşinde değildi.

Cammon odayı dolduran diğer insanlara baktı. Ama herkes dışarı yansıttığı gibiydi. Soylular aile şerefleri ve itibarları dışında pek az şey düşünüyordu. Hiçbiri bir tehdit oluşturmuyordu.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Baryn. Karısına başıyla işaret etti. "Artık oturalım mı, hayatım?"

Yemek servisi sonsuza kadar sürdü. Cammon yerini almadan önce bir şeyler yemediğine hayıflandı. Tüm bu lezzetli yemeklere bu kadar yakın olup da ağzına tek lokma atamayacağını bilmek işkenceden farksızdı. Bir ara dayanamayıp Senneth'a *Çok acıktım*, diye yakındı. Senneth tabii ki bu iki kelimeyi kafasının içinde net bir şekilde duyabilecek kadar hassas değildi. Ama mesajı aldı. Gözlerini kısarak ona ters ters baktı. Sonra dikkatini

yeniden elçiye verdi. Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyordu, ama Cammon onun gülmemek için kendini zor tuttuğunu anladı.

Cammon herkesin iç seslerini dinlemeye o kadar dalmıştı ki diğerleriyle ne konuştuklarına pek dikkat etmiyordu. Ama Karyndein elçisi birden ayağa kalkınca işler değişti.

“Haşmetli kralım, zarif kraliçem, asil konuklar ve güzeller güzeli prensesim,” dedi herkesi nazıkçe selamlayarak. Konuşması aksanlı, ama akıcıydı. “Buraya geleli henüz kısa bir zaman olmasına rağmen, konukseverliğinizle beni ihya ettiniz. Sizlerin arasında geçireceğim bir haftayı sabırsızlıkla bekliyorum. Sizlere tüm Karyndein halkından küçük bir armağan getirdim. İzin verirseniz, onu takdim etmek istiyorum.”

Cammon elçinin vereceği hediyeinin pek de küçük olduğunu sanmıyordu. Areel’in hissettiği pırıltı ona ait olmalıydı. Salondaki diğer herkesle birlikte sırtını dikleştirdi. Karyndeinli bir adamın bir krala sunmaya layık bulduğu armağanı merak ediyordu doğrusu.

“Elbette,” dedi Baryn ve uşaklardan biri dışarı fırladı. “Ama bizi şaşırttın, sevgili Khoshku! Buna hiç gerek yoktu.” Tabii ki nezaket icabı böyle söylüyordu. Yoksa herkes bir hediye alışverişi beklentisi içindeydi. Baryn kendi hediyelerini elçi daha yola çıkmadan hazır etmişti.

“Dediğim gibi, aslında küçük bir hediye. Karyndein’de sıkça bulunan bir şeyden küçük bir numune. Belki sizlerin de hoşuna gider.”

Khoshku’nun hizmetkârlarını beklerken, sohbet aynı minvalde devam etti. Uşaklar masanın etrafında fır dönerek kadehleri doldurup boş tabakları topluyordu. Konuklardan bazıları fısıldayarak hediyeinin ne olabileceğini tartışıyordu.

İki adam uzun, ince bir kutuyla içeri girdi. Mücevher kakmalı kutu altından daha sarı bir madenden yapılmıştı. Hizmetkârlar onu iki ucundaki kulplardan tutarak taşıyordu. Üzerinde parmak izleri kalmasın diye eldiven takmışlardı.

Adamlardan biri Karyndein'den gelmişti. Cammon onun aklını okuyamadı. Diğer adam Gillengarialıydı. *Enteresan*, diye düşündü Cammon. Gillengarialı adam Karyndeinli uşaklar gibi giyinmişti. Yabancıların arasında bulunmaktan rahatsızmış gibi başı öne eğik yürüyordu. Cammon, Khoshku'nun hizmetkârlarından birinin yolda hastalandığını ve kralın bu adamı hizmetine verdiğini düşündü. Ya da belki onu henüz kentte gelmeden önce bir yol hanından bulup işe almıştı.

Cammon biraz daha üsteledi. Adamın zihnini bir karınca yuvası gibi kurcalamaya devam etti. Orada, asık suratının ardında sinsi bir heyecanla karşılaştı. Baryn'e doğru attıkları her adımda adamın heyecanı bir kat daha artıyordu. Sonra birden zihninde bir görüntü çıktı. Kısacık ve netti. Kutunun kulpunu bırakıp üzerindeki gizli bıçağı çekiyor ve kralın üzerine atılıyordu.

"*Senneth!*" diye bağırdı Cammon ve bütün oda karıştı.

İnsanlar sandalyelerini devirerek ayağa fırladı. Herkes bağırışmaya başladı. Amalie bir anda alevlerin arasında kaldı. Kadınlardan birkaçı çılgılık attı. Tüm bu hareketliliğin içinde neler olduğunu anlamak güçtü. Ama iki kişinin ne yaptığı açıkça görülüyordu. Senneth masanın üzerinden atlayarak soluğu Amalie'nin yanında almıştı. Amalie ateş çemberinin içinde güvendeydi. Kral naibi kılıcını çekmiş, krala doğru ilerliyordu. Senneth'ın da, Romar Brendyn'in de hiç şakası yoktu.

"Majesteleri, neler oluyor?" diye bağıırıyordu elçi. Tam o sırada, salonun iki ucundaki kapılar açıldı ve Kralın Gezginleri içeri daldı. Göz açıp kapayıncaya kadar, Tayse'in kılıcı elçinin boğazına dayanmıştı. Diğer konuklar masadan uzaklaştırılmıştı. Gezginler işlerini şansa bırakmazdı. Kargaşayı kimin çıkardığını bilmiyorlardı. Dolayısıyla odadaki herkesi yok etmeye hazırlardı.

"Cammon," dedi Senneth omzunun üzerinden. "Ne oldu?"

"Kral naibinin önünde diz çöken şu adam," dedi Cammon cıtrek bir sesle. "Bıçağı var. Krala saldıracaktır."

Bir yaygara koptu. Wen, kılıcının karşısında titreyen iki soy-luyu bırakıp kılık değiştiren Gillengarialının yanına diz çöktü. Adam bağırarak ondan kaçmaya çalıştı. Ama Wen onun yaka-sına yapışıp dizini sırtına geçirdi. Çok geçmeden silahı buldu. Büyük ve keskin bir mutfak bıçağıydı.

“Zorlanırdı, ama amacına ulaşırdı,” dedi bıçağı kemerine ta-karken. “Kapıda herkesi aradık. Bunu saraydan bulmuş.”

İşte o zaman, Khoshku'nun dili çözüldü. “Majesteleri! Say-gıdeğer kralım! Benim bu işle bir ilgim yok! En az sizin kadar şaşkınım. Yemin ederim, bu adamlar...”

Amalie'nin etrafındaki ateş çemberi bir anda söndü. Senneth prensesin tehlikede olmadığına karar vermişti. Kraliçe Valri, Amalie'nin yanına koşup ona sarıldı. Kralın Gezginleri kılıçlarını indirmişti. Ama hâlâ retikteydiler. Konuklardan bazıları iskem-lelere çöktü. Baryn gözlerini elçiye dikmişti. Tayse'in kılıcı hâlâ adamın boğazındaydı.

“Derhal ülkene döneceksin,” dedi kral buz gibi bir sesle. “Seni hemen şuracıkta idam ettirmediğine şükret. Uluslarımız arasın-daki güvensizliğin nedeni belli oldu.”

“Majesteleri, bu iğrenç saldırıyla hiçbir ilgim olmadığına inanmalısınız,” diye yalvardı elçi. “Bir Karyndeinli buna kalkış-sın! Olacak iş değil!”

Cammon söze karıştı. “Bu adam Karyndeinli değil.” Tüm ba-kışlar ona çevrilince kızarak başını eğdi.

“Ya nereli?” diye sordu Senneth.

Cammon başını iki yana salladı. “Gillengarialı. Elçinin kafi-le-sine nasıl katıldığını bilmiyorum.”

Khoshku'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama hizmetimde-ki herkes benim ülkemden. Zaten bir sürü hizmetkârım var. Bu adam aramıza nasıl karıştı?”

“En iyisi bunu ona soralım,” dedi Wen. Tutsağının saçlarına asılıp kafasını arkaya çekti. Adam acıyla bağırdı, ama konuş-madı.

Birden Karyndeinli uşak ağlamaya ve boğuk bir sesle bir şeyler anlatmaya başladı. Konuştuğu dili yalnızca elçi anlayabiliyordu. Khoshku onu dinledikçe ağzı beş karış açık kaldı. "Forten Şehri'ne yelken açtıktan kısa bir süre sonra, adamlarımdan birkaçı bir bar kavgasına karışmış. Diğerleri bizimkileri az kalsın öldürüyormuş. Sonra birkaç yabancı yardımlarına koşmuş. Adamlarımdan biri ortadan kaybolmuş. Benden çekindiği için kaçtığını sanmışlar. Onun yokluğu anlaşılmasın diye bu adam bizim kafiyle seyahat etmeyi kabul etmiş." Elçi dehşetle krala baktı. "Bunca zamandır bizimleydi. Bir haftadan fazladır."

Cammon, Tayse'in aklından geçenleri okuyabiliyordu. *Adama bak! Daha ona hizmet edenleri bile tanımıyor! Aralarına bir yabancının karıştığını anlamamış bile!* Baryn asla böyle bir tedbirsizlik etmezdi. Kral Gezginleri'nin her biriyle yakın ilişkiler içinde olmasıyla övünürdü. Onlara gözü kapalı güvenirdi.

Ama aşçılar, bulaşıkçı kadınları ya da seyis yamaklarını tanıyor mu acaba? diye düşündü Cammon. Hangi büyük lord, ona hizmet eden bütün insanları tanıyor olabilirdi ki? Cammon odadaki asillerin düşüncelerini duyabiliyordu. *Ben adamlarımdan hepsini tanıyorum... Gerçi belki birkaçı gözümünden kaçmıştır...* Bu düşüncenin hepsini rahatsız ettiği açıkça belli oluyordu.

"Eğer anlattıklarınız doğruysa, büyük bir talihsizlik olmuş demektir," dedi Baryn. Sesi biraz yumuşamıştı. "Ama hikâyenizi yeniden dinleyip bu adamı sorguya çekmemiz gerek. Ancak o zaman size inanabiliriz."

"Bar kavgasının Forten Şehri'nde yaşanması manalı," dedi Senneth. "Uzun zamandır, Rayson Fortunalr'ın Halchon Gisseltess'le işbirliği yaptığından şüpheleniyoruz. Ülkenin huzurunu bozmaya çalışıyorlar."

Khoshku'nun kaşları öfkeyle çatılmıştı. Cammon adamın belki de hayatının en kötü gününü geçirdiğini düşündü. Ayrıca belli ki hiddetini içinde tutabilen biri değildi. "Kimse bize Forten Şehri'nden uzak durmamızı söylemedi," dedi gergin bir tavır-

la. “Kanun kaçaklarının orada bizi pusuda beklediği konusunda uyarılmadık. Az kalsın, bizi kanlı emellerine alet edeceklerdi.”

Tayse’in gözleri sırayla Senneth’a, Cammon’a ve en son krala kaydı. “Kafileleri hedef alıyorlar,” dedi usulca. “Bu ikinci.”

Cammon odaya yayılan şaşkınlık dalgasını hissedebiliyordu. Ama üçü de başlarını salladı. Tabii ya. Birkaç hafta önce, Ghosenhall’a sızan katil de bir Arberharstlı gibi giyinmişti. Ama aslında Gillengarialıydı.

“Denemeye devam edecekler,” dedi Senneth.

Tayse sonunda kılıcını kınına soktu. “Her zaman kılık değiştirecekler diye bir kaide de yok.”

“Gillengaria’da neler olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi Khoshku. “Beni bir katil gibi göstermek istediler. Bilmeden krallığınızdaki anlaşmazlığın tam ortasına düştüm! Bir açıklama bekliyorum!”

Baryn ona tatlı tatlı gülümsedi. Herkese yerlerine dönmelerini işaret etti. “Elbette, sevgili elçi. Ama önce tatsız bir şekilde bölünen yemeğimizi bitirelim. En güzel şaraplarımız henüz servis edilmedi. Bence hepimizin keyfini yerine getirecekler.”

Kralın Gezginleri saldırganı yaka paça dışarı çıkarmasına rağmen, yemeğin geri kalanı huzursuzluk içinde geçti. Servis sona erdiğinde, Cammon tüm marlordlarla marleydilerin rahat bir nefes aldığını hissetti. Valri ilk fırsatta Amalie’yi odadan çıkardı. Gezginler Khoshku’ya kralla özel görüşmesi için eşlik etmek üzere geri döndü. Böylece Cammon da serbest kaldı.

Senneth yanına geldiğinde mutfakta yemekten arta kalanlarla kendine ziyafet çekiyordu.

“Aferin,” dedi Senneth onun saçlarını kartıştırarak. “Kral, Milo’ya seni ödüllendirmesini söyledi. Bir çuval altını kaptın. Ödülünü Jeril’in evine göndermelerini istedim.”

Cammon paradansa kralın övgüsüne sevindi. Onca altınla ne yapacaktı ki? Şu hayatta kayda değer hiçbir malı mülkü yoktu.

Olmasını da istemiyordu. "Bence Amalie yerine kralı korumak için işe alınmalıydım."

"Kızının canını daha çok önemsiyor."

"Bu böyle mi devam edecek? Katiller şehre sızıp kralı öldürmeye mi çalışacak?"

Senneth iç çekip etrafına bakındı ve bir iskemle çekti. Cammon dev mutfağın ortasındaki tahta masada oturuyordu. Etraflarında yirmi kadar aşçıyla bulaşıkçı kızlar davetten arta kalanları temizlemek için koşuşturuyordu. Özel konuları konuşmak için uygun bir yer değildi. Ama şimdiye kadar saraydaki herkes kralın canına kast edildiğini öğrenmişti. Ahırdaki ufacık seyis yamakları bile bunu konuşuyordu.

"Hiç şaşırmam," dedi Senneth. "Savaş söylentilerini bir yıldır duyuyoruz. Halchon Gisseltess'le müttefikleri tahra saldırmak için fırsat kolluyor. Bizi de bu savaşın içine çekmek istiyorlar. Ama önce Baryn'i öldürebilirlerse, amaçlarına bir adım daha yaklaşacaklar."

"Kralı korumalıyız. Diyorum ya? Belki ben..."

Senneth gülümsedi. "Gezginleri unutuyorsun. Sen Amalie'ye göz kulak ol." Bir kere daha etrafına bakındı. "Aslında ikisini de kollayabilirsin. Şimdilik saraydasın. İçeri giren çıkanı kontrol edebilirsin."

"Hani burada sadece birkaç gün kalacaktım?"

"Başta öyle düşünmüştük. Jerri'dan eşyalarını göndermesini rica ettim." Gözleri Cammon'ın ödünç üniformasına kayınca güldü. "Aslında neden uğraşıyoruz ki? Milo sana yepyeni kıyafetler ayarlar. Seninkilerle burada gezebileceğini sanmıyorum."

Cammon birden heyecanlandı. Onun isteğiyle krala hizmet etmek büyük şerefti. Ama sonra endişeye kapıldı. Ya görevini layığıyla yapamazsa? Ya her şeyi eline yüzüne buluşturursa? Hem Jerri'la Lynnette onsuz ne yapardı? Hatta Areel? Cammon evdeki ağır işleri yaptığı gibi, sıkıcı günlerini de neşelendiriyordu. Bunu hissetmesinin ötesinde, üçü de açıkça dile getirmişti. Onu

yeğenleri ya da torunları gibi görüyorlardı. "Ara sıra eve gidebilir miyim?" diye sordu. "Bizimkileri ziyaret etmek için?"

Senneth anlayışla gülümsedi. "Elbette! Burada tutsak değilsin ki. Jerril'la diğerlerini merak etme. Sensiz de pek güzel idare edebilirler. Geçen yıl aylarca seyahatçeydik."

Cammon sırttı. "Doğru. Ben sadece..."

Senneth yine saçlarını karıştırdı. "Biliyorum, Cam. Sen defalarca terk edildiğin için bunu kimseye yaşatmak istemiyorsun. Ama kimseyi yarı yolda bıraktığın yok. Güven bana. Gel hadi. Seni prensesin yanına götüreyim."

4. BÖLÜM

Prensese görür görmez Cammon'ın bütün endişeleri uçup gidi-verdi.

Senneth onu daha önce hiç görmediği bir odaya aldı. Sarayın kocaman salonlarından çok daha küçüktü. İkinci katta, merdivenin arkasında kalıyordu. Sarayın arka bahçesine ve koruya bakıyordu. Tozpembe ve krem rengi perdeleriyle kadınsı bir havası vardı. Yüksek pencerelerden içeri soğuk gün ışığı giriyordu.

Valri çizgili bir koltukta dimdik oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Siyah saçlarıyla gece mavisi elbisesi de bu karamsar tabloyu tamamlıyordu. Kraliçenin yanında ayakta duran Amalie onun tam tersine, gülümserken adeta ışık saçıyordu. Üzerinde hâlâ altın sarısı elbisesi vardı. Kızıl-sarı saçlarını açık bırakmıştı. Sirtına vuran güneşle güzel bir heykeli andırıyordu.

"Majesteleri," dedi Senneth saygıyla eğilirken. Cammon da beceriksizce onu taklit etti.

Amalie koşup ellerini Cammon'ın omuzlarına koydu ve yanına bir öpücük kondurdu.

Cammon'ın aklı başından gidiverdi.

"Cammon!" diye bağırdı prenses geri çekilirken. Ama elini çekmek yerine koluna kaydırıldı. "Babamın hayatını kurtardığın için teşekkürler! Ya orada olmasaydın? Ah, düşünmek bile istemiyorum!"

“Ama oradaydım,” dedi Cammon ve içinden aptallığına küfretti. Prenses sırtıttı.

“Bütün tanrılara şükürler olsun!”

Senneth çaktırmadan aralarına girdi. Cammon, onun bunu bilerek yaptığını anladı. Amalie mecburen elini indirdi. “Suikastçı bıçağını çekip kralın üzerine atlasaydı, dayınız Romar araya girip onu öldürürdü,” dedi Senneth. “Gezginler de gürültüyü duyup gelirdi. Babanız belki yaralanırdı, ama ölmezdi.”

“Asla emin olamayız,” dedi Amalie.

“Öyle tabii, ama benim tahminim bu,” diye karşılık verdi Senneth. “Gelin, oturalım şöyle.”

Valri'nin yanına geçtiler. “Kral naibinin kılıç çekmesine şaşırdım doğrusu,” dedi kraliçe. “Sarayda sadece gezginlerin silah kuşanabildiğini sanıyordum.”

Senneth gülümsedi. “Evet. Ama Lord Romar bir kılıç ustası ve sadakati sorgulanacak biri değil. Dolayısıyla silah taşımaya izin veriliyor.”

“Keşke sarayın kapılarını kapatsak ve içeri kimse giremese,” dedi Valri. “Bu duvarlar arasında herkes güvende olur.”

“Kral o şekilde ülkeyi yönetemez,” dedi Senneth usulca.

“Şimdi bir de Amalie'nin damat adayları çıktı,” diye sızlandı kraliçe. “Kim bilir ne yalanlar söyleyecekler? Bütün gün terikte olmak zorunda kalacağız. Geçen yazım Amalie için endişelenmekle geçti. Bütün bunları yeni baştan yaşayacağımı düşündükçe uykularım kaçıyor.”

Cammon, onu rahatlatmak için öne eğilen Amalie'yi izledi. Üvey annesinden altı, yedi yaş küçüktü ve aralarında sarsılmaz bir bağ var gibiydi. Cammon geçen yaz hangisinin daha güçlü olduğundan emin olamamıştı. Amalie gencecik ve saf bir genç kızdı. Valri daha olgun ve ağırbaşlıydı.

“Korkma, Valri,” dedi Amalie kadife sesiyle. “Dostlarımız gece gündüz yanımızda. Burada güvendeyiz.”

Cammon, bundan sonra bir süreliğine hayatına yön verecek üç kadınla bir saat kadar sohbet etti. Aslında daha çok onları dinlemeyi tercih etti. Yanlarında tuhaf bir tatmin duygusu hissediyordu. Güçlü karakterleriyle güneş gibi içini ısıtıyorlardı sanki. Senneth'la Valri, Cammon'ın nasıl giyineceğini, serra-marlar geldiğinde ne yapacağını ve durum değerlendirmesi için ne sıklıkta buluşacaklarını tartıştı. Sonra hangi Evlerden hangi damat adaylarının prenses için daha uygun olacağını konuşmaya başladılar.

"Keşke kardeşin Will, Casserah Danalustrous'la sözlenmesiydi!" diye bağırdı Valri. "Brassenthwaite taht için harika bir aday olurdu."

Senneth başını iki yana salladı. "Aynı fikirde değilim. Halchon'la Rayson Brassenthwaite'i zaten fazla güçlü buluyor. Böyle bir evlilik diğer birkaç Ev'i de onlarla birleşmeye yöneltebilirdi. Amalie çoğunluğun hoşuna gidecek biriyle evlenmeli."

"Coravann olabilir," dedi Valri. "Heffel Coravann'ın Amalie'yle aynı yaşlarda bir oğlu var."

Senneth başını salladı. "Ryne Coravann'ı ben de düşündüm. Heffel bu savaşta taraf olmak istemiyor. Tabii savaş çıkarsa. Ama bir kraliyet evliliği onu kesinlikle bizim tarafımıza çekecektir. Hem Coravann stratejik bir müttefik. Lirrens'e çok yakın. Gisseltess ve Nocklyn'le arası iyi. En önemlisi de, marlordların ayaklanmasına neden olacak kadar güçlü bir Ev değil."

"Ama marlord Heffel, Coralinda Gisseltess'le ahbap," diye itiraz etti Cammon. En az yirmi dakikadır ilk kez lafa karışıyordu. "Hatırlamıyor musunuz? Geçen yaz onu balosuna davet etmişti. Ayrıca Solgun Anne'ye tapıyor. Oğlunun bir fanatik olabileceğinden çekinmiyor musunuz?"

Hepsi de bu olasılığı düşündü. Coralinda Gisseltess, Solgun Annenin Kızları adlı tarikatın lideriydi. O ve müritleri mistiklerden hem korkuyor hem de nefret ediyordu. Tıpkı kardeşi Halchon gibi, o da Gillengaria'ya farklı bir düzen

getirmek istiyordu. Başlıca hedefi bütün mistiklerin yakılması ve bu toprakların tüm sihirlerden arındırılmasıydı.

“Heffel’in Solgun Anne’ye hürmet ettiği doğru,” dedi Senneth usulca. “Ama bunu ona karşı kullanmam. Hem ay tanrıçasını sevip hem de iyi bir insan olabilir. Beni asıl endişelendiren, Coralinda’nın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkına varaması. Öte yandan, Heffel aptal değil. Ne Coralinda’nın ne de kardeşinin onu bir savaşa ikna edebileceğini sanmıyorum. Heffel asla krala karşı silahlanmaz.”

“Coravann Kalesi’ndeyken, birkaç kez Ryne’la dans ettim,” dedi Amalie.

“Sence nasıl biri?” diye sordu Valri.

Amalie omuz silkti. “Hepsinde sarhoştı. Kız kardeşi içki içmesinden nefret ediyormuş. Ona inat olsun diye yaptığını söyledi. Çekici bir genç, ama...” Tekrar omzunu silkti.

“Bir prens gibi değil,” dedi Valri sertçe.

“Daha çok genç,” dedi Senneth. “En fazla on yedi, on sekiz yaşında.”

“Ne olmuş?” dedi Valri. “Cammon da daha yirmi yaşında, ama Ryne’dan bin kat daha sorumluluk sahibi. Yani öyle görünüyor.”

“O halde diğer seçeneklerimizi gözden geçirelim,” diye önerdi Senneth.

Cammon dayanamayıp gözlerini devirdi. Senneth’la Kirra’nın bu tür konuları saatlerce konuştuğunu bilirdi. Saplantılı bir şekilde herkesin soyunu sopunu ve hangi müttefiklik anlaşmasının kime yarayacağını tartışırlardı. Amalie onun bıkkın ifadesini yakalayıp gülümsedi.

“Ne sıkıcı değil mi?” diye fısıldadı kulağına. Valri tabii ki bunu duydu ve ona ters bir bakış fırlattı. Sonra Senneth’la konuşmaya devam ettiler. “Son günlerde başka konu konuşulmaz oldu. Artık dayanamıyorum.”

“Ama bu seni yakından ilgilendiriyor,” dedi Cammon. “So-

nuçta senin evliliğini konuşuyorlar. Bana bir eş seçmeye çalışıyor olsalardı, onları can kulağıyla dinlerdim."

Amalie, Valri'yle Senneth'a göz attı. Sonra ayağa kalkıp Cammon'a elini uzattı. "Gel, gidip başka bir şeyler konuşalım."

Valri cümlesini yarıda keserek "Hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi.

"Tamam. Bari Cammon'a hazinelerimi göstereyim."

Odanın karşısındaki büyük, krem rengi kitaplığın raflarında irili ufaklı kutularla kâseler duruyordu. Amalie orta raftaki bir kutuyu aldı. Koyu renkli tahtadan yapılmış ve iyice cilalanmıştı. Kapağını kaldırdığında gizli bir bölme açıldı. İçinde çoğunluğu mavi ve yeşil olan taşlar vardı.

"Marleydi Ariane Rappengrass gönderdi," dedi Amalie. "Bak, ne güzeller. Bunlar, deniz camıymış. Marleydi onlardan mücevher yaptırmış. Ne kadar beğendiğimi söyleyince bana da yollamaya söz verdi. Çok pahalı olduklarını sanmıyorum. Ondan bayıldım zaten. Ariane beni etkilemeye çalışmıyordu. Sadece beni memnun etmek istedi."

"Geçen yıl tanışmıştık," dedi Cammon. "Onu ben de sevmiştim."

Amalie bir avuç taş alıp parmaklarının arasından kutuya düşmelerini izledi. "Birçok insan onu ürkütücü buluyor. Ama bence hiç öyle değil." Avcunu yeniden taşlarla doldurdu ve parmaklarını açtı. "Bir oğlu var. Bazıları onunla evlenmemi istiyor."

"Darryn Rappengrass." Cammon, Senneth ve Kirra'yla yolculuk ederken genç ve yakışıklı marlordla birkaç kez karşılaşmıştı. Özellikle Kirra onu pek beğeniyordu. "İyi birine benziyordu."

Amalie parmakları arasında kalan son deniz camının kutuya düşmesini izledi. Sonra kapağını kapayıp kutuyu rafa geri koydu. "Şu küçük heykel Mayva Nocklyn'in hediyesi," dedi beyaz taştan oyulmuş, yerleri süpüren çocuk figürünü işaret ederek. "Doğrusu, bayılmadım. Ama Milo ünlü bir heykeltıraşın eseri olduğunu

söyledi. Çok değerliymiş. Mayva ziyarete geldiğinde daha görünen bir yere koyacağım.”

Amalie konuyu değiştirmeye mi çalışıyordu, yoksa bu konuyu nasıl konuşacağını mı bilmiyordu? Cammon anlayamamıştı doğrusu. “Hayatının en önemli kararlarını başkalarının vermesi ne garip,” dedi. “Sana nasıl davranacağını ya da kiminle evleneceğini söylemeleri.”

Göz göze geldiler. Amalie’nin gözleri kadifemsi bir kahverengiydi. Onu dürüst ve düşünceli bakışlarla süzdü. Cammon bir kez daha onun aklını okuyamadığına üzüldü.

“İstedikleri gibi plan yapabilirler, ama bu hepsine uyacağım anlamına gelmiyor,” dedi Amalie. Sesi her zamanki gibi yumuşak, hatta umursamazdı. Söylediklerinin tehditkâr bir yanı yoktu. Ama Cammon ilk kez onunla ilgili bir önseziye kapıldı. Amalie görüldüğünden daha güçlüydü. Tıpkı şu deniz camları gibi narin, ama bir o kadar da dayanıklıydı. “Söyledikleri herkesle tanışacağım. Onlara nazik davranacağım. Ama beni istemediğim biriyle evlendiremeyecekler. Senneth, Valri ya da babam fark etmez. Beni zorlayamazlar.”

Cammon genç kızın kararlılığına hayran olmuştu doğrusu. “Doğru kişiyle evlenmedikçe hem senin hem de krallığın tehlikede olacağını düşünüyorlar.”

Amalie gülümsedi. “Etrafımdaki insanları unutuyorlar. Dayımı, gezginleri, Senneth’la Kirra’yı. Şimdi sen de varsın. Ben hiçbir şeyden korkmuyorum.”

Reverans yapmayı bilseydi keşke. Tayse’le Justin gibi hafifçe eğilebilirdi. Ama daha kibar görünmek istiyordu. “Majesteleri,” dedi, “hizmetlerime ihtiyaç duyduğunuz sürece emrinizdeyim.”

Amalie tekrar kitaplığa dönmüştü. Raflardaki vazolarla kâseleri çekip arkalarına bakıyordu. “Rappengrass’tan döneli aylar oldu,” dedi. “Beni bir kere bile ziyarete gelmedin. Beraber yolculuk ederken ne kadar iyi anlaşıştık. Birdenbire ortadan kaybolunca hayal kırıklığına uğradım doğrusu.”

Cammon bir an şaşkınlıktan konuşamadı. "Ama sen... bir prensessin," diye kem küm etti. "Senneth bana yol arkadaşlığının uzun ömürlü olmadığını söyledi. Saraya gelmem hadsizlik olurdu."

Amalie ona döndüğünde kaşlarını çatmıştı. "Ah, anladım. Benden davet bekledin."

"Yok, onu kastermedim," dedi Cammon telaşla. "Ben yerimi pek bilmem. Herkes öyle der. Kimin yanında nasıl davranacağımı kestiremiyorum. Ama ben bile bir prensesin sıradan bir kız olmadığını biliyorum."

Amalie omzunu silkip yeniden arkasını döndü ve rafları karıştırmaya devam etti. "Sıradan kızların neye benzediğini bilmiyorum. Hiç öyle biriyle tanışmadım. Yaşıtlarımı bile ilk kez geçen yıl balolarda gördüm."

"Kraliçe o kadar da büyük değil," dedi Cammon. "Onunla çok vakit geçiriyor gibisin."

Amalie'nin yüzünü sadece yandan görebiliyordu. Prensessin hafifçe gülümsediğini fark etti. "Valri tanıdığım en olgun insanlardan. Onu çok seviyorum. Ama neşeli biri olduğu söylenemez."

"Olsun. Yine de seni hiç yalnız bırakmıyor."

"Öyle," diye mırıldandı Amalie raftan bir kitap alarak. Kapağına bakıp onu yerine koydu. "Yanımdan ayrılamaması önemli tabii."

"Neden?" diye sordu Cammon açıkça.

Amalie ona döndüğünde gülümsüyordu. Ama Cammon bunun bir maske olduğunu anladı. "Bir sürü sebebi var," dedi prenses. "Eee, anlaştık mı?"

"Hangi konuda?"

"Artık arkadaş mıyız? Davet beklemeden beni görmeye gelecek misin? Bir daha, kraliyet ailesinin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum gibi saçma gerekçeler duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Cammon hem sevinmiş hem de şaşırmıştı ki şu dünyada onu

şaşırtabilen pek az kişi olmuştu. “Ya benden sıkılırsan? Ya çok konuşursam?”

“Susmanı söylerim. Çok sıkılırsam da seni kovarım.”

Cammon sırtıttı. “Bu bana pek arkadaşça gelmedi.”

Amalie güldü. “Kibarca söylemeye çalışırım. En azından en başlarda. Ama söz ver, bir daha yanıma gelmekten çekinmeyeceksin.”

“Bu mümkün değil ki zaten. Senneth söylemedi mi? Koca adaylarıyla görüşürken yanında olmamı istiyorlar. Kim gerçekten sana hayran kim ilk fırsatta boğazına bir bıçak dayamak istiyor diye anlamaya çalışacağım.”

Amalie gözlerini kocaman açıp eliyle ağzını kapattı. “Hadi canım!” dedi kıkırdayarak. “Valri’yle sen her an yanımdayken onları nasıl tanıyacağım acaba?”

Cammon güldü. “Bence Justin’le Tayse de bize katılsın.”

Amalie elini indirdi, ama hâlâ gülüyordu. “Onların karşısına çıkmaya cesaret edenin en azından cesur bir adam olduğunu anlarız. Saraya her gün mü geleceksin, yoksa sadece misafirlerin olduğu günler mi?”

“Senneth en azından bir süre için burada kalmamı daha uygun buluyor. İki hafta önceki olay yeterince huzurunu kaçırdı. Bugünkü de üzerine tuz biber ekti. Babanla seni her an korumamı istiyor.” Amalie böbürlendiğini sanmasın diye hemen ekledi. “Ben bazı şeyleri hissedebiliyorum. Kötü şeyleri. İnsanların kalplerindeki zalimliği.”

Amalie birden ciddileşti. “İki hafta önce ne oldu ki?”

Parlak Anne aşkına! “Tüh! Bunu sana söylememeliydim. Ağzımdan kaçtı.”

“Lütfen,” dedi Amalie.

O bir prenesti. İstekleri emir sayılırdı. Hem Cammon şimdiye dek bilgi saklamanın hiçbir faydasını görmemişti. “Ghosenhall’a bir adam geldi,” dedi. “Babanı öldürmeyi planlıyordu. Babanla görüşmek üzere buraya gelen, Arberharstlı bir tüccarın kıyafetleriyle belgelerini çalmış. Düşüncelerini ve niyetini hissettim. Nasıl

diye sorma, çünkü bunu açıklayamam. Ama Tayse'le Senneth'a haber verdim ve onu durdurduk."

"Şimdi nerede?"

Cammon suratını buruşturdu. "Bilmiyorum. Gezginler sorgulamak için götürdü. Ondan başka ne öğrendiler bilmiyorum."

Amalie'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Birini sorguya çekerken yanlarında olmanı istemiyorlar mı? Halbuki bu tür durumlarda faydalı olabilirsin."

Cammon başını çevirdi. "Hayır. Bir insan çok korktuğunda ya da acı çektiğinde sadece bunları hissediyorum. Altında yatan gerçekleri duyamıyorum."

Amalie bir an sessiz kaldı. "Sevindim," dedi sonra. "Bir işkenceciye çıraklık etmeni istemem."

Cammon tekrar ona baktı. "Aslında bu benim zayıflığım. Bir katilin biraz acı çekmesini neden umursayayım? Ama dayanamıyorum işte."

"Bence tam tersine. Bu senin gücün. Ama benim de kendime has bazı alışılmadık güçlerim var."

Cammon'un bu noktada bunların neler olduğunu sorması gerekirdi. Ama fırsat bulamadı. "Amalie, bunu duymalısın," diye seslendi Valri. Senneth da eliyle gelmelerini işaret etti. Yine soylu ailelerden ve koca adaylarından bahsetmeye başladılar.

Gelgelelim, Cammon bu kez sıkılmadı. Prensesle konuştuklarını düşünüyordu. Amalie onunla arkadaş olmak istiyordu. Üstelik alışılmadık güçleri olduğunu söylemişti. Cammon sihriyle onu mutsuz bir gelecekte korumaya çalışacaktı.

Önlerindeki birkaç hafta epey heyecanlı geçecekti anlaşılan.

Sonraki birkaç gün Cammon sıkıntıdan patladı. Bunun en önemli nedeni, Amalie'nin ortalıkta görünmemesiydi.

Milo hızla hayatının demirbaşlarından biri haline gelmişti. Şüphesiz Senneth tarafından görevlendirilen uşak ilk akşam odasına gelip Jerri'ın gönderdiği kuyafetleri gözden geçirmişti.

“Hiçbiri olmaz,” diye buyurdu Milo ve bir uşak ordusu bütün eşyalarını alıp götürdü. Arkada sadece bir çift çizme bıraktılar. Ama onlar bile Milo’yu etkilememişti. “Bunları dışarıda giyebilirsin, ama sarayda asla,” dedi. Bu arada yanında getirdiği terzi Cammon’ın ölçülerini almaya başlamıştı bile. Az sonra, yeni gardırobunu iki güne hazır edeceğini söyleyip çıktı.

“Yarın ne giyeceğim?” diye sordu Cammon.

“Çamaşırcılara söyledim. Eskiden burada çalışan birkaç uşağın üniformalarını yıkayıp ürüleyecekler,” dedi Milo. “Bedenini doğru tahmin ettiğimi sanıyorum. Eski kıyafetlerine bakılırsa, sen bu konuda pek başarılı değilsin.”

Cammon dayanamayıp kıkırdadı. Milo’nun dehşetini pek komik buluyordu doğrusu. Kıyafetler gerçekten bu kadar önemli miydi? “Ben genelde elime ne geçerse onu giyiyorum,” dedi.

“O kadarını anladım,” diye mırıldandı Milo onu kınayan bakışlarla süzerek.

Milo ayrıca Cammon’ın Amalie’yle görüşmelerini de düzenlemek üzere görevlendirilmişti. “Her sabah giyinip bana geleceksin. Prensesin sana gün içinde ne zaman ihtiyacı olacağı bilgisini benden alacaksın. Sabah seni çağırılmazsa öğlene kadar izinli sayılacaksın. Öğleden sonra bir kere daha yanıma uğrayıp bir plan değişikliği var mı diye öğreneceksin. Kral, konuklarını ağırladığı akşam yemeklerinin tümüne katılmanı istiyor. Bu da en az iki hafta boyunca bütün akşam yemeklerinde hazır bulunacağın anlamına geliyor. Davetlerden önce yemeğini mutfakta uşaklarla yiyebilirsin. Biri her sabah odana banyo suyu getirecek. İyice yıkanıp paklanmadan odandan dışarı adım atma. Şömine için odun da göndereceğim. Ama ateşi kendin yakacaksın.”

Milo’nun talimatlarının sonu gelmiyordu. Cammon, Kirra’yla Senneth’in onu ne kadar sevdiğini bilmesine rağmen, adama sinir olmaya başlamıştı. Gerçi Milo da onlara böyle davranmıyordu herhalde. Kirra’yla Senneth’a üstünlük taslamak yürek isterdi. Cammon bunu düşününce kıs kıs güldü ve keyfi yerine geldi.

Sarayda geçirdiği ilk gecenin sabahında, Amalie'nin ya da en azından Milo'nun ona ihtiyacı olmadığını öğrendi. Bunun üzerine, gezginlerin yanına gitti. Buz gibi havaya rağmen, avluda bir düzine kadar gezgin talim yapıyordu. Wen, Tayse'in babası Tir'le dövüşüyordu. Tir neredeyse kral kadar yaşlı olmasına rağmen, hâlâ şaşılacak kadar güçlüydü. Wen gençliğinin avantajını kullanıyordu, ama Tir ondan daha kurnazdı. Cammon dövüşü kimin kazanacağını tahmin ederek yanlarından uzaklaştı. Gezginlerin ancak birkaç tanesi Tir'i yenebilecek kadar ustaydı ve Wen onlardan biri değildi.

"Gel, senin de ifadeni alayım," diye seslendi Wen, Cammon'a. "O zamana kadar bu adam beni lime lime doğrar. Bak, bir daha böyle bir şans yakalayamazsın."

Cammon sırtıttı. Bir savaşçı sayılmazdı. Rakibinin aklını okuyabildiği için tabii ki kendini savunabiliyordu. Ama saldırı becerileri hiç gelişmemişti. Wen'i hiçbir zaman yenememişti. Ama Wen de onu yenememişti.

"Çok soğuk," diye seslendi. "Senneth'ı arıyorum."

"Kulübede."

Cammon başını salladı. "Biliyorum."

Senneth'la Tayse evdeydi. Onların sıradan bir çift gibi aynı evi paylaşması hâlâ garip geliyordu. Gezginlerin çoğu kışlada yaşıyordu. Evlilik hayatını tercih eden ve sürdürebilen birkaçı müşterek kullandıkları büyük binanın etrafına serpiştirilen kulübelere yerleşmişti. Geçen sonbaharda gizlice evlenene dek Tayse, Senneth'la yaşamaya yanaşmamıştı. Senneth saraydaki, bir seramarraya yakışacak rahatlıktaki dairesinde kalıyordu. Ama evli çiftler birlikte yaşırdı. Sınıf farklılıklarıyla ilgili sarsılmaz inançlara sahip Tayse bile er geç bunu kabullenmişti. Sonunda bu kulübeye taşınmışlar ve Senneth onu güzelleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama Gillengaria'nın en domestik kadını olduğu söylenemezdi doğrusu. Kirra kulübeyi görünce dehşete kapılmıştı. Saraya son gelişinde Ghosenhallu tüccarları zengin ederek,

güzel perdeler ve porselen yemek takımları satın almıştı. Dolayısıyla şimdi kulübe gerçek bir yuva hissi veriyordu.

Cammon, Senneth'la Tayse'in mutfakta bir kerc bile yemek pişirdiğinden şüpheliydi. Yemeklerini kışlada yiyorlardı. Senneth saraydayken de, Tayse eskisi gibi diğer gezginlere katılıyordu.

Tayse onu kapıda karşıladı. "Talim yapacağım," dedi. "Sen de gelsene. Biraz hareket olur."

"Çok soğuk," diye yineledi Cammon.

"Avlunun etrafını ateşle çeviririm," diye önerdi Senneth. "Kemikleriniz ısınır."

Tayse başını iki yana salladı. "Gezginler bütün hava koşullarına karşı hazırlıklı olmalı. Yumuşamalarını istemiyorum."

"Birkaç derece sıcakta kimse yumuşamaz," dedi Senneth.

Tayse hâlâ oyalanıyordu. Kaşlarını kaldırdı. *Gelmek istemediğinden emin misin? İnsan hep daha iyi olmak için uğraşmalı.* Tayse dur durak bilmezdi. Dinlenirken bile ya kılıcını parlatır ya da yeni bir bıçak fırlatma tekniği üzerinde çalışırdı. "Belki daha sonra," dedi Cammon.

Tayse başını sallayıp kapıdan çıktı. Bu kulübeleri her kim tasarladıysa, Tayse gibilerin boyunu hesaba katmadığı kesindi. Sonra başını eğerek tekrar içeri girdi. "Justin'den haber var mı?"

Cammon başını salladı. "Hareket halindeler. Eve dönüyorlar."

Tayse o kadar keyiflendi ki talimi filan unuttu. "Tam nerede olduklarını görebiliyor musun? Kaç gün sonra burada olurlar?"

Cammon yüzünü buruşturup yoğunlaştı. Yer tayini konusunda pek başarılı sayılmazdı. Sadece yönleri saptayabiliyordu. Ama Justin'in nereden başladığını bildiği için işi biraz daha kolaydı. "Bayağı hızlı ilerliyorlar. Sanırım kuzeye gidiyorlar. Ama hâlâ Lirrens'deler. Dağları geçtiklerinde daha net konuşabilirim."

Tayse hafifçe gülümseyerek Senneth'a baktı. "Dönüşlerini kutlamalıyız."

Senneth güldü. "Ne o? Bizim düğündeki gibi gezginlerin teneye çalmasını mı özledin?"

"Teneke çalması mı?" dedi Cammon. "Ne o?"

Tayse sırtıttı. "Gezginler evlendiğinde bunu kutlamak âdetrendir."

"Nadiren evlendikleri için," diye araya girdi Senneth.

"Bütün gece süren bol şamatalı bir parti veririz."

"İçip içip sapıtıyorlar," dedi Senneth. "Ellynor'un hoşlanacağını sanmıyorum. Ama geldikleri gün bir kutlama düzenlemek hoş olabilir tabii. Cammon bize kesin bir şey söylediğinde hazırlık yaparız."

"Hele biraz daha yaklaşsınlar," dedi Cammon.

"Justin kuşkulanıp gecenin bir yarısı gelmezse iyi," diye homurdandı Tayse.

"Gezginler de bütün gece onları bekler," dedi Senneth. "Zaten doğru düzgün uyumuyorlar."

"Özel bir şeyler düşünmek gerek."

"Kırra'yla Donnal da gelir belki," dedi Senneth. "Onlara da haber yollayalım. Hâlâ Danalustrous'talar mı?"

Cammon başını salladı. "Ben haber veririm," dedi.

"Altımız yeniden bir arada olacağız," dedi Senneth. "En azından bir süreliğine."

"Artık yedi kişiyiz," diye hatırlattı Cammon.

"Yedi," diye yineledi Senneth. "Ellynor'u sevecek miyim, merak ediyorum."

Tayse omzunu silkti. "Justin'i mutlu etsin yeter."

Senneth soru sorarcasına Cammon'a baktı. *Onu gerçekten mutlu ediyor mu?* Cammon sırtarak başını salladı. "En az senin Tayse'i ettiğin kadar." Senneth bir kahkaha patlatıp onu dışarı itti. Cammon başına geleceği anlamıştı. Soğuğa rağmen, mecburen talim yapacaktı.

Amalie'yi görme şansı bulamayacaksa, zaten yapacak başka işi yoktu.

5. BÖLÜM

Prensesin ertesi sabah da ona ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Ama Cammon bu sefer gezginlere ilişmedi. Dünkü talim yüzünden her yeri ağrıyordu. Bunun yerine, Milo'nun verdiği yeni paltosuna sıkı sıkı sarınıp *raelynx*'i aramaya çıktı.

Vahşi kediyle bir yıl önce, Kral Baryn'ın emriyle Gillengaria'da seyahat ederken karşılaşmışlardı. *Raelynx*'lerin büyük bir kısmı Lirren ülkesindeki Lireth Dağları'nda yaşıyordu. Kendilerine özgü, yırtıcı bir sihirleri vardı. Yakalanmaları ya da öldürülmeleri mümkün değildi. Hiçbir avcı onları kapana kısıramazdı. Zehirlerle bile alt edilmeleri imkânsızdı. Kızıl kürkleri, dik kulakları ve altlarından tüyler fişkıran koca patileriyle güzel, vahşi ve ür-kütücüydüler.

Lirren halkı onları idare etmeyi öğrenmişti. Ya da en azından bu büyük kedilerin onlara saldırmasına engel olabiliyorlardı. Senneth bunu, Lirren halkının Karanlık Gözetleyen tarafından korunmasına bağlıyordu. Zira *raelynx*'ler gece tanrıçasının yaratıklarıydı. Senneth ailesiyle yabancılaştığı yıllarda Lirren halkının arasında yaşamış, bazı örf ve adetlerini öğrenmişti. Bir *raelynx*'in öfkesini ve iştahını kontrol etmeyi biliyordu.

En azından *bu* dev kediye kontrol altında tutabiliyordu. Ama Senneth bunun tek nedeninin onu henüz birkaç aylıkken bulmaları olduğunu itiraf etmişti. Yetişkin bir kediye Senneth gibi

birinin bile zapt etmesi mümkün olmayabilirdi. Seyahatleri bittiğinde onu sağ salım Lirrens'e götürmeyi planlıyordu. Ama maceraları onları bir daha Lireth Dağları'na sürüklememişti. İşin tuhafı, Ghosenhall'a döndüklerinde, Kraliçe Valri'nin onu saraya ait arazide beslemek isteyeceği tutmuştu. Hatta bunun için krala yalvarmıştı.

Valri'nin yaptığı düpedüz delilikti. Cammon bile biliyordu bunu. Ama *raelyn*x'i seviyordu ve Ghosenhall'da kalacağını düşününce içten içe sevinmişti.

Sarayın özel arazisinden kedinin yaşadığı, etrafı duvarlarla çevrili bahçeye gitmek epey zaman alıyordu. Kral Baryn'ın sarayı, birkaç yüz dönümlük geniş bir araziye yayılmıştı. İçinde koruluklar, dereler, bahçeler, konutlar, ahırlar ve taraçalar vardı. Vahşi yaratığın beslendiği bahçe, saray binasıyla kışlalardan mümkün olduğunca uzaktı. Yüksek, taş duvarlarla çevriliydi ve demir kapısı daima kapalıydı. Kışın yapraklarını döken ağaçlar duvarın üzerinden başlarını uzatmıştı. Taşlar kuru sarmaşıklarla kaplıydı. Cammon parmaklıkların arasından baktığında, içeride de aşağı yukarı benzer bir manzara gördü. Sararmış çimenler, çıplak çalılıklar ve sert kış havasının ısınmasını sabırla bekleyen, boynu bükük bitkiler.

Cammon parmaklıklara tutunup içeri bakmayı sürdürdü. Bu renksiz ortamda dev kedinin kırmızı postunu seçmek zor olmasa gerek. Ama önce ona dair hiçbir iz göremedi. Gerçi *raelyn*x'i devasa büyüklükte bir açlık, merak ve şiddet girdabı olarak hissedebiliyordu. Tetikte bekliyordu. O da Cammon'ı hissetmişti.

Birden, *raelyn*x bahçe kapısının diğer tarafında beliriverdi. Koyu renk, kocaman gözleriyle Cammon'a baktı. Tüylü kuyruğu nazlıca salınıyordu. Sırtındaki tüyler merakla dikilmişti. Sonra o ilk saldırganlığı kaybordu ve yerini Cammon'ın tam adlandıramadığı bir şey aldı. Belki de tanımıştı onu. *Ben bu adamı daha önce gördüm. Evet, bir insan, ama bana zararı yok.* Tabii ki *raelyn*x onunla böyle konuşmuyordu. Ama kafasından benzer düşünceler geçiyordu.

“Demek beni tanıdın?” diye mırıldandı Cammon. Ellerini parmaklıkların arasından uzatıp dev kedinin temkinli yüzünü ve kızıl kafasını okşamak istedi. Ama bunu yapmadı. *Raelynx* doğası gereği evcilleştirilebilecek bir hayvan değildi. Senneth’i onun ipeksi postunu okşarken görmüştü. Ama sadece bir kere ve o zamanlar *raelynx* daha yavru sayılırdı. Şimdi bir yaşını geçmiş ve maksimum boy ve kilosuna ulaşmıştı. “Yalnızlık çekiyor musun?” diye sordu Cammon. “Eski arkadaşlarını özleyor musun? Belki de diğer *raelynx* komşularını çaya çağırmak isterdin hım?”

Kendi saçma sözleri onu gülümsetti. Ama dev kedi sesinin tınısından hoşlanmış gibiydi. Biraz daha yatışıp oturdu ve Cammon’ı uykulu gözlerle izlemeye koyuldu. Cammon ondan aç olduğuna dair bir his almıyordu. Sabah saatlerinde beslendiğini tahmin etti. *Raelynx*’ler, doymak bilmeyen iştahlarıyla ünlüydü. Kraliçe onu bu bahçeye kapattırdıktan sonra, rahatça dolaşabilmesi için ek bir alanla kocaman bir barınak inşa ettirmişti. Her birkaç haftada bir bahçeye av hayvanları salınıyordu. Ara sıra keskin gözlü bir bekçi *raelynx*’i şanssız bir tavşanın peşinde koşarken sadece kızıl bir leke olarak seçebiliyordu.

“Ama belki de sen bir sürü hayvanı değilsin,” dedi Cammon. Yavaşça yürüdü ve kapının yanında yere oturdu. *Raelynx* uzun uzun esneyerek gerindi. “Bölgenin tamamen sana ait olmasını istiyorsun. Belki de Ghosenhall hoşuna gitti. Ne de olsa, burada başka bir *raelynx* yok.”

Koca kedi homurdanarak başını patilerine dayadı. Gözleri kapanıyordu. Ama kendini uyuyacak kadar rahat hissetmediği belliydi.

“Şu usluluğa bak,” diye devam etti Cammon yumuşak bir sesle. “Gören de seni tatlı bir kediciik sanır. Şu kapı açılrsa ne yaparsın acaba? İlk nereye koşarsın? Seni kontrol edebilir miyim? Bunu merak ediyorum doğrusu. Ya Senneth? Sanırım avcılar gelene kadar seni zapt edebilirdi. Ama bunu yapsa bile, bir avcı seni tutabilir mi? Bir gün kaçarsan ne yaparız?”

"Şehri boşaltıp canımızı kurtarmaya bakarız," dedi bir ses arkasından.

Cammon hazırlıksız yakalanmıştı. Ona hissettirmeden bu kadar yakınına gelebilen kişiyi görmek için dizlerinin üzerinde döndü. *Raelynx* de hareketlenmişti. Öfkeyle tıslıyordu. Ama çok geçmeden ikisi de sakinleşti.

Gelen, Kraliçe Valri'ydi. Saygı duyulacak biriydi. Ama korkulacak bir tarafı yoktu. Cammon ayağa fırlayıp kibarca eğildi.

"Majesteleri," dedi nefes nefese. "Bağışlayın. Sizi duymadım."

Kraliçe belli belirsiz gülümsedi. "Senin için alışılmadık bir deneyim olmalı."

Cammon da rahatlayarak güldü. "Kesinlikle! Görüyorsunuz ya? Şaşıncı elim ayağım birbirine dolanıyor."

"Birilerini hâlâ şaşırtabildiğimi öğrenmek o kadar hoşuma gitti ki nasıl davrandığımı umursamıyorum."

Ağırbaşlı kraliçe ilk kez biraz neşeli görünüyordu. "Ben yine de fazla saçmalamamaya çalışacağım," dedi Cammon.

Valri kapıya yaklaşıp avcunu parmaklıklara dayadı. *Raelynx* onun elini koklarken Cammon nefesini tuttu. Büyük kedinin kraliçeyi de tanıdığı belli oluyordu. Ama davranışlarında bir şey daha vardı. Sevgi mi? Mümkün müydü bu?

"Sizden hoşlanıyor," dedi Cammon deminki yumuşak sesiyle.

Valri bunu gayet olağan buluyormuş gibi başını salladı. "Fırsat buldukça buraya haftada bir iki kere uğruyorum. İyi olup olmadığını görmek için. Ne de olsa, evinden çok uzakta ve çevresi ona güvenmeyen insanlarla çevrili. Kendini yalnız hissetmemesi için elimden ancak bu kadarı geliyor."

Enteresan bir konuşmaydı doğrusu. Duyguları okuyamayan biri bile kraliçenin aslında kendinden bahsettiğini anlayabilirdi. "Belki bir gün evine dönebilir," dedi Cammon.

Valri yine başını salladı. Elini parmaklıklardan çekmemişti. Ama *raelynx* ona ilgisini kaybedip yeniden oturdu. "Tabii tutsaklık onu mahvetmezse. Ona özünü kaybettirmezse."

Cammon şaşırıp kalmıştı. Buna uygun bir cevap mı vermeliydi, yoksa hâlâ kediden bahsediyorlar gibi mi davranmalıydı? “Sizce öyle mi olacak?” diye sordu.

Valri uzun bir süre sessiz kalınca cevap vermeyeceğini sandı. Kraliçe sonra ona dönüp hüzünle gülümsedi. Yeşil gözlerinde Cammon’ın anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Belki pişmanlık, belki kararsızlıktı. Ya da boş vermişlik. “Ben en azından buraya gelmeyi kendim seçtim,” dedi. “Bu yaratığın öyle bir şansı da olmadı.”

Uzunca bir an boyunca konuşmadan birbirlerine baktılar. Cammon’ın huzursuzluğu geçti. İnsanların onunla sırlarını paylaşmasına alışkındı. Duyacaklarından korkmuyordu. “Neden?” diye sordu. “Buraya neden geldiniz?”

Valri yine *raelynx*’e döndü. “Kral istedi. Nasıl reddedebilirdim?”

“Ama burada çok zor bir hayatınız yok gibi,” dedi Cammon kelimelerini dikkatle seçerek.

Valri başını iki yana salladı. “Daha zor olamazdı herhalde.”

Cammon bunu dikkatle düşündü. Valri hakkında pek az şey biliyordu. Yalnızca Senneth’la Kirra’nın anlattığı kadarını. Bu tuhaf, genç kraliçe herkes gibi onları da şaşkına çevirmişti. O ve Baryn altı yıl önce evlenmişti. Amalie’nin annesi öldükten kısa bir süre sonra. Kimse hangi Ev’den olduğunu bilmiyordu. Ya da kralın onunla nerede tanıştığını. Aralarındaki yaş farkı tabii ki şaşkınlık yaratmıştı. Güneyli Evler’de birkaç yıl önce kraliçenin bir mistik olduğu söylentisi yayılmıştı. Kralı büyülediğini söylüyorlardı. Ama Cammon, Baryn’den böyle bir izlenim almamıştı. Valri’nin onu etkisi altına aldığına dair hiçbir belirti yoktu. Zaten Valri de kocasından çok üvey kızıyla vakit geçiriyordu.

“Amalie’yi mi koruyorsunuz?” diye sordu pat diye. “Bütün mesele bu mu?” Sonra başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Densizlik ettim.”

Ama Valri gözlerini ona dikerek başını salladı. “Hem de her gün ve bütün gücümle.”

"Siz bir mistiksiniz."

Valri omzunu silkti. "Bazıları öyle diyebilir."

"Gücünüz nedir?" Ama bunu biliyordu zaten. "Gizleme. Duygularınızı saklayabiliyorsunuz. Amalie'ninkileri de öyle. Onun için ikinizi de okuyamıyorum."

"Onu saklayabiliyorum," dedi Valri usulca. "Böylece kimse bulamıyor."

"Ama artık saklanamaz," diye mırıldandı Cammon.

"Biliyorum ve çok korkuyorum."

Bunu belirgin bir vurgu yapmadan söylemişti. Ama bir an gardını düşürdü. Sadece birazcık ve Cammon kalbinin derinliklerine işleyen o muazzam dehşeti hissedebildi. Nefesini tuttu ve his geldiği gibi hızla kayboldu.

"Ama majesteleri, prensesi bir tek siz korumuyorsunuz," dedi. "Kapılarda nöbet tutan elli tane gezgin var. Ghosenhall sokakları kraliyet askeri kaynıyor. Biri herkesi atlatmayı başarsa bile, Sen-neth onu göz açıp kapayıncaya kadar kül eder."

Valri zümrüt gözlerini bir anlığına ona çevirdi. "Onu asıl *sen* kollamalısın," dedi. "Tehlikeyi hisseden sensin. Kötü niyetli insanların ona yaklaşmasına engel olmalısın."

Cammon bu konuşmanın asıl amacını şimdi anlamıştı. Valri onun davasına dört elle sarılmasını istiyordu. "Beni saraya bunun için getirdiniz," dedi. "Merak etmeyin, görevimi yapacağım. Prenses güvende olacak. Geçen yaz bizimleydiniz. Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz."

"Savaş çıksa bile," dedi Valri, Cammon hiç konuşmamış gibi, "kral da, ben de ölsek bile, bütün gezginler şehirden kovulsa ve hatta Halchon Gisseltess tahta çıksa bile, Amalie'yi korumalısın."

"Elbette," dedi Cammon. Gerçi tüm bunlar gerçekleşirse büyük olasılıkla o da ölürdü ya, neyse. Tabii Amalie de öyle. "Ama evlendiğinde..."

Valri hafifçe inleyerek alnını demir parmaklıklara dayadı. *Raelynx* hemen dikildi. Ama sonra kraliçenin burnuna atlamaya

üşenerek çenesini yine patilerine dayadı. "Amalie için doğru erkeği nasıl bulacağız bilmiyorum," dedi kraliçe çaresizce.

Cammon ona hak vermeden edemedi. "Belki de kral onu evlendirmek için fazla acele ediyor."

Valri başını kaldırdı. "Ya da belki bir düğün tam da ihtiyacımız olan şey. Bilmiyorum. Tek bildiğim, Amalie'nin hayatını özel biriyle birleştirmesi gerektiği. Gillengaria'da öyle bir erkek var mı, emin değilim doğrusu."

Sohbet giderek tuhaflaşıyordu. "O kişiyi bulmak size düşüyor."

Valri belli belirsiz gülümsedi. "Haklısın. Şimdi serramarlar saraya akın edecek. Düşündükçe fena oluyorum. Bazı günler değil ona, kendime bile hayrım olmuyor."

"Belki de bizden yardım istemelisiniz. Gezginler, Senneth ya da ben, ne isterseniz yaparız. Hiç olmazsa üzerinizdeki yükün bir kısmını alırız."

Valri ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Senin görevin belli zaten. Yakında başını kaşıyacak zamanın olmayacak. Yarın genç bir lord geliyor. Yoksa öbür gün müydü? Onu dinleyecek ve nasıl biri olduğuna karar vereceksin."

Ses tonuna bakılırsa sohbeti bitirmeye hazırlanıyordu. Ama Cammon tüm bunları hiç konuşmamışlar gibi davranamazdı. "Tam olarak neden korktuğunuzu anlamadım," dedi dürüstçe. "Amalie'yi neye karşı koruduğunuzu ve benden beklentinizi. Ama yardımımı istediğinizde söylemeniz yeterli. Elimden geleni yaparım." Daha resmi bir dille ekledi: "Emrinizdeyim, majesteleri."

Valri kapıya arkasını döndü. "Bana eşlik eder misin? Neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Üzerimi değiştirmeliyim." Ona yan yan baktı.

Cammon güldü. "Ben de değişsem iyi olur. Yoksa Milo beni *raelynx*'e yem edebilir."

"Gidelim öyleyse," dedi Valri. "İnsan içine çıkacak hale gelelim."

Cammon'ın, Senneth'ı bulup Valri'yle konuştuklarını ona aktaracak zamanı olmadı. Elini yüzünü yıkayıp yeni ütülen üniformasını giyerken, durumunu gözden geçirdi. Senneth'a hepsini anlatması doğru olur muydu gerçekten? Valri'nin bir mistik olduğunu öğrenmeliydi tabii. Ama Valri onunla sırrını paylaşmıştı ve Cammon sır tutmanın önemini iyi biliyordu. Jerril onu defalarca uyarmıştı. Bir zihin okuyucu başkalarının özeline daima saygı duymalıydı.

Cammon şimdilik bu bilgiyi kendine saklamaya karar verdi.

Aynanın karşısına geçip ceketinin son üç düğmesini ilikle-di. Siyah üniforması ve iyice cilalanmış botlarıyla olabildiği kadar derli toplu görünüyordu. Asi saçlarını suyla ıslatıp tarayarak yatıştırmaya çalışmıştı. En azından beş dakikalığına muntazam görüneceklerdi. Ama Cammon yemeğin sonuna kadar bu görüntüyü muhafaza edebileceğini hiç sanmıyordu doğrusu.

Diğer uşaklarla mutfakta alelacele yemeğini yedi ve yemek salonundaki yerini aldı. Bu geceki konukların büyük bir kısmı Gillengarialıydı ve çoğu iyi niyetliydi. Cammon bir ara dikkatini Amalie'den birkaç iskemle ileride, anne ve babasıyla oturan, asık suratlı genç kıza yöneltti. Ama çok geçmeden yaydığı kötü enerjinin aile arası bir anlaşmazlıktan kaynaklandığını ve krala ya da Amalie'ye ilgisi olmadığını anladı. Onun dışında herkes candan davranmaya çalışıyordu ve odadaki ortak ruh hali de bunu yansıtıyordu.

Yemeğin ortalarına doğru, Amalie onu yanına çağırdı. Cammon önce ona işaret edildiğini anlamadı. Kral sık sık uşaklarından birine seslenip kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ama daha önce Cammon'la ilgilenen olmamıştı. Kararsızca yerinde dikilmeye devam edince, Amalie kaşlarını çatıp ona yeniden işaret etti.

Cammon beceriksizce diğer uşakları taklit etmeye çalıştı. Ona bakıp kıs kıs güldüklerinin farkındaydı. "Majesteleri?" diye fısıldadı.

“İki gündür nerelerdesin?” diye tısladı Amalie.

Cammon az kalsın şaşkınlıktan masaya çarpacaktı. “Majesteleri?”

Amalie istifini bozmadan tabağına bakmayı sürdürdü. “Hani arkadaşım olacaktın?” diye hesap sordu etrafa çaktırmadan. “Ama aradan koca iki gün geçti. Şimdi de karşıma geçmiş yemek yiyişimi izliyorsun.”

“Majesteleri, ama Milo bana ihtiyacınız olmadığını söyledi,” diye fısıldadı. “Gerektiğinde beni çağıracağınızı söyledi.”

Amalie bir an dudaklarını büzdü. Sonra gülümseyerek diğer yanındaki tombul, yaşlı hanımın söylediği bir şeyi başıyla onayladı. “Şimdi git,” dedi usulca. “Odadan çık. Dışarıda beş dakika bekle. Sonra yine gel ve kulağıma bir şeyler fısılda.”

Cammon yine şaşkına döndü. “Ama majesteleri?”

“Git! Yoksa seni neden çağırdığımı merak ederler. Geri döndüğünde bana önemli bir şey söylüyormuş gibi yap. Ah, Marlord Martin,” diye ekledi yüksek sesle “Keşke ben de orada olsaydım!”

Cammon onu hafifçe eğilerek selamladı ve odadan çıktı. Valri’nin onu izlediğinin farkındaydı. Daha iki saat önce Amalie’yi canı pahasına koruyacağına söz verirken, şimdi görevinin başından neden ayrıldığını merak ediyordu şüphesiz. Cammon koridorda beklerken kendini aptal gibi hissetti. Yine de dikkatini salondakilerden ayırmadı. Ama kimseden kötü bir his almadı. Yeterince oyalandığına karar verince tekrar odaya girip doğruca Amalie’nin yanına gitti.

“Milo her sabah yanına uğramamı söyledi,” dedi, bir giriş yapmaya gerek görmeden. “Ben de tam olarak bunu yaptım.” Prensesin tepkisine biraz içerlemişti doğrusu. Ama Amalie’nin bunu fark ettiğinden emin değildi. “Beni görmek istemediğini düşündüm. Her aklıma estiğinde çat kapı gelemem. Arkadaş bile olsak, bunu sen de istemezsin.”

“Öyleyse yarın sabah buluşuyoruz,” dedi Amalie ona bakmadan. “Milo’ya haber veririm.”

Amalie'nin söyleyeceklerinin bittiğini fark etmesine rağmen "Benim bir suçum yok," diye üsteledi Cammon. "Seni terk etmedim."

"Ben öyle bir şey demedim," diye tısladı Amalie. "Affedersiniz, ne diyordunuz, Leydi Belinda?"

Cammon çaresiz hafifçe eğildi ve duvarın dibindeki yerine geri döndü. Azarlanmasına mı, yoksa kovulmasına mı daha çok bozulduğunu düşünüyordu ki durumun komikliğini fark etti. Kendini tutmasa gülecekti. Senneth bu geceki yemeğe katılmadığı için bildiği bütün tanrılara şükretti.

Gelgelelim, Valri yine gözlerini ona dikmişti. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Aklına yeni bir fikir gelmişti sanki. Ama buna sevinmeli mi, yoksa üzülmeli mi diye kestiremiyor gibiydi. Cammon tabii ki bu fikrin ne olduğunu tahmin edemezdi.

6. BÖLÜM

Sabah Milo, Cammon'a yepyeni gardırobunu ve prensesin onu görmek istediği haberini getirdi.

"Gül odasında seni bekliyor," dedi. "Bugün saraydan uzaklaşma. Öğleden sonra, soylu bir bey Amalie'yle görüşmeye geliyor."

Cammon bütün günü Amalie'yle geçireceğine o kadar memnun oldu ki Milo'ya bile kibar davranmayı becerebildi. Yeni üniformalarından birini her zamankinden biraz daha fazla özenerek giydi. Terzi dikişi mucizesi onda bile etkisini göstermişti. Altın işlemeli ve küçük, altın düğmeli, siyah üniforma üzerine cük oturuyordu. Beyaz, kolalı gömleği de kolay kolay buruşacak gibi değildi. En azından, Amalie'nin odasına gidene kadar idare edeceği kesindi.

Amalie ve Valri pencerenin önündeki koltuklarda çay içiyordu. Yanlarındaki koltuk boştu ve küçük sehpa da üçüncü bir fincan duruyordu. Cammon içeri girdiğinde onları eğilerek selamladı. Bir an kararsızca durdu, ama Amalie eliyle gelmesini işaret etti.

"Otursana!" dedi. "Her akşam ayakta bizi izlemekten yorulmuşsundur."

Cammon sırtarak koltuğa yerleşti. Yeni ceket buruşmasın diye kazık yutmuş gibi duruyordu. "Aslında en zoru yemeklere uzaktan bakmak," dedi. "Sık sık kendime önceden yediğimi hatırlaıyo-

rum. Ama gecenin sonunda yine açlıktan karnım zil çalıyor. O saatte dayanamayıp tekrar yiyorum. Bu gidişle kilo alacağım."

"Bunu içersen daha da çabuk alırsın," dedi Valri. Fincanına koyu renkli ve yoğun kıvamlı bir sıvı döktü. Cammon çay içtiklerini sanmıştı. Ama onların fincanları da bu kahverengi sıvıyla doluydu. Mis gibi kokuyordu.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Sıcak çikolata. Arberharst'tan getirildi." Valri kendi fincanından bir yudum aldı. "Tanrıların içip sarhoş olduğu içki bu olsa gerek."

Cammon ona hak vermeden edemedi. Hayatında daha lezzetli bir şey tatmamıştı. Ama, "Arberharst tanrıları başka," dedi. "Ben oradayken, kimse Solgun Anne'den, Parlak Anne'den ya da Karanlık Gözetleyen'den söz etmiyordu. Kızıl saçlı, savaşçı bir tanrıya ibadet ediyorlar."

Amalie fincanını dudaklarına götürürken duraksadı. "Arberharst'ta bulunduğunu bilmiyordum," Sıcak çikolata gözlerinin renginden yalnızca bir iki ton koyuydu. "Oraya ne zaman gittin?"

"Ah, ben daha küçükken birkaç yıl yaşamıştık. Sonra Sovenfeld'e taşındık. Gillengaria'ya gelmeden bir yıl kadar önce yine Arberharst'a döndük."

Amalie, Valri'ye baktı. İkisi de gülümsedi. "Sana bir haller olmuş. Eskiden bir soru sorduğumda on dakika konuşurdun."

Cammon sırıttı. "Senneth çok geveze olduğumu söylüyor. Hem o kadar da ilginç bir hayatım yok."

"Bak, onda yanılıyorsun," dedi Valri. "Bana maceradan maceraya koşuyormuşsun gibi geldi."

"Arberharst'ın benim için bir macera olduğunu söyleyemem."

"İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin," dedi Amalie.

"Yok canım. Ama sıkılırsanız beni susturun, lütfen." Cammon böyle söyledikten sonra, önceki yıl Senneth'ın kardeşi Kiernan'ı, gezginleri ve Jerril'i eğlendirdiği Arberharst ve Sovenfeld anılarını

anlatmaya koyuldu. O ve ailesi hayatının çoğunda hareket halindeydi. Hiçbir yerde bir aydan uzun kalmamışlardı. Cammon bu sayede birçok yer görmüştü. Sovenfeld'in çamurlu köyleriyle zengin şehirlerini ve Arberharst'ın parlak kırmızı baharat tarlalarını.

"Ne kadar ilginç," dedi Amalie. "Aileni Arberharst'a hangi rüzgâr attı?"

Cammon gülümsedi. "Aslında iş için gittiler. Babam hep yeni fırsatlar kovalardı. Bir servet kazanacağını söylüyordu. Ama olmadı."

"Onunla çalışmanı istemedi mi?"

"Babam..." Duraksadı. Ne kadarını anlatacaktı? "Babam beni pek umursamıyordu. Annemi de umursadığını sanmıyorum. Annem ısrarla peşine takılmasaydı, ondan çoktan vazgeçerdi. Annem belki de onu bize bakmakla yükümlü tutuyordu. Ailesinden sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de onu seviyor ve onunla olmak istiyordu. İnanın, emin değilim."

Amalie'nin bakışları bulutlandı. "Ya annen? Seninle yeterince ilgileniyor muydu?"

Cammon omuz silkti. "Enerjisinin çoğunu aileyi bir arada tutmaya harcıyordu. Elimize geçen azıcık parayla bizi beslemeye çalışıyordu. Bir de babamın peşinde oradan oraya savruluyordu tabii. Ben genelde tek başımaydım."

"Yabancı memleketlerde, ailen ya da arkadaşların olmadan dolaşıp durmuşsun," dedi Valri. "Kim bilir ne kadar yalnızdın!"

"Aslında, idare ediyordum. Arada arkadaş da ediniyordum. Ara sıra bir hancının karısı benimle ilgileniyordu. Bir demircinin getir götür işlerini yapıyordum. Ya da başımı belaya sokacak bir yaşıtımı buluyordum."

"Annenle baban şimdi nerede?" diye sordu Amalie.

"Babam Arberharst'ta öldü. Annem de dönüş yolunda."

Bunu rahar bir tavırla söylemişti, ama Amalie'nin irkildiğini fark etti. Valri'nin soğuk bakışlarında bile bir şefkat pırıltısı belirmişti. "Yani bu dünyada yapayalnız kaldın," dedi prenses.

"Başından beri öyle sayılırdım."

Gülümsemelerini bekledi, ama ikisi de onu üzgün bakışlarla süzüyordu. "Küçük yaşta yetim kalıp tek başına Gillengaria'ya geldin, öyle mi?" dedi Amalie. "Ne korkunç."

"On dokuz yaşındaydım," diye düzeltti Cammon. "O kadar da genç ve çaresiz değildim."

"Aileni aradın mı? Akrabalarını?"

Cammon başını iki yana salladı. "Babamın ailesi onu reddetmiş. Annemin annesiyle babası ben küçükken öldü. Annem tek çocuktu. Babamın tarafından halalarım ya da kuzenlerim vardır herhalde. Ama onları hiç aramadım."

"Uzun zamandır bu kadar acıklı bir hikâye dinlememiştin," dedi Valri.

Konuyu değiştirmek için mükemmel bir fırsattı. "Sizin aileniz geniş mi?" diye sordu kraliçeye. "Onlarla yakın mısınız?"

"Evet," dedi Valri. "Ama birkaç yıldır görüşmedik. Ben gençken aşırı korumacı davranıyorlardı. Evden ayrılmak isteyişimin başlıca sebeplerinden biri de buydu açıkçası. Onların yakın ilgisi olmadan nasıl idare edeceğimi görmek istedim."

"Bir dakika," diye araya girdi Amalie. "Önce Cammon hikâyesini bitirsin. Seninkine sonra geçeriz."

Valri'nin gözlerinde muzip bir ifade belirdi. "Benden şimdilik bu kadar."

"Benden de öyle olsa?" diye şansını denedi Cammon.

"Hayır," diye itiraz etti Amalie. "Gillengaria'ya geldiğinde neler oldu? Ne yaptın?"

Cammon bir an duraksayarak ona ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalıştı. Hayatının en korkunç altı haftasıydı. Hiçbir çıkış yolu bulamıyor ve buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Sonra Senneth çıkagelmişti.

Fazla oyalanmıştı. "Anlat," diye emretti Amalie sabırsızca. "Hepsini duymak istiyorum. Ben senin prensesinim. Dediğimi yapmak zorundasın."

Cammon hafifçe omzunu silkti. "Yolculuğun kalanı için param yoktu. Annem belli ki kaptanla anlaşmıştı. Ücretin bir kısmını gemi mutfağında çalışarak ödüyordu. Ama sonra o paradan da oldum. Dormas limanında kaptan beni bir tavernacının yanında işe soktu. Borcumu ödemek için ne kadar çalışmam gerekeceğini bilmiyordum. Tavernacı benim bir mistik olduğumu düşündü. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım. Boynuma bir köle boyunduruğu taktı. Ucuna da başparmağım kadar bir aytaşı astı. Mutfakta aşçılara yardım edip garsonluk yapıyordum. Bunun dışında hiçbir işe yaradığım yoktu."

Elini boğazındaki soluk yara izine götürdü. Aytaşı, mistikler için zehirliydi. Cammon, Senneth'tan başka bu taşlara dokunabilen bir mistik görmemişti. Solgun Annenin Kızları ranıçaya bağlılıklarını göstermek için boyunlarına aytaşı takıyordu. Bu sayede onlara dokunamayan mistikleri de ayırt edebiliyorlardı.

"Aytaşı beni yaktı," dedi. "Nedenini bilmiyordum. Düşünmemi de zorlaştırıyordu. Ama tuhaf şeyler görmeye başladım. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama etrafımdakilerin duygu durumlarını hissedebiliyordum. Fazlasıyla aklımı karıştırıyordu ve bir o kadar da işime yarıyordu! Tavernacı Kardon'un beni dövcek kadar öfkelenildiğini anlıyordum mesela. Sakinleşene kadar bir yere saklanıyordum. Bir iki kere bana o kadar kızdı ki herhalde yoluna çıksam beni oracıkta boğuverirdi. Sihrim hayatımı kurtardı."

Amalie onu dehşetle dinliyordu. Valtı hem kızgın hem de üzgündü. "Aptal ve cahil insanların mistiklere yaptıkları zulümler akıl alır gibi değil," dedi öfkeyle. "Bir gün cezalarını çekecekler."

Amalie yutkunurken yüzünü buruşturdu. "Oradan nasıl kurtuldun?"

Cammon hikâyenin bu kısmını sevdiği için gülümsedi. Öncesinde yaşadığı acıların hepsini anlamlı kılıyordu. "Senneth sayesinde," dedi. "Tayse, Kirra ve Justin de yardım etti tabii. Donnal da meyhanenin önünde atlarla bekledi. Oradan geçerken,

Senneth bir mistik olduğumu fark etmiş. Beni kurtardı ve yanına aldı. Bugün onun sayesinde Ghosenhall'dayım."

Amalie'nin yüzü nihayet gülmüştü. "Nasıl kurtulduğunu çabuk geçtin. Yolda tanıştığınızı biliyordum. Ama böyle heyecanlı bir hikâyeniz olduğundan haberim yoktu."

Cammon onlara hepsini anlattı. Bitirdiğinde Amalie el çırpı. Cammon onlarla birkaç anısını daha paylaştı. Çoğu neşeli öykülerdi. Ama Justin'in geçen sonbaharda Ellynor'a âşık olması gibi duygusal kısımları da vardı.

"Justin'i tanıyorum tabii," dedi Amalie. "Ellynor kim?"

"Lumanen Manastırı'nda bir rahibe adayydı. Justin onunla Coralinda Gisseltess'i gözetlerken tanıştı."

"Solgun Annenin Kızları'ndan mı? Bir gezgin böyle birine mi âşık oldu? Kulağa bayağı riskli geliyor. Ona güvenebileceğinden emin mi?"

"Durum görüldüğünden de karışık," dedi Justin. "Ellynor'u manastıra ailesi yollamış. Yoksa Solgun Anne'ye bir bağlılığı yoktu. Aslında, Karanlık Gözetleyen'e inanıyor. Dolayısıyla..."

Valri sözünü kesti. "Karanlık Gözetleyen mi? Bu kız Lirrens'den mi? Kara Anne onların tanrıçasıdır."

Cammon başını salladı. "Ayrıca bir mistik! Fanatik rahibelerin arasındayken, bir de kanındaki büyülerini keşfetti. Coralinda bunu öğrenirse idama mahkûm edilecekti. Sonra Justin günaşırı manastıra gitmeye başladı, çünkü ona âşık olmuştu ve Ellynor'dan vazgeçmeye niyeti yoktu."

"Kız madem Lirrensli, asla bir gezginle evlenemez ki," dedi Valri. "Yabancılar Lirren kadınlarına yaklaşamaz. Buna kalkışanlar öldürülür."

"Evet, ama Justin onunla evlendi. Hatta buraya dönüyorlar. Ellynor kendini *balhta-lo* ilan etti. Bu, artık ailesinin ona karışamayacağı anlamına geliyor. Lirren kadınları ancak bu yemini ettiklerinde tamamen özgür kalıyor ve kendi hayatlarını yönetebiliyor. Doğrusunu isterseniz, bu kısmını pek anlamadım."

“Müthiş bir hikâye,” dedi Valri. Ciddi miydi, yoksa ona takılıyor muydu, anlamak mümkün değildi. Ama hikâyenin ona dokunan bir yanı olduğu kesindi. Yeşil gözleri merakla parlıyordu zira. “Gezgınle Lirrenslı gelını Ghosenhall’a geliyor öyle mı?”

“Evet. Birkaç güne burada olurlar.”

“Bana haber ver,” dedi Valri. “Coralında Gisseltess’i atlatıp bir gezgını evcilleştiren *bahta-lo*’yla tanışmak isterim.”

Amalie dramatik bir tavırla iç çekti. “Bugünlerde aşk hikâyeleri fazlasıyla ilgimi çekiyor. Yakında ben de birinin kahramanı olacağım. Ama benimkinin bu kadar romantik olacağını sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordu Valri. “Belki kocana âşık olursun. Onu politik sebeplerle seçmen iyi özelliklerine ve dış görünüşüne vurulmayacağın anlamına gelmez ki.”

“Milo, damat adaylarından birinin bu öğleden sonra geleceğini söyledi,” dedi Cammon.

Amalie başını salladı. “Delt Helven. Sen de bizi dinleyeceksin.”

Cammon etrafına bakındı. “Burada mı görüşeceksiniz? Ben nerede durayım?”

Valri başını iki yana salladı. “Burası olmaz. Fazla samimi. Birinci kattaki konuk odası daha uygun. Daha ilk görüşmede fazla rahatlamalarını istemeyiz.”

Amalie kıkırdadı. Cammon da sırtıttı. “Koca adaylarımın hiçbir zaman rahatlayabileceğini sanmıyorum,” dedi prenses. “Ne kadar berbat bir durum olduğunu düşünsenize! Saraya kendine eş seçmeye geliyorsun! Anneleriyle babaları kim bilir kaç gündür başlatının etini yiyordur! Vârislerinin bir gün kral olması hangi Ev’in hoşuna gitmez ki?”

“Oğullarına canlarıyla kumar oynadıklarını da anlatıyorlardır umarım,” dedi Valri kuru bir sesle. “Halchon Gisseltess tahtı ele geçirirse, asla kraliçe olamazsın. Bize yakın olanlar da bunu hayatlarıyla öder.”

Cammon kraliçenin biraz fazla açık konuştuğunu düşündü. Ama Amalie anlayışla başını salladı. "Aileleri anlatmamışsa bile, bunu benden duyacakları kesin. Aralarında bir taç için bunca risk almaya değmeyeceğini düşünenler olabilir."

Pencereden üzerine vuran ışıktı, Amalie'nin sarı-kızıl saçları altın sarısına boyandı. O an o kadar güzeldi ki Cammon az kalsın pişman olacağı şeyler söyleyecekti. *Taç için öyle düşünebilirler belki,* diye geçirdi içinden, *ama bir erkek seninle evlenmek için her tehlikeyi göze alır.*

Kraliyetin konuk odası sadece resmi ve rahatsız değildi. Ayrıca iki gence biraz mahremiyet tanıdığı izlenimi verecek, ama bir dakika bile yalnız kalmamalarını sağlayacak şekilde düzenlenmişti. Ortada yarım düzine sert arkalıklı ve yeşil, brokar döşemeli koltuk vardı. Etraflarına kalın ayaklı sehpa yerleştirilmişti. Duvarlar yeşil ve altın sarısı desenli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Ama bu duvarların büyük bir kısmı sahteydi. Arkası destekli, parşömen kâğıdından yapılmışlardı. Arkalarında, odanın üç köşesinden ancak bir insanın sığabileceği genişlikte bir koridor geçiyordu. Burası, casuslarla devlet adamlarının bazı konuşmalarının gizlice dinlemesine imkân tanıyordu.

Cammon, Valri, Wen ve Tayse; Amalie'nin koca adayı gelmeden yardım saat önce yerlerini aldı. Tayse sahte duvarın arkasına geçmeden önce olası bir tehide karşı odayı iyice kolaçan etti. Duracakları yerleri bir süre tartıştılar. Sonunda Valri'yle bir gezginin bir tarafta, Cammon'la ikinci gezginin diğer tarafta durmasına karar verildi.

Cammon'la Tayse gerçek duvara yaslanıp bekledi. Cammon az sonra Milo'yu hissetti. Sırtını dikleştirip Tayse'e bir işaret çaktı. İri yarı gezginin elini kılıcının kabzasından bir an olsun çekmediğini biliyordu. Fiziksel bir tehdide karşı her an tetikteydi.

Kapı açıldı ve içeri beş kişi girdi. Cammon gözlerini kapayıp diğer taraftaki sahneyi gözünde canlandırdı. Milo,

Amalie'yle genç lordu içeri buyur etti. Onları içecek tepsileriyle hizmetkârlar takip etti. Cammon hiçbirinden kötü bir enerji almadı. Genç Helven lordu gergin ve umutluydu. Koltuklara geçtiler. Hizmetkârlar içecek servisi yaptı.

"Bana ihtiyacınız olursa çağırırsınız, majesteleri," dedi Milo imalı bir sesle. Diğer dördünün de her an yardımına koşmak için hazır beklediğini söylemeye çalışıyordu.

"Teşekkürler, Milo."

Ayak seslerini, kumaş hışırtılarını, kapanan kapının tıkırtısını ve Amalie'nin hafifçe güldüğünü duydular. Cammon her zamanki gibi onun düşüncelerini okuyamıyordu. Telaşlı mıydı? Helven lordu ilgisini çekmiş miydi? Yoksa onu umursamıyor muydu?

"Bana kendinizden bahseder misiniz?" dedi Amalie tatlı bir sesle. "Sizinle geçen yaz tanışmıştık. Ama sohbet etme imkânımız olmamıştı."

"Evet. Nocklyn ve Rappengrass'ta bana iki dans lütfetmişsiniz," dedi Delt Helven hevesle.

"Balo salonlarında konuşmak mümkün değil," diye şakıdı Amalie. "Onun için en baştan başlayın. Yanılmıyorsam, Marlord Martin'in yeğenisiniz?"

"Kendisi annemin kardeşi. Vaktimin çoğunu Helvenhall'da geçiriyorum. Dayımın bana güveni tamdır."

"Ben Helvenhall'a hiç gitmedim. Güzel mi?"

"Orta Evler'in en zengini. Dört bir yanında uçsuz bucaksız arpa tarlaları var. Dayım bira imalathanelerinin hemen hepsine ortak. Helven birası içtiniz mi hiç?"

"Bilmem ki. Belki."

"Helven'a gelmeli ve orada yapılan biraları denemelisiniz."

Genç lord, Helven'ı övmeye devam etti. Duyan da Ev'i uygun bir alıcıya satmaya çalıştığını sanırdı. Amalie birkaç kere daha özel konulara girmeye çalıştı. Ama Delt Helven'ın konuşmasını önceden ezberlediği belliydi. Amalie sonunda zarafetinden ödün

vermeden bu çabasından vazgeçti. "Çok enteresan," diyordu arada. "Ah, sahi mi? Hiç bilmiyordum."

Bu sıkıcı sohbet bir saat kadar sürdü. Sonra Amalie durup dururken "Akşam yemeği için giyinmem gerek!" dedi. "Ziyaretiniz ne kadar sürecek?"

"Bir ya da iki gün. Yarın birlikte at bineriz diye umuyordum. Ya da şehre gidebiliriz. Ghosenhallu tüccarların birinden size bir hediye almak isterim. Neyi beğenirseniz."

"Cömertliğinizle beni ihya ettiniz. Ama korkarım ki şehirdeki dükkânlardan alışveriş etme şansım pek olmuyor. Atla gezintiye çıkmayı ben de isterim. Sarayın arazisi içinde güzel patikalar var. Fakat eşkin gitmek pek mümkün değil tabii."

"Majesteleri, siz isteyin, sadece atınızın dizginlerini bile tutabilirim."

"Ah, hiç lüzum yok. Birlikte bineriz. Hatta yürüyüş yapabiliriz."

Bu daha da tuhaf olacaktı şüphesiz. Zira Amalie'nin koruyucuları açık havada ona eşlik ederken kendilerini gizleyemeyecekti. Cammon gezginleri çalıların arasında saklanırken hayal edince kendi kendine güldü. Valri'yle ikisinin yarınki gezintiden kaçışı olmadığı kesindi. Koridorun diğer tarafındaki kraliçenin usulca küfrettiğini duyar gibiydi.

"Yarınki buluşmamızı ipe çekiyorum," dedi Delt Helven.

7. BÖLÜM

Akşamki yemek olaysız geçti. Ertesi sabah, hava güneşli, ama buz gibiydi. Amalie at binmek yerine yürümeyi tercih etmişti. Kürk şapkası ve uzun, yün paltosuyla pek güzeldi. Delt Helven de kat kat giyinince daha bir heyberli olmuştu. Gezginlerin ikisi önden giderken, diğer ikisi arkada kaldı. Cammon'la Kraliçe Valri askerlerin birkaç adım gerisinden geliyordu.

"Bayağı uzaklaştılar," dedi Valri. "Ne konuştuklarını duyamıyorum."

"Ben de. Biraz daha yaklaşalım."

"Hayır! Zavallı Amalie, bu sıkıcı sohbetlere nasıl katlanacak bilmiyorum. Yirmi beş tane lord saraya gelmek istediklerini bildirmiş. Milo ziyaret saatlerinin çakışmaması için titizlikle çalışıyor."

"Umarım hepsi bu havada dışarıda dolaşmak istemez," diye homurdandı Cammon.

Valri ona gün ışığı kadar soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Yaa? Ben kışı çok severim."

Cammon hiç düşünmeden çıplak elini uzattı. Valri bir an elini onunkinin üzerine koydu. Parmakları buz gibiydi. Sonra elini indirip tekrar cebine soktu. "Soğuktan donmak hoşunuza mı gidiyor?"

"Aslında..." Hislerini nasıl ifade edeceğini düşünür gibi du-

raksadı. "Doğanın içine kapanmasını seviyorum galiba. Etrafın sessizliğini ve durgunluğunu. Kışın dünyanın hızına yetişmek daha kolay geliyor. Onu kontrol etmek de tabii."

Cammon tepkisini saklama gereği duymadı. "Sıradışı bir yaklaşım."

Valri yine gülümsedi. "Sanırım öyle."

"Amalie'nin güvenliği dışında neyi kontrol etmeye çalışıyorsunuz?"

"Şimdilik bu kadar. Yetmez mi?"

Özenle budanmış çalılıkların yanından geçiyorlardı. Cammon ince bir dal koparıp onu ritmik bir şekilde bacağına vurmaya başladı. "Size sormak istediğim bir şey var," dedi. "Amalie'yi korumak için yanında durmanız gerektiğini söylediniz. Ama dün onu benimle bile yalnız bırakmadınız. Gerçekten ona zarar verebileceğimi mi düşünüyorsunuz? Bana güvenmiyor musunuz?"

Valri adımlarını takip etmeyi bırakıp yeşil bakışlarını ona dikti. "Bilmiyorum," dedi. "Sana tamamen güvenebilir miyim?"

"Prenses konusunda, elbette! Yoksa beni saraya getirmek için bunca zahmete katlanmazdınız diye düşünüyorum."

Valri'nin yüzüne yine o ruhaf gülümsemelerinden biri yayıldı. Bu seferkinde belli belirsiz bir hüznün vardı. "Ona fiziksel bir zarar vermeyeceğinden eminim," dedi. "Ama bu yeterli mi? Bir insanı incitmenin başka yolları da var."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bilseydim de, bunu asla ona karşı kullanmazdım."

Valri başını sallayıp karşısındaki patikaya baktı. "Göreceğiz," dedi. "Şimdilik Amalie'nin bana her halükârda ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Yanımızda kim olduğu fark etmez." İç çekmeyle inleme arası bir ses çıkardı. "Anlayacağın, bizi işkence dolu günler bekliyor. Soylu âşıkların ona beceriksizce kur yapmasını dinlemek zorundayız. En azından, senin yeni giysilerin var. Ben de Baryn'den bir bilezik ya da yüzük isteyeceğim. Sırf bana minnetini somut bir şekilde göstermesine fırsat tanımak için."

Amalie'nin, Delt Helven'in sarayda bir gün daha kalma isteğini kibarca kabul ettiği akşam yemeğinden sonra, Cammon usulca dışarı süzüldü. Kışlayı geçip Senneth'la Tayse'in kulübesine yöneldi. İçeride yanan ateşle ev dışarıdan huzur dolu bir yuva izlenimi veriyordu. Ama Cammon içeride, Tayse'i şöminenin başında bıçaklarını temizleyip parlatırken buldu. Senneth kanepede düşüncelere dalmıştı. Kucağındaki ellerinin parmakları narin bir fincanı tutar gibi kıvrılmıştı. Ama orada fincan yerine bir alev dans ediyordu.

Savaşçıyla büyücü evlerinde baş başa bir gece geçiriyordu.

"Helven'i pek ciddiye almıyorum doğrusu," dedi Cammon. "Onu bir kral olarak hayal edemiyorum."

Senneth başını kaldırırken elleri arasında yanan alev söndü. "Tayse de aynı düşüncede."

Cammon, gezginin yanında yere oturdu. "Bir kere, sıkıcı," dedi. "Tarlalarla vergilerden başka laf bilmiyor."

"Helven biraları konusunda haklı ama," dedi Tayse. Bir bıçak alıp şömineye doğru tuttu. "Gerçekten nefisler."

"Bence Amalie daha nitelikli biriyle evlenmeli," dedi Senneth.

"Oğlan daha çok genç," dedi Tayse. "Çocuk sayılır."

"Bence de!" diye bağırdı Cammon.

Senneth gözlerini kısıtı. "Belki. Ama daha büyük biri de Amalie'nin üzerinde üstünlük kurmaya çalışabilir. Hoş, gençler de sorumluluk almaktan çekinebilir." Omzunu silkti. "Karar prensesin. Bakalım, o nasıl bir eşi uygun görecektir."

"Evet," diye homurdandı Tayse. "Ama genç yaşta tahta çıkmak zorunda kalırsa, daha tecrübeli bir erkek ona yol gösterebilir."

"Kral naibini unutuyorsun," dedi Senneth. "O, Amalie'ye danışmanlık edebilir."

"Öyleyse neden evleniyor?" diye sordu Cammon.

"Kralın halefi de ondan," dedi Senneth. "Marlordlar krallığın gücünden endişe ediyor. Amalie evlenip tahtın vârislerini doğu-

rursa, istedikleri güce kavuşacaklar. Bu sayede bir iç savaş çıkması bile engellenebilir."

Tayse başka bir bıçağı ateşe doğru tuttu. "Yanlış adamlarla evlenmediği sürece. O zaman, asiler onu tahttan indirmek için daha çok bastırır."

"Ever," dedi Senneth. "Doğru."

"Yani ne yaparsa yapsın güvende olmayacak," dedi Cammon.

Tayse ona dik dik baktı. "Hiçbir kral, kraliçe, prens ya da prenses tamamen güvende olamaz. Gezginler bunun için var."

Cammon homurdandı. Senneth bir kahkaha patlatıp konuyu değiştirdi. "Justin ne âlemde?"

"Dağları geçtiler," dedi Cammon. "Sanırım Kianlever'deler. Bir hafta içinde burada olurlar diye düşünüyorum."

"Bana Kirra lazım!" diye bağırdı Senneth. "Onunla yapacak işlerimiz var!"

Cammon şaşırdı. "Ah, birazdan gelir. Yoksa bilmiyor muydun?"

Tayse gülmemek için kendini zor tutarak başını kaldırdı. Senneth, Cammon'a ters bir bakış fırlattı. "Ne demek birazdan? Bana süre ver."

"Kapıdalar."

Senneth'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı çalındı. Kirra peşinde onu bir gölge gibi takip eden Donnal'la içeri girdi. "Hu-hu! Kimse yok mu? İşte buradasınız! Yeni evliler aşk yuvalarında. Aman ne saadet!"

Serramarra Kirra Danalustrous altın buklelerini arkaya atıp elindeki bohçaları yere bıraktı. Mavi gözlü, güzel mi güzel ve ele avuca sığmaz bir kızdı. Kulübenin taş duvarları bile onun varlığıyla titreşiyor gibiydi. Kirra'nın aksine, Donnal bir sessizlik abidesiydi. Cammon bazen ikisini kafasının içinde imgelediğinde, onları ateş ve barut ya da gece karanlık sulara yağın bir meteor yağmuru olarak hayal ediyordu.

Kirra dans ederek odaya daldı. Senneth'in boynuna atıldı. Tayse ayağa kalkıp onu karşılamadığı için, kafasının tepesine bir

öpücük kondurmakla yetindi. Tayse, Kirra'ya her zaman uslandırmaktan uzun zaman önce vazgeçtiği yaramaz kız kardeşi gibi davranırdı. Donnal, Senneth'i yanağından öptükten sonra, şöminenin başındaki Cammon'la Tayse'e katıldı.

"Yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu Tayse.

Donnal başını salladı. "Sorunsuz."

"Cammon!" diye bağırdı Kirra ve ona sımsıkı sarıldı. "Vay canına! Amma da fiyakalısın! Ama saçlarını kestirmelisin."

"Daha yeni kestirdim," dedi Cammon sırıtarak.

"Kusura bakma, ama berberin pek zevksizmiş. Yiycecek bir şeyler var mı? Kurt gibi acıktım."

"Yolda yemediniz mi?" diye sordu Senneth. Aslında *avlanmadınız mı*, diye soruyordu. Kirra da, Donnal da şekil değiştiriciydi. Neredeyse her zaman hayvan formunda yolculuk ederler ve avlanarak karınlarını doyururlardı.

"Çiğ et yemekten ve sıska tavşanlardan gına geldi," dedi Kirra. "Burada bir şey yoksa saraya gidelim. Aşçılardan biri bizi besler."

"Kışlada bir sürü yemek var," dedi Tayse.

"Ne? Sevgili karıcığın sana akşamları şık sofralar kurmuyor mu?" diye bağırdı Kirra yalandan bir dehşetle. "Seni ne kadar sevdiğini kanıtlamak için güzel yemekler pişirip evc dönmeni beklemiyor mu?"

"Senneth beni ne kadar sevdiğini başka şekillerde kanıtlıyor," dedi Tayse kuru bir sesle.

Kirra gülmeye başladı, ama Cammon, Senneth'in yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etti. "Gördünüz mü?" dedi Kirra. "Yeterince iğnelersen, mutlaka parlıyor. Bir de, Tayse için gezginlerin en dayanıklısı derler!"

"O unvanı asıl babası hak ediyor," dedi Senneth. "Otursana. Dolanıp durmandan başım döndü."

"Oturamayacak kadar açım."

Donnal ayağa kalktı. "Kışladan bir şeyler getireyim."

Donnal gittikten sonra, Kirra yere koyduğu bohçaların üzerine eğildi. "Size bir armağan getirdim," dedi. Çıkınların birinden kare şeklinde bir kumaş parçası çıkarıp salladı. "Beğendin mi? Danan Hall'daki dokumacılardan birine yaptırdım."

Senneth bu işte bir biryeniği olduğunu sezerek temkinli bir tavırla kumaşı aldı. Sonra gülerek Tayse'e fırlattı. Cammon ne olduğunu görmek için başını uzattı. Küçük bir yastık kılıfıydı. Sarmaşık ve çiçek desenlerinin arasına Brassenthwaite mavisisiyle S ve T baş harfleri işlenmişti. "Pek güzelmiş," dedi Senneth. "Bundan sonra hep bununla uyuyacağım."

"Saçmalama," diye bağırды Kirra. "Bu sadece süs için. Justin'le Ellynor'a da bir tane yaptırdım. Göstereyim mi? Ellynor'un hangi renkleri sevdiğini bilmediğim için kralın siyahıyla altın sarısı kullandım. Bence harika oldu."

Cammon onun çıkarıp gösterdiği kılıfı beğeniyle süzdü. "Kusura bakmayın, ama bu daha güzel."

Senneth ona alayla baktı. "Justin de böyle cicili bicili şeyleri ne sever ya. Ama Kirra da inadına aldı tabii."

"Justin elbette dalgasını geçecek, ama bakma, hoşuna da gidecek," dedi Cammon.

Hepsi de bunun doğru olduğunu bildikleri için gülüştü.

"Daha dönmediler değil mi?" diye sordu Kirra. "Geç kalacağız diye ödüm koptu." Cammon'a baktı. "Dönmemizi istediğini ve bunun Justin'le ilgili olduğunu hissettim. Ama tarihlerle zamanları anlayamadım. Tuhaf bir iletişim şeklin var. Bir şeyin hemen yapılması gerektiğini anlıyorsun, ama ayrıntıları ayırt edemiyorsun."

"Dağları yeni geçtiler," dedi Cammon.

Kirra el çırpı. "O zaman birkaç güne burada olurlar! Kral onlara da bir kulübe tahsis etmiştir. İçine el attınız mı?"

Senneth başını iki yana sallayıp yeniden kanepeye oturdu. "Seni bekledik."

Kirra gözlerini kısıp ona dikkatle baktı. "Ay, bu ne?" diye bağırды Senneth'ın üzerine eğilirken. "Kolyen yeni mi? Göster

bakayım! Şu güzelim vücudunu neden dik yakalı gömleklerle pantolonların ardına gizliyorsun hiç anlamıyorum.”

“Tıpkı görümcem gibi konuştun,” dedi Senneth. Gömleğinin yakasından altın zincirini çıkardı. Yıllarca ucunda altın bir güneş sembolü olan kolyesini takmıştı. Ama onu Ellynor’a armağan etmesi için Justin’e vermişti. “Tayse’in hediyesi,” dedi. “Özel yaptırmış. Ben de bayıldım.”

Altın tellerden yapılmış bir küreydi ve içinde Brassenthwaite safirleri, Danalustrous yakutları ve Fortunalt incileri vardı. Tüm büyük Evler sembolize edilmişti. “Bayıldım,” dedi Kirra kolyenin dibine kadar girerek. “Bütün maaşını buna yatırmıştır. Adam seni seviyor.”

“İlla böyle bir ispata mı ihtiyacı var?” dedi Cammon. Biraz sinir olmuştu doğrusu. İki kadın da gülmeye başlayınca “Ne?” diye diklendi.

“Hiç,” dedi Kirra uzanıp saçlarını karıştırırken. “Sen nasılsın bakalım? Gece gece sarayda ne işin var? Senneth’a şehirde olduğumu söyleyip sürprizimi mahvetmeye mi geldin?”

“Hiçbir şey mahvolmadı,” dedi Senneth. “Siz tam kapıdayken söyledi. Zaten yolda olduğunuzu biliyorduk, Cammon artık sarayda yaşıyor.”

“Sahi mi? Gezgini olmak için eğitim mi alıyor?” diye sordu Kirra alayla.

“Hayır, mistik güçlerini kullanıyor.”

Kirra'nın gözleri kocaman açıldı, ama başka soru soramadan Donna! bir tepsi yemekle çıkageldi. “Vahşi Anne senden razı olsun,” diye inledi Kirra. “Boğazımdan birkaç lokma geçmeden tek kelime daha etmeyeceğim.”

Tayse ateşin başında kalırken Senneth, Donna! ve Cammon odanın köşesindeki küçük masada Kirra'ya katıldı. Saray mutfağında yediği yemeğin üzerinden saatler geçen Cammon, kalın bir dilim ekmeğin üzerine bir parça et koydu.

“Neredeydiniz? Danalustrous'ta mı?” diye sordu Senneth.

Kirra başını sallayıp ağzı doluyken cevap verdi. "Kız kardeşimin düğününü planlamaya yardım ediyordum. Aradan koca iki ay geçtiğine inanamıyorum."

"Hep orada değildiniz," dedi Cammon.

Kirra ona baktı ve gülmek için dudaklarını ısırdı. "Of, Cammon, senden habersiz hiçbir iş yapamayacak mıyız biz?"

Cammon omzunu silkti. "Bilerek yapmıyorum ki. Ama nerede olduğunu hep hissediyorum. Hepinizi. Bunun için uğraşmıyorum bile."

Donnal kus kus güldü, ama Kirra biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Ya kaçmak istersem? Oradan kaybolmak?"

Senneth elini kalbine götürdü. "Ah! Cammon'dan neden kaçmak isteyesin?"

"Mesela diyorum canım."

"Gillengaria'dan gitmen gerek," dedi Donnal. "Doğru mu?"

Cammon başını salladı. "Sanırım, evet. Gerçi Justin'i Lirrens'de de hissediyordum."

"Orası da Gillengaria sınırlarında," diye karşı çıktı Kirra. "En azından öyle sayılır."

"Bir gemiye atlayıp Sovenfeld'e yelken açalım," dedi Senneth. "Bakalım Cammon bizi ne zaman kaybedecek?"

Cammon gülümsedi. "Bensiz hiçbir yere gidemezsiniz."

"Danalustrousta değilken, neredeydim söyle," diye meydan okudu Kirra.

Cammon eliyle güney yönünü gösterdi. "Başka bir yerde işte. Galiba, Fortunalt yakınlarında. Donnal da yanındaydı."

Kirra etkilendiğini belli etmemeye çalışarak başını salladı. "Birkaç günlüğüne Carrebos'a gittik."

Senneth incecik bir dilim turta yemişti. "Hiç duymadım," dedi parmaklarını yalayarak.

"Bence keşfetmen gereken bir yer," dedi Kirra. Senneth ona merakla bakınca devam etti. "Fortunalt'ın biraz kuzeyinde bir kıyı kenti. Büyük bir yer değil, ama sakinlerinin çoğu mistik-

lerden oluşuyor. Orada kendilerine bir nevi sığınak yaratmışlar. Aralarında zihin okuyucular da var. Askerlerle Coralinda'nın adamlarına karşı geceleri nöbet tutuyorlar. Bazıları senin gibi ateş yakabiliyor. Bazılarının güçlerini ben bile nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

Senneth kaşlarını kaldırdı. "Bir şehir dolusu mistikle tanışmak hoşuma gider."

"Carrebos," diye yineledi Cammon. "Adı buydu, değil mi?" Hepsi de ona öfkeyle bakıyordu. "Ne?"

"Sen orayı biliyordun," dedi Senneth. "Doğru söyle."

Cammon kollarını açtı. "O yönde bir yerlerde yoğun bir büyü hissediyordum. Ama tam yerini saptayamıyordum."

"Neden hiç bahsetmedin? Mistikleri kralın ordusuna katmanın bir yolunu aradığımı biliyordun."

"Burayı bilmediğini bilmiyordum ki. Hiç söylemedin."

"Bilmediğim bir yeri bilip bilmediğini nasıl söylerim? Of, boş ver!" Hepsi gülmeye başladı. "Bazen gerçekten sinirimi bozuyorsun, Cammon," diye ekledi Senneth.

Kirra elini Cammon'ın koluna koydu. Hâlâ gülüyordu. "Deme öyle. Cammon başımıza ördüğü bütün çoraplara değer. İnsana en olmadık zamanda iyi ki var dedirtir."

Sohbetleri gece geç vakte kadar uzayınca, Kirra saraya gitmekten vazgeçti. Ghosenhall'a sık sık geldiği ve kral onu çok sevdiği için sarayda her zaman odası hazırды. Kirra yine de nezaketen Milo'ya gelişini haber verirdi.

"Bu gece burada kalalım," dedi etrafına bakınarak. "Gerçi misafir yatağınız yok galiba."

Donnal sandalyesinden yere kayarken siyah, bol tüylü bir köpeğe dönüştü. Cammon onun şekil değiştirdiğini her zaman hissedebilirdi. Ama masanın altında yerleri koklayan köpeğin hâlâ Donnal'ı andıran bir yanı vardır zaten. Uzun yüzü tabii ki onunkine benzemiyordu, ama kara gözleri aynıydı.

Kirra iç çekti. "Anlaşıldı. İki tazi gibi şöminenin başında uyuyacağız."

"Size eski bir battaniye getireyim," dedi Scinnerh. "Bir tas da su koyarım. Kemik de ister misiniz?"

Donnal havlayıp kuyruğunu salladı. Kirra yine iç çekti. "Yarın konumuma uygun bir şekilde sarayda uyuyacağım. Ve bir daha asla yerde yatmayacağım."

Cammon esneyerek ayağa kalktı. "Yarın görüşürüz. Prensesle işim bittiğinde." Diğerleri onunla alay edip ıslık çalınca yanakları kızardı. "Yok... Yani sabah ona eşlik etmemiz gerekiyor da," diye açıklamaya çalıştı.

"Bizim için görevlerini ihmal etme," dedi Kirra.

Cammon sırtarak soğuk havaya çıktı. Başını iki yana sallayıp kendi kendine güldü. Kirra'yla Donnal dönmüştü. Justin yoldaydı. Mutlu olmak için bir sürü sebebi vardı.

8. BÖLÜM

Kirra ertesi günü Senneth'la geçirdi. İkisi bütün öğleden sonra Ghosenhall dükkânlarında alışveriş yaparken Cammon neşçelerini hissetti. Kirra karanlık basmadan saraya geldi ve her zamanki odasına yerleşti. Yüksek rütbeli bir serramarra olarak akşamki resmi ziyafete davet edildi. Sofrada Delt Helven'in yanına oturdu ve yemek boyunca çekiciliğiyle onu büyüledi.

Cammon onun Romar Brendyn'den yana bakmamaya çalıştığını fark etmişti.

Kirra geçen yazki seyahatlerinde Romar Brendyn'e âşık olmuştu. Ama kral naibi evliydi. Şimdi masada ondan birkaç iskemle ileride oturan karısı, Belinda ilk çocuklarına hamileydi. Kirra büyülerle kral naibine, ona karşı hissettiklerini unutturmuştu. Ama kendi sızlayan kalbini tedavi edememişti. Donnal oldum olası ona hayrandı. Kirra da sonunda bir derebeyinin kölesinin oğlu olmasına karşın onu sevmişti. Ama Romar Brendyn'i gördüğünde eski duygularının depresmesine engel olamıyordu. Kirra, Helven lordu ve diğer yanında oturan Brassenthwaiteli adamla tatlı tatlı flört etmesine rağmen, Cammon onun rahatsızlığını ve hüznünü bütün yemek boyunca hissetti.

Romar Brendyn yanındakilerle sohbete dalmıştı. Ama ara sıra Kirra'nın kahkahasıyla cümlesini yarıda bırakıp ona bakıyordu. Altın saçlı serramarra kral naibinde karmaşık duygular uyandırı-

yordu. Cammon onları naibin kendisinden daha net ayırt edebiliyordu. Bu bir erkeğin bir kadının güzelliğini ve kıvrak zekâsını çekici bulmasının ötesinde bir şeydi. Kral naibi Kirra'ya karşı kendine bile açıklayamadığı bir özlem duyuyordu. Sonra birden sevdiği bir karısı olduğunu hatırlıyordu. Üstelik ilk çocukları yoldaydı. İşte o zaman, Romar Brendyn gözlerini Kirra'dan güçlkle alıp Belinda'ya bakıyordu. Ama karısına gülümsemesinde deminki hayranlığından eser yoktu.

Bu engellenen anılar ve bastırılmış duygular silsilesi yemek boyunca devam etti. Cammon, Kirra'nın dışa yansıttığı neşesinin ardında hüzne kapılmasını anlayışla karşıladı.

Sofradaki başka hiç kimse eğlenmek için kendini Kirra kadar zorlamıyordu. Delt Helven hâlâ gergindi. Amalie hâlâ ona kibar davranıyordu. Diğer konuklar da kralla aynı masada oldukları için mutluydu. Birçok açıdan, amacına ulaşan bir davetti.

"Salona geçelim mi?" dedi Baryn yemek servisi bittiğinde. "Birer kadeh şarap daha içeriz."

İskemfeler arkaya itildi. Konuklar sohbeta devam edecek yerlerinden kalktı. Belinda kralın koluna girerken Amalie, Delt Helven'a eşlik etti. Merrenstowlu genç bir kadın Kirra'yı sorularıyla geciktirince, mecburen arkada kaldı. Tam kaçacakken kral naibi ona yaklaştı.

"Serra Kirra," dedi Romar. Neredeyse Kirra kadar sarışındı. Koyu altın rengi saçlarını sıkıca arkaya toplamıştı. "Bizi varlığınıza şenlendirmeyeli epey olmuştu."

Merrenstowlu kadın kibarca reverans yapıp uzaklaştınca Kirra eski âştığıyla baş başa kaldı. Cammon diğerleriyle birlikte salona geçmesi gerektiğini bilmesine rağmen, yemek odasının koridorunda oyalanarak ne konuştuklarına kulak kabarttı. Kirra'nın ani telaşını hissetmişti.

Ama Kirra rolünü pek güzel oynuyordu doğrusu. "Lord Romar!" diye bağırdı. "Burada olabileceğinizi tahmin etmiştim. Yoksa Amalie'ye yakın olabilmek için temelli saraya mı taşındınız?"

"Korkarım, buna mecbur kaldım," dedi kral naibi. "Ayda bir iki kere evime uğruyorum. Ama buradaki sorumluluklarım saraydan uzun süre uzak kalmama izin vermiyor. Ben yokken, malikâneyi eşim yönetiyordu. Ama şu anki hassas durumundan ötürü yalnız kalmasını uygun bulmuyorum."

"Yakında baba olacağınızı duydum. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Heyecanlıyım tabii. Ama doğrusunu isterseniz, biraz da korkuyorum."

"Böyle hissetmeniz normal," dedi Kirra.

"Danalustrous'tan güzel haberler aldım. Kardeşiniz Senneth'in erkek kardeşi, Will'le evleniyormuş. Birbirlerine çok yakıştıklarını söylemeliyim."

"Ah, evet. Ama düğün hazırlıkları beni yorgun düşürdü. Ghosenhall'a biraz dinlenmek umuduyla geldiğimi söylersem orada nasıl çılgın bir temponun içinde olduğumu anlarsınız herhalde. Ki biliyorsunuz, Ghosenhall her zaman ne kadar hareketlidir."

Kirra konuşurken, Cammon fiziksel bir acı çektiğini hissetti. Belki de tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Ama sesi cıvıltı.

"Sarayda ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Romar. "Akşam yemeklerinde bize katılacak mısınız?"

Kirra güldü. "Bir süre buradayım, ama yemekler için söz veremem. Biliyorsunuz, ben pek yerimde duramam. Sanırım daha eğlenceli etkinlikler peşinde koşacağım."

Cammon masayı toplayan hizmetkârların seslerini duyabiliyordu. Kirra'nın kapıya yöneldiğini tahmin etti. Ama Romar Brendyn henüz onu bırakmaya niyetli değildi. Cammon kral naibinin şaşkınlığını hissetti. *Neden burada durmuş, bu kadınla boş boş konuşuyorum? Ama ondan ayrılamıyorum.*

"Nasılsınız, serra?" diye sordu Romar usulca. "Geçen yazki gibi, kendinizi her gün başka bir tehlikeye atmadığınızı umuyorum."

Biri Kirra'nın kalbine bir bıçak sapladı sanki. Cammon onun acısını net bir şekilde hissedebiliyordu. Ama buna rağmen sesi

sakindi. "Asıl tehlikede olan sizdiniz, lord. Birkaç kere yardıma ihtiyacınız olduğunda tesadüfen yakınlardaydım."

Bu sözler Romar'ı eğlendirmiş gibiydi. "Belki. Ama olayları farklı hatırladığınızı düşünüyorum nedense."

"Ah, tabii," dedi Kirra. "O da mümkün."

Cammon daha fazla dayanamadı. Odaya girip ikisini de selamladı. Sonra Kirra'ya baktı. "Serra," dedi. "Serra Senneth sizi görmek istiyor. Müsait misiniz acaba?"

"Senneth da sizin gibi her fırsatta kralın yemeklerinden kaçıyor," dedi Romar.

Cammon, Kirra'ya kolunu uzattı. Kirra ona sıkıca asıldı. Ama Romar Brendyn'le vedalaşırken yine son derece rahat görünüyordu. "Sizinle sohbet etme imkânı bulabildiğime sevindim."

Kral naibinin yüzü yine şaşkınlıkla gölgelendi. Sonra kibarca eğildi. "O zevk bana ait. Umarım yine karşılaşırız." Tekrar eğildi ve nihayet gitti.

Kirra inleyerek iki büklüm oldu. Açık saçları yerleri süpürdü. Hizmetçiler ona şaşkınlıkla baktıktan sonra çabucak tabakları toplayıp odadan çıktı.

"Kirra," dedi Cammon onu omuzlarından yakalayıp kucaklayarak. Senneth'a çabucak haber yollarken, Donnal'ı telaşlandırmamaya özellikle dikkat etti. "Kirra. *Kirra*. Otur şöyle. Titriyorsun. Biraz şarap ister misin?"

Kirra başını iki yana salladı. "Hayır, iyiyim. Geçen yazdan beri birkaç kez görüştük aslında. Ama hâlâ zor geliyor. Bana öyle bir bakıyor ki... Bazen her şeyi hatırladığımı sanıyorum. Ah, Cammon, nefesim kesiliyor."

"Biliyorum," dedi Cammon ona daha sıkı sarılarak. Bir an sessiz kaldılar. Kirra'nın titremesi geçmemişti. Hisleri bir ısırap yumağı gibi göğsünde toplanmıştı. Cammon onun buklelerini okşarken yumağı usulca gevşetti. Kaygı iplikleri birbirinden ayrıldı ve az sonra tamamen dağıldı.

Kirra çekilip ona hayretle baktı. "Ne yaptın sen?" dedi. Kaşlarını çatmıştı, ama Cammon onun rahatladığını hissedebiliyordu.

"Ben mi? Hiiiç," dedi safça.

"Evet, sen. Yok, kesin bir şey yaptın. Kendimi artık o kadar kötü hissetmiyorum."

"Şey..."

Senneth tam zamanında geldi. Tayse de peşindeydi. Senneth endişeliydi. Tayse de elinde bıçağıyla oldukça ürkütücü görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu gezgin. Etrafına bakındı. "Amalie nerede?"

"Amalie iyi," dedi Cammon. Senneth'in bir tehdide karşı Tayse'i de yanında getireceğini tahmin etmeliydi. "Kirra için endişelendim."

Tayse'in gözleri Kirra'ya kaydı. Ama yaralı olmadığını görünce, "Neden? Nesi var?" diye hesap sordu.

Kirra saçlarıyla elbisesini düzeltti. "Hiç. İyiyim. Herkes hayatta ve gayet sağlıklı."

"Öyleyse Cammon bizi neden çağırdı?"

Ama Senneth anlamıştı. Gri bakışlarını odada gezdirerek yemeğe katılanları gözünün önüne getirdi. "Kral naibi yeğeniyle salona geçti sanırım?" dedi.

Kirra zoraki gülümsedi. "Galiba."

O zaman Tayse de anladı ve bıçağını kılıfına soktu. "En azından, Cammon'un bizi çağırabildiğinden eminiz," diye homurdandı. "Bir gün işe yarayabilir."

Cammon başını salladı. Senneth, Kirra'nın kolunu tuttu. "Salona gitmen gerekiyor mu? Yoksa bizimle gelebilir misin?"

Kirra başıyla Cammon'ı gösterdi. "Biz konuşurken gelip benimle görüşmek istediğini söyledi. Ortadan kaybolmama aldırış edeceklerini sanmam."

"Güzel. Gel, bugün aldığımız örtülerle çarşafı yerleştirelim. Bilirsin, bu tür işlerden hiç anlamam."

Kirra gülümsedi. "Harika bir fikir."

Tayse önde, diğerleri arkada mutfak kapısına yöneldiler. Senneth hâlâ Kirra'ya yürürken destek oluyordu. Kirra dönüp Cammon'a baktı. *Teşekkürler*, dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Senneth da kapıdan çıkmadan önce arkasına baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Cammon onu yine şaşırttığını anladı. Ona değil, ama durmadan hazırlıksız yakalandığı için kendine kızıyordu belli ki. Kapı arkasından kapanırken, Senneth ona bakmayı sürdürdü. Cammon onun düşüncelerini kafasının içinde duydu: *Bu çocuğun başka ne marifetleri var acaba?*

Sabah, Delt Helven evine dönmek üzere yola çıktı. Ertesi güne dek yeni bir damat adayı beklenmiyordu. Milo onaylamaz bir tavırla prensesin yine de onu görmek istediğini haber verdi. Cammon üzerine yeni üniformalarından birini geçirip prensesin çalışma odasının yolunu tuttu.

Kapıda Donnal'la karşılaşınca şaşırdı. Donnal bunu hissetmiş olmalıydı ki koyu renk sakalının ardından hafifçe gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Cammon.

"Kirra'yla saraya geldiğimde prensesi hep ziyaret ederim. Geçen yaz, dairesinin önünde nöbet tutarken arkadaş olduk. Yanına uğramam hoşuna gidiyor." Omzunu silkti. Donnal ondan rütbece yüksek kadınların emirlerine uymaya alışık. Onları reddetmeyi aklından bile geçirmezdi. "Sanırım ara sıra dostça bir sohbet hoşuna gidiyor."

Cammon'ın kalbini sızlatan bu kıskançlık da neyin nesiydi? Donnal, Kirra'yla yeni sevgili olmuştu. Ama hayatı boyunca onu sevmişti. Cammon onun bir okuyucu değil de, şekil değiştirici olmasına sevindi. "İyi etmişsin," dedi. "Prensес biraz yalnızlık çekiyor."

"Kraliçe hep yanında."

Cammon güldü. "Valri'nin her zaman eğlenceli olduğunu sanmıyorum."

Donnal başını sallayıp gitti. Cammon kafasındaki saçmasapan fikirleri uzaklaştırıp kapıyı açtı.

Valri köşedeki yazı masasında mektup yazıyordu. Cammon içeri girdiğinde başını kaldırdı. Sonra mektubuna geri döndü. Pencerenin önündeki koltuklarda oturan Amalie ona gelmesini işaret etti. Schpada bir tepsi dolusu kuru pasta ve kurabiye vardı.

Cammon yanına oturup kendine minik, tuzlu bir çörek seçti. “Hava berbat,” dedi Amalie. Güneşli geçen birkaç günden sonra gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı. Yağmur camları dövüyordu.

“Bugün bir gezgin olmadığımı şükrettim,” dedi Cammon. “Böyle havalarda talim yapmayı özellikle seviyorlar. Onları hiçbir şeyin yavaşlatamayacağını kanıtlamak için.”

“Sihirle hava durumunu değiştirmek mümkün olsaydı keşke. Güneş çıkarmak ya da yağmur yağdırmak. Böyle yetenekleri olan mistikler var mı?”

“Duyduğum kadarıyla, hayır,” dedi. “Ama evet, gerçekten müthiş olurdu.”

“Ben büyülerle ilgili fazla bilgi sahibi değilim. Kaç türü var? Ve neden bazılarında var da diğerlerinde yok?”

“Senneth sihirlerin tanrılarının armağanı olduğunu düşünüyor,” dedi Cammon. “Bir düzine kadar tanrı var. Çoğu unutulmuş. Parlak Anne güneş tanrıçası. Ateş yakıtıabilme gücünü insanlara geçiriyor. Senneth böyle söylüyor en azından. Kirra bütün hayvanlar âlemini koruyup kollayan, Vahşi Anne’ye dua etmeye başladı.”

“Mantıklı, çünkü Kirra sık sık hayvan şekline bürünüyor,” dedi Amalie. “Ya diğer tanrılar?”

“Lirren halkı Karanlık Gözetleyen’e ibadet ediyor. Diğer adı da, Kara Anne. Lirren halkının bir sürü gücü var. Justin’in karısı, Ell-ynor bir şifacı. Ama aynı zamanda kendini gizleyebiliyor. Resmen görünmez oluyor. Bunu erkek kardeşleri de yapabiliyormuş. Bence Kara Anne sırların tanrıçası. Gecenin bir yarısı fısıldananların.”

Amalie gülümsedi. "Bak, bunu sevdim. Ya sen? Sen gücünü kimden alıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Yoğunluğu olan ve hareket halindeki şeyleri hissedebiliyorum. Bu yeteneğim bir hava mı, yoksa su tanrısından mı kaynaklanıyor bilmiyorum. İnananların gerçek ruhlarını görüyor ve gerçek düşüncelerini duyuyorum. Belki bir aynalar tanrısı vardır ve tuttuğu ayna sadece gerçeği yansıtıyordur."

Amalie başını yana eğdi. Bugün güneş olmamasına rağmen açık kızıl saçları yine de ışığı yakalayarak parladı. "Kadim tanrılarla ilgili efsaneleri öğrenmek isterdim. Sarayın kütüphanesindeki eski din bilgisi kitaplarında onlardan söz ediliyor mudur dersin?"

Cammon burnunu kınıştırdı. "Ben pek okumam," dedi. "Hikâyeleri birilerinden dinlemeyi severim."

"Ben çok okurdum. Yapacak başka bir şeyim yoktu."

Cammon bunu anlayamıyordu. "Prensesler alışverişe çıkmaz mı?" diye sordu. "Atla gezmez mi? Hem sarayda bir sürü konuğunuz oluyordur. Okumaya fırsat bulmana şaşırdım."

Amalie, Valri'ye baktı. Ama kraliçe mektubuna dalmıştı. "Babam güvenliğimden endişe ediyor," dedi. "Yıllardır saraydan çıkmıyorum. Konuklarla da nadiren tanışıyorum. Biliyorsun, Kirra hayatının yarısını sarayda geçirdi. Geçen yaz, Rappengrass'ta bize katılmadan önce onunla bile birkaç saatten fazlasını geçirmemiştım."

"Kiminle sohbet ediyordun öyleyse?" diye sordu Cammon. Annesiyle babası onu kendi haline bırakmıştı. Ama onu bir odaya kilitlememişlerdi. Mutfak çalışanlarıyla ve arabacıların oğullarıyla az yarenlik etmemişti. Yalnız kalmaktan hâlâ nefret ediyordu. Amalie'nin sözünü ettiği türden bir yalnızlığa dayanabileceğini hiç sanmıyordu doğrusu.

"Annemle çok yakındık," dedi Amalie. Başını eğdi. Bunu konuşmanın onun için kolay olmadığı anlaşılıyordu. Bir yandan da içini dökmek istiyordu. "Dadılarımınla öğretmenlerim benimle

hep çok ilgilendi. Eski mürebbiyem bir yıl önce öldü. Öncesinde bazen bütün günü birlikte geçiriyorduk. Gözleri artık iyi görmeyişi için ona saatlerce kitap okuyordum.”

Cammon ona bakıyordu, ama Amalie başını kaldırmadı. Ne zor bir hayatı vardı. Ne sıkıcı. “Saraydan hiç çıkmadın mı?”

“Bir kere bile pazara gitmedim. Ya da arkadaşlarımı ziyarete.” Nihayet başını kaldırdığında özlemle gülümsedi. “Eskiden annemle birkaç haftalığına Merrenstow’a giderdim. Oraya bayılırdım. Biliyorsun, Romar annemin kardeşi. Olağanüstü güzellikte bir evi var. Tabii ben oradayken kuzenlerimden hiçbirisi ziyarete gelemiyordu. Ama anneannem yasağı deliyordu. Küçükken onun kadar sevdiğim bir kişi daha yoktu. Bana ekmek pişirmeyi ve tavuk yolmayı öğretti. Biliyorsun, On İkinci Ev’den. Bir asilzadeydi. Ama bir marleydi bile gerektiğinde yemek pişirebilmeli derdi. Tabii bir prenses de öyle.”

Bu hikâyenin birçok ilginç yanı vardı. Ama Cammon kendini en aptal soruyu sorarken buldu. “Tavuk yolmayı biliyor musun?”

Amalie bir kahkaha atınca Valri kaşlarını çatarak onlara baktı. Ama sonra tekrar önüne döndü.

“Şimdi yapamam herhalde,” dedi Amalie. “Aradan yıllar geçti. Ama bir gün terk edilmiş bir çiftlikte mahsur kalırsak ve etrafta birkaç yaşlı tavuktan başka yiyecek hiçbir şey olmazsa, hatırlarım herhalde. Tabii biri önce benim için boynunu koparırsa.”

“Buna mecbur kalacağını sanmam.”

“Elimde malzeme varsa ekmek de pişirebilirim. Anneannem öldüğünde, tarifi unutacağımdan korktum. Geceleri yatağımda malzemeleri ve adım adım neyi nasıl yapacağımı tekrarlardım. Belki bir fırıncınıninkine benzemez, ama yenebilir bir şey olacağı kesin.”

Cammon sırttı. “Bir gün mutfığa inelim. Bakalım, aşçılar ekmek yapmana izin verecek mi? Ama sen prensessin. Sana karşı gelemezler.”

“Harika bir fikir.”

Cammon tekrar Valri'ye baktı. Kraliçenin önünde temiz bir kâğıt vardı. Ne yazacağını düşünüyor gibiydi. "Annen neden öldü?" diye fısıldadı Cammon.

Amalie'nin yüzü asılıverdi. Ama öfkeli görünmüyordu. Konuyu değiştirmeye de kalkışmadı. "Ateşlendi," dedi üzüntüyle. "Daha önceki gün sapasağlamdı. Bütün gün bahçedeydik. Çok güldüğümüzü hatırlıyorum. Ama nedenini unuttum. On üç yaşındaydım. Haftalardır gardırobumu yenilememiz gerektiğini söylüyordu. Bazı yemeklere katılıp seçkin ailelerle tanışmamı istiyordu. Nasıl heyecanlıydım anlatamam. Ertesi gün ateşlendi. İki gün sonra da öldü." Başını iki yana salladı. "Her şey o kadar çabuk olup bitti ki kendimi hazırlayamadım bile." Gözlerini Cammon'ın yüzüne dikti. Ağlamamak için olağanüstü bir çaba harcıyor gibiydi.

"Çok üzüldüm," diyebildi Cammon.

Amalie yine başını salladı. "Aslında hasta olduğunu biliyordum," dedi. "İki yaz önce ağrıları başlamıştı. Kilo da vermişti. O yıl Merrenstow'a gitmedik. Öncesinde hep giderdik. Ama durumunun bu kadar ciddi olduğundan haberim yoktu. Ölebileceği aklımın ucundan geçmedi."

"Ben de annemle babamın ölebileceğini düşünmemiştim. Neden öleceklerdi ki?"

Amalie ona hafifçe gülümsedi. "Ama babamın ölebileceğini hep biliyordum. Küçük yaşlardan beri herkes o öldüğünde tah-ta çıkacağını söylüyordu. Çocukken bunun beni üzecek bir şey olduğunu kavrayamıyordum. Babamın ölümünü değil de, taç giyme törenimi hayal ediyordum. Ne renk bir elbise giyeceğime ve tacı başıma koyduklarında nasıl bir ifade takınacağıma karar vermeye çalışıyordum." Cammon gülünce, Amalie'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Aklım fikrim kraliçe olma-kıydı. Babamı kaybettiğimde ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama annem birdenbire ölünce anladım."

"Babanla yakın mısınız?" diye sordu Cammon merakla. "Onunla fazla vakit geçirmiyor gibisin."

Amalie başını salladı. "Onu çok severim. Bir sürü işi olduğu için gün içinde pek görüşemiyoruz. Ama her sabah yanıma uğrar. Geceleri de yarım saat otururuz. Her şeyden konuşuyoruz. Annemin ölümü onun için ağır bir darbeydi. Yıllarca kendine gelemedi."

Cammon kendini tutamadı. Kraliçeye bir kez daha göz atıp "Yeniden evlenmesi garip gelmedi mi?" diye sordu. "Hem de bu kadar genç biriyle? Valri saraya annenin ölümünden ne kadar zaman sonra geldi?"

"Ah, o buradaydı zaten."

Cammon şaşırdı. "Efendim?"

"Valri bir yıldır burada yaşıyordu. Annemle babam Lirrens'den dönerken peşlerine takılmış. Annemin ölümünden bir yıl kadar önceydi. Valri'yle annem yakın arkadaş olmuş. Onu saraya annem çağırmış."

Cammon yine Valri'ye baktı. Kraliçe, Lirrens'den miydi? Aslında Senneth bundan şüphelenmişti. Ve tabii Valri'nin *raelyn*'e düşkünlüğü de bir ipucuydu. Cammon tıpkı Ellynor gibi, onu da okuyamıyordu. Lirren halkının ulaşılmaz bir yanı vardı. Ya da belki bu büyülerinden kaynaklı bir şeydi. Yine de...

"Valri, Lirrens'den mi?" diye sordu usulca. "Bu pek bilinmiyor sanırım."

Amalie suçlu bir çocuk gibi başını eğdi. "Sana söylememeliydim. Lütfen, Senneth'a ya da bir başkasına bildiğini belli etme. Aslında sır sayılmaz. Ama babam insanların ağızına laf vermek istemiyor. Zaten Valri'nin değişik olduğunu düşünüyorlar. Hatta bazıları onu mistik sanıyor. Bir de Lirrens'den olduğu anlaşılırsa..."

İşte şimdi bütün taşlar yerine oturuyordu. "Tabii ya. Kraliçe seni koruduğunu söyledi. Valri sahiden de bir mistik. Ellynor gibi, kendini gizleyebiliyor. Gece tanrıçasının yeteneğini senin üzerinde kullanıyor."

Amalie kahverengi gözlerini kocaman açarak ona baktı ve cevap vermedi.

"Annen hasta olduğunu biliyordu," dedi Cammon ağır ağır. "Lirrens'e şifa bulma umuduyla mı gitti? Lireth Dağları'nda çok özel ve yetenekli şifacılar var."

"Bilmiyorum. Belki de."

"Ama bir şifacı yerine, Valri'yi buldu. Annen ölümden çok, seni yalnız bırakmaktan korkuyordu. Ama Valri'nin seni koruyabileceğini keşfetti. Seni kralın düşmanlarından gizleyebilirdi."

"Olabilir."

"Valri'yi Ghosenhall'a gelmeye ikna etti. Ama bu yeterli değildi." Bir an durup düşündü. "Ellynor ailesinin ne kadar korumacı olduğundan söz etmişti. Klanlarındaki kadınların yabancılarla evlenmesini asla istemezlermiş. Lirren halkı Baryn'i kralları olarak görmüyor. Valri onları nasıl ikna etti?"

"Kendini *bahta-lo* ilan etti," dedi Amalie. "Tıpkı arkadaşın, Ellynor gibi. Bu sayede klanının katı kurallarına uymak zorunda kalmayacaktı. Kolay olmamış tabii. Aile üyelerinden bazıları seçimine saygı göstermemiş. Ama Valri bildiğini okudu."

Cammon gözlerini kıstı. "Onu buraya annen getirdi. Özellikle babanla evlenmesi için. Babanın annenin ölümünden sonra hemen evlenmesiyle ilgili bir sürü söylenti duydum. Ama bu baştan beri annenin fikriydi."

Amalie başını salladı. "Babamla Valri birlikte bile kalmıyor. İyi dostlar o kadar. Asıl ortak noktaları benim."

"Annen öldüğünden beri tek arkadaşın Valri," dedi Cammon. "Şimdi neden bu kadar yakın olduğunuzu anlıyorum. İkiniz için de zor olmalı."

"Valri'nin benim için endişe etmediği bir an bile yok. Bazen kaçıp gitmek istiyorum. Bahçe kapısından fırlayıp Ghosenhall sokaklarında dolaşmak, tanımadığım insanların elini sıkıp delikanlılarla dans etmek istiyorum. Küçük kızları kucaklayıp döndürmek, başka yerler görmek istiyorum. Hiç yemediğim yemekler tatmak, kim olduğumu bilmeyen biriyle tanışmak istiyorum. Geçen yaz öyle mutluydum ki! Tüm o balolar ve harika yaban-

cılar! Ama Valri'ye sorsan, hayatının en kötü aylarını geçirdiğini söyler. Başına bir şey geleceğinden ölesiye korkuyordu."

"Az daha başına bir şey geliyordu," diye hatırlattı Cammon. "Hatta bir şeyler. Bir daha hayatın boyunca şehirde korumaların olmadan gezebileceğini sanmıyorum."

"Haklısın," diye iç çekti Amalie. "Konumuma yakışır şekilde davranıp saray duvarlarının ardında saklanmalı, tahta çıkmalı ve sıkıcı bir insan olmalıyım."

Cammon dayanamayıp güldü. "Bunu birkaç düzine soylunun evlenmek için birbirleriyle yarıştığı kız mı söylüyor? Onlardan biriyle evlenip er geç kraliçe olacaksın. Sıkıcı bir hayatın olacağını sanmam."

Amalie gülümsedi. "Sen geldiğinden beri Valri bile biraz rahatladı. Tehlikeyi hissedebileceğine güveni tam. Valri hiç kimseye güvenmez, biliyor musun? Yani bunu bir kompliman olarak almalısın. Belki bir gün pazara gitmemize izin verir. Harika olmaz mı?"

Cammon prensese şehirde kaç kişilik bir süvari alayının eşlik edeceğini tahmin etmeye çalıştı. Gezinler tabii ki onu yalnız bırakmayacaktı. Kraliyet askerleri de öyle. Valri'yle ikisini de sayarsa, hepsini alacak büyüklükte bir dükkân bulabileceklerini hiç sanmıyordu doğrusu. O kalabalıkta en büyük görev ona düşecekti. Bin parçaya bölünmek zorunda kalacaktı. Halkın merakını ve sevgisini kötü niyetlerden nasıl ayırt edecekti? "Tüccarlar mallarını saraya getirse daha iyi olmaz mı?" diye önerdi.

"Anladım. Alışverişi sevmiyorsun."

"Pazarda tamamen güvende olman imkânsız."

Amalie öne eğilirken, gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Cammon," dedi yumuşacık bir sesle "şu hayatta kim tamamen güvende ki?"

9. BÖLÜM

Senneth haftalardır bu kadar eğlenmemiştir. Kirra'yla kız kıza vakit geçirip alışveriş yapmak, dantel, halı ya da perde seçmek ve havadan sudan konuşmak ona iyi gelmişti.

"Ellynor evini kendi zevkine göre döşemek istemez mi?" dedi işlemeli bir yorganı beğeniyle incelerken. "Biraz abarttık bence."

"Kendi evine bu kadar özenmedin," dedi Kirra. "Hayatımda ilk kez seni fırfırlı şeylere bakarken görüyorum."

Senneth sırttı. "Fiyonklarla kurdelelerden hâlâ hoşlanmıyorum. Ama biri için alışveriş yapmak beni mutlu ediyor."

Kirra yorgandan bile daha incelikle işlenmiş bir çift yastık kılıfını havaya kaldırdı. "Justin'i bununla uyurken hayal edebiliyor musun?" diye kıkırdadı. "Sence hayatında hiç yastık kullanmış mıdır?"

Senneth endişelerini bir kenara bırakarak bir kahkaha patlattı.

İvir zıvır şeylerle ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu. Birinin ölümü, kralın tahttan indirilmesi ya da dünyanın kökünden değişmesiyle sonuçlanmayacak bir şeylerle.

Kirra hafif ve neşeli günler için mükemmel bir arkadaşı.

Alışveriş yaptılar, yemek molası verdiler ve yeniden alışverişe daldılar. Kirra, Romar Brendyn'le karşılaşmasının stresini tamamen üzerinden atmış gibiydi. Ama önceki gece düzenlenen resmi akşam yemeğine katılmamayı tercih etmişti.

"Justin'e dünyayı aldık," dedi Kirra bir pastanede tatlı yerken. "Bence kardeşlerimizin düğün hediyesini de düşünmeliyiz."

"Danalustrous'u Casserah'ya verdin. Yetmez mi?" Kirra ailenin en büyük kızıydı. Evin miras yoluyla ona kalması gerekirdi. Ama babası Casserah'nın daha iyi bir toprak sahibi olacağına karar vermiş ve mülkünü en küçük çocuğuna bağışlamıştı.

"Sadakatimi unutuyorsun," dedi Kirra. "O daha da büyük bir armağan. Haklısın. Fazlasını beklememeli."

"Benim hediyem de düğüne katılmak olacak," dedi Senneth. "Yoksa böyle şeylerden nefret ettiğimi bilirsin. Kimsenin benden kocaman fiyonklu bir hediye paketi bekleyeceğini zannetmem."

"Ailen sana düğün hediyesi verdi mi?" diye sordu Kirra. "Erkek kardeşlerin evden kaçarak evlenmene bozulmuştur."

"Bence rahat bir nefes aldılar," dedi Senneth. "Brassenthwaite halkına serramarranın Kralın Gezginleri'nden biriyle evlendiğini açıklamalarına gerek kalmadı. Nate bunun düşüncesine bile dayanamıyordu. Düğün yapmayarak onları utandırmadım. Fena mı?"

Kirra kayıtsızca elini salladı. "Onu bırak da hediyelerden haber ver."

Senneth sırttı. "Birkaç incik boncuk ve biraz nakit para. İhtiyacımız yoktu aslında, ama en azından iyi niyet gösterdiler."

"Eee, evlilik hayatı hoşuna gitti mi?"

"Çok."

Senneth bu tür konuları başka biriyle konuşamazdı. Tayse'le, Cammon'la ya da başka bir gezginle. Hele kralla asla. Maceralı hayatı, geniş bir sosyal çevre edinmesine engel olmuştu. Ailesiyle uzun zaman önce arası açıldığı için, dört erkek kardeşiyle mesafeli bir ilişkisi vardı. Ama ele avuca sığmayan ve sağı solu asla belli olmayan Kirra, Senneth'ın Gillengaria'da yüzde yüz güvendiği tek kadındı. Kirra onun hem silah arkadaşı hem de sırlarını paylaşabileceği bir dostuydu.

Onlarınki garip bir arkadaşlıktı aslında. Ama gerçekri.

Saraya yorgun ve mutlu döndüler. Ama Senneth kulübede gününün henüz bitmediğini öğrendi. Milo kapının altından bir not atmıştı. *Kral bu akşamki yemekte hazır bulunmanızı rica ediyor.*

Senneth notu Kirra'ya gösterdi. "Kesin, sen de odanda bunlardan bir tane bulacaksın."

"Yanıliyorsun," dedi Kirra. "Çünkü saraya dönmeye hiç niyetim yok. Burada kalıp aldıklarımızı Justin'in kulübesine yerleştireceğim. Ah, bağışlayın, majesteleri. Notunuzu geç gördüm."

Senneth başını iki yana salladı. "Baryn seni neden seviyor anlamıyorum."

Kirra gülümseyip altın buklelerini savurdu. "O kadar cazibeliyim ki densizliğimi hoş görüyor."

"Sadece cazibe yeterli mi?" diye sordu Senneth yalandan bir ciddiyetle.

"Öyle olmalı. Çünkü bende bir tek o var. Bir de saçlarım."

Kirra yemekten kaytarmasına rağmen, Senneth'ın hazırlanmasına yardım etti. Saçlarını taradı ve Senneth'ın seçtiği bronz rengi elbise üzerinde bazı değişiklikler yaptı. Kirra bir şekil değiştiriciydi. Aynı zamanda, istediğinde elini değdirdiği her şeyi değiştirebilme yeteneğine sahipti. Parmağını Senneth'ın elbisesinin yakasında gezdirdi.

"Yemeğe bu halde gidemezsin," diye ısrar etti. "Her an boğulacak gibi duruyorsun. Bak, şimdi daha çekici oldu. Herkes şu güzelim kolyeyle altındaki damgayı görecektir ve bir serramarra olduğunu hatırlayacak. Kimsenin sana başka türlü davranmasına izin verme."

Altın küre Senneth'ın göğsündeki Ev damgasının tam da üzerinde duruyordu. Hayatının rahat bir on yedi yılını aile sembolünden utanarak geçirmişti. Onu sildirebilmeyi her şeyden çok istemişti. Ama şimdi onu yine sergilemesini gerektirecek bir hayat yaşıyordu.

"Çok açık oldu," dedi. "Değiştir şunu."

Ama Kirra başını iki yana salladı. "Hayır. Gidip birileriyle flört et. Tayse'i kuskandır azıcık."

Senneth yakasını yukarı çekti. “Seni utanmaz!” diye bağırdı. “Vaktim olsaydı, başka bir elbise giyerdim.”

“Onu da değiştirirdim,” dedi Kirra. “Git hadi! Biraz eğlen.”

Yemek tabii ki eğlenceli değildi, ama Senneth’ın korktuğu kadar sıkıcı da geçmedi. Hatta içinden *İyi ki gelmişim*, bile dedi, çünkü Ryne Coravann’la kız kardeşi Lauren da oradaydı. Ryne, Amalie’nin gözüne girmeye çalışıyordu. Sofrada onun yanına oturdu. Uzun boylu ve esmer bir gençti. Babası kadar iri yarı ve ağırbaşlı değildi. Senneth onu iyi tanııyordu. Ama Lauren’ı severdi. Yemekten sonra salonda toplandıklarında Coravann serramattasının yanına gitti.

“Prensese kur yaparken erkek kardeşinizi yalnız bırakmak istemediniz anlaşılan,” dedi. “Bu durumu siz de tuhaf buluyor musunuz? Geçen yıl, erkek kardeşim Will, Casserah Danalustrous’un kalbini çalmaya çalışırken oradaydım. Enteresan bir tecrübeydi.”

Lauren gülümsedi. Ryne kadar esmer ve onun kadar çekiciydi. Ama kardeşinden daha akli başında biri gibi görünüyordu. “Amalie’nin onca talibi arasından Ryne’ı seçeceğini sanmıyorum,” dedi. “Kardeşim doğrusu biraz özgür ruhlu bir genç. Ama babam mutlaka şansını denemesini istedi. Ben de başkenti ziyaret etme fırsatını kaçırmadım.”

“Lirrenslı akrabalarınız nasıl?” diye sordu Senneth. Lauren’la Ryne enteresan bir birliktelikten dünyaya gelmişti. Anneleri Lirrenslı, babaları Gillengarialıydı.

“Biz yola çıkmadan önce, birkaçı bizi ziyarete geldi. İnanılmaz bir hikâye anlattılar. Belki kuzenlerimden ikisinin Lumanen Manastırı’nda rahibe adayı olduğunu duymuşsunuzdur?”

“Evet, biliyordum.”

“Biri Kralın Gezginleri’nden biriyle kaçmış! Hatta evlenmişler galiba. Bunun nasıl bir skandal yarattığını tahmin edersiniz herhalde?”

“Ermez miyim?” dedi Senneth. “Ben de birkaç yıl Lirrens’de yaşadım. Ama bence mükemmel bir çift oldular. Bahsi geçen gezgini tanıyorum. Kızı da.”

"Ben ikisiyle de tanışmadım," dedi Lauren. "Lirrensli akrabalarımın çoğunu tanıyorum. Ama genç kızların dağların ötesine geçmesine izin verilmez."

"Coralinda Gisseltess'in bu haberi nasıl karşıladığını merak ediyordum doğrusu. Rahibe adaylarından birinin manastırdan kaçması hoşuna gitmemiştir. Babanızın ona değer verdiğini biliyorum. Bir şeyler duydunuz mu diye merak ettim."

Lauren'in sakın yüzüne sıkıntılı bir ifade çöktü. "Bir iki hafta önce Coravann Kalesi'ne geldi. Hikâyeyi biliyorduk. Öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu, ama hâlâ çok kızgındı. Kız bir mistikmiş. Coralinda onu büyülerinden arındırmak istemiş. Bunun için nasıl bir yöntem kullandığını söylemedi. Ama kız bir yolunu bulup manastırdan kaçmış. Ondan bahsederken elleri titriyordu. Bir ara yumruklarını öyle bir sıktı ki parmakları kırılacak sandım."

"Coralinda geçen yaz babanızın verdiği balo sırasında da kaledeydi sanırım?" diye sordu Senneth. "Sizi sık sık ziyaret eder mi?"

Lauren'in yüz hatları gevşedi. Ama hâlâ huzursuz olduğu belliydi. "Babam Coralinda Gisseltess'in dindar ve saygıdeğer bir hanım olduğunu düşünüyor," dedi usulca. "Kendisi de Solgun Anne'ye ibadet ediyor ve ayaşından bir kolye takıyor. Babam bir mistiğe asla zarar vermez. O dünyanın en yufka yürekli insanıdır. Coralinda Gisseltess'in de kimseye tehdit oluşturduğuna inanmıyor. Buna mistikler de dahil."

Enteresan. "Peki, ya siz ne düşünüyorsunuz?"

Lauren koyu kahverengi gözlerini ona dikti. "Söylentiler kulağıma çalındı, serra. Mistikleri uykularında öldürmeleri için adamlarını yolladığını söylüyorlar. Ben Coralinda Gisseltess'ten hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum. Onun her türlü kötülüğü yapabilecek biri olduğunu düşünüyorum."

Senneth başını salladı. "Ben bundan eminim. Geçen sonbaharda kral, manastırı gözlemesi için bir gezgini görevlendirdi.

Bu kişi Coralinda'nın adamlarını takip etti. Mistiklerin evlerini yaktıklarına tanık oldu. Coralinda bütün mistikleri yok etmek istiyor. Emeline ulaşana kadar da durmayacak."

Senneth duraksayarak elinde şarap kadchiyle kral naibinin yanında duran Ryne Coravann'a baktı. İçkiyi fazla kaçırdığı belli oluyordu. Yakışıklı yüzü kızarmıştı ve olur olmaz gülüyordu. Halbuki Romar Brendyn komik bir adam sayılmazdı.

"Öte yandan Halchon Gisseltess, Baryn ve vârislerinden kurulmak istiyor," diye ekledi Senneth usulca. "Kardeşiniz prensesle bir birlikteliğe adım atarsa, aileniz zarar görebilir. Halchon Gisseltess'in tahtı ele geçirmek için ülkeyi savaşa sürükleyeceğini düşünüyorum. Amalie'yle evlenecek kişi bir yıl dolmadan bir suikasta kurban gidebilir."

"Babam savaş çıkacağına inanmıyor," dedi Lauren.

Senneth gözlerini onun yüzünde gezdirdi. "Babanız yanılıyor, scrra."

Baryn ertesi sabah Senneth'ı huzuruna çağırdı. Senneth görüşmelerinin ilk birkaç dakikasında kralın kızıyla ilgili fikir alışverişinde bulunmaktan başka bir amacı olmadığını fark etti. "Ryne Coravann'a ne dersin?" diye sordu kral, mavi rengin hâkim olduğu, dağınık çalışma odasında çay içerlerken.

Senneth fincanının üzerinden ona baktı. Baryn bugün oldukça yorgun görünüyordu. Cılız, kır saçları dağılmıştı. Üzerinde eski ve muhtemelen rahat kıyafetler vardı. Ama gözleri her zamanki gibi zekâ pırıltıları saçıyordu.

"Bence daha çocuk," dedi Senneth dürüstçe. "Kimseyle evliliğe hazır olduğunu düşünmüyorum. Marlordları memnun edecek bir soy arıyorsanız, Coravannlar işinizi görebilir. Ama Ryne'in Amalie'ye kalp kırıklığından başka bir şey vaat edebileceğini sanmıyorum."

Baryn alınmış ya da telaşlanmış görünmüyordu. "Aşkın önemsiz olduğunu söylemek isterdim, ama sen bunun aksini en

harika biçimde kanıtladın. Belki de başkalarından tavsiye almalıyım.”

Senneth gülümsedi. “Belki.”

“Toland Storian’ı nasıl buluyorsun? Yakında saraya gelecek.”

Senneth az kalsın ağzındaki çayı püskürtecekti. “Ondan nefret ediyorum. Amalie de nefret ediyor. Tam bir hödük. Üstelik kibirli mi kibirli. Geçen yaz, onu yakından gözlemlerne olanağı bulduk.”

Kral güldü. “Yanılmıyorsam onu yakmıştın?”

“O iş Kirra’nın başının altından çıktı,” dedi Senneth çabucak. “Onu bilerek kışkırttı. Toland kabalaşınca Amalie’yi korumak zorunda kaldım.”

“Doğrusunu istersen, kızımın ne Ryne Coravann’la ne de Toland Storian’la evlenmesini istiyorum. Önce bütün adayları görelim bakalım.”

“Aklınızda belirli biri var mı?”

Baryn omuz silkti. “Onun Brassenthwaite, Rappengrass ya da Danalustrous’tan biriyle evlenmesini isterim. Tabii ki bir soylu olmalı. Ama illa bir serramar olacak diye bir kaide yok. Zeki ve iyi bir genç olsun. Romar’ın tecrübelerine kulak versin.”

“Zeki, iyi niyetli ve kolayca yönetilebilen gibi vasıflara sahip bir Brassenthwaite erkeği bulabileceğimizden emin değilim. Ama kardeşim, Kiernan’dan etrafa soruşturmasını isteyeceğim. On Üçüncü Ev lordlarının çoğu oğullarını saraya damat vermekten onur duyar.”

Baryn parmaklarını yanağına vurdu. “Aristokrasi el değiştiriyor. Yakında On Üçüncü Ev diye bir şey kalmayabilir.”

On İki Ev’den birine mensup olacak kadar asil bir kan taşımayan soylu lordlarla leydiler, biraz da aşağılayıcı bir isim olan On Üçüncü Ev çatısı altında toplanmıştı. Geçen yıl boyunca, bu düşük rütbeli soylular arasında bir huzursuzluk baş göstermişti. Güç ve unvan istiyorlardı. Hatta Baryn’le pazarlık etmek için birçoğu iyi niyetle Ghosenhall’a gelmişti. Ama bazıları da krallıkta-

ki huzursuzluktan çıkar sağlamayı denemişti. Hatta geçen yıl, bu asi lordlar defalarca kral naibinin canına kast etmişti.

“Onları ne yapacaksınız?” diye sordu Senneth. “İstedikleri toprakları verecek misiniz? On iki yerine on sekiz Ev mi olacak? Bilirsiniz, aristokrasinin ateşli bir savunucusu değilim. Ama On Sekiz Ev ya da Yirmi Dört Ev kavramları bana bile uzak geliyor.”

Kral dalgınca gülümsedi. “Belki başka bir unvan buluruz. On İki Ev ve On İki Malikâne. Kulağa hoş gelmiyor mu?”

“Evet. Ama marlordlar halihazırdaki topraklarından vazgeçecek mi? Ve malikâne sahibi lordlar yeni konumlarından memnun olacak mı, yoksa marlordlarla tamamen eşit olmak mı isteyecekler?”

“Henüz ayrıntıları düşünmedim,” diye itiraf etti kral. “Ama dünyamızı değiştirmek için küçük adımlar atabileceğimize inanıyorum. Böylece belki olası bir savaşı bertaraf edebiliriz.”

Senneth onu dikkatle süzdü. “Sizce bu önlemler yeterli olacak mı?”

Baryn uzun bir süre camdan dışarıyı izledi. Gökyüzü yine griydi, ama yağmur yoktu. Kral sonra iç çekip başını iki yana salladı ve ona baktı. Yüzü üzgündü. “Hayır,” dedi. “Ama elimden gelen her şeyi denemek zorundayım.”

İki gün sonra, Cammon kulübeye gittiğinde, Kirra’yla Senneth öğle yemeği yiyordu. O da masaya oturdu. “Justin’le Ellynor yarın geliyor,” dedi.

“Sabah mı, akşam mı?” diye sordu Kirra. “Yarın da vaktimiz olacak mı?”

“Bilmiyorum. Yerinizde olsam, bugün hazırlıkları tamamlardım.”

“Öğleden sonra halledelim,” dedi Senneth. “Krala akşamki yemeğe katılmaya söz verdin.”

Kirra önce öfkeyle söylendi. Sonra güldü. “Neredeyse bitti zaten. Tayse’le gezginler ne planlıyor?”

"Kulübelerine giderken onları çiçek ve meyve yağmuruna tutacaklar. Buradaki ilk gecelerinde de pencerelerinin önünde şamata yapacaklar."

Kirra sırtıttı. "Yeni evlileri herkes sever."

Cammon yemeğini alelacele yiyip Tayse'le kılıç talimi yapmaya gitti. Kirra'yla Senneth da Justin'e tahsis edilen kulübenin yolunu tuttu. Tıpkı Senneth'in Tayse'le oturduğu eve benziyordu. Şöminenin önündeki küçük oturma alanından ibaret salon kutu gibi bir mutfakla daracık bir yatak odasına açılıyordu. Ama Senneth'la Kirra yeni evlilere yeni bir karyola, birkaç eşya sandığı, salona sandalyeler ve mutfığa da kapacak almıştı. Yerlere soğuğu kesmesi için kilimler sermişler, pencerelere de perdeler asmışlardı. Cammon'la Donna'nın kırdığı odunları şöminenin yanına yığdılar. Kirra saray mutfağından aşırıldığı ekmekle peyniri mutfığa koydu.

"Bunlar ne?" diye sordu Senneth bir takım cılız ve solgun bitkilere ev sahipliği yapan kil saksıları işaret ederek. "Çok çirkinler."

"Bana bir dakika ver," dedi Kirra. Ellerini çıplak ve dikenli bitkilerin üzerinden geçirdi. Kuru yapraklar yeşerdi. Boynu büyük çiçekler dikilip parlak bir kırmızıya büründü.

"Nefis," dedi Senneth. "Gören de bahçıvanlıktan anladığını sanır."

"Bir şeyleri değiştirmekten anlıyorum," dedi Kirra.

Senneth etrafına bakındı. "Şömineyi yakardım, ama ne zaman geleceklerini bilmiyorum. Ama buz gibi bir eve gelmelerine de gönlüm razı değil." Elini duvara dayadığında odanın ısı artmaya başladı. "Taşa ufak bir sihir yaparak bu sorunu halledebilirim belki," dedi. "Yatmadan önce kulübeyi biraz daha ısıtıyorum."

Kirra kapının önüne gidip eserlerine hayranlıkla baktı. Yaptıkları dokunuşlarla gerçekten de renkli ve samimi bir yuva yaratmışlardı. "Kim böyle bir yerde yaşamak istemez ki?" dedi. "Uma-

rını Ellynor burada mutlu olur. Kızcağız ailesinden uzak kalacak. Bari evinde rahatı yerinde olsun.”

Senneth onunla birlikte dışarı çıktı. “Ben ailemden uzakta daha mutluyum,” dedi.

“Ben de onları görmeye giderken ya da yanlarından ayrılmaya hazırlanırken.”

“Ama anormal olan biziz.”

“Mistikler,” dedi Kirra esrarengiz bir tavrıla. “Kimseye benzemezler.”

10. BÖLÜM

Kralın resmi akşam yemeği daveti tatsız geçti. Senneth zaten bu tür etkinliklerden hoşlanmıyordu. Kral naibiyle karısı ortada yoktu. Dolayısıyla Kirra'nın neşesi yerindeydi. Yemeğin büyük bir kısmında Cammon'la göz göze gelip onu güldürmeye çalıştı. Cammon ciddiyetini güçlkle korudu. Kirra geri kalan zamanında da, solunda oturan Fortunalt lorduyla fütursuzca flört etti. Zavallı adam salona kadar peşinden gelip onu yeniden görmek için yalvardı.

"Bu kız iflah olmaz," diye fısıldadı Senneth kapıdan çıkarken Cammon'a. "Justin'den haber var mı?"

"Sanırım sabah gelecekler. Geceyi nerede geçirdiklerine bağlı."

"Yarın sen de gecikme. Erkenden onları karşılayalım."

"Olur."

Birkaç saat sonra, Kirra'yla Donnal soluğu Senneth ve Tayse'in kulübesinde aldı. "Gece burada kalıyoruz," diye ilan etti Kirra, Senneth'i itip içeri girerken. "Ama önce karnımızı doyur." Donnal en azından Senneth'a özür dilercesine bakıp öyle içeri girdi.

"Neden kamp yapmıyorsunuz?" dedi Senneth kapıyı ısrarla açık tutarak. "Tayse, Wen, Coeval ve birkaç kişi daha geceyi kışlanın etrafında geçirecek. Genç âşıkları karşılamak için tencere tava ne varsa götürdüler. Siz de onlarla kalsanıza."

"Hava buz," dedi Kirra. "Yağmur da yağacak."

"Yine yerde uyuruz," diye önerdi Donnal.

Kirra uzun uzun esnedi. "Sen uyu. Tayse yok madem, ben Senneth'la yatacağım."

"Davet eden olmadı ya neyse."

"Gerçek dostlar seni evinden kovmaz," dedi Kirra mutfağın yolunu tutarken. "Biraz su ısıtır mısın? Sıcak bir şey içmek istiyorum."

Senneth homurdansa da, aslında onları bekliyordu. Hatta Cammon'ın da gelmediğine biraz şaşırmıştı doğrusu. Bir kupayı soğuk suyla doldurdu. Onu elinin bir dokunuşuyla ısıttı ve çay yapraklarının durduğu toprak kabı işaret etti. "Ben yatıyorum," dedi. "Yarın erken kalkacağız."

Hepsi de yerlerine yerleşti. Senneth, Tayse'le uyumaya alışmıştı. Kirra'nın yanında neredeyse hiç ağırlık yapmamasını yadırgadı. Aslında o ve Kirra, Gillengaria'nın yarısını aynı odaları ve yatakları paylaşarak dolaşmıştı. Senneth bir zamanlar değil evlenmeyi, bir âşığı olacağını bile hayal edemezdi. Dolayısıyla Kirra'ya alışıkta aslında. Yine de tuhaf geliyordu işte. Tayse'le evlendiklerinden beri tek bir gece bile ayrı kalmamışlardı. Tanışmalarından bu yana sürekli dip dibeydiler. Tayse önceleri ondan nefret ederken bile, Senneth'ı koruyup kollamıştı.

Senneth sarayda, evinde iki mistik ve anında imdadına koşabilecek mesafede elli gezgin varken, tehlikede değildi. Tayse en ufak bir tehditte soluğu yanında alırdı. Yine de elini uzatığında ona dokunamayacağını bilmesi Senneth'ın uykusunu kaçırdı.

Soğuk gecenin ardından söken şafak, porselen bir bebek gibi pembe ve beyazdı. Üçü kalkıp çabucak giyindi. Senneth pencereden baktığında, kuru toprakla kış bitkilerinin üzerlerine düşen çiyle parladığını gördü. Tayse'le Wen, saraya çıkan patikadan aşağı iniyordu. Elllerinde bakır tencerelerle büyük, tahta kaşıklar vardı. Soğuk havada ağızlarından ve burunlarından dumanlar çıkıyordu. Yarım düzine gezgin küçük kulübenin etrafına konuş-

lanmıştı. Bazıları duvarlara yaslanırken, kimileri yere oturmuştu. Hepsi de dinlenmiş ve saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyordu.

"Gezginler erkenci," dedi Senneth perdeyi kapatırken. "Yürüyün, bir haber var mı diye soralım."

Kapıyı açtığında Cammon'la burun buruna gelince az kalsın çığlığı basıyordu. "Bir saatir ayaktasınız. Neden bu kadar oyalandınız?" diye sızlandı Cammon.

Senneth onun yanından geçip dışarı çıkarken omzunun üzerinden evdekilere seslendi. "Biriniz vahşi bir hayvana dönüşüp şunu benim için haklayıverin."

Yolda Tayse ve Wen'le karşılaştılar. "Gece soğuk muydu?" diye sordu Kirra neşeyle. "Biz kulübede sıcacık uyuduk."

Tayse sırıttı. "Yanlış kişiye nispet yapıyorsun. Gezginler hava şartlarından etkilenmez."

"Ama mistikler etkilenir," dedi Kirra kollarını ovuşturarak. Sonra Cammon'a bakıp kaşlarını çattı. "Eee, neredeler?"

Senneth, Cammon'ın biraz huzursuz görüldüğünü fark etti. Bir konuda çenesini tutması gerektiğinde hep böyle bir surat ifadesi takınırdı. "Şey..."

O sırada, kulübenin kapısı açıldı ve Justin görüldü.

Üzerinde bol bir gömlek ve yataktan kalkarken alelacele üzerine getirmiş gibi duran bir binici pantolonu vardı. Küllü sarı saçları uyurken iyice karışmıştı. Kollarını kaldırıp esnedi ve uzun uzun gerindi. Hoş geldin komitesini fark edince alayla sırıttı. "Ah, merhaba. Henüz misafir ağırlayacak durumda mıyız bilmiyorum, ama..."

Daha fazla konuşmadı. Kirra çığlığı bastı ve herkes üzerine atıldı. Gezginler Justin'in sırtına bir tane patlatıp ona sarılmak için birbirlerini itiyordu. Kirra o kargaşa arasında onu öpüp içeri daldı. "Ellynor? Burada mısın?"

Senneth, Cammon'a dik dik baktı. Cammon'ın yüzüne şapşal bir gülümseme yayıldı.

"Ona sen haber verdin," dedi Senneth tehditkâr bir sesle.

Cammon başını salladı. "Mecburdum. Size onun geleceğini söyledim. Ona da beklediğinizi söylemem gerekirdi."

"Seni oyunbozan!" Senneth kolunu onun boynuna dolayıp yalandan karnını yumrukladı. İkisi birlikte yere yuvarlandı. Cammon ondan kurtulmaya çalıştı, ama Senneth'a karşı fazla şansı yoktu. Senneth ona dersini vermek için arada birkaç tane de gerçek yumruk salladı. "Aslında kalbini sökmem gerekir!"

"Ah! Donnal! Yardım edin! Tayse, imdat!"

Tayse gerçekten de yardımına koştu. Senneth'ın koluna yapışıp ikisini de ayağa kaldırdı. Ama Senneth hâlâ Cammon'u boğazlıyordu. Gerçi bu kez kolunu biraz gevşetmişti. Cammon kurtulmaya çalıştı, ama başaramadı.

Tayse kaşlarını kaldırmış, onu izliyordu. "Eee? Ona ne söyledin? Ve bunu nasıl yaptın?"

"Dün öğleden sonra onlarla sarayın kapısında buluştum. Beni beklemesi gerektiğini biliyordu, ama nedenini bilmiyordu." Sırırtıp Senneth'ın kaburgalarını dirseğiyle dürttü. Senneth bir an için yine boğazını sıktı. Cammon tekrar konuşabildiğinde omuz silkti. "Gerçi tahmin etmişti."

Tayse gezginlerin girip çıktığı kulübeye baktı. Mürhiş bir şamata yapıyorlardı. "Ya bizi nasıl atlattılar? Lirren büyüleriyse mi?"

Senneth başını salladı. "Bence aynen öyle. Ellynor onları gizlice kapıdan içeri soktu ve gezginlerin önünden ellerini kollarını sallaya sallaya geçtiler."

Tayse onunla göz göze geldi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Ama Ellynor'a güvenebilirsiniz!" diye bağırdı Cammon.

Senneth onu serbest bırakıp hafifçe itti. "Hiç aklın çalışmıyor mu senin? Ellynor'u geçtik, abileri, kuzenleri ve düşman klanların üyeleri ne olacak? Ya Halchon Gisseltess'le işbirliği yapan Lirrensliler? Birileri saraya gizlice girmeye niyedenebilir. Ellynor'u hissedemediğini söylemiştin. Gezginciler de onları ne görebiliyor ne de duyabiliyor. Sarayın kapısındaki ve yol boyunca

konuşlanan bütün gezginleri atlatabilmeleri beni de rahatsız etti doğrusu.”

Cammon dehşete kapılmıştı. Ama Tayse’in koyu kahverengi gözleri parladı. “Öte yandan, eğer bu kontrol edebileceğimiz türden bir büyüye, çok işimize yarayabilir.”

Senneth başını salladı. “Sürprizimizi mahvedip ödümüzü kopardılar, ama gidip methaba demek gerek.”

“Doğru,” dedi Tayse. “Justin’in döndüğüne sevindim.”

Bütün gezginlerin kulübeyi boşaltması iki saat kadar sürdü. Senneth ev sahibi rolünü pek beceremese de, Kirra onu kolundan tutup küçük mutfığa sürükledi. Ellynor oradaydı. Lirren kızı kafasının tepesinde alelacele topuz yaptığı, uzun, siyah saçlarıyla son derece narin ve güzel görünüyordu. Justin’den daha derli topluydu. Justin belli ki hoş geldin komitesini karşılamaya çıkmadan önce ona elini yüzünü yıkayıp üzerine bir elbise geçirecek kadar vakit tanımıştı.

“Onlara ne ikram edeceğim?” diye fısıldadı diğer ikisine. “Evde yiyecek bir şeyler var mı?”

“Gezginlerden bahsediyoruz,” dedi Senneth. “Boş ver, hiç uğraşma.”

Ama Kirra ondan daha kibar yetiştirilmişti. “Kışladan biraz ekmekle meyve alınız,” dedi. “Oturup yemek yapmayacağız tabii. Ama bir şeyler ikram etmek hoş olabilir. Yeni tabakları beğendin mi? Ya tencereleri? Hepsini biz aldık. Ama hoşuna gitmediyseler...”

Ellynor hâlâ yol yorgunuydu. Ama yüzü minnetle aydınlandı. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. İlk kez bu kadar büyük bir şehir görüyorum. Ben Neft’te bile kayboluyordum. Ghosenhall’da hiç yolumu bulamam herhalde.”

Senneth güldü. “Kendine haksızlık etme. Lirren düzlüklerinde erkek kardeşlerinin izini sürebildiyse, kraliyet şehrinde de kolayca yolunu bulursun.”

Ellynor gülümsedi. “Lirren düzlüklerinde daha az tehlike var.”

"Muhtemelen haklısın," dedi Kirra. "Senneth'la ben sana her yeri öğretiriz. Bizim yanımızda güvende olursun."

Üçü kışlaya girti ve ellerinde yiyecek ve içecek tepsileriyle geri döndüler. Donnal onları yarı yolda karşılayıp her şeyi kulübeye taşımalarına yardım etti. Senneth Ellynor'un Donnal'ı gördüğüne sevindiğini fark etti. Ürkek Lirren kızı onu Justin'in diğer arkadaşlarına kıyasla daha az korkutucu buluyordu anlaşılan. Ama Senneth Ellynor'un yumuşak sesiyle munis yüzünün ardında güçlü bir karakter yattığını biliyordu. Genç kadın sevdiklerini korumak için neleri göze alabileceğini çoktan ispatlamıştı. Justin'i tam anlamıyla ölümün pençesinden çekip almıştı. Kanı büyülerle doluydu. Hayır, Ellynor asla kocasıyla arkadaşlarının gücüne muhtaç, savunmasız bir kadın değildi.

Gelgelelim, Ghosenhall sokaklarını rek başına keşfetme fikri bir mistiğin bile gözünü korkutabilirdi.

Gezginler kışladan aşırılan yemeklerle kendilerine güzel bir ziyafet çekti. Yemekte kaba saba şakalar havada uçtu. Tayse bir ara Hammond'ı kulübeden attı. Wen pencerenin önünde Justin'i uzun süre lafa tuttu. Nihayet herkes gittiğinde, Kirra'yla Cammon kendilerini koltuklara attı. Senneth şöminedeki ateşi canlandırdı ve Tayse kapıyı kilitledi.

Cammon etrafına bakındığında yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. Senneth bunun anlamını ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Altı haftadan fazladır ilk kez, altısı yeniden bir aradaydı.

Hayır, yedisi. Ellynor, ateşin önünde oturan Justin'in yanına kıvrılmıştı. Onlardan biri değildi belki, ama Justin'in omzuna sardığı kolunu sevgiyle okşarken bu tablonun eksik parçasını tamamlıyordu sanki.

Tayse Justin'in yanında yere otururken, Senneth bir iskemleye tünedi. Donnal bir ara siyah köpeğe dönüşmüştü. Şimdi Kirra'nın ayaklarının dibinde yatıyordu.

"Buraya geldiğinizde yaptığınız numara bayağı etkili oldu," dedi Tayse.

Justin sırıttı. "Her üç adımda bir, bir gezgine rastlayınca başaramayacağımızı sandım. Kulübenin kapısını açtığımızı nasıl görmediler hayret doğrusu!"

"Onu nasıl becerdiniz?" diye sordu Kirra.

Justin yeni eşine baktı. Ellynor tatlı bir sesle cevapladı. "Onu gölgelere sarmaladım. İçeri girdiğimizi kimse fark etmedi."

"Ben saray kapısından nasıl girdiğinizi daha çok merak ediyorum," dedi Tayse sakın bir sesle. "Orada dört gezgin nöbet tutuyor."

Justin başını iki yana salladı. "Orayı denemedik bile. Geçen geceki grupla birlikte geldik. Akşam yemeği davetine katılacak soylularla. Ellynor büyüyle bizi görünmez yaptı ve içeri girdik."

Tayse başını salladı. "Biraz rahatladım doğrusu. Ama demek ki saraya gelen konuklara da çok dikkat etmek gerek. Birileri birer ikişer aralarına karışabilir."

Justin birden ciddileşti. "Haklısın. Dün hiç böyle düşünmemiştim." Gözlerini kıstı. "Acaba kapıya bir tel mi gersek? Lirren halkı görünmez olabiliyor, ama kütleleri ve ağırlıkları değişmiyor ki. Gerçi teli görmeyen herkes yere kapaklanır."

"Ya köpekler?" diye sordu Kirra. Donnal'ı ayağıyla dürttü. Büyük, siyah köpek kulaklarını dikti. "Ya da bir kurt? Donnal dün gece sizi fark eder miydi?" Senneth'a baktı. "Hepimiz dışarıda uyumalıydık."

"Bizi duyabilir ya da kokumuzu alabilirdiniz," dedi Ellynor. "Erkek kardeşlerim birkaç kere bekçi köpeklerine yakalandı. Ama ben bütün izlerimizi gizleyebiliyorum. Yani köpeğin bayağı akıllı olması gerek."

"Donnal sıradışı bir hayvandır," dedi Kirra. Donnal siyah ağzını açtı ve suratına bir köpek gülümsemesi yayıldı.

"Önümüzdeki birkaç gün deneyelim bakalım," dedi Tayse. "Ellynor, Donnal'ı kandırmayı başaracak mı görelim. Belki Cammon da onu hissetmeyi öğrenebilir."

Senneth biraz şaşırmış görünen Ellynor'a gülümsedi. "Tayse'in

kusuruna bakma," dedi. "Onun işi gücü sarayı korumak olduğu için, herkesi kendisi gibi sanıyor."

"Elimden geleni yaparım tabii," dedi Ellynor içtenlikle. Herkes güldü.

"Jerril'in da yardımı dokunabilir," dedi Cammon. Ellynor'a bakıp "Jerril benim öğretmenim," diye açıkladı. "Bana sihirlerimi geliştirmeyi öğretiyor."

"İsabet," dedi Justin alayla. "Bu halinle pek işimize yaramıyorsun."

Ama Senneth ciddiyetle başını salladı. "İyi fikir."

"Jerril'i seveceksin," dedi Cammon, biraz huzursuz görünen Ellynor'a. "Harika biridir."

"Bizim gibi ahlaksız ve merhametsiz değil," diye mırıldandı Kirra tembelce.

Justin sırıttı. "Aynen."

"Sorun şu ki Ellynor'un arkadaşlarıyla kuzenleri ya da düşmanlarımız saraya ellerini kollarını sallaya sallaya girebiliyor," dedi Tayse. "Donnal hayatının sonuna kadar saray bahçesinde dolaşıp bela kokusu almaya çalışmayacak herhalde?"

"Neden gerçek köpekleri kullanmıyoruz?" diye sordu Justin. "Saraya gizlice girmeye çalışan birilerini yakalamak için özel eğitilmiş köpekleri?"

Tayse başını salladı. "Bunu yapabiliriz. Kraliyet ahırının baş tımarcısı iyi bir hayvan terbiyecisi tanıyor. Ona ulaşabiliriz."

Senneth Kirra'ya baktı. "Gerçek köpeklere ilaveten sihirli köpekler de kullanabiliriz. Bir süredir birkaç mistiği daha sarayın güvenlik kadrosuna katmayı düşünüyordum."

Kirra heyecanla dikildi. "Carrebos! Bence oraya gidip işe alacaklarımızı kendimiz seçelim!"

"Burası Fortunalt'a yakın bir yer," diye açıkladı Senneth bilmeyenlere. "Mistikler orada kendilerine bir topluluk kurmuş. Aralarında kral için çalışmak isteyecekler olabilir."

Tayse bu fikirle ilgilenmiş görünüyordu. Hayatının çoğunu

sihirlere zerre kadar güvenmeden geçiren biri olarak, bu olumlu bir gelişmeydi doğrusu. "Aralarında şekil değıştirciler de var mıdır? Kralın ordusunda işe yarayabilirler."

Senneth omzunu silkti. "En iyisi oraya gitmek. Kirra'yla bu işi birkaç gün içinde halledebiliriz." Donnal havladı. "Donnal da gelir tabii," diye ekledi Senneth.

Tayse sadece karısının fark edebileceğı şekilde belli belirsiz gülümsedi. "Beni unuttun." *Senden bir daha hiç ayrılmayacağım. Bunu böylece kafana yaz.*

Kirra hülyalı bakışlarla iç geçirdi. Ama bu bile Senneth'ın omurgasından aşağı yayılan ürpertiye durduramadı. "Tabii," dedi usulca. *Ayrılığa ben de dayanamazdım zaten.*

11. BÖLÜM

Cammon sonraki hafta boyunca içinde bulunduğu ruh halini tanımlamaya çalışsa, fazlasıyla mutlu olduğunu söylerdi. Justin dönmüştü. Diğerleri henüz yola çıkmamıştı. Amalie onu her sabah görmek istiyordu. Jerril sihirleri üzerinde çalışmak üzere saraya geliyordu. Hiçbir eksiği yoktu. Hayatındaki her şey yerli yerindeydi.

O hafta, üç damat adayı daha saraya geldi. Dolayısıyla Cammon, Amalie'yle neredeyse hiç baş başa kalamadı. O, Valri ve birkaç gezgin sahte duvarların ardına gizlenip genç soyluların prensese kur yapmasını dinlemek zorunda kaldı. Ama Valri bu kez önceden hazırlıklıydı. Gizli koridora küçük bir masayla iki sandalye konulmasını emretmişti. Prenses koca adaylarıyla sohbet ederken, Cammon'la Valri duvarın diğer tarafında kâğıt oynuyordu. Ara sıra oyundan başlarını kaldırıp ya gülüyorlar ya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorlar ya da gözlerini deviriyorlardı. Saatler böylelikle daha kolay geçiyordu. Cammon da tüm bunların ardındaki acı gerçeği düşünmemeye çalışıyordu. Aslında prenses düpedüz kendine bir eş seçmeye çalışıyordu. Cammon onun evlenmesi fikrinden neden bu kadar nefret ettiğini anlayamıyordu.

Bunun belki de bir sebebi, şimdiye kadar gelenlerin hiçbirini Amalie'ye layık bulmamasıydı. Birincisi çok gençti. Dilini yut-

muş gibi susup duruyordu. Amalie ona her zamanki gibi, son derece nazik davrandı. Ama Cammon onun asla böyle birini seçmeyeceğini tahmin edebiliyordu. İkincisi, prenesten yaşça büyük, görmüş geçirmiş biriydi. Ama Cammon nedense onu itici bulmuştu. Belki de şatafatlı iltifatlarının ardındaki hesapçı düşünceleri hissetmişti. Ya da belki Amalie'nin onunla sohbet ederken sürekli gülmesinden ve lafı uzattıkça uzatmasından hoşlanmamıştı.

"Tilt lordunun sohbetinden hoşlanmış gibiydin," dedi Valri, damat adayı akşam yemeği için hazırlanmaya gittiğinde.

"Tam bir gösteriş budalası," dedi Amalie sakın bir sesle. "Üstelik fazlasıyla kurnaz. Benimle konuşurken hep etrafına bakındı. Bahse girerim, saraya yerleşmenin hayallerini kuruyordu. Bana bakışları da hoşuma girmedi. Bence evlendiği kadının tamamen ona ait olduğunu düşünen şu erkeklerden."

Valri gülümsedi. "Bakıyorum, hislerini gizlemekte tam bir uzman olmuşsun. Ondan hoşlandığını sanmıştım."

"Hoşlanmadıklarımla daha iyi rol yapabiliyorum. Karşıma gerçekten beğendiğim biri çıktığında, korkarım bu kadar rahat davranamam."

Üçüncü koca adayı, babası yaşında, Nocklynli bir soyluydu. Adam karşına geçip ona ikram edilen şarap kadehini eline aldı. Birkaç dakika hoşbeş ettiler. Sonra birden gülmeye başladı.

"On dokuz yaşında bir genç kızın beni kocası olarak görebileceğine inanamam," dedi. "Buraya sırf Mayva Nocklyn'in harını için geldim. Onun için, bırakın, önce konumumun size ne gibi ayrıcalıklar sağlayacağını sayıp dökeyim. Sonra başka konulardan konuşalım ki ne siz sıkıntıdan patlayın ne de ben."

"Açık sözlülüğünüzü takdir ettim doğrusu," dedi Amalie neşçyle.

Valri bu sohbetin kısa sürmesini bekliyordu. Ama Nocklynli lord konuşmaya başladığında ilgiyle kaşlarını kaldırdı. Bir süre dinledikten sonra gözlerini Cammon'a dikti. *Sözlerinde samimi*

mi? Cammon *evet* dercesine başını salladı. Adamın iktidar hırsıyla yanıp tutuşan bir hali yoktu. Amalie gibi genç bir kadına karşı bir şehvet de beslemiyordu. Cammon, Valri'nin düşüncelere daldığını fark etti. Böyle biri kuşkusuz Amalie'ye iyi niyetle yaklaşacaktı.

Cammon kaşlarını çattı. *Çok yaşlı*, dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Valri omuz silkip kendini işaret etti. *Bana bak*, demeye çalışıyordu. Ne de olsa, o da altmışlarında bir adamla evliydi. *Bu farklı*, dedi Cammon sessizce. Valri belli belirsiz gülümseyip başını iki yana salladı. *Bence olmaz*, dedi Cammon, ama nedenini açıklayamıyordu. Sonuçta prensesin içinde bulunduğu şartlar bunu gerektirebilirdi.

Amalie bu sevimli adamla sohbetinden keyif alıyormuş gibiydi ki bu da Cammon'ın hoşuna gitmemişti. Konuğu arazisinde yetiştirdiği mahsulleri ve onları hangi pazarlara sattığını anlatıyordu.

"Yabancı tüccarlarla iş yapıyor musunuz?" diye sordu Amalie gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Bazen Sovenfeld'le," dedi konuğu. "Aslında gözümü Arberharst'a diktim, ama orada yetiştirdikleri ürünler buna değer mi bilmiyorum."

Altın baharat, diye düşündü Cammon parlak kırmızı çiçeklerle bezeli tarlaları gözünde canlandırarak.

"Altın baharat ilginizi çekebilir," dedi Amalie rahat bir tavırla.

Cammon iskambil kâğıtlarını bırakıp gözlerini sahte duvara dikti. Amalie bunu bilerek mi söylemişti, yoksa kafasındaki düşünceyi mi çekip almıştı? Valri onu merakla süzüyordu. Ama Cammon'ın dikkati paravanın diğer tarafındaki sohbeteydi.

"Adını duymuştum," dedi Nocklynli konuk. "Ama hiç tatmadım. Neye benziyor?"

Amalie bir an sessiz kaldı. *Tarçına*, diye düşündü Cammon. *Ama ondan biraz daha keskin*. "Tarçına benziyor," dedi prenses. "Ama tadı biraz daha keskin."

Cammon yumruklarını sıkı,

"Demek fırıncılıkta kullanılıyor? Tatlılarda ve hamur işlerinde?"
Ve tavuk yemeklerinde.

"Kümes hayvanlarıyla pişirilen yemeklere de katılıyor."

"O halde geniş bir pazarı olabilir," dedi Nocklynli lord. "Dört köşede de alıcı bulabilirim." Fortunalt, Gisseltess, Brassenthwaite ve Danalustrous, Gillengaria'nın köşelerindeki dört Ev'di. On İki Ev arasında farklı bir konuma sahiplerdi.

Ghosenhall'da da bazı satıcılar var, diye düşündü Cammon. Ama daha pahalıya patlar.

"Aslında burada da bazı dükkânlar satıyor," dedi Amalie. "Tadına bakmak isterseniz, çarşıda bulabilirsiniz. Ama toplu alışverişler için onların tedarikçilerini öğrenmeniz daha münasip olur."

"Bir gün okyanus aşırı ticaret yapmaya karar verirsem, önerinizi değerlendireceğim," dedi adam. Prensesin bu kadar bilgili olması hoşuna gitmiş gibiydi.

"Babam ticarette dışa açılmayı destekliyor," dedi Amalie ve Cammon'dan daha iyi bildiği bir konuyu konuşmaya başladılar. Cammon derin bir iç çekip omuzlarını gevşetti ve yeniden Valri'ye döndü.

Kraliçe yeşil gözlerini kısmış onu dikkatle izliyordu. Mutlu görünmüyordu. Cammon ne diyeceğini bilemedi. Ama bir şey kesindi. Valri, Amalie'yi nasıl bir büyüyle koruyorsa, kesinlikle tek taraflı çalışıyordu. Amalie'nin duyguları ve düşünceleri dünyanın geri kalanından o kadar ustalıkla gizlenmişti ki Cammon gibi bir okuyucu bile onları okuyamıyordu. Ama Cammon, Amalie'yle iletişim kurabiliyordu. Sihirini bir ağ misali atıp Amalie'nin ipek saçlı başına usulca konmasına izin verebiliyordu. Amalie de bu varlığı karşılayıp cildinin onu iyice emmesi için başını arkaya yatırıyordu. Cammon, Valri'nin hangisini daha endişe verici bulduğundan emin değildi doğrusu. Amalie'nin sihiirlere karşı dayanıksız oluşunu mu, yoksa onlardan hoşlanmasını mı?

Amalie, Nocklynli lordu uğurladığında Valri, Cammon'ın koluna yapıştı. "Ne yaptın sen?" diye hesap sordu. "Aklına düşünceler mi soktun? Nasıl yaptın bunu?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Cammon. "Bazı düşüncelerimi duyabiliyordu."

Valri kolunu sarstı. "Bunu yapamamalısın. Seni duymaması gerekirdi."

"Şey..."

O sırada kapı açıldı ve Amalie gizli koridora girdi. "Cammon!" diye bağırdı neşeyle. "Nasıl eğlendim bilemezsin! Seni duydum!"

Valri'nin suratı biraz daha asıldı. "Duydun mu? Nasıl?"

"Sanki yanımdaydı," dedi Amalie sevinçle. "Benimle konuştuğunu biliyordum."

Dar koridorun diğer ucundaki iki gezgin köşeyi dönüp yanlarına geldi. Daracık alanda adım atacak yer kalmamıştı. "Majesteleri, bize ihtiyacınız var mı?" diye sordu biri.

Valri kayıtsızca elini salladı. "Hayır, teşekkürler. Gidebilirsiniz." Saygıyla eğilip gözden kayboldular. "Bunu konuşmalıyız," dedi Valri hemen. "Bizimle gel."

Amalie önden yürüdü. "Neyi konuşacağız?" diye sordu omzunun üzerinden. "Bir sorun mu var?"

"İnsanların kendi düşüncelerini sana dayatabilmesi hoşuma gitmedi! Sana her türlü çılgınca şeyi söyletebilirler!"

Amalie güldü. "Valri, Cammon'dan söz ediyoruz. Boşuna endişeleniyorsun."

Yaldızlı koridorlardan Amalie'nin en sevdiği odaya doğru yürürken Cammon bunu enine boyuna düşündü. Prensesin sözlerini iltifat olarak mı almalıydı? Yoksa Amalie'nin onu ciddiye almadığının ispatı mıydılar?

Gül ve krem rengi odada, Valri kollarını göğsünde kavuşturup onlara döndü. Yaramazlık yapan çocuklarını azarlamaya hazırlanan bir anne gibiydi. Ama Cammon sonra onun öfkelenmekten çok, endişelendiğini fark etti.

"Amalie, sihirlere bu kadar açık olman beni korkuttu," dedi. "Cammon'ın zararsız olduğunu tabii ki biliyorum. Ama ben hayatımı seni tam da bundan korumaya adadım."

"Endişelendiğiniz buysa, ben onun düşüncelerini duyamıyorum," dedi Cammon. "Yaptığınız sihir prensesi tamamen gizliyor."

"Bu beni ne kadar rahatlatmalı bilmiyorum," dedi Valri sertçe. "Onun büyülere dayanıklı olmasını istiyorum. Hiçbiri ona etki etmemeli."

"Bunca zamandır onu koruduğunuz şey bu muydu?" diye sordu Cammon merakla. "Öyleyse geçen yaz Senneth'ın ona eşlik etmesine nasıl izin verdiniz? Senneth, Amalie'yi korumak için birden fazla kez ateşi kullandı. O zaman endişeli görünmüyordunuz."

"*Prenses Amalie*," diye düzeltti Valri sertçe.

Cammon suratına tokat yemiş gibi şaşaladı. "*Prenses Amalie*," dedi az sonra. "Kendisi birden fazla kez büyüye maruz kaldı."

Amalie ona anlayışla bakıp kolunu Valri'nin omzuna attı. Uzun boylu bir kız sayılmazdı, ama kraliçeden daha iriydi. Altın saçlı başını eğip Valri'nin siyah saçlı başına dayadı. "Valri, lütfen, endişelenme. Sadece birkaç kelime duydum. Karşılıklı konuşuyormuşuz gibiydi. İnan, büyütüyorsun."

Valri umutsuzca başını iki yana salladı. "Ah, bir bilsen. Bu durum zamanla daha da kötüleşecek!"

Amalie yine Cammon'a baktı. "Bugünlük izninizi istesem?" diye sordu Cammon.

"İyi olur," dedi Amalie soğuk bir tavrıyla. Ama gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

Cammon bir an bocaladı. Sonra içinden *Bana kızdın mı?* diye sordu. Amalie belli belirsiz gülümsedi. Sonra Valri'ye daha sıkı sarılıp başını iki yana salladı. *Bunu sonra konuşalım mı?* Amalie'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. *Evet*, dercesine başını salladı.

Cammon odadan çıkarken kuş gibi hafiflemişti.

Akşam yemeğinde, Senneth ve Tayse'in kulübesinde buluştuklarında olanları arkadaşlarına aktardı.

"Kraliçe neden o kadar tepki verdi anlamadım," dedi Kirra kayıtsızca. "Cammon herkese sesini duyurabilir. Hem de ta nelerden. Bence prensesle kimseye duyurmadan iletişim kurabilmek için güzel bir yol."

"Valri büyülerden korkuyor," dedi Senneth.

Cammon başını iki yana salladı. "Geçen yaz, hepimizin prensesi korumasından memnundu. Donnal her gece baykuş formuna bürünüp Amalie'nin penceresinde nöbet tuttu. Valri o zaman korkmuyordu."

"Belki sadece senden korkuyordur," diye fikir yürüttü Justin her zamanki alaycılığıyla. "Bir mistikten korkacak olsam, ben de seni seçerdim."

"İnsanlar başka birinin kafalarının içinde dolaşması düşüncesinden hoşlanmıyor," dedi Donnal. "Sanırım benim de hoşuma gitmezdi. Ama Cammon başka rabii. Ona güveniyorum."

"Amalie de bana güveniyor.

"Bir prensesin kimseye o kadar güvenebileceğini sanmıyorum," dedi Donnal.

Senneth başını salladı. "Donnal haklı. Amalie için farklı kurallar geçerli."

Prenses Amalie, diye düşündü Cammon üzüntüyle.

"Bir fikrim var," dedi Kirra. Gözleri parlıyordu. "Valri'yi okuyamadığını söyledin. Sen ona düşüncelerini gönderemez misin? Belki sesini kafasının içinde duyarsa ne kadar zararsız olduğunu anlayıp rahatlar."

Kirra yine hınzırlık peşindeydi anlaşılan. Tayse ona onaylamaz bir bakış fırlattı. "Cammon enerjisini başka tür sihirlerle harcasa daha yerinde olur. Sen ve Donnal, Ellynor'la çalışma fırsatı buldunuz mu, Cammon? Gölgelerine nüfuz edebiliyor musunuz?"

"Henüz değil. Amalie'nin bana her gün ihtiyacı vardı. Ama yarın Jerril gelecek. O zaman deneyeceğiz."

"Ooo, bunu hayatta kaçırmam," dedi Kirra.

Tayse bıyık altından güldü. "Sözüm hepinize. Biz gezginler nasıl her gün kılıç talimi yapıyorsak siz de sihirli silahlarınızla alıştırmaya yapmalısınız."

Senneth iç çekti. "Keşke o kadar basit olsa."

Ertesi gün, hava güneşli ve buz gibiydi. Ama mistiklerin toplandığı ve çıplak kış bitkilerinin arsızca büyüdüğü bahçe sıcaktı. Yol boyunca soğuktan şikâyet eden, Kirra pelerinini çıkarıp dramatik bir tavırla yere fırlattı.

"Seni seviyorum, Senneth!" diye bağırdı. Etraflarındaki havayı ısıtan Senneth'ın büyüleri idi zira. "Durmadan sıcakta mayışmak isteyen bir kedi gibiyim. Soğuk beni mutsuz ediyor."

Ellynor hafifçe güldü. "Ben de burası rüzgâr almıyor herhalde diyordum. Teşekkürler, Senneth."

"Hayatımın en güzel kışları Senneth'ın bizimle yaşadıklarıydı," dedi Jerril. Hatıralara dalarak usulca gülümsedi. "Dışarı çıkıp odun kesmek zorunda kalmıyordum, ama ev hep sıcacıktı."

Senneth yere oturmuştu. Pelerinini katlayıp sırtına yastık yaptı ve taş duvara yaslandı. "Burada sadece bir izleyici olarak bulunuyorum," dedi. "Bu hizmetimi de bilet parama sayarsınız."

"Başlayalım hadi," dedi Jerril kel kafasını sallayarak. "Bugünkü seansa kimler katılıyor?"

Bahçeye siyah bir köpek olarak gelen Donnal havlayıp kuyruk salladı. "Donnal, Ellynor, ben," diye saydı Cammon. "Kirra?"

Kirra başını iki yana sallayıp Senneth'ın yanına oturdu ve sırtını duvara dayadı. "Belki sonra. Şimdilik yalnızca izleyeceğim."

"Keşke yanımıza yiyecek bir şeyler alsaydık," diye hayıflandı Senneth. "Bir tiyatro kumpanyasını izlemek gibi olacak."

"Bence bu daha eğlenceli," dedi Kirra.

Jerril, Cammon gibi onlara ters ters bakmak yerine Ellynor'a döndü. "Affet, ama henüz ne gibi yeteneklerin olduğunu bilmiyorum," dedi. "Neden kapıdan çıkıp birkaç dakika beklemiyor

ve yeniden gelmiyorsun? Bahçede bir tur at. Bakalım, varlığını ne kadar sürede fark edebileceğiz?"

Ellynor ciddiyetini korumaya çalıştı. "Nasıl isterseniz."

"Ah, yanılmışım," dedi Kirra. "Hiç de eğlenceli değil."

Ellynor çıkarken kapıyı açık bıraktı. "O tarafa bakmayın," dedi Jerril. "Sokakta birdenbire karşımızda birse, geldiği yönü bilmeyecektik."

Cammon kapıya sırtını döndü. "İçimden bir his bunun önemi olmayacağını söylüyor." Donnal diğer tarafa dönüp oturdu ve kuyruğuyla yeri dövmeye başladı.

"Dikkatinizi dağıtmaya çalışalım mı?" diye sordu Kirra. "Fıkra anlatıp açık saçık şarkılar söyleyelim mi?"

"Ben öyle bir şarkı bilmiyorum," dedi Senneth.

"Ay, ben bir sürü biliyorum," Kirra sesini yükseltip kalınlaştırdı. "*Fortunalt'ın beş dilberi, kıyının gülleri ve gemicilerin gözdeleleri. Biri küçük memeli...*

"Açık saçık şarkılar neden hep kadınlarla ilgili?" diye sordu Senneth. "Erkekler için de böyle berbat şeyler bestelemek gerek."

"Hayhay," dedi Kirra. "Hemen değiştiriyorum. *Forten şehrinin beş erkeği, dördü aptal, biri sevimli. 'Hey, yavrum, yala beni,' dedi bir tanesi...*

Senneth, Kirra'nın ağzına bir tane patlattı. "Ayıp ayıp! Beni arkadaşlarıma rezil ediyorsun!"

Jerril istifini bozmadı. "Hanımefendinin bir serramarra olduğundan emin misiniz?" diye sordu yalnızca. Cammon başını sallayınca ekledi: "Bir soylunun böyle davranmasını beklemezdim."

"Kirra asla ondan beklenen şekilde davranmaz," diye yanıtladı Cammon.

"Ama gücünü hissedebiliyorum," dedi Jerril. "Kanı vahşi büyülerle dolu."

"Vahşi az kalır," dedi Cammon.

"Ama Ellynor'u hissedemiyorum," diye ekledi Jerril.

"Yanında Justin varken hissedebilirsin," dedi Cammon sırtarak. "Ama Justin olmadığında..." Başını iki yana salladı. "Sanki yok gibi."

"Evet," dedi Jerril. "Henüz bahçeye girdiğinden bile emin değilim. Tabii girmiştir, ama ona dair bir his alamıyorum."

Cammon ayağıyla Donnal'ı dürttü. "Kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu. Donnal siyah, uzun burnunu havaya dikti. Sonra kulaklarını yatırdı. O da hissedemiyordu. "Belki hâlâ dışarıdadır. Ya da çekip gitmiştir."

Sonra birden hava delindi sanki. Gökyüzü bir anlığına kapandı ve sonraki an Ellynor tam karşılarında dikiliyordu. Jerril o kadar şaşırdı ki bir adım geriledi. Donnal kesik kesik havlayarak ayağa kalktı. Ellynor'un etrafında dolanarak eteğini koklamaya başladı.

"İşte bu eğlenceliydi," diye bağırdı Kirra.

Cammon sırtarak başını iki yana salladı. "Nasıl yaptın söyle-sene. Seni arıyordum. Ama burnumuzun dibine kadar geldiğini hiç anlamadım."

Ellynor gülümsüyordu. Eğilip Donnal'ın kafasını okşadı. "Eskiden yalnızca geceleri kendimi gizleyebiliyordum. Şimdi sihrimin gün ışığında da işe yaradığını öğrendim." Omzunu silktilti. "Ama nedenini bilmiyorum."

Cammon Jerril'a baktı. "Onun sihrini nasıl geçersiz kılacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Bu durumda nasıl alıştırma yapacağız?"

Tüm bu olan bitenler Jerril'ın ilgisini çekmiş gibiydi. "Biraz vakit alacak," diye itiraf etti. "Ellynor, bize yardımcı olur musun? Gizlenme büyüsünü bizim önümüzde yapabilir misin?"

Ellynor başını yana eğdi. Uzun, siyah saçlarını örüp başının etrafına dolamıştı. Cammon siyah tellerin arasındaki sarı klan sembolünü görebiliyordu. Son derece derli toplu ve ağırbaşlı görünüyordu. "Neden olmasın?" dedi.

"Cammon, ona odaklan," dedi Jerril. "Ellynor, kaybol!"

Ellynor gözlerinin önünde bir gölgeler kuyusuna düştü. Ar-
dında gün ışığını bırakarak bir anda yok oldu.

“Kralın bir dahaki davetinde bunu yapmak istiyorum!” diye
bağırdı Senneth.

Cammon onun kaybolduğu yere bakıyordu. Ama Ellynor’un
orada olup olmadığını bilmiyordu. Öte yandan, Donnal heye-
canlanmıştı. Bir av kokusu almış gibi, uzun burnuyla havada kü-
çük bir daire çizdi.

“Donnal, onu bulabilir misin?” diye sordu Jerril usulca. “Hadi
dene.”

Donnal sıçradı ve birden Ellynor’la ikisini yerde yuvarlanı-
rken gördüler. Ellynor gülüyordu. “Haksızlık bu! Ondan kaça-
mam ki!” Donnal’ı kenara itip zarıfçe ayağa kalktı. “Köpeği kan-
dırmak mistiği kandırmaktan daha zor.”

“Asıl istediğimiz Donnal’ın seni, burada olduğunu bilmezken
bile bulabilmesi,” diye açıkladı Jerril.

“Ben bilirken bile bulamadım,” dedi Cammon keyifsizce.

“Etrafindakilere odaklan,” diye önerdi Jerril. “Bir adım attığın-
da, rüzgârı çalılıkları dalgalandırıyor. Kuşlarla sincaplar ürküp kaçı-
yor. Onu hissedemesen bile bu tür değişiklikleri fark etmeye çalış.”

Cammon gözlerini kocaman açtı. “Keşke o kadar kolay olsa.”

Jerril sırtıttı. “Haklısın. Bu fazlasıyla hassas bir büyü.”

Sonraki iki saati Ellynor’u bulmaya çalışmakla geçirdiler.
Donnal bunda kesinlikle Cammon’dan daha başarılıydı. Ama
o bile yedi denemesinden ancak üçünde başarılı olabildi. Jerril
Ellynor’dan büyüsünü her seferinde biraz daha kuvvetlendirmesini
istedi. Gerçekten de müthiş bir deneyimdi. *Kilona uygun olmayan
ağırlıklar kaldırmak gibi*, diye düşündü Cammon. Son raunt çok
zordu. Diğeri daha da zor olacaktı. Ellynor’u nadiren hissedebili-
yordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın bunu değiştiremiyordu.

İki saatin sonunda hepsi yorulmuştu. Tembelce onları izleyen
ve kah alay etmek kah cesaret vermek için lafa karışan, Senneth’la
Kirra dışında tabii.

"Bence bugünlük bu kadar yeter," dedi Jerril sonunda. "Yarın ve sonraki gün yine geleceğim. Yine bunun üzerinde çalışırız."

"Ben bir şey daha denemek istiyorum," dedi Cammon. Ellynor'u kolundan tutup çekti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Üç dakika sonra, Lirrensli kız kimseye görünmeden duvarı aştı ve diğer taraftan iki kadının üzerine bir matara suyu boca etti.

Kirra çığlığı basıp dişi bir aslana dönüştü. Kuru çalılıkların üzerinden Cammon'a doğru sıçradı. Cammon tabii ki kaçtı. Ama Kirra onu daha üç adım bile atamadan yakaladı. Birlikte yere yuvarlandılar. Kirra kocaman, altın sarısı patilerini onun göğsüne dayadı. Deniz mavisi gözleriyle ona baktı. Şekilleri bir kedininkiler gibi olsa da, hâlâ Kirra'nın gözleriydiler.

"Isır şunu!" diye bağınyordu Senneth. "Akşam yemeği niyetine onu ye!" Ama Kirra bunun yerine başını eğdi ve Cammon'ın suratını boydan boya yaladı. Cammon bir an derisinin kalıp halinde soyulacağından korktu. Kirra sonra aşağı atlayıp Donnal'ın yanına gitti.

Jerril, Cammon'ı ayağa kaldırdı. "Gerçekten etkileyici," dedi. "İnsan Kirra Danalustrous hakkında bir sürü hikâye duyuyor elbette. Ama onu yakından görmek bambaşka."

Cammon üstünü silkelerken sırttı. "Kirra kimseye benzemez."

Jerril gözlerini diğerlerinde gezdirdi. Senneth hâlâ yerdeydi. Ellynor yanına diz çökmüştü. Kirra'yla Donnal bahçede kovalamaca oynuyordu. "Kendine enteresan bir arkadaş grubu bulmuşsun," dedi Jerril, Cammon'a. "Hepsinin farklı güçleri var."

"Bizi Senneth bir araya getirdi," dedi Cammon. "Justin'le Tayse'in de katkısı büyük."

"Senneth insanların değerini anlamada her zaman başarılıydı," dedi Jerril. "Ama onun için önemli insanları yanında tutmayı beceremiyordu. Bunu öğrendiğine sevindim."

Cammon güldü. "Ya da belki biz ona tutunmayı öğrendik."

Jerril gülümsedi. "Her iki şekilde de, sonuç mükemmel."

12. BÖLÜM

Ellynor saraya geleli henüz bir haftayı yeni geçmişti ki kralla tanışma fırsatı yakaladı. Justin, Cammon'a kralın gezginlerin eşleriyle mutlaka tanıştığını söyledi. "Bu kadınlar benimle gezginlerimin ilgisi konusunda yarış yapıyorsa, en azından neye benzediklerini bilmem gerek," diyordu Baryn.

Ellynor'u, kralın yarı resmi görüşmelerini gerçekleştirdiği lacivert ve altın yaldızlı odaya Justin götürdü. Kral onları tahtından biraz daha az gösterişli, yüksek arkalıklı koltuğunda karşıladı. Valri'yle Amalie iki yanında oturuyordu. Baryn'le Amalie onlara gülümsedi. Ama Valri somurtmaya devam etti.

Justin, Ellynor'u krala doğru hafifçe itti. Sonra saygıyla eğilerek sağ yumruğunu sol omzuna vurdu. Ellynor da eğildi. Cammon genç kadının, gözlerinin rengindeki gece mavisi elbisesi ve heyecandan pembeleşen yanaklarıyla bugün her zamankinden daha güzel görüldüğünü düşündü. Siyah saçlarını açık bıraktığı için klanının işareti açıkça görünüyordu. Cammon onun arkasında kalarak sıra sıra saçlarının tamamını kaplayan bu sembolü bir şeye benzetmeye çalıştı. Bir çiçeği ya da kuşu andırıyordu. Ya da belki bir tırpanı.

"Kralım, size Domen *sebatha'sı* ve Lahja *sebatha-ris'*inden, eşim, Ellynor Alowa'yı takdim etmeme izin verir misiniz?" dedi Justin doğrulduğunda. Cammon önceki gece onun bu konuşma-

yı defalarca prova ettiğini biliyordu. "Umarım onu Ghosenhall'a kabul edersiniz."

"Memnuniyetle," dedi Baryn ve ellerini uzattı. Ellynor ona yaklaştı. Kralın ellerini tuttu ve Baryn onları öptü. "Söylesene, Ellynor Alowa, en vahşi gezginimi nasıl dize getirdin? Hiçbir kadının Justin'in kalbini çalamayacağını sanırdım."

Ellynor kızarak Justin'e göz attı. "Asıl o benim kalbimi çaldı, majesteleri."

"Ah, Justin'e kim karşı koyabilir?" dedi Baryn gülererek. "Kalbini sana vermeyi seçtiyse, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Justin güldü. Ellynor daha da kızardı. Baryn, Amalie'yi işaret etti. "Bu da, kızım, Amalie. Eminim, seninle tanıştığına benim kadar mutlu olmuştur."

Ellynor reverans yaptı. Ama Amalie onu elinden tutup kendine çekti ve yanağından öptü. "Bir gezginle evlendiğinize göre çok cesur olmalısınız."

"Justin her zaman görüldüğü kadar sert değil," dedi Ellynor ve yine kızardı.

Baryn gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bu da sevgili eşim, Kraliçe Valri."

Ellynor, Valri'nin önünde yerlere kadar eğilmek yerine, onu kibarca selamladı ve diğer ikisiyle konuşurken yaptığı gibi, gözlerini yere dikmedi. Valri soğuk bakışlarını saraya yeni gelen bu yabancı kadına dikmişti. Cammon ikisinin arasındaki belirgin benzerliği ancak birkaç dakika sonra fark edebildi. Tek ortak noktaları siyah saçları değildi. İkisi de durgun, temkinli ve ketumdu. Ve ikisi de sorumluluğunu güçlkle taşıdıkları kadim sırlarla kutsanmış ya da lanetlenmiş gibi görünüyordu.

Birbirlerini tanıyorlardı. Cammon önce fark edemese de sonra bundan emin oldu. Justin de suspus olmuştu. Yüzündeki ifade aynı kalmasına rağmen, Cammon onun iki kadının tanışıklığından haberi olduğunu anladı. Ellynor belki de ona Valri'nin geçmişini anlatmıştı. Cammon da onunla ilgili daha fazlasını

bilmek isterdi doğrusu. Valri hakkında Lirrenslî ve bir *bahta-lo* olduğu dışında hiçbir bilgisi yoktu.

“Ellynor,” dedi Valri soğukkanlılığını koruyarak. “Seni yeniden görmek güzel.”

“Sizi de öyle,” dedi Ellynor. “Anavatanınızdan çok uzaktasınız. Ama burada mutlu görünüyorsunuz.”

“Evimi ve bütün akrabalarımı özleyorum elbette,” dedi Valri. “Bir gün beni ziyarete gelmelisin. Dağların ardındaki anavatanımdan ne havadisler getirdiğini merak ediyorum.”

“Sırrınız ifşa oluyor desenize,” diye mırıldandı Baryn karısına. “Artık rol yapmak yok, öyle mi? Ailenizi ve arkadaşlarınızı ne kadar özlediğinizi biliyorum. Sarayda bir memleketlinizin olması beni de memnun ediyor. Fena mı? Arkadaşlık edersiniz.”

Valri parlak, yeşil gözleriyle ona bakarken, diğerleri şaşkınlıkla bekledi. “Siz nasıl isterseniz,” diye mırıldandı Valri.

“Geçmişinizle ilgili yalan söylemeye devam etmek için bir sebep göremiyorum,” dedi Baryn. “Biz ne yaparsak yapalım, her zaman düşmanlarımız olacak. Dolayısıyla herkesin Lirrens’de dünyaya geldiğinizi öğrenme vakti geldi diye düşünüyorum. Bakalım, bunu nasıl karşılayacaklar?”

Cammon, Valri’nin huzursuz olduğunu fark etti. “Bu bilgiyi size karşı kullanmanın bir yolunu bulacaklardır,” dedi kraliçe.

“Bir mistik olduğunu söyleyecekler,” diye lafa karıştı Cammon. Justin ona ters bir bakış fırlattı. Ama Baryn oralı olmadı.

Valri de öyle. “Bunu zaten söylüyorlar,” dedi.

“Gillengarialılar, Lirren halkını ve güçlerini anlamıyor,” dedi Ellynor. “Size mistik diyebilirler, ama ateşi kontrol edemiyorsanız ya da şekil değiştiremiyorsanız, ne yaptığınızı anlayamıyorlar. Bu güvende olmanızı sağlayacaktır.”

“Mantıklı,” dedi Baryn takdirle. “Justin, ben bu kızı şimdiden sevdim. Lirrens’den birini seçtiğin için seni ayrıca tebrik ederim.”

Justin yine yerlere kadar eğildi. “Ben onu soyunu sopunu bilmeden sevdim, kralım.”

Valri'nin her daim sirke satan yüzü belli belirsiz aydınlandı. Yeni evli çifte gülümsedi. "Hikâyenizi dinlemek isterim. Bir Lirren kızının Lireth Dağları'nın ötesinden bir erkekle evlenmesi nadiren rastlanan bir olaydır."

Hizmetkârlar sandalyeler getirdi. İçecek servisi yapıldı. Çok geçmeden, Justin'le Ellynor birbirlerinin cümlelerini tamamlayarak mutlu biten aşk öykülerini anlatmaya başladı. Cammon, Amalie'nin bu hikâyeye bayıldığını görebiliyordu. Ama Justin'in ölümün kıyısından döndüğünü duymak onu dehşete düşürdü. Cammon, Justin'in Ellynor'un ailesiyle tanışmak için dağları geçtiği kısmı daha çok merak ediyordu. Özellikle de Ellynor'un kavgacı erkek kardeşlerinin tepkisini.

Justin güldü. "Neyse ki o zamana kadar gücümü toplamıştım. Çünkü günde iki kere biri beni düelloya ya da güreşe davet ediyordu. Bazen de koşu yarışı yapıyorduk. Ellynor bütün yarışmaları kazanmam gerektiğini söylemişti ve..."

"Hepsini demedim," diye düzeltti Ellynor.

"Ama ben hepsini kazandım. Boş vakitlerimde diğer gezginlerle antrenman yapıyordum. Onlar Ellynor'un kardeşleri kadar acımasız değildi."

Hikâyenin bu kısmına kadar yüzünden gülümsemesini eksik etmeyen, Valri yine gerildi. Ya da Cammon'a öyle geldi. "Ya ailen?" diye sordu Ellynor'a. "Onlar iyi mi?"

Cammon, Ellynor'un kraliçeyle göz göze gelişini izledi. Aslında neyi sorduğunu anlamıştı. "Kardeşlerim, kuzenlerim ve annemle babam, yani sizin tanıdığınız herkes gayet sağlıklı. Hiçbiri değişmedi."

Valri derin bir iç çekip dudaklarını birbirine bastırdı. Cammon, Justin'in gözlerini kışığına fark edince *Bildiği bir şey var*, diye düşündü. Baryn'le Amalie bunu fark etmemiş gibiydi. "Siz buraya geleli bir hafta oldu sanırım? Gezginler sizi iyi karşıladı mı?"

Justin güldü. "Hem de nasıl. Müthiş bir karşılama töreni düzenlediler."

Baryn gülümsedi. "Anladım, bunun altında bir hikâye yatıyor." Justin, "Anlatmaya değmez," derken hâlâ gülüyordu.

"Ghosenhall'u nasıl buldun?" diye sordu kral, Ellynor'a.

"Şehri henüz gezme fırsatım olmadı. Ama şimdiye kadar gördüklerim hoşuma gitti."

O sırada, kapı tıklatıldı. Milo içeri girip saygıyla eğildikten sonra krala imalı bir bakış fırlattı. Baryn başını sallayıp kalktı. "Şimdilik bu kadar. Katılmam gereken bir toplantı var. Ellynor, hayatım, ailemize hoş geldin. Justin, evlenme kararın bir kral olarak hoşuma gitmese de, dostluğumuza istinaden olağanüstü seçiminden ötürü seni tebrik ederim. Gitmeden önce Milo'nun yanına uğrayın. Size düğün hediyemi verecek." Amalie'nin başına bir öpücük kondurdu. Valri'yi de yanağından öptü. "Görüşürüz, canlarım." Ve Milo'nun arkasından odadan çıktı.

Justin anında ayağa fırladı. "Beni de talime bekliyorlar. Yolda kaybettiğim yeteneklerimi geri kazanmaya çalışıyorum. Ellynor..."

"Belki o biraz daha kalmak ister," dedi Valri.

"Memnuniyetle," diye mırıldandı Ellynor.

Amalie bile iki kadının yalnız görüşmek istediğini anlamıştı. "Cammon," dedi. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Çalışma odama gidelim mi?"

Cammon onun peşine takıldı.

Böylelikle, Amalie'yle tanıştığından beri onunla ilk kez yalnız kaldı.

"Bana ne göstereceksin?" diye sordu Cammon odaya girdiklerinde.

"Sadece pelerinimi alacağım. Dışarı soğuk. Yürüyüş yaparız diye düşündüm."

"Yanımızda Valri olmadan mı? Bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Amalie ona hınzır bir bakış fırlattı. Yaşını gösterdiği nadir anlardan biriydi.

"Ellynor'la sohbeta dalınca zamanın nasıl geçtiğini unutacak. Hatırladığında da biz çoktan dönmüş olacağız. Beni şöminenin karşısında sıkıntıdan patlarken bulacak."

Cammon zaten kolayca yoldan çıkarılabilen biriydi. "Ben de paltomu alayım," dedi. "Mutfak kapısından çıkarız."

"Çabuk ol."

Cammon döndüğünde, Amalie'yi tamamen değişmiş buldu. Altın saçlarını yün bir şalla örtmüştü. Üzerindeki pelerin de mutfak hizmetçilerinin giydiği tarzda, sıradan bir parçaydı. Muhtemelen babasından aşırıldığı gözlüğü burnunun ucuna kadar indirmişti.

"Nasılım?" diye sordu Cammon'a. "Bu halde beni kimse tanıyamaz."

Cammon ilk kez huzursuz oldu. "Ghosenhall sokaklarında dolaşmayı mı planlıyorsun? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah, keşke," dedi Amalie özlemle. "Ama sarayın duvarları arasında kalacağım. Sadece tanınmak istemedim."

"Gidelim öyleyse."

Cammon için saraydan kimseye görünmeden çıkmak çocuk oyuncağıydı. Ellynor gibi görünmez olamıyordu tabii. Ama hangi odalarla koridorların boş olduğunu hissedebiliyordu. Birkaç kez Amalie'yi kolundan yakalayıp kuytu köşelere çekmek zorunda kaldı. Hizmetliler gruplar halinde önlerinden geçerken gülmek için dudaklarını ısırdılar.

Sonunda, mutfağın köşesindeki bir kapıdan, aşçılara görünmeden soğuk akşam havasına çıkmayı başardılar. "Nereye gidelim?" diye sordu Cammon.

"Talim alanına," dedi Amalie hiç düşünmeden. "Gezginleri izlemek istiyorum."

Prences bu arzusunda yalnız değildi. Gezginlerin talim yaptığı avluyu çeviren demir parmaklıkların etrafında bir düzine kadar izleyici toplanmıştı. Çoğu, kraliyet şehrini ziyarete gelen varlıklı

tüccarlarla aileleriydi. Oğulları gezginleri hasetle, ergenlik çağındaki kızları da beğeniyle izliyordu. Hiçbiri Amalie'ye dikkat etmedi.

Amalie parmaklıklara tırmanıp kılıç sallayan ya da yumruk yumruğa dövüşen gezginleri seyre daldı. Arada Cammon'a dönüp "Şu kim?" diye soruyordu.

"O, Tir," dedi Cammon. "Gezginlerin en kudemlisi ve Tayse'in babası. Bak, kılıcı nasıl tutuyor! Eski gücü kalmadı, ama tecrübesiyle hâlâ herkesi yeniyor. Şuradaki de Wen. Bakma ufak tefekliğine. Pire gibidir. Ok atışını görmelisin. Bak, Justin'le dövüşüyor. Birazdan kendini yerde bulacak."

"Justin hep kazanır mı?"

"Genellikle, evet."

"Bütün gezginlerin en iyisi kim?"

"Tayse," dedi Cammon tereddütsüz.

"Onu kimse yenemez mi?"

"O kadar da değil. Bazen Tir ya da Coeval onu yeniyor. Ya da nadiren, Justin. Ama bunu üst üste iki kere başarabilen yok."

Amalie bir süre sessizce gezginleri izledi. "Aslında benim de hepsini tanımam gerekir," dedi. "Babam onlar hakkında her şeyi biliyor. İsimlerini, hikâyelerini, evli olup olmadıkları ya da sakatlıklarını. Ben sadece birkaçını tanıyorum. Genelde geçen yazı birlikte geçirdiklerimi. Tayse, Justin, Coeval ve Hammond. Bir de Senneth tabii."

"Senneth, Kralın Gezginleri'nden değil," dedi Cammon.

Amalie, Hammond'la dövüşen Senneth'ı işaret etti. "Ama onlarla talim yapıyor."

"Gezginlerle ben de talim yaptım. Ama onlardan biri değilim."

Amalie parlak, kahverengi gözleriyle bir an onu süzdü. "İyi dövüşüyor musun?"

Cammon güldü. "Pek sayılmaz. Ama Tayse ilerleme kaydettiğimi söylüyor."

Amalie yeniden avluya döndü. "Onları daha yakından tanımalıyım."

"Bu onların da hoşuna gider. Tayse'e söyleyeyim de ayarlasın."

Amalie başını sallayıp yeniden sessizliğe gömüldü. Cammon talim alanında olup bitenlere karşı ilgisini hissedebiliyordu. Akli bir kılıcın savrulmasıyla sıçrayıp çamurda yuvarlanan güreşçilerle inişe geçiyordu sanki. Dikkati avlunun öbür köşesinde atış talimi yapan okçulara yöneldiğinde bu dalgalanma aynı şekilde devam ediyordu. Seviniyor, heyecanlanıyor ve etkileniyordu. Gezginlerin devinimini hem şiirsel hem de son derece coşku verici buluyordu. Fiziksel hareketlerin nefes kesici güzelliğini de, tüm bu sıkı çalışmanın adındaki ölümcül gerekliliği de gözden kaçırmıyordu.

Cammon bir an parmaklıklara yapıştı. Amalie'yi hissedebiliyordu. Onu *okuyabiliyordu*. Valri'nin gizleme büyüsü etkisini kaybetmişti. Amalie rahatça içine girdiği güneşli bir odadan farksızdı. Cammon gördüklerinden büyülenmişçesine eşikte duraksadı. Amalie'nin keskin zekâsı, hızlı kavrayışı ve etrafındaki dünyaya karşı duyduğu sınırsız merak onu afallatmıştı. Akli kanat çırpma-ya doyamayan bir kuş misali daldan dala konuyordu. Cammon onun kafatasının içindeki odalarda çakan ışıkları görebiliyordu.

Gözlerini kapadı ve kendini oradan uzaklaşmaya zorladı.

Valri, Amalie'yi işte bundan koruyordu. Kötü niyetli yabancıların bu hassas, kırılgan ve henüz lekelenmemiş dimağın saflığını bozabileceğinden endişe ediyordu. Valri, prensesi *ondan* koruyordu. Onun gibilerden. Bir okuyucu olsun ya da olmasın, bu olağanüstü çekici alanı talan etmeye çalışanlardan. Amalie toydu. Birileri kolayca aklını çelebilirdi. Valri bu yüzden Cammon'ın ona yolladığı kelimeleri duymasından rahatsız olmuştu. Amalie'nin başka ne gibi yönlendirmelere açık olduğu henüz muammayken, onu layıkıyla koruyabilmek mümkün müydü?

Cammon başını çevirip kendi zihninin etrafına duvarlar ördü. Gölgeleeri ardında büzüldüğünü hissetti.

Amalie koluna dokundu. "Bir sorun mu var?" diye sordu. Alnında endişe çizgileri belirmişti.

Cammon zoraki gülümseyip başını iki yana salladı. "Hayır.

Tayse'den saklanıyorum. Beni görürse zorla kılıç talimi yaptırır. Yeterince alıştıрма yapmadığımı düşünüyor.”

Amalie gülümsedi. Ama yalan söylediğini anlamışçasına bakışları hâlâ kaygılıydı. “Öyle bir işe kalkışırsa, kendimi tanıtıp şımarık prensesi oynarım. *Bu adam bana eşlik ediyor, gezgin, derim. Yanımdan ayırlamaz.*”

“Bak, bu ses tonu Tayse’i bile dize getirir.”

Amalie gezginleri yeterince izlediğine karar verdiğinde, bahçelerde dolaştılar. Güneşe rağmen, insanı iliklerine kadar titreten soğuk herkesi içeri kaçırmıştı. Dolayısıyla geçtikleri yerler hep ıssızdı. Kışın solmayan birkaç tür fundalık dışında, bütün bitkiler ölmüştü. Ağaçların yamru yumru dalları tuhaf şekiller oluştuyordu. Cammon’la Amalie heykel bahçesinde, eski Gillengaria krallarıyla kraliçelerinin mermer tasvirleri arasında dolaştı. Tarihin tozlu sayfalarına karışan karakterler onları donuk bakışlarıyla süzüyordu sanki.

“Bir gün heykelimi yaptırırsam, gülümseyerek poz vereceğim,” dedi Amalie. Ekşi suratlı bir kraliçenin yanında durup kollarını yana açtı. Babasının gözlüğünü çıkarmıştı. Tatlı tatlı gülümsüyordu. “Bak, şöyle bir çocuğu öpmek için eğilmiş gibi yapacağım,” diye ekledi. “O kadar mutlu görüneceğim ki insanlar heykelimi ziyaret etmek isteyecek. Hatta belki ayaklarımın dibine kuşlar ve sincaplar için yiyecek bırakırlar.”

Cammon dayanamayıp güldü. Yavaş yavaş her zamanki rahatlığına bürünmeye başlamıştı. Ama merakını hâlâ dizginlemeye çalışıyordu. “Belki yaşlandığında, elli yıldır ülkeyi yönetmekten yorgun düşüp huysuz bir ihtiyara dönüşürsün.”

Amalie güldü. “Onun için, belki de heykelimi şimdi yaptırmalıyım.”

Savaş başlamadan, diye düşündü Cammon. *Hâlâ tahta çıkma umudun varken.*

“Tahta çıkacağım,” dedi Amalie sakince. “Gezginlerle mistikler beni koruyacak.”

Cammon düşüncesini bilinçli olarak prensese yönlendirmedeği için ona bakakaldı. "Majesteleri, özür dilerim," dedi arkadaşça tavrından vazgeçerek.

Amalie parmaklarının ucuyla bir huş ağacının beyaz gövdesine dokundu. "Neden?" diye sordu. "Savaştan sonra ailemin tahı kaybedeceğinden endişe ettiğin için mi? İnan bana, yalnız değilsin."

"Be-ben düşüncelerimi kendime saklamalıydım."

Amalie nabzına bakar gibi dokunduğu ağaca bu kez avcunu dayadı. Başını yana çevirdi ve omzunun üzerinden ona baktı. Yün şal kayınca altın sarısı saçlarının bir tutamı yüzüne düşmüştü. "Nocklynli lordla görüşürken bana düşüncelerini yollamakta sakınca görmemiştin?" dedi.

"Evet, ama o bir seferlik bir şeydi. Bir daha asla buna kalkışmadım. Onun için şaşırdım ya? Tekrar deneyelim mi? Bu kez düşüncelerimi senden gizlemeye çalışacağım."

Gözlerini Amalie'ye dikerek zihnini kapattı. *Senneth bunu duysa ne der acaba?* diye düşündü ve kelimelerini kafasının içine hapsedmeye çalıştı. *Muhtemelen Valri'yle aynı tepkiyi verir. En iyisi, kraliçeye hiç söylememek.*

Amalie duymaya çalışır gibi başını yana yatırdı. Az sonra, hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti. "Yok, hiçbir şey duymadım."

Cammon sırtıttı. "Ah, rahatladım doğrusu."

"Ben üzüldüm. Düşüncelerini duymayı seviyorum. Yalnızlığımı unutuyorum."

Cammon ondan hiç beklenmeyecek kadar kaygılandı. "Majesteleri, kraliçe şüphesiz kendinize başka arkadaşlar bulmanızı tercih eder."

Amalie başını yana eğerek bunu düşünür gibi yaptı. "Valri senden hoşlanıyor," dedi sonra.

"Biliyorum. Ama bu beni arkadaşın olmaya layık bulduğu anlamına gelmez."

Amalie omzunu silkip elini indirdi. Yerdeki kuru yaprakları tekmeleyerek yürümeye başladı. Cammon da ona yetişti. "Ama sen benim arkadaşım olmak istiyorsun."

Cammon dayanamayıp gülümsedi. "Elbette. Fakat arkasında güçlü bir ailesi olmayan, benim gibi derbeder mistikler prenseslerle arkadaş olmaz."

Amalie de gülümsedi. "Hiç anlamıyorsun. Ben bir prensesim. İnsanlar ne emredersem onu yapar. Cammon, seninle arkadaş olmak istiyorum, dediğimde, buna karşı gelemezsin ki."

Cammon pes etti. Zaten o da Amalie'den uzak kalmak istemiyordu. "Pekâlâ. Valri'yle Milo'yu dinlemeyceğim. Ama sen bir gün arkadaşlığımızı bitirmek istersen o başka."

"Beni akşam yemeklerinde eğlendirmeni istiyorum."

"Nasıl? Resmi davetlerde mi? Babanın ve soylu konuklarının yanında mı?"

Amalie başını salladı. "Ever. Özellikle de, damat adayları varken. Bana hikâyeler anlatmanı istiyorum." Ona baktı. "İçinden tabii. Ben de onları kafamın içinde duyacağım."

Cammon gülmemek için kendini zor tuttu. "Ben kafanın içinde konuşurken, insanlarla nasıl sohbet edeceksin?"

"Aramızda bir parola belirleyelim. Sol kulağımdaki küpeye dokunduğumda sıkıldığımı anlarsın. Susmanı istediğimde de sağ kulağımdaki küpeye dokunurum."

Berbat bir fikirdi. Valri bunu öğrenirse canlı canlı derisini yüzerdi. Senneth'in da hoşuna gitmeyeceği kesindi. Belki bir tek Kirra bunu eğlenceli bulabilirdi. Ama o da kimse için bir rol model oluşturmuyordu zaten. "Majesteleri..."

Prensес kibirli bir tavır takındı. "Sana emrediyorum. İsteddiğimi yapmak zorundasın."

Cammon bir an için kendini kuvvetli bir akıntıya karşı kulaç atmaya çalışan bir yüzücü gibi hissetti. Ama sonra prensese yenik düştü. "Tamam, yapacağım," dedi. "Gerçi hikâyelerim seni ne kadar eğlendirir bilmem."

"Damat adaylarını da çekiştirebilirsin. Saçları ya da kıyafetleri hakkında yorum yapabilirsin."

"İnsanların dış görünüşünü eleştirebilecek son kişi benim herhalde."

"Yalan söylediklerinde beni uyarabilirsin," diye devam etti Amalie.

"Siz de yalanlarını yüzlerine vurursunuz. *Bu doğru değil, ser. Sizin yarısı kadar bile atınız yok.*"

Amalie sırttı. "Yok, o kadarı ayıp olur. Ama söylediklerinin gerçeği ne kadar yansıttığını bilmek isterim."

"Anlaştık," dedi Cammon. "Düşünceleri arasında enteresan bir şeyler yakalarsam sana da söyleyeceğim. Ama Valri hiç hoşlanmayacak."

Amalie bir melek gibi gülümsedi. "Valri bilmeyecek."

Cammon kraliçenin her an arkasında biteceğinden korkar gibi, omzunun üzerinden baktı. "Muhtemelen seni arıyordur. Üşümedin mi? Artık içeri girsek?"

Amalie başını iki yana salladı. "*Raelynx*'i görmek istiyorum."

Cammon sevindi. "Sahi mi? Bu benim de hoşuma gider. Seni orada hiç görmedim."

Amalie büyük kedinin bahçesine doğru yürüdü. "Eskiden Valri'yle her gün ona bakmaya giderdik. Ama birkaç haftadır başımı kaşıyacak vaktim yok. Acaba beni unuttu mu?"

Patikadan onlara doğru gelen biri vardı. Cammon, Amalie'nin koluna dokunup parmağını dudaklarına götürdü. Çocuk gibi kırkdayarak bir porsuk ağacının arkasına saklandılar. Bir bahçıvan orada olduklarından habersiz önlerinden geçti. Cammon'la Amalie onun yeterince uzaklaşmasını bekleyip ters yöne doğru seğırtti.

"Valri *raelynx*'le ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Cammon. "Onu sonsuza dek burada tutabileceğini mi düşünüyor?"

Amalie hemen cevap vermedi. "Umarım," dedi sonra. "Ona alıştım. Anavatanı Litrens olsa da, oraya dönmesi beni üzer."

"Onun evcil bir hayvan olmadığını biliyorsun umarım? Bir at gibi zamanla sana alışmaz."

"Biliyorum. Valri söyledi."

"Yine de denemek istiyorsun."

Amalie omuz silkmekle yetindi.

Raelynx'in kapatıldığı bahçeye ulaşmaları on beş dakika sürdü. Cammon canavarın huzursuz ve aç varlığını neredeyse otuz metre öteden hissetti. Olağanüstü güzelliğinin ardında ilkel bir vahşilik gizliydi. Ateş, hava ya da başka bir element gibiydi. Yalnızca gaddar değil, aynı zamanda ilahî bir kudretteydi.

Canavar da onların yaklaştığını sezmişti. Kapıda onu yassı burnunu parmaklıklara yapıştırmış, onları beklerken buldular. Daha önce, burada Valri'yle karşılaşmalarındaki gibi, Cammon yine yaratığın zihninde beklenmedik bir duygu sezinledi. Amalie'nin parmaklıklara yaklaşmasını izlerken, bir yandan da bunun ne olabileceğini düşündü.

Onu tanıdı, diye düşündü. Amalie'yi hatırlıyor.

Prenses parmaklıkları kavradığında, "Dikkat et," diye uyardı. "Elini kapabilir."

"Öyle bir şey yapmayacak," dedi Amalie. İşaretparmağıyla dev kedinin sert, kızıl kıllarla kaplı burnunu okşadı.

Cammon ilk kez ondan daha ihtiyatsız biriyle karşılaşılıyordu. "Majesteleri, dikkatli olun..."

Amalie elini parmaklıkların arasından sokup *raelynx*'in çenesinin altını kaşdı. Diğer eliyle de tüylü kulaklarını okşamaya koyuldu.

Cammon kıpırdamaya bile çekinerek bekledi. Canavarı kızdırmaktan korkuyordu. "Amalie, lütfen. Yeter artık. *Amalie...*"

Raelynx bir kedi gibi gurlamaya başladı.

Bu kadar büyük bir yaratığın boğazının derinliklerinden yükselen titreşimler onu tanımayan birini ürkütebilirdi. Ama Amalie onun kapalı gözlerine ve artık öfkeyle savurmadığı kuyruğuna bakıp gülümsedi. Böylesine vahşi bir hayvanın kendini bir insana tamamen teslim etmesi akıl alır gibi değildi.

Onu seviyor, diye düşündü Cammon hayretle.

Raelynx prensesi tanıyor ve ilkel bir içgüdüyle ona karşı derin bir muhabbet besliyordu.

“Geçen yıl Valri’yle burada tam olarak ne kadar vakit geçirdiniz?” diye sordu usulca.

Amalie ona gülümsedi ve ellerini parmaklıklardan çekti. “Aylar,” dedi. “İçten içe beni hatırlayacağını biliyordum.”

Sonrasında Cammon’ı daha da büyük bir sürpriz bekliyordu. Amalie cebinden bir anahtar çıkarıp parmaklıklı kapıyı açtı ve bahçeye girdi.

13. BÖLÜM

Cammon korkudan taş kesilmişti.

Amalie'nin atalarının kasvetli heykellerinden biri gibi dikilerek, prensesin *raelyn*'in önünde çömelmesini izledi. Amalie canavarın sık tüylerle kaplı yüzünü okşamaya koyuldu. *Raelyn*'in gurultusu yeri göğü titretmeye başladı. Sonra hafifçe başını yana yatırıp Amalie'nin narin bileğini dişledi. O an Cammon düşüp bayılacağını sandı. Ama dev kedi sadece oyun oynuyordu. Amalie'nin bileğini ufak ufak dişlemeye devam etti. Sonra pütürlü diliyle bütün kolunu yaladı. Cammon, Amalie'nin sevgi dolu hisleri arasında ani bir acı hissetti. Ama prenses ne bağırdı ne de elini çekti. Bunun yerine, uzanıp burnunu kedininkine dayadı ve tüylü yanaklarını sıkıştırdı.

Cammon'ın dili tutulmuştu. Ama aklı çıldırmış gibiydi. *Ah, Amalie! Seni bir pençede yere serebilir! Ölebilirsin!*

Bir yanıt beklemiyordu, ama kafasının içinde tek bir his yan- kılındı. Amalie sakindi. *Raelyn*'ten korkmuyordu. Dev hayvan ona güveniyordu. Amalie de ona güveniyordu. Korkulacak bir durum yoktu.

Cammon dehşetle ne yapacağına katar vermeye çalıştı. Senneth'i çağırmayı aklından geçirdi. Belki o *raelyn*'i prensesten uzaklaştırabilirdi. Ya da gezginleri çağırabilirdi. Tayse'le Justin'i ellerinde kılıçlarla bahçeye dalarken hayal etti. Bir *raelyn*'in in-

san elinde ölmesi mümkün değildi. Ama gezginler canavarı ür-kütüp kaçıracaktı. Amalie de sağ salım bahçeden çıkabilirdi.

Cammon belki de kapıya doğru koşarak canavarın dikkatini dağıtabileceğini düşündü. Yoksa bu ani hareket kediyi öfkelen-dirip saldırganlaşmasına mı sebep olurdu? Geçen kış yaptıkları Gillengaria yolculuğunda *raelyn*'i başarıyla dizginlemişti. Yara-rık Amalie'ye aniden saldırırsa bunu yine yapabilir miydi? Ama hayır. *Raelyn*'in hızına yetişmesi mümkün değildi. Amalie'nin kanını dökmesi anlık bir öfkesine bakardı.

Cammon hemen şimdi harekete geçmeliydi. Onu Amalie'den uzaklaştırmalıydı. Usulca hayvanın zihnine sızdı. Kurnaz avı-nın izini süren bir avcı gibi ihtiyatlıydı. İradesini bir kement gibi dev kedinin bilincine geçirecekti. Kuşkusuz, *raelyn* bunu hoş karşılamayacaktı. Cammon kendini kaçınılmaz bir savaşa hazırladı. Çok yaklaşmıştı. Az sonra, şu karanlık gözlerden içeri girecek ve...

Ama Amalie çoktan canavarın kafasının içindeydi. Yaratığın boynuna taktığı soyut tasmayla onunla bir ilkbahar gezintisine çıkmıştı sanki.

Senneth bile kediyi bu şekilde zapt edemezdi.

"Amalie," dedi Cammon boğuk bir sesle. "Ne yaptın sen?"

Cevap vermedi, ama sonra Cammon onun kediyi sakinleş-tirmek için enerjisini yaydığını hissetti. Bu numarayı nereden öğrenmişti? Büyük olasılıkla, Valri'den. Ama nasıl bu kadar usta olmuştu? Valri'nin de *raelyn* üzerinde bu tür bir erkisi varsa bile, önceki karşılaşmalarında hiç belli etmemişti. Amalie'nin yetene-ği Senneth'inkini de, kraliçeninkini de gölgede bırakmıştı.

Dev kedi onun üstünlüğünü kabullenmiş görünüyordu. Bu-nun başka bir açıklaması yoktu. *Raelyn* onu seviyor ve ona bo-yun eğiyordu.

Cammon bunun mümkün olabileceğini hayal dahi edemezdi.

Kapının diğer tarafında usulca dizlerinin üzerine düştü. Amalie şimdi yerde oturuyordu. Kedi kızıl kafasıyla omzunu

dürtüp ondan biraz daha ilgi dileniyordu. Amalie gülerek onun koca gövdesini okşamaya, postuna yapışan çerçöpü toplamaya başladı. "Ne zamandır böyle?" diye sordu Cammon sakince. Artık o da korkmuyordu. "Bu nasıl oldu?"

Amalie ruh halindeki değişikliği fark ederek ona gülümsedi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Eskiden bana aldırımıyordu. Sadece parmaklıklara fazla yaklaşırsan kükreyip ıslıyordu..."

"Kızdığında nasıl sesler çıkardığını biliyorum."

"Sonra birdenbire beni sevmeye başladı. Ama ona dokunmama ancak haftalar sonra izin verdi. Yanına da aylar sonra girmeye cesaret edebildim. Ama girdiğimde hiç kızmadı. Yere yatıp gurlamaya başladı. O günden beri birbirimize güveniyoruz." Cammon'a ciddi bir ifadeyle baktı. "Artık Lirrens'e gidebilir mi bilmiyorum. Burada evcilleşti. Vahşi doğada hayatta kalamayabilir. Benden korkmuyorsa belki avcılardan ya da ona zarar vermek isteyenlerden de korkmaz. Tuzağa düşebilir. Hatta öldürülebilir bile."

"Bence insanlardan hâlâ nefret ediyor. Sadece sana güveniyor."

"Ama senden de korkmuyor."

"Olabilir, ama elinden gelse beni yer."

Amalie güldü. "Buna izin vermem."

"Valri biliyor mu?"

Amalie başını iki yana salladı. "O da senin kadar korkardı. Beni kaç kere uyardı hatırlamıyorum bile. Bir *naelynx*'i asla eğitemeyeceğimi söyledi."

"Haklı," dedi Cammon. "Şu kapıyı açsak neler olacağını görürdük."

"Aslında bir denemek istiyorum."

"Majesreleri, sakın! Aklınızdan bile geçirmeyin."

Prenses onu kınayan gözlerle süzdü. "Daha birkaç dakika önce bana Amalie diyordun."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyordum!"

"Benimle sizli bizli konuşmaman hoşuma gidiyor, biliyor musun? Ya da bana adımla hitap etmen."

"Ama kraliçe bunu onaylamıyor."

"Valtri bilmek zorunda değil. Onun yanında yine resmi konuşursun."

"Pekâlâ, Amalie. *Raelynx*'i serbest bırakmanın hiç iyi bir fikir olmadığını söylemek zorundayım. Onu kontrol edemezsen ve tekrar şu kapıdan içeri sokamazsan gelecek otuz yıl içinde saraydaki herkesi yavaş yavaş öldürür. Gezginler bile onu avlayamaz. Yaşlanıp ölene kadar sarayda gezinir. Ona yem olma korkusuyla kimse buraya gelemaz. Baban sarayı terk edip başka bir yere taşınmak zorunda kalır. Gezginler talim yapamaz. Tombul yanaklı, şişman adamlara dönüştürler ve kimse onlardan korkmaz. Halchon Gisseltess şehri ele geçirip seni çirkin kuzenlerinden biriyle evlenmeye zorlar. Tüm bunları göze alabilir misin?"

Konuştukça saçmaladığını fark etmişti. Amalie kıkırdamaya başlamıştı. Sonra ciddileşti. "Haklısın," dedi. "Kapalı kalması en doğrusu. Ama sarayda bana arkadaşlık etmesini isterdim doğrusu. Geceleri ayakucumda uyurdu. Hem de beni korurdu. Kimse bana bir kötülük etmeye cesaret edemezdi."

Bu konuda ona hak vermemek elde değildi. Yine de. "Ben ne güne duruyorum?" dedi. "Sonuçta saraya seni korumak için geldim."

Amalie *raelynx*'i son kez okşayıp ayağa kalktı ve bahçeden çıktı. Kapıyı kilitlerken, Cammon rahat bir nefes aldı. "Haklısın," diye cıvıladı Amalie. "Sen varken kendimi güvende hissediyorum. Belki seni de yüksek duvarların arasına hapsetmeliyim. O zaman beni hiç bırakmazsın."

Hayalinde beliren görüntü o kadar gerçekçiydi ki Cammon bir an buna nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. Prensese bakmakla yetindi. İşin aslı, *raelynx* gibi bir yere kapatılıp prensese hizmet etmek hoşuna bile gidebilirdi. "Erkekleri evcil hayvan niyetine beslemeye değmez," dedi sonunda ve Amalie bir kahkaha patlattı.

“Hani *raelyn*’ten de evcil hayvan olmazdı?”

Cammon sırıttı. “Hâlâ aynı fikirdeyim.”

Saraya dönerken fazla konuşmadılar. Bütün enerjilerini saraya haber taşıyan ulaklara ya da hizmetlilere yakalanmamak için harcadılar. İçeri kimseye görünmeden süzülüler ve Amalie’nin çalışma odasına çıktılar. Valri içeride endişeden deliye dönmüş vaziyetteydi. Cammon ilk kez onu görmeden varlığını hissediyordu. Bunun bir tek anlamı olabilirdi: Valri gerçekten de Amalie için çok korkmuştu.

“Ben gideyim,” diye fısıldadı. “Valri içeride. Beni görmeşin.”

Amalie başını salladı. Ama son anda onu durdurdu. “Şaka yapıyordum. Biliyorsun değil mi?”

“Ne konuda?”

“Seni burada asla zorla tutmam. Ya da başka birini.”

Bu sözler Cammon’ın yüzünü yeniden güldürdü. Justin’le Tayse’i taklit ederek sağ yumruğunu sol omzuna götürdü ve yerlere kadar eğildi. “Her zaman hizmetinizdeyim, majesteleri.”

Cammon hikâyesini yalnızca Senneth’la paylaşmak istediği için geç bir saati bekledi. Senneth kulübenin önündeydi. Gecenin bu saatinde bu soğukta dikilmekten hiç de rahatsız görünmüyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Cammon’ı karşısında bulunca.

“Donuyorum. İçeri girebilir miyiz?”

“Tayse daha yatmadı. Anlatacaklarını duymasında sakınca yoksa...”

Cammon bunu istemediği için yürümeye başladı. Senneth ona yetiştiğinde birden ısındı. Kastiği omuzlarını usulca gevşetti.

“Anlat bakalım,” dedi Senneth. Sesi neşeliydi. Gününün Cammon’inki gibi geçmediği belli oluyordu. “Justin söyledi. Valri, Lirrens’den doğduğunu itiraf etmiş. Benimle konuşmak istediğin bu mu?”

“Hayır, ama oldukça şok edici bir an olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Justin ne dedi? O da şaşırmış mı?”

"Daha çok, rahatlamış. Ellynor bunu ona Lirrens'de söylemiş. Kimseye anlatmamasını tembihlemiş. Justin de Tayse'den ilk kez sır sakladığı için huzursuz olmuş."

"Sen şaşırdın mı?"

Senneth başını salladı. "Hem evet hem hayır. Valri'de hep bir tuhafılık vardı! Hatta birkaç defa ben de onun Lirrens'den olabileceğinden şüphelendim. Ama sonra bu gözüme o kadar imkânsız göründü ki unuttum gitti. Ama Lirrensli olması onunla ilgili bir sürü şeyi açıklıyor. Mesela sen onu asla okuyamadın. İtiraf etmeliyim ki ben de bir ölçüde rahatladım. Lirren halkıyla bir alıp veremediğim yok." Cammon'a göz attı. "Sen bana ne anlatacaktın?"

"Valri konusunda... Hatırlıyor musun? Geçen yıl seyahat ederken Amalie'yi bir an bile gözünün önünden ayırmıyordu?"

"Hiç unuttur muyum?"

"Hâlâ da değişen bir şey yok. Amalie'yle ne zaman bir araya gelsem, Valri de yanımda oluyor. Bir keresinde bana Amalie'yi koruduğunu söyledi. Biz de onu *bizim* koruduğumuzu sanıyorduk."

"Valri prensesi fiziksel bir saldırıdan korumuyor. Söylemeye çalıştığın bu mu?"

Cammon başını salladı. "Bence Valri, birinin Amalie'nin zihnine gireceğinden korkuyor. Bir sırrı açığa çıkarmak için."

"Nasıl bir sır?"

"Bilmiyorum." Bir tahminde bulunabilirdi, ama bu ihtimal onu dehşete düşürüyordu.

"Böyle bir şeyi ancak senin gibi biri açığa çıkarabilir."

"Belki. Ama bu sırrı öğrendiğimizde Valri'nin onu neden canla başla korumaya çalıştığını da anlayacağız."

"Hımmmm," dedi Senneth. "Bugün bir şey olmuş."

"*Raelynx*'i kontrol edebiliyor."

"Kim? Valri mi? Hiç şaşırmadım. Muhtemelen Ellynor da edebilir."

“Valri değil. Amalie.”

Senneth zınk diye durdu. “Bunu sana kendisi mi söyledi?”

“Hayır, gözlerimle şahit oldum. Bugün *raelynx*’i görmeye gittik.”

“Onu senin kontrol etmediğinden emin misin? Belki farkında olmadan yaptın.”

“Hayır.”

Senneth karanlıkta gözlerini ona dikti. Beyaza çalan sarı saçları bir kar bulutu gibi yüzünü çerçeveliyordu. “Nasıl olur?”

“Amalie, Lirren kanı taşıyor. Annesi Merrenstow’dan değil miydi?”

“Romar Brendyn’in sana on altı nesillik soyağaçlarını çıkarabileceğinden şüphem yok,” dedi Senneth. “Bir Lirren piçinin aralarına karıştığını hiç sanmıyorum.”

“O zaman açıklayamam.” Aklına gelen diğer açıklama yüksek sesle söylemeyeceği kadar dehşet vericiydi zira.

“*Raelynx*’i kontrol edenin Valri olmadığından emin misin?”

“Bizimle değildi.”

Senneth gözlerini kıstı. “Prensesle yalnız mıydın? Neden?”

“Valri, Ellynor’u bulunca Amalie’yi unuttu. Ailelerinden ve arkadaşlarından konuşmaya daldılar. Biz de Amalie’yle gezmeye çıktık.”

“Eyvahlar olsun. Ya sonra?”

“*Raelynx*’le olanlar her şeyi unutturdu. Ama şimdi düşünüyorum da, düşüncelerimi duyması da tuhaftı.”

“Onu hepimiz yapabiliyoruz,” dedi Senneth.

“Ama ona bir mesaj yollamıyordum. Bir düşüncemi zihnimden çekip aldı.”

Senneth bir an onu buz gibi bakışlarla süzdü. “Ne demek istiyorsun?”

“Düşüncelerimi duyabiliyordu.”

“Sadede gel. Sen bu iki ayrı olaydan nasıl bir sonuç çıkarıyorsun?” Cammon onun aklının karıştığını ve endişelendiğini

hissedebiliyordu. Ve belki düşüncelerinde biraz da kadercilik vardı. *Uzun zamandır bundan korkuyordum...* "Amalie bir okuyucu mu? Bir mistik mi?"

Soğuk yıldızların altındaki bu ıssız patikada yapayalnız olmalarına rağmen, etraflarına bakındılar. Sonra birbirlerine sokulup seslerini alçalttılar.

"Senneth, bilmiyorum. Ama mistiklerden başka hiç kimse- nin bir *raelyn*'i kontrol edebildiğine tanık olmadım. Daha önce kimse zihnimin içine girip düşüncelerimi kurcalamamıştı. Bir tek Jerril yapabiliyor. O da önce kapıyı çalıyor ve orada olduğunu biliyorum."

"Parlak Anne şahidim olsun ki bunun doğru çıkmaması için günlerce dua ettim," diye fısıldadı Senneth. Gözlerini kapadı. Cammon onun düşüncelerini toplamaya çalıştığını hissetti. Omuzları bu yeni yükün ağırlığıyla çökmüştü.

"Demek şüpheleniyordun?" diye sordu. "Hiç belli etmedin!"

Senneth omzunu silkti. "Bütün parçalar yerli yerine oturuyor. Özellikle de Valri'nin Lirrens'den olduğu kesinleştikten sonra. Amalie bir mistikse, Baryn'in onu saraya kapatmak için her türlü haklı sebebi var demektir. Pella Lirrens'e giderken, hastalığının çaresi olmadığını biliyordu. Kraliçe aslında bir şifacı aramıyordu. Amalie'yi karanlıklara gizleyip kollayacak, Valri gibi birini arıyordu."

"Pella da bir mistik miydi?"

Senneth yürümeye başlayınca, Cammon da peşine düştü. "Kimsenin böyle bir ihtimalden söz ettiğini duymadım. Ama büyüler nesilden nesle aktarıldığına göre, Merrenstow'lardan geliyor olmalı. Baryn bir mistik olsaydı, altmış beş yılda mutlaka ortaya çıkardı."

"Bence kral naibi de bundan haberdar," dedi Cammon. "Amalie küçükken Romar Brendyn'in evine sık sık gittiğini söyledi."

Senneth başını salladı. "Elbette. Romar onun için kral naibi tayin edildi. Amalie'yi nelerden koruması gerektiğini iyi bildiği için. Her an birilerinin onu büyücülükle suçlaması tehlikesi var."

“Belki de yanılıyoruz.”

Senneth yürürken ona baktı. “Bütün günü prensesle geçirdin ve Valri yanınızda değildi. Lirren büyülerıyla kör olmadığında, prensesi okuyabilirdin.”

Cammon bir an sessiz kaldı. “Doğru,” diye mırıldandı sonra. “Hatta zihninin ne kadar açık olduğunu hissettim. Ama içeri bakmak istemedim. Doğru olmazdı.”

Senneth alayla homurdandı. “Onun için, şimdi ikimizin de cevabını bilmek için öldüğümüz soruyu yanıtlayamıyorsun. Tam da vicdan yapacak zamanı bulmuşsun!”

“Senneth, merak ettiğin buysa, onda büyü hissetmedim. Zihnimi okuduğunda belki de onun için bu kadar şaşırdım. Şimdiye kadar karşılaştığım bütün mistikler resmen sihirlerle kaplıydı. Büyüleri bir koku ya da pırıltı gibi etraflarını sarmalıyordu. Onları hemen fark edebiliyordum. Ama Amalie gerçekten bir mistikse, sihirleri derinlerde gömülü.”

Senneth birkaç dakika konuşmadı. Arazinin etrafını çeviren duvarların dibine gelmişlerdi. Her an gece devriye gezen askerlerle karşılaşabilirlerdi. Senneth rotasını duvara paralel ilerleyen patikaya çevirdi. “Ellynor ve Valri’nin de büyülerini hissedemiyorsun.”

“Doğru. Onun için Amalie, Lirren kanı mı taşıyor diye merak ediyorum.”

“Ama bu imkânsız. Lirren halkı nadiren yabancılarla evlenir.”

“Ellynor evlendi ama. Valri de öyle. Sonra Heffel Coravann’ın karısı da Lirrenslî. Çevremizde bile böyle üç tane evlilik var. Neden başkaları da olmasın? Belki Pella’nın annesi gençken Lireth Dağları’nın ötesine yolculuk etti. Belki Lirrenslî bir delikanlıya âşık oldu ve ondan hamile kaldı. Romar’la Kral Baryn bile Amalie’nin büyülerinin kaynağını bilmiyor olabilir. Tabii Amalie gerçekten bir mistikse.”

“Eğer öyleyse,” diye yineledi Senneth. “Belki de yanılıyoruz.”

“Bunu ona açık açık sorabileceğimi sanmıyorum.”

"Evet, olmaz. Krala da soramayız. Cammon, kimseye tek kelime etmemelisin."

"Bizimkilere bile mi?" Tek tek isimlerini saymasına gerek yoktu. Senneth kimi kastettiğini biliyordu.

Senneth'in yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "Bilmiyorum. Tayse'e söylemek zorundayım. O da Justin'e söyler. Kirra'dan da saklayamam. Kirra'nın bildiğini de sabaha kalmadan hepsi öğrenir." Gözlerini Cammon'a dikti. Cammon bu bakışı ruhunun derinliklerinde hissetti. "Ama başka kimse bilmemeli. Bu duyulursa..."

"Biliyorum," dedi Cammon iliklerine dek korkuyla titreyerek. "Amalie hayatının en büyük tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir."

Cammon ağır adımlarla saraya dönerken düşüncelere daldı. Bu saatte bütün kapılarda nöbetçiler vardı. Mutfakta bile askerlerin yanından geçmek zorunda kaldı. Ama bundan şikâyetçi değildi. Nöbetçiler, mistikler, köpekler ve hatta *raelyn*x'ler, sarayı hep birlikte korumalıydı. Kral prensesin güvenliği için herkesi seferber etmeliydi. Cammon bu görevi tek başına başarabileceğine dair inancını yitirmişti.

Büyük merdivenden odasına çıkarken, koca binada hâlâ uyanmayan bir sürü insan olduğunu hissedebiliyordu. Bazıları hizmetliler, bazıları askerler ya da gözlerini yummayı başaramayan huzursuz ruhlardı. Cammon etrafındaki dünyanın hâlâ uyanık olmasını rahatlatıcı buldu. Hiçbirini tanımasa da, en azından yalnız olmadığını biliyordu.

Odasının kapısını açtı ve hâlâ yalnız olmadığını fark ederek hayretle duraksadı.

"Valri," dedi. Ufak tefek kraliçe gezdikleri bahçedeki heykeller gibi, odanın ortasında kıpırdamadan duruyordu. Bir mum yakmaya bile gerek duymamıştı. Gece tanrıçasının çocuklarından biri olarak, belli ki karanlıkta da etrafını rahatça görebiliyor-

du. Cammon koridordaki aplikten yayılan solgun ışıkta onun silüetine bakakaldı.

Sihri onu bir kez daha yarı yolda bırakmıştı. Valri'nin varlığını hissedememişti.

Valri konuşmaya başladığında sesi sert ve öfkeliydi. "Bir daha ben yanınızda değilken, prensesle görüşmeyeceksin. Anladın mı?"

Cammon birden sinirlendi ve bunu gizlemedi. "Ona asla zarar vermem. Endişelenmenize hiç gerek yok."

"Amalie tahtın vârisi! Hiçbir erkekle yalnız kalamaz! Onuru da hayatı kadar kıymetli."

"Demek ki neyin kıymetli olduğuna dair farklı fikirlere sahibiz," diye yaptıştırdı Cammon.

"Amalie söz konusu olduğunda neyin önemli olduğuna ben karar veririm."

"Bu hususta *kendisinden* bile daha yetkilisiniz, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Cammon nadiren öfkelenirdi. Birden haddini aştığını düşünerek kendini sakinleşmeye zorladı. "Müsaade ederseniz, önce mumları yakayım," dedi. "Yüzünüzü bile göremiyorum."

Kapıyı kapamayı düşündü. Bu konuyu baş başa konuşmaları daha doğru olurdu. Ama sonra kraliçenin de kocası olmayan bir erkekle yalnız kalamayacağını hatırlayarak vazgeçti. Mumların ışığı odaya yayıldığında Cammon'ın sınırı biraz yatışmıştı.

"Neden bu kadar korkuyorsunuz anlamıyorum," diye mırıldandı. "Prensesi asla incitmeyeceğimi biliyorsunuz. Ayrıca sarayda yalnızca bir hizmetliyim. Amalie ya da şerefi için bir tehdit oluşturmuyorum."

"Sen bu şehirdeki en tehlikeli adamsın," dedi Valri.

"Neden?"

Kraliçe ona bir adım yaklaştı. Cılız ışıkta bile gözleri yemyeşil parlıyordu. "Amalie'nin çok az arkadaşı var. Arkadaştan kastım yaşıtları. Hatta az bile değil, neredeyse hiç yok. Bir ben varım.

Ben de onu eğlendirecek biri değilim.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi bir de sen varsın. Tam da hayatını yapayalnız geçiren bir genç kızın kalbini kaptırabileceği birisin. İyi yürekliisin, komiksin, düşüncelisin, iyi bir hikâyecisin, Amalie’nin istediği her şeyi yaparsın ve tam olarak ne olduklarını bile bilmediğin kuralları çiğnemekte sakınca görmezsin. Elin yüzün düzgün. Tahtının peşinde değilsin. Ve onu bütün tehlikelerden koruyorsun! Ben neden korkuyorum biliyor musun, Cammon? Onu kendine âşık edeceğinden!”

Sonraki an Cammon’ın kafasında üç düşünce belirdi:

Valri yalan söylüyor. Benden korkmasının asıl nedeni bu değil.

Ben mi? Amalie bana âşık olabilir mi?

Parlak Anne beni affetsin, ama ben de ona âşık olabilirim.

“Majesteleri,” dedi şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, “ciddi olamazsınız.”

Valri ona biraz daha yaklaştı. Kaşlarını çatıp parmağını burunun ucuna doğru salladı. “Amalie bir soyluyla evlenmek zorunda! Bunu biliyorsun! O da biliyor! Bu evlilikte tutkulara yer olmayacak. Onu çekiciliğin ve sevimliliğinle kandırmana izin vermeyeceğim. Amalie’ye asla sahip olamayacağı şeyleri göstermeni ve sonra hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.”

Bu sözler dördüncü bir düşüncenin oluşmasına yol açtı: *Valri beni çekici ve sevimli mi buluyor?* “Saraydan ayrılmamı mı istiyorsunuz?”

“Tabii ki hayır! Sana ve kahrolası sihrine güveniyoruz! Kralın hayatını iki kere kurtardın. Belki Amalie’ninkini de kurtaracaksın. Ve ona soğuk hırslardan sa sıcak bir kalp sunabilecek bir koca seçmesinde yardımcı olman için Yüce Anne’ye her gün dua ediyorum. Sarayda kalmalısın, Cammon. Ama Amalie’den uzak durmalısın.”

Cammon hem üzülmüş hem de gururu kırılmıştı. Belki biraz da kendini beğenmişlikle, Valri’nin Amalie’yle düşünceler aracılığıyla iletişim kurmasına engel olamayacağını düşündü.

“Amalie’ye soğuk davranırsam olay çıkarır,” dedi. “Ama her zamanki gibi davranırsam da, kendimi ona sevdirmeye çalıştığımı söyleyeceksiniz. Asla böyle bir amacım olmadı. Sadece benden isteneni yapmaya çalışıyorum.”

“Öncelikle onunla yalnız kalmanı uygun bulmuyorum, Cammon. Bunu iyice anladın umarım? Ben yokken onunla vakit geçiremezsin.”

Cammon ellerini yana açtı. Kraliçeye nasıl karşı gelebilirdi ki? “Siz nasıl isterseniz,” dedi.

“Sabahları odaya gelip ona hikâyeler anlatamazsın.”

“Ben uzak durmaya çalışacağım. Ama göreceksiniz, üzerime gelecek. Benden bir açıklama bekleyecek.”

“Sen onu bana bırak.”

Cammon omzunu silkti. “O halde mesafemi koruyacağım. Bir daha benden yana endişeniz olmasın.”

Valri bu sözlerden memnun olmuş gibi başını salladı. Ama Cammon onun hâlâ kaygılandığını görebiliyordu. *Asıl korktuğun ne?* diye sormak istedi. *Amalie’nin zihnini kendininkiyle gizleyerek benden ne saklamaya çalışıyorsun?*

“Güzel,” dedi Valri. “Öyleyse yarın öğleden sonra görüşürüz. Amalie’nin damat adaylarından biri geliyor.”

“Sizinle misafir odasında buluşuruz.”

Valri başını salladı. “İyi geceler. Anlayışın için teşekkürler.”

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Cammon uzun süre gözlerini kapıya dikerek kıpırdamadan durdu. Keşke Valri’nin asla cevaplamayacağını bildiği soruyu ona sormaya cesaret edebilseydi.

Amalie bir mistik mi?

14. BÖLÜM

Amalie'nin ertesi günkü buluşmasına gözcülük etmeye gerek yoktu aslında. Zira konuğu, Darryn Rappengrass'tı. Annesi Ariane, Baryn'in en güvenilir mütefiklerindendi ve Kirra her zaman Darryn'in serramarların en düzgünü olduğunu söylerdi. Bir bıçak çekip Amalie'nin boğazına dayaması gibi bir olasılık yoktu. Yine de, iki gezgin sahte duvarın ardında yerlerini aldı.

Cammon'la Valri'nin de bu konuşmayı dinlemeleri gereksizdi. Ama tabii ki dinlediler.

Masanın iki ucuna karşılıklı otururken, ikisinin de üzerinde önceki gecenin gerginliği vardı. Cammon kimseye uzun süre kin besleyemediği için iskambil destesini alıp kraliçeye soru sorarcasına baktı. Valri kısa bir tereddüitten sonra başını salladı. Prensesle konuğu odaya girip oturduklarında Cammon'la Valri ikinci ellerini oynuyordu.

İki genç önce havadan ve yollardan söz etti. Sonra Amalie Cammon'ı ve herkesi şaşırtan bir soru sordu. "Söyleyin, Ser Darryn. Neden buradasınız?"

Darryn istifini bozmadı. Rahat, uyumlu ve usul, adap bilen bir gençti. Cammon bu cilalı maskenin ardında da iyi niyetten başka bir şey bulamadı. "Son haftalarda sizi ziyarete gelen, ilk On İkinci Ey lordu olamam herhalde? Sanırım hepimizin maksadını az çok biliyorsunuz."

"Sizinkini bilmiyorum," dedi Amalie her zamanki soğukkanlılığıyla. "Çünkü başka bir hanımla nişanlısınız."

Odadaki herkes hayretler içerisinde kaldı. Cammon, Valri, gezginler, ama en çok da Darryn Rappengrass. Cammon genç adamın kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Şaşkınlık, saygı, kararsızlık ve giderek artan bir gerçeği söyleme arzusu arasında bocalıyordu. "Aslında nişanlı sayılmam," diye yanıtladı usulca. "Ama ona âşık olduğumu ve onunla evlenmeyi umduğumu kabul ediyorum."

Valri iskambil kâğıtlarını masaya fırlatıp aralarındaki paravana öfkeli bir bakış fırlattı. Cammon gülmek için kendini zor tuttu. Bir prensese, başka bir kadını ona tercih ettiğini söylemek kabalığın dik alasıydı.

Gelgelelim Amalie bundan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "O halde kendimi size âşık olmaktan korumam gerekir."

Darryn hâlâ biraz şaşkıındı. Güldü. "Bu dedikodu kulağınıza nasıl çalındı öğrenmek isterim doğrusu."

"Kirra Danalustrous söyledi."

Valri, Cammon'a bakıp gözlerini devirdi. *Tabii ya*, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

"O nereden biliyor?" diye sordu Darryn. "Herhalde beni evlatlıktan reddetmeye hazırlanan annemden öğrendi. Annemin yeniden gözüne girmemin tek yolu ona benimle evlenmeyi kabul ettiğinizi söylemek."

"Başka birine âşık olmanıza rağmen bana evlenme teklif ediyorsunuz," dedi Amalie. "Bu tehlikeyi nasıl göze alıyorsunuz? Ya size evet dersem?"

Darryn birden ciddileşti. "Hayır, majesteleri. Açıkçası buraya gelip sizinle Ghosenhall'la Rappen Malikânesi arasındaki iyi ilişkilerden söz etmeyi planlamıştım. Size evlenme teklif etmeyecektim. Ama hoşça vakit geçirirsek üzerinizde iyi bir izlenim bırakırım diye düşündüm. Sonra da yine sevdiğim kızın kollarına koşacak ve kalbinizi çoktan başka bir genç lorda kaptırdığınızı umacaktım."

"Keşke daha en baştan bu kadar dürüst davransaydınız. Rol yapmanıza gerek yoktu."

Valri kollarını yana açtı. *Dünya yalanlar üzerine kuruluyken, bu kız hâlâ gerçeğin peşinde*, der gibiydi. Ama sonra öfkesi durulur gibi oldu ve iskambil kâğıtlarını yeniden eline aldı.

"İlerideki sohbetlerimizde bunu aklımdan çıkarmayacağım," dedi Darryn. "Sarayla Rappen Malikânesi'nin iyi ilişkileri hiçbir zaman bozulmaz umarım. Bundan böyle birbirimize karşı daima dürüst olacağız."

Amalie şerefe kadeh kaldırmış olmalıydı ki paravanın diğer tarafından cam şingirtıları geldi. "Şimdi bana sevdiğiniz kızı anlatın," dedi. "O da soylu mu?"

"Hayır. Annem bu birlikteliği ondan onaylamıyor."

Valri genç adamın annesine hak verircesine başını sallayınca, Cammon gülmek için dudaklarını ısırdı.

"Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordu Amalie.

Darryn arkasına yaslanmış gibi hışırtılar geldi. "Ah, epey maceralı oldu. Ona yolda rastladım ve hayatını kurtardım. Birkaç hafta sonra birbirimizi sevdiğimizi anladık."

Sonraki yarım saat boyunca hepsi, Darryn Rappengrass'la halk tabakasından sevgilisinin aşk hikâyesini dinledi. Cammon kızın çok şanslı olduğunu düşünmeden edemedi. Darryn ondan bahsederken sesi neşe saçıyordu. Serramar belli ki ona sırılsıklam âşıktı.

"Akşam yemeğinde bize katılacaksınız umarım?" dedi Amalie.

"Hemen gitmeyin. Sarayda bir iki gün kalın."

"Memnuniyetle," dedi genç serramar.

Valri onlar odadan çıkana kadar bekledi. "Boşa vakit kaybı!" diye bağırdı sonra. "Başka bir kıza âşıkmuş! Halbuki Darryn her bakımdan Amalie için mükemmel bir eş olabilirdi. Ailesinin ilk çocuğu olmadığı için muhtemelen marlord olamayacak. Ama bu evlilik Rappengrass'la iyi ilişkilerimizi perçinlerdi. Ayrıca harika bir genç. Kültürlü, yakışıklı ve alçakgönüllü. Mükemmel bir

koca ve kral olurdu. Ama gitmiş, gönlünü isimsiz bir köylü kızına kaptırmış!”

“Siz bu işe Amalie’den daha çok üzüldünüz,” dedi Cammon.

“Ben nelerin tehlikede olduğunu daha iyi biliyorum da ondan.”

Cammon iskambil kâğıtlarını toplayıp Valri’nin peşinden koridora çıktı. Kusursuz damat adayı, Darryn Rappengrass’ın yarıştan çekildiğine seviniyordu doğrusu. Amalie eninde sonunda biriyle evlenecekti tabii. Ama en az bir yıl daha kendine uygun bir koca bulamaması Cammon’ın işine gelirdi doğrusu. Hiç olmazsa, bu arayış devam ettiği sürece yanında kalırdı.

Cammon prensesin bazen ne kadar inatçı ve huysuz olabildiğini unutuyordu. Akşam, Darryn Rappengrass’ın kolunda yemek salonuna girdiğinde, kısacık bir an için ona öyle bir sitemle baktı ki Cammon ne yapacağını şaşırdı. Az kalsın gözlerini kocaman açıp “Ne oldu?” diye soracaktı. Neyse ki bütün uşaklar gibi kıpırdamadan durması gerektiğini tam zamanında hatırladı. Bunun yerine, belli belirsiz kaşlarını kaldırdı. Amalie saçlarını arkaya savurup başını çevirmekle yetindi. Masanın ucundaki yerini alan, Valri neyse ki bu bakışmayı kaçırdı.

Ah, Cammon şimdi anlıyordu. Valri sabah prensesin odasına gelmesini yasaklamıştı. Amalie belli ki buna bozulmuştu. Cammon daha önceki gün ona verdiği arkadaşlık sözünü hatırladı. Amalie ona gücenmekte haklıydı.

Gelgelelim Cammon ona bu durumu kafasının içine gönderdiği basit kelimelerle açıklayamazdı.

Yemeğin ilk yarım saati boyunca bunu denemedi bile. Uşaklar sağa sola koşturup servis yaparken, konuklar da yanlarındakilerle sohbete dalmıştı. Bu akşamki konuklar arasında Kirra’yla Senneth da vardı. Kirra diğer yanında oturan, Darryn Rappengrass’la pervasızca flört ediyordu. Cammon onların başka şartlar altında mükemmel bir çift olacağını düşünmeden edemedi. İkisi de

soyluydu. Tahta sadakatle bağlı Ev'lere mensuplardı. İkisi de fazlasıyla çekiciydi. İnsan onları izlerken gülümsemekten kendini alamıyordu. Ama Kirra kalbini şekil değiştirici Donna'la kaptırmıştı. Darryn Rappengrass da, görünüşe bakılırsa, kurnazlığı ve hayatta kalma becerisinden başka pek bir şeyi olmayan isimsiz bir kıza abayı yakmıştı.

Senneth kralla Belinda Brendyn'in arasında oturuyordu. Orada gönülsüzce bulunduğu gözlerinden okunuyordu. Yine de ara sıra gülümsemeyi başarıyordu. Cammon ona mutfakta çıkan bir yangına dair hayali görüntüler yolladı. Herkes kendini dışarı atıyor ve yemek mecburen sona eriyordu. Tabii yangını Senneth çıkaracaktı. Senneth'in mesajını aldığını dudaklarını büzüşünden ve onunla göz göze gelmemek için başını çevirmesinden anladı.

Konuklar tabaklarındakilerle ilgilenmeye başlayınca sessizlik oldu. Cammon da bunu fırsat bilerek Amalie'ye bir düşünce yolladı. *Benim suçum yok. Valri senden uzak durmamı tembihledi.*

Amalie onu duyduğunu belli eden hiçbir şey yapmadı. Hâlâ tamamen Darryn Rappengrass'la ilgileniyordu. Valri belki de ona ulaşamaması için büyülerinin etkisini arttırmıştı. Ama Cammon'un içinden bir ses prensesin ona naz yaptığını söylüyordu.

Valri dün gece odama geldi. Bana bir daha seninle yalnız kalmamamı söyledi.

Amalie yine cevap vermedi.

Kraliçeye nasıl karşı koyarım? Hem Valri gerçekten kaygılanıyor. Sana asla zarar vermeyeceğimi söyledim. Ama ikna olmadı.

Amalie elini kulağına götürüp sağ küpesini çekti. Cammon bir an bu sinyalin anlamını düşündü. Eğlendirilmek istediğinde sol kulağına, rahat bırakılmak istediğinde sağa dokunacaktı.

Tamam, susacağım. Ama önce neden kızdığını söyle.

Amalie, Darryn'ın üzerinden Kirra'ya doğru eğildi. "Bütün bunlar olduğunda, Nocklyn'de değil miydin?"

"Evet! Mayva'yla birlikte! Ama bir şekilde Darryn'ın kulağına gitmiş. Rappengrass'ı bir sonraki ziyaretimde annesine söylediğini öğrendim. Yüzümü kızdırıp Ariane'le konuştum."

Bana kızmadıysan bir yudum şarap iç, diye düşündü Cammon.

Amalie bir süre çatalı ve bıçağıyla oynadıktan sonra ekmeğinden bir parça kopardı. "Marleydinin seni çok sevdiğini duydum," dedi.

"Hem de nasıl!" diye söze karıştı Darryn. "Ne de olsa yeğenimin hayatını kurtardı. Ama bir aralar Kirra'ya şüpheyle yaklaştığını inkâr edemem."

Beni affetmezsen, konuşmaya devam edeceğim, dedi Cammon. Beni duyduğunu biliyorum. Elimden geleni yaptığımı anlamadığın sürece, nasıl arkadaşın olabilirim?

"Anneniz bana harika bir hediye yolladı," dedi Amalie Darryn'a. "Bir kutu deniz camı."

"Ay, onlara ben de bayılırım," diye lafa karıştı Kirra. "Küçükken mavi deniz camından kolyemi hiç çıkarmazdım. Tam da damgamın üzerine geliyordu. Herhalde hâlâ evdeki mücevher kutumda duruyordur."

"Durun, benimkileri göstereyim." Amalie, Cammon'a işaret etti.

Cammon baston yutmuş gibi ona doğru yürürken suratına ruhsuz bir ifade oturttu. Valri, Senneth ve Kirra'nın dikkat kesildiğini hissetmişti. Kirra'yla Senneth kuruntuya kapılırken, Valri düpedüz bundan hiç hoşlanmamıştı.

Cammon, Amalie'nin önünde eğildiğinde, "Kes şunu," diye tısladı prenses. "Seni dışarı göndermek zorunda kalacağım!"

Cammon ona yüksek sesle cevap vermek yerine, bir emir almış gibi başını salladı. *Fark etmez. Sarayın her yerinden sana ulaşabilirim.*

Amalie hiçbir şey olmamış gibi etrafındakilere baktı. "Cammon'dan odamdan Ariane'in hediyesini getirmesini istedim."

Kirra'yla Senneth birbirlerine baktı. Valri'nin yüzünde kara bulutlar dolaşıyordu. Cammon saygıyla eğildikten sonra odadan çıktı.

Koridorlardan geçip merdivenleri tırmanırken ve kitaplığın raflarını karıştırırken, kafasının içinden hiç durmadan Amalie'yle konuşuyordu. *Ya Darryn Rappengrass babanın tahtına göz diken hırslı bir serratırsa? Ya ben yokken babanın boğazını kesmeye yeltenirse? Benim sarayda bulunuş amacımı nasıl unutursun? Bana kızgınsın, anladım. Ama kendini ve aileni nasıl tehlikeye atarsın? Senneth'in bakışlarını görmedin mi? Şimdi bütün sorumluluk onun omuzlarına bindi. Ser Darryn'in kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Yine de bu kadar pervasız olamazsın.*

Elinde kutuyla yemek salonuna döndü ve onu Amalie'ye takdim etti. Prenses ona ne baktı ne de teşekkür etti. Kutuyu açıp Kirra'ya gösterdi. "Ne güzeller değil mi? Acaba bir bilezik mi yaptırırsam?"

Bana cevap vermezsen bütün gece susmayacağım, dedi Cammon karşı duvardaki yerini aldığı anda. *Senneth ne kadar geveze olduğumu biliyor. Ama şarabından bir yudum alırsan seni rahat bırakacağım.*

Uşaklardan biri elinde şişecyle masanın etrafında dolaşıyordu. "Biraz daha şarap alıt mısınız, majesteleri?" diye sordu Amalie'ye.

Amalie kadehindeki şarabı bir dikişte içti. "Evet," dedi onu uşağa uzatarak. "İyi olur."

Cammon gülümsemek için dudaklarını ısırdı.

Ama sonra Valri'nin onu izlediğini fark etti. Narin yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Cammon'ın gözleri Senneth'a kaydı. Onun da kraliçe kadar kırgın olduğunu anlayınca, içinde gülme isteği filan kalmadı.

15. BÖLÜM

Senneth yemekten eve döndüğünde Tayse keyifsizliğini hemen fark etti. Şöminenin önünde Justin ve Donnal'la kâğıt oynuyordu.

"Neyin var?" diye sordu Senneth'a.

"Hiç," dedi Senneth sertçe ve üzerini değiştirmek için yatak odasına girdi. Üç adamın alçak seslerle konuştuğunu duydu. Ama hiçbirisi telaşlı değildi. Cammon'ın bir tehlike anında onları çağıracağını bildikleri için içleri rahatı.

Cammon.

Senneth elbisesini çıkarıp her zamanki gibi yerde bırakmak yerine yatağa fırlattı. Üzerine rahat bir pantolonla bol bir gömlek giydi. Kirra'nın özenle taradığı saçlarını karıştırdı. Yine kendisi gibi hissetmek sinirlerini biraz yatıştırdı.

Salona geçip masaya bir iskemle çekti. "Ben de oynayacağım," dedi.

Justin desteyi karıştırdı. "Dağıtıyorum."

Senneth etrafına bakındı. "Ellynor nerede?"

"Uyuyor," dedi Justin. "Askerlerden birinin karısı doğum yaptı. Bütün gece ayaktaydı."

"Burada ebelik yapmak zorunda değil ki! Ghosenhall'da mistik ya da sıradan bir sürü doktor var."

"Zorunluluktan değil, sevdiği için yapıyor. Yabancı bir yerde

bildiği bir şeyi yapmak onu rahatlatıyor.”

“Ellynor bir sürü konuda becerikli,” dedi Donnal. “Son günlerde bunu fazlasıyla kanıtladı.”

“Cammon onu hissedebilme yeteneğini geliştirdi mi?” diye sordu Tayse.

Donnal sırtıttı. “İstediği kadar değil. Ama Ellynor bu kadarını bile başarmasını beklemiyordu.”

“Ona da şükür,” dedi Tayse.

Justin’in Ellynor’la gururlandığı her halinden belliydi. “Cammon bizim kadar iyimser değil. Çalışmaya başladıklarından beri bir gıdım ilerleyemediğini düşünüyor.”

Senneth kartlardan birini masaya yapıştırdı. “Bir şeye de üzül-sün. Bugünlerde etekleri zil çalıyor.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Sen Cammon’a mı kızdın?” diye sor-du Justin. “Ondan mı suratın asık?”

Tayse kartları masaya bıraktı. “Anlat,” dedi ciddiyetle.

“Bu geceki yemekte, emin değilim, ama galiba Amalie’yle Cammon bir konuda atışıyordu.”

Hepsi de ona anlaşılmaz bir Sovenfeld lehçesi konuşuyormuş gibi baktı.

“Yani içlerinden. Hani geçen gün prensesin kafasının içine bazı kelimeler koyabildiğinden bahsetmişti ya?”

“Evet,” dedi Donnal. “Bunu zaten biliyorduk. Neden kızdın ki?”

Tam o sırada, kapı açıldı ve Kirra içeri girdi. “Darryn Rappengrass’ı seviyorum,” dedi. “Yirmi dakikadır bana sevgili-sini anlatıyor. Ariane kızın On Üçüncü Ev’den bile olmadığını söylemişti. Ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Senneth, kızın babası kaçak avcıymış! İnanabiliyor musun? Bizim uygun-suz seçimlerimiz bunun yanında hiç kalır!”

Donnal sırtıyordu. Tayse belli belirsiz gülümsedi. “Ser Darryn’in sorumsuz davranışının bile sizi saygıdeğer gösterece-ğinden şüpheliyim.”

Kirra ona dil çıkardı. Sonra bir iskemle çekip Donnal'la Justin'in arasına oturdu. "Ne oynuyorsunuz? Beni de alın."

"Oyuna ara verdik," dedi Donnal. "Senneth bize Cammon'a neden kızdığını anlatıyordu."

"Sahi bu geceki olay neydi?" diye sordu Kirra, Donnal'ın kartlarını elinden alırken. "Amalie, Cammon'ı çalışma odasından bir şey almaya yolladı. Biraz tuhaftı doğrusu."

"Senneth sessizce tartışıklarını düşünüyor," dedi Tayse.

Kirra biçimli kaşlarını kaldırıp mavi gözlerini kocaman açtı. "Yaaa? Ne konuda?"

"Mevzu o değil," diye homurdandı Senneth.

"Hâlâ mevzunun ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz," diye açıkladı Justin, Kirra'ya.

"Bir uşak hanımıyla ya da efendisiyle tartışamaz," diye bağırdı Senneth. "Siz Baryn'le tartışıyor musunuz? Size verdiği bir emrin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsanız, bunu kibarca dile getirebilirsiniz. Ama ıstar ederse, emrini yerine getirirsiniz. Ne Baryn ona karşı geldiğiniz için surat asar, ne de siz karşısında dikilip kendinizi savunmaya çalışırsınız. Hele de soylularla dolu bir odada! Kralla bu tür bir ilişkiniz olamaz. Tıpkı Cammon'ın da Amalie'yle olamayacağı gibi!"

"Cammon bu," dedi Kirra. "Herkes en yakın arkadaşı gibi davranır. Onu cazip kılan bu zaten."

Tayse her zamanki gibi konuya bodoslama daldı. "Haddini aştuğunu mı düşünüyorsun? Amalie'yle fazla sıkı fıkı olduğunu mu?"

"Amalie yalnız bir kız. Cammon da son derece dışa dönük, arkadaş canlısı ve sevimli bir genç. Anladığım kadarıyla, ikisi de arkadaş olamayacaklarının farkında değil. Prenses akıllı öğretmek bana düşmez. Ama Cammon'ın kulağını çekeceğim."

Kirra'nın ağzı beş karış açık kaldı. "Cammon'ın ona âşık olabileceğini mi düşünüyorsun? Ya da prensesin Cammon'a?"

"Başımızda yeterince dert var," dedi Senneth. Sonra suratı biraz

daha asıldı. Şimdiye kadar felaketlerden kaçamamışlardı. Bundan kaçabileceklerini düşünecek kadar iyimser miydi gerçekten?

Kirra'yla Justin'in birbirlerine bakıp kahkahalara boğulması Senneth'i iyice kızdırdı. "Gördün mü? Haklı çıktın!" diye bağırdı Kirra. "Ama sen bile bunu tahmin edemezdin!"

"Bunda gülünecek ne var anlamadım," dedi Senneth buz gibi bir sesle.

Justin kendini tutmaya çalıştı, ama gözleri neşe saçıyordu. "Geçen yıl Kirra'yla, alımızın da aşk konusunda şaşılacak kadar kötü seçimler yaptığımızı konuşuyorduk. Aşk hikâyelerimizin mutlu sonla bitmesi muhtemel görünmüyordu. Ben de Cammon'ın hepimizi geride bırakacağını söylemiştim."

"Ama prenses! Bu kadarını kim öngörebilir?" diye bağırdı Kirra.

"Sadece varsayımlarda bulunuyorsunuz," dedi Tayse. "Cammon ona karşı arkadaşça bir sevgi besliyor olabilir. Belki prenses de onu seviyordur. Ama Amalie sorumluluklarının bilincinde bir genç kız."

"Öyle olmasa bile, hayallerinden vazgeçmek zorunda kalacak," diye homurdandı Senneth. "Çünkü Cammon'ın suyu ısındı. Onu ilk gördüğüm yerde gırtlaklayacağım."

Kirra etrafına baktı. "Sahi nerede o? Yemekten sonra hep uğrardı."

"Benden kaçıyordu," dedi Senneth. "Taktik hatası yaptım."

Justin yine sırtıttı. "Kesin ona şu meşhur bakışını fırlattın ve akşamı odasında geçirmeye karar verdi."

"Onunla yarın konuş," dedi Tayse. "Belki biraz sakinleşirsin."

Senneth ara sıra keskin bir sancının saplanmaya başladığı ensesini ovdu. Çok öfkelendiğinde ya da güçlü büyüler yaptığında şiddetli baş ağrıları çekebileceğini biliyordu. Hele hiddetle yaptığı büyüler bazen onu yatağa bile düşürebiliyordu. Tayse masajla acısını biraz olsun dindirebiliyordu. Ama Cammon yüzünden yine o korkunç ağrılardan biriyle cebelleşmek istemiyordu. "Belki," dedi.

Donnal iskambil kâğıtlarını önüne topladı. "Hadi, baştan başlayalım."

Bir süre sessizce oyun oynadılar. "Bu akşamki yemekte ilginç bir bilgi edindim," dedi Kirra sonra.

"Darryn'ın özel bir sırrını mı öğrendin?" diye sordu Senneth. "Bütün gece adamın içine düştün. Başka kimseyle konuşacak vakit bulabildiğini sanmam. Hatta bir ara Amalie kuskanacak diye korktum. Sonuçta Darryn saraya onu görmeye geldi."

Kirra mavi gözlerini kırıştırdı. "Bu gece sırayla hepimizi haşlayacak mısın?" diye sordu. "Tayse'e de çatacak mısın diye merak ettim. Genelde ona toz kondurmazsın da."

Justin kıkırdayarak suratını elindeki desteye gömdü. Tayse biraz daha ciddi görünmeyi başardı. Ama Donnal yüksek sesle güldü. Senneth da dayanamayıp sırıttı.

"Tamam, bu akşamlık bu kadar yeter," dedi. "Ama Darryn'la biraz fazla samimi olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

"O her zaman benim favori flörtüm olmuştur. Hele başka bir kıza âşık olduğunu duyunca daha da rahatladım. Ne kadar üzerine düşersem düşeyim, beni ciddiye almayacağını biliyorum. Bu da beni özgür kılıyor."

"Üzerine düşmekle neyi kastettiğini düşünmek bile istemiyorum," dedi Tayse ve Justin yine gülmeye başladı.

"Söyle bakalım, Darryn Rappengrass'la karşılıklı cilveleşirken neler öğrendin?" diye sordu Senneth.

"Birkaç güne Rappen Malikânesi'ne dönüyor. Carreboş'a gitmekte kararlıysak, yolun büyük bir kısmında bize eşlik edebilir."

Tayse masaya iki iskambil kâğıdı fırlattı. "Carreboş'a bu kadar erken gitmeye karar verdiğinizi bilmiyordum."

"Vermedik," dedi Senneth düşünceli bir tavırla. "Ama Darryn'la yolculuk etmek iyi bir fikir olabilir. İnsanlar bizi birlikte görür. Rappengrass'ların krala sadakatlerini sergilemeleri düşmanlarımızın yüreğine korku saçar."

"Birkaç gün bekleyebileceğini söyledi," dedi Kirra. "Ama haf-

ta bitmeden gitmek istiyor. Ben de çok kalamam. Beklemeye karar verirsen, oraya bensiz gitmek zorunda kalırsın."

"Sana boşuna tez canlı demiyoruz," diye homurdandı Tayse.

"Eve dönmeliyim. Casserah'ya söz verdim. Belki Carrebos'tan doğruca Danan Hall'a geçerim."

Tayse omzunu silkti. "Serramar hazır olduğunda gidelim. Beklemek için bir sebep göremiyorum."

"Önce ufak bir işim var," dedi Senneth. "Cammon'ı öldüreceğim."

Tayse başını salladı. "O halde, sonrasında hemen yola koyuluruz."

Cammon ertesi gün de ortalıkta görünmedi. Sırayla odasına, mutfığa ve prensesin çalışma odasına bakan Senneth onu her seferinde kul payı kaçırdı. Akşam yemeğinde, Cammon tabii ki görevinin başındaydı. Ama konuklar odadan çıkar çıkmaz, Senneth onu yine gözden kaybetti. Gece kulübeye de gelmedi.

"Senden kaçıyor," dedi Justin. Bunu pek komik bulur gibiydi. O ve Ellynor akşam yemeğinden sonra, Senneth'la Tayse'e katılmıştı. Kirra'yla Donnal bütün gün görünmemişti. Cammon'ın da nerede olduğunu bilen yoktu.

"Korkmasına gerek yok ki. Sadece konuşacağım."

"Cammon'a fark ettirmeden yaklaşmak zor," dedi Tayse. "Onu asla köşeye sıkıştırıramazsın."

Ellynor hınzırca gülümsedi. O kadar ufak tefek ve narindi ki Senneth her seferinde onun gücüne hayret ediyordu. "İstersen yardımcı olabilirim," diye önerdi Ellynor. "Seni gizlerim. Yaklaşacağını anlayamaz."

Hepsi de bu fikre bayıldı ve sonraki birkaç dakikayı Cammon'ı tuzığa düşürmek için en uygun yeri tartışarak geçirdiler.

"Benimle kılıç talimi yapmasını sağlarım," dedi Justin. "Sonra bir bahane uydurup onu kulübeye getiririm. Siz de pusuda beklersiniz."

"Coeval'la Hammond'ı çağırayım mı?" diye sordu Tayse. "Bağırsaklarını dökmene yardım ederler."

"Gerek yok. Sanırım onu tek başıma haklayabilirim."

Ertesi öğleden sonra, planı uygulamaya koydular ve her şey yolunda gitti. Cammon her zamanki gibi, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatarak Justin'in peşinden kulübeye girdi. Senneth'la Ellynor tabii ki onu bekliyordu. Onları bir anda karşısında bulunca suratında o kadar çocuksu bir rahat belirdi ki Senneth az kalsın onu affedecekti. Ama bu iş ciddiye. Kolunu boğazına sarıp onu yere düşürdü ve boğuşmaya başladılar.

"Hain!" diye bağırdı Cammon, Justin'e. "Ben seni uyarmıştım! Gezgincilerin sizi beklediğini söylemiştim!"

Justin ellerini yana açtı. "Senneth'a karşı boynum kıldan ince."

"Sizi kendi evinizden kovar gibi görünmek istemem," dedi Senneth "ama onunla yalnız konuşmalıyım."

"Tamam, gidiyoruz." Justin, Ellynor'u elinden tutup kapıya doğru çekti.

Kapıyı arkalarından kapattıklarında Senneth, Cammon'ı serbest bıraktı. Ama ikisi de hemen ayağa kalkmadı. Cammon can acısını biraz da abartarak boğazını ve bileğini ovdu. "Yüzüne bakan seni melek sanır," diye homurdandı.

"Seni de akıllı," diye yapıştırdı Senneth. "Ama aptalın tekisin."

Cammon ovalanmayı bırakıp ona baktı. Altın menevişli, kahverengi gözleri gerçekten de sıradışıydı. İnsan ilk bakışta onun bir kâhin mi, bir dâhi mi, yoksa yalnızca çılgın mı olduğuna karar veremiyordu. "Senneth, ben hiçbir şey yapmadım."

"Öyleyse benden neden kaçyorsun?"

"Beni ateşe vermeni istemedim."

"Ciddiyim, Cammon."

Cammon ellerini yana açtı. Sonra dizlerini karnına çekip çenesini onlara dayadı. "Valri senin bütün söyleyeceklerini söyledi

zaten. Gece yarısı odama gelip bana nutuk çekti. Prensesle bu kadar samimi olmamalıymışım. Herkes neden korkuyor anlamıyorum. Bana baksana. Darryn Rappengrass'a benziyor muyum? Ya da Ryne Coravann'a? Onlar safkan atlar gibi. Bense bir sokak köpeğiyim."

"İnsanlar sokak köpeklerini de sevebilir. Özellikle de, bu kadar sadık ve sevgi doluysalar."

"Önerin ne? Valri, Amalie'den uzak durmamı söyledi. Ama Amalie yanına gitmediğimde bana küsüyor. Aynı anda hiç kimseyi memnun edemiyorum."

"Kendini topla yeter," dedi Senneth usulca.

"O da ne demek?" diye isyan etti Cammon.

"Önceki geceki yemekte prensesle gizlice konuşuyordun. Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Cammon cevap vermedi.

"Bu tür davranışlar duygusal yakınlığı beraberinde getirir. Amalie'ye tabii ki hizmet edebilirsin. Ve evet, bir prensesi kızdırmamalıydın. Ama sen onun sırdaşı olma yolundasın. Kendine çetrefilli bir yol seçtin, Cammon. Ben de yol yakınen dön diyorum."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye patladı Cammon. "Amalie'nin bana âşık olabileceğini düşünmem için deli olmam gerekir. Valri ima edene dek aklımdan bile geçmemişti! Hâlâ da imkânsız geliyor. Ama o kadar çok söylediniz ki..."

"Cammon, sen sevimli bir gençsin. Bütün arkadaşların seni seviyor. Ama sınırlarını bilmediğin bir sır değil. Herkese eşitin gibi davranıyorsun. Ama Amalie'yle bunu yapamazsın. Bir prensesin yanında fütursuzca kendin olamazsın. Başka biri olman gerekir."

Cammon omzunu silkip başını çevirdi. Senneth onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. *Başka biri olmayı bilmiyorum ki.* "Deneyeceğim," dedi. "Ama hepiniz aşırı tepki veriyorsunuz."

"Prensesle gizlice sessiz sohbetler etmek yok."

“Tamam.”

“Baş başa saray bahçesinde gezintiye çıkmak yok.”

“Valri hayatta izin vermez zaten.”

“Söz ver, Cammon.”

“Tamam, söz.”

Senneth ayağa kalktı. Cammon da doğruldu. “Bakalım, ben yanında değilken de verdiğin sözleri tutacak mısın?” dedi Senneth. “Birkaç güne Carrebo’s’a doğru yola çıkıyoruz. Tayse, Kirra ve Donnal da benimle geliyor.”

Cammon kaşlarını çatı. “Ama Justin daha yeni döndü.”

Senneth belli belirsiz gülümsedi. “Bunun yolculuğumuzla ne ilgisi var?”

“İki haftadır birlikte doğru düzgün vakit geçiremedik!”

Senneth dayanamayıp güldü. “Gideceğime sevinirsin sanmıştım.”

Cammon sırıttı. “Sevindim tabii. Çaktırmamaya çalışıyorum.”

Senneth bir kahkaha attı ve güle oynaya kulübeden çıktılar. Ama Senneth sonradan konuşmalarının son kısmını düşündüğünde, *Beni faka mı bastırdı?* diye sorgulamadan edemedi. Cammon, beraberken sevinçten dört köşe oluyordu. Bu mutluluğa doyamadan dördünün Ghosenhall’dan ayrılmasına içlerlemesi normaldi.

Ama üzüntüsünde samimi miydi? Senneth işte bundan o kadar da emin değildi. Yoksa şu hayatta tanıdığı en doğal ve içten insan yalan söylemeyi mi öğrenmişti?

16. BÖLÜM

Cammon kötü bir hafta geçiriyordu. Önce herkes ona çatmış, sonra da hepsi onu terk etmişti. Justin'le Ellynor'u da göremediğinde, kendini tamamen kaybolmuş gibi hissediyordu.

Valri ve Amalie'yle görünürde arasını düzeltmişti. Birkaç gün sonra, çalışma odasına yaptığı sabah ziyaretlerine yeniden başladı. Ama Valri onu karanlık bakışlarla süzüyordu. Amalie'nin davranışlarında da belirgin bir gerginlik vardı. Cammon ara sıra içinden ona sitem etmek istiyor, ama sonra kendini tutuyordu. Amalie de sıkıntısını fark etmiş olacaktı ki Cammon birkaç kere onu yüzüne soru sorarcasına bakarken yakalamıştı.

Senneth'a uslu duracağına söz vermişti. En azından, deneyecekti. Dolayısıyla samimiyetin dozunu kaçırmadan Amalie'yle arkadaşlık ediyor, onun isteklerini yerine getiriyor ve bazen de üçü kâğıt oynuyordu.

Cammon, Tayse'e Amalie'nin gezginlerle tanışmak istediğini söylemişti. Tayse bu fikri beğendi ve o hafta, gezginler birer ikişer prensesi ziyarete geldi. Tir ve Hammond gibi, yaşça daha büyük olanlar saygıda kusur etmeden ziyaretlerini kısa kestiler. Gençler biraz daha kendilerini beğenmiş ve daha konuşkandı. Prensesi merak ediyorlardı.

"Hayatımda elime kılıç almadım," diye itiraf etti Amalie, Wen'e. Wen'in yanında en yakın dostu Janni de vardı. Ufak te-

fek, ama sağlam yapılı, koyu kumral, genç ve neşeli bir gezgindi. “Bıçak da öyle. Yemek bıçağı hariç tabii.”

Janni’nin hançeri elindeydi. “Bence herkes az çok silah kullanmayı bilmeli,” dedi. “Bir gün kendinizi savunmak durumunda kalabilirsiniz.”

Amalie’nin gözleri parladı. “Haklısın! Belki siz bana öğretebilirsiniz.”

Cammon’ın gözleri Valri’ye kaydı. Kraliçenin Amalie’nin dövüş eğitimi almasından hoşlanacağını sanmıyordu. Ama Valri’nin yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Janni ve Wen prensesinin etrafını sardı. Silahlarından bazılarını eline verip onları nasıl kullanacağına dair en basit teknikleri açıkladılar.

Wen geri çekildiğinde, Amalie’nin kılığını onaylamaz bakışlarla süzdü. “Elbiseyle dövüşemezsiniz,” dedi. “Bakın, biz nasıl giyiniyoruz? Rahat hareket edebilmek için pantolon ve sağlam botlar lazım.”

“Sizin gibi giyinmem ufak çaplı bir skandala neden olabilir,” dedi Amalie.

Janni omuz silkti. “Belki sadece birkaç saatliğine üzerinizi değiştirebilirsiniz. Saraya gelip size birkaç numara gösteririz.”

Amalie hemen heyecanlandı. “Harika bir fikir! Senin için sakıncası yok, değil mi, Valri?”

Valri başını iki yana salladı. “Bence de iyi olur. Ama yarın bir konuşun geliyor. Belki sonraki gün bir buluşma ayarlayabiliriz.”

“Bir bıçağınız olmalı,” dedi Wen. “Onu her zaman üzerinizde taşımalısınız.”

“Hatta onunla uyumalısınız,” diye atıldı Janni. “Ben hep öyle yapıyorum.”

Amalie gülerek eteğini işaret etti. “Bu elbiselerin üzerine silah kemeri takılmaz ki.”

“Bacağınıza takabileceğiniz bir kılıf işinizi görür,” dedi Wen. “Ben yedek bıçağımı bileğime takıyorum. Ama elbise giydiğinizde görüneceği için silahınızı baldırınızda taşımamız daha uygun olur.”

Amalie'nin ağzı beş karış açık kaldı. "Onu taktığımda dans edebilir miyim?"

Janni başını salladı. "Biraz alıştırma yaparsanız hemen alışırırsınız. Kılıfın tokasının diğer bacağıınızı acıtmaması lazım. Ama bir kere alıştınız mı, orada olduğunu bile unutursunuz."

"Hatta onu takmadığınızda kendinizi çıplak gibi hissedersiniz," diye ekledi Wen.

"Öyle bir kılıfı nereden bulacağım? Tabii bir de hançer lazım."

Wen sırttı. "Bizim talim alanında her türlü silah var. Size uygun bir şey seçeriz." Elini kaldırıp parmaklarını açtı. "Getirin elinizi." Amalie avcunu onunkine yapıştırdı. Wen başını salladı. "Tamam. Size uyan bir silah bulacağım."

Cammon prensesin yanındayken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Ama ziyaretleri uzun sürmüyordu. Bazen de Valri onu hiç çağırılmıyordu. Hele de Senneth, Tayse, Kirra ve Donnal'ın yokluğunda, Cammon kendini yapayalnız hissediyordu. Senneth'la Tayse iki haftaya döneceklerini söylemişti. Ama Cammon daha ilk günden onları özledi. Amalie'nin ona ihtiyacı olmasa, mistiklerin yaşadığı kenti görmek isterdi doğrusu. Orada hiç beklenmedik yetenekleri olan bir sürü insanla tanışacaklardı.

Ama hayır. Prensesi korumak için Ghosenhall'da kalmalıydı.

Ah, bir de Amalie bu fedakârlığını anlayıp takdir etse, ne güzel olurdu.

Cammon hizmetine ihtiyaç duyulmadığı günlerde Jerril'la görüşmek için şehre iniyordu. Zihin gücünü arttırmak için egzersizler yapıyorlar ve Cammon o gecelerde yattığı yeri bilemeyecek kadar yorgun oluyordu. Bazen de, bahçede odun kesiyor, ayırık otlarını temizliyor ya da ancak genç birinin üstesinden gelebileceği daha ağır işleri hallediyordu. Lynnette onu en sevdiği yemekleri pişirerek ya da saçlarının uçlarını makasla düzelterek şımartıyordu. Areel bir gün onu bahçeye çekip damat adaylarının hediye ettiği mücevherler, vazolar ya da küçük, cilalı sehpa- larla ilgili sorguya çekti.

"Onları görmek istiyorsan bir gün seni saraya götürebilirim," diye önerdi Cammon. Areel, Parlak Anne'nin kendisinden bir armağan almışçasına sevindi.

Cammon ertesi gün sözünü tuttu ve Areel'a, sarayın ziyaretçilere açık olmayan bazı kısımlarını gösterdi. Milo hiçbir şeye el sürmediklerinden emin olmak için bir an olsun yanlarından ayrılmadı. Areel büyülenmiş gibiydi. Ara sıra, Milo'nun sert bakışlarına aldırmadan mermer bir tasa ya da ahşap bir çerçeveye dokunarak gözlerini yumuyordu. Cammon onu eve geri götürdüğünde ihtiyar mistik sarhoş gibi yalpalıyor, ama yüzü neşeye parlıyordu.

Akşamları saraydan misafirler eksik olmuyordu. Dolayısıyla Cammon daima görevinin başındaydı. Kimse krala saldırmaya kalkışmıyordu. Amalie bir daha onu asla yanına çağırmadı ya da uyduruk görevler için odadan dışarı yollamadı. Cammon da onunla gizlice iletişim kurmaya kalkışmadı. Akşam yemekleri uzun ve sıkıcıydı. Tıpkı gündüzler gibi. Cammon'ın hayatı birden anlamını yitirmişti sanki.

Gelgelelim, Ellynor ve Justin'le geçirdiği geceler ruhuna merhem gibi geliyordu. Justin gibi amansız bir savaşçı, Ellynor'un yanında süt dökmüş kediye dönüyordu. Ellynor insana huzur veren bir kadındı. Her zaman elini oyalayacak ufak tefek bir iş buluyordu. Genelde dalgın ve düşünceliydi. Ama tatlı gülümsemesi dudaklarında hep hazır bekliyordu. Cammon'ın Lireth Dağları'nın ötesindeki hayata dair bitip tükenmek bilmeyen sorularına sabırla cevap veriyordu.

"Orayı özlüyorsun," dedi Cammon bir gün. Ellynor önce *evet* dercesine başını salladı.

Ama sonra hemen ekledi. "Ailemi özlüyorum, ama onlardan uzak olduğuma da seviniyorum. Aşırı korumacılar. Ellerinden gelse beni cam bir fanusa kapatacaklar. Ben de meraklı biriyim. Dünyayı görmek istiyorum. İki gündür Ghosenhall'u geziyorum. Her gördüğüme ağzım açık bakıyorum. Ne güzel bir şehir!

İyi ki buradayım. Sevdiğim bir yerde yaşamak özlemimi dayanılır kılıyor.”

“On İki Ev’den birini ziyaret etmesini söyledim,” dedi Justin. “Gerçek zenginlik nedir o zaman anlar.”

“Kraliçeyle görüşüyor musun?” diye sordu Cammon.

“Ara sıra birkaç saatliğine yanına uğruyorum. Bence o benden daha çok sıla hasreti çekiyor.”

“Onu ne kadar iyi tanıyorsun?”

Ellynor bir an Justin’e baktı. “Yeterince. Benim *sebahtar*’is’imde doğmadı. Ama ailelerimizin arası iyiydi. Klanlar arasında bir savaş çıksa, *sebahta*’larımız aynı tarafta yer alırdı.”

Belli ki dahası da vardı, ama anlatmayacaktı. “Burada olmana seviniyordur,” dedi Cammon.

Gerçekten de, birkaç gün sonra, Valri’nin Ellynor’un varlığına şükretmesi için bir sebep daha doğdu. Cammon kulübede Justin’i yalnız buldu. Ellynor sarayda kraliçenin yanındaydı. Valri midesinden rahatsızlanmıştı.

“Kaldık baş başa,” dedi Justin. “Şehre inip birkaç tek atalım mı?”

Umduklarından daha çok içtiler ve birden fazla meyhaneye uğradılar. Justin sivil giyinmesine rağmen, bütün barmenler Kralın Gezginleri’ni tanıyordu. Hiçbiri onlardan para almak istemedi ve bütün gece bedava bira içtiler. Gece sona ermeden, en az beş kadın Justin’e yaklaşmayı denedi. Hepsinin de onu fazlasıyla çekici bulduğu belliydi. Justin tabii ki hiçbirine yüz vermedi.

“Ne demek ne giydiğine dikkat etmedim?” diye sordu Cammon hayretle. “Yanımıza gelmeden önce resmen elbisesinin bağcıklarını gevşetti. Göğüsleri yakasından taşıyordu!”

“Aytaşı bir bilezik takıyordu,” dedi Justin. “Bir tek onu fark ettim. Elleri yumuşaktı. Nasırlı değildi. Demek ki yakın zamanda silah tutmamış. Kısa boylu ve biraz kiloluydu. Dövüşte alt etmek kolay olur. Bak, bir sürü şeye dikkat etmişim.”

Cammon güldü. “Ellynor’u nasıl fark ettin, hâlâ anlamıyorum.”

Justin sırıttı. “Onun için dövüştüm. Bilirsin ki sıkı bir kav-

gaya asla hayır diyemem.” Birasından bir yudum aldı. “Ama sen masamıza gelen kadınlarla arkadaş olabilirsin istersen. Belki de seninle konuşmaya geliyorlar.”

“Hiç sanmam.”

“Senneth senin prensese âşık olduğunu söylüyor,” dedi Justin her zamanki açık sözlülüğüyle.

“Yokluğunda seni vekil mi atadı? Bir nutuk daha dinleyemem bilesin.”

Justin başını iki yana salladı. “Sadece doğru mu diye merak ettim.”

Cammon masadaki donmuş yağ lekesini tırnağıyla kazıdı. “Onunla birbirimize çok benziyoruz.”

“*Prensesle* mi?”

“Şaşırmakla haklısın. Ama evet. İkimiz de yalnız büyüdük. Etrafımızda insanlar varken mutlu oluyoruz. Bilirsin, yalnız kalmayı hiç sevmem. O da öyle. Ama arkadaşlık edebileceği kimsesi yok. Bu hali beni üzüyor. Günlerini tek başına geçirmesini istemiyorum.”

Justin başını salladı. “Sen Senneth’a bakma. Onunla arkadaş olabilirsin. Hatta belki ileride seni uşağı olarak hizmetine alır. Milo gibi hep sarayda olursun. Kötü bir hayat sayılmaz ha?”

Bu hayal nedense Cammon’ı birden öfkелendirdi. “Milo’dan nefret ediyorum!”

Justin sırtıttı. “Sadece işini yapıyor. Baryn’in ona güveni tam. Prenses de sana güvenirse, saraya kapağı atarsın.”

Cammon omuz silkti. Amalie evlendiğinde sarayda kaldığını hayal edemiyordu. Hem Amalie’nin ona ihtiyacı kalmayacaktı ki. Cammon da onun uşağı olmak isteyeceğini sanmıyordu.

“Bizimkiler nerede?” diye sordu Justin pat diye konuyu değiştirerek. Ama Cammon artık bu soruya alışmıştı. “Hâlâ Carrebo’s’lar mı?”

“Sanırım. Şimdilik hareket etmiyorlar.” Birasını yudumladı. “Hallerinden memnun gibiler.”

Justin uzun bacaklarını uzatıp küllü sarı saçlarını arkaya attı. Pek rahat ve biraz da uykusu gelmiş gibi görünüyordu. Cammon bardaki birinin onları dikkatle izlediğini hissetti.

"Çok içmedin umarım?" diye sordu usulca.

Justin sınıttı. "Neden? Eline kılıç alalı bir ay bile olmayan bir delikanlı sarhoş bir gezgine meydan okumayı mı planlıyor?"

"Öyle de denebilir."

Justin iyice gevşedi. "Vah zavallı. Yine de uyarı için teşekkürler."

"Şiddet içeren duyguları her zaman hissederim. Diğer her şeyi engellesem bile, onlar kafamın içinde yankılanır."

"Bana asıl inanılmaz gelen her zaman nerede olduğumuzu bilmen." Kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu. İkisi de biliyordu. "Bizi düşünmesen bile hep aklının bir köşesindeyiz."

Cammon başını salladı. "Aynen öyle."

"Ya Ellynor?"

Cammon eğilip masaya dökülen bira damlalarını parmağıyla dağıttı. "Ellynor'u sadece seninleyken hissedebiliyorum. O da senin üzerindeki etkisini hissettiğim için. Dikkatinin bir kısmı her zaman onun üzerinde. Yani sadece yanında olduğunu anlayabiliyorum."

"Yine de fena sayılmaz," dedi Justin. "Ya öğretmenin? Neydi adı?"

"Jerril mi? Ararsam şıp diye bulurum. Ama sizin gibi her zaman aklımda değil."

"Kral?"

"O da aynı."

"Prenses?"

Cammon bu soruyu yanıtlamak için ağzını açmıştı ki Justin'in gözlerindeki alaycılık dikkatini çekti. Cammon'ı ruzaga düşürmüştü. Cammon bunu hiç fark etmemiş, ya da üzerinde düşünmemişti. Ama Amalie gerçekten de, bilincinin kıyısındaki titrek bir ışık olarak varlığını sürdürüyordu. Cammon saraya gir-

tiğinde, onu her neredeyse eliyle koymuş gibi bulabilirdi. Yerini biliyordu. Onu hissedebiliyordu. Amalie, Cammon'un yol gösterici ışıklarından birine dönüşmüş ve adeta yaşamının dokusuna karışmıştı.

Hem de Valri'nin sihrine rağmen.

Hem de Amalie'yle artık nadiren konuşmasına rağmen.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Justin.

Cammon ne diyeceğini bilemiyordu. "Bu kontrol edebildiğim bir şey değil," dedi.

"Ve insanların yanında bahsedeceğin bir şey de olmamalı."

"Senneth duymasın."

Justin alayla sırıttı. "O anlayacağını anlamış zaten."

Cammon bu konuyu kapatmak için kıvranırken beklenmedik biri yardımına koştu. Odanın karşısından onları göz hapsine alan genç adam ayağa kalkmıştı. "Justin," dedi Cammon usulca. "Seninki harekete geçti."

Justin biraz daha gevşedi. "Her zaman şanslarını denerler."

Birden üzerlerine bir gölge düştü. Yabancı tek kelime etmeden iskemlesinde kaykılan Justin'in üzerine saldırdı. Justin'in bardağı yere düşüp kırıldı. Masa gürültüyle kaydı. Adam daha ilk yumruğunu atmadan, Justin ayağa fırladı. Genç adam sadece bir kez hamle yapabildi. Daha sonra öylesine şiddetli bir yumruk yağmuruna maruz kaldı ki yüzünü korumaya çalışarak geri çekilmek zorunda kaldı. Barın karşısında bir kadın çığlık attı. Birkaç kişi bağırdı. Cammon kendini ispatlamak için çok yanlış bir kişiye meydan okuyan genç adamın öfkesini, acısını ve korkusunu hissetti. Ama Justin şaşılacak kadar sakindi. O bir savaşçı olmak için doğmuştu. Adeta mekânîk hareketlerle rakibini anında köşeye sıkıştırmıştı. Gücünün tamamını bile kullanmıyordu. Bıçağını çekmemişti. Karşısındakine kalıcı bir zarar vermek istemiyordu. Birkaç dakika sonra, ellerini havaya kaldırarak geri çekildi.

"Artık bıraksak mı?" diye sordu. Rakibi iniltiyi andıran bir ses çıkardı ve sendeleyerek uzaklaştı. Birkaç kişi Justin'e tezahü-

rat yaptı. Cammon bazılarının bir gezgine meydan okuyup rezil olan genç adamla ilgili alaycı yorumlar yaptığını duydu.

“Ayık ya da sarhoş, vahşi bir kediyle yumruklaşırım daha iyi,” dedi biri. “Saraya kapattıkları şu *raelyn*’e karşı bile daha çok şansım olur.”

Justin, Cammon’a sırtıp verdiği zarar için masaya fazladan birkaç bozukluk fırlattı. Başıyla kapıyı işaret etti. “Bir gece için bu kadar macera yeter. Hadi, eve dönelim.”

17. BÖLÜM

Sabah Milo kapısını çaldığında, Cammon siyah üniformalarından birini daha yeni üzerine geçirmişti.

“Bu sabah serbestsin,” dedi. “Kraliçe kendini daha iyi hissediyor, ama biraz daha dinlenmek niyetinde. Prenses de kendi işleriyle meşgul olacak.”

Cammon’ın asiliği ruttu. “Prensesle sorayım bakalım,” dedi “belki sohbet etmek ister.”

“Prenses Amalie oturma odasında,” dedi Milo ve ona dik dik baktı. “Kesin emri var. Kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyor. Özellikle de *senin* tarafından.”

Milo odadan çıktığında, Cammon dayanamayıp arkasından dil çıkardı. *Özellikle senin tarafından* kısmını uşak mı eklemişti? Yoksa Amalie gerçekten böyle mi söylemişti?

Cammon üniformasının düğmelerini açarken duraksadı. Amalie odasında değildi. Sarayda bile değildi. Yakında bir yerlerdeydi, ama binanın içinde değildi. Ve yalnızdı.

Valri, Amalie’nin günü onunla geçirmesini bile dışarıda tek başına dolaşmasına yeğlerdi.

Açtığı düğmeleri çabucak ilikledi. Botlarını giydi ve Amalie’nin varlığını duyumsamaya çalışarak koridorlardan geçti. Servis merdiveninden aşağı inerken az kalsın bulaşıkçı kadınlardan biriyle çarpıştıyordu. Ama içgüdüleri bunun Amalie’ye ulaş-

mak için en kısa rota olduğunu söylüyordu. Arka bahçeye yakın bir kapıdan dışarı çıktı.

Bu taraftan. Hangi yöne gitmesi gerektiği birden kafasının içinde şimşek gibi çakmıştı. Koşar adım ilerledi. Banklarla çalıların yanından dolaştı. Kışlayı, talim alanını ve çimenliği geçti. Az sonra, *raelyn*'in yüksek duvarlarla çevrili bahçesi karşısında belirdi.

Amalie parmaklıkları kapının önünde değildi. Ne onu ne de büyük kediyi görebildi. Ama Amalie'nin varlığını hissedebiliyordu. Kapıya asıldı, ama açılmadı. Sonra kilitli olduğunu fark etti. İnsanın inanası gelmiyordu, ama Amalie tüm krallığın en tehlikeli yaratığıyla kendini içeri kilitlemişti.

Demiri bükebilecekmiş gibi parmaklıklara yapıştı. "Amalie?" diye seslendi. "Amalie? Burada olduğunu biliyorum. Lütfen, ses ver."

Cammon, Amalie'nin yaralı olmadığını biliyordu. Yine de huzursuzdu. Onu görmek istiyordu.

Ama prenses ne yüzünü gösterdi ne de ona cevap verdi. "Amalie? Kahretsin! Duvar da o kadar yüksek ki hayatta tırmanamam. *Amalie!* Kendini göstermezsen gezginleri çağıracağım!"

Tehdidi işe yaramıştı. Ya da Amalie onun haline acımıştı. Yavaşça çalılıkların arasında belirdi. Üzerinde elbisesini tamamen gizleyen, siyah bir pelerin vardı. Parlak saçlarını da kukuletasının altına saklamıştı. Cammon'a doğru yürüdüğünde, *raelyn* akışkan hareketlerle onu takip etti. Uğursuz bakışları ve tehditkârca savurduğu kuyruğuyla yürüyen bir ateş topundan farksızdı. Amalie elini onun kırmızı tüylerle kaplı boynuna götürdü. En sevdiği tazeleyle dolaşmaya çıkmış, asil bir hanım edasıyla parmaklıklara yaklaştı.

"Beni bulabileceğinden emin değildim," dedi. "Ama buradasın işte. Hem de Milo odandan çıkalı daha on dakika bile olmadı."

Cammon bir an onu sessizce izledi. "Seni bulmamı mı istedin?"

Amalie bu soruya cevap vermek istemez gibi gözlerini kaçırdı. Ama sonra, "Evet," deyip omzunu silkti.

"Dışarı çıkmayı rica etsem, istediğimi yapmazsın herhalde?"

"Burada halimden memnunum."

"Güvende olduğunu sanıyorsun, ama..."

"Kendini daha iyi hissedeceksen sen içeri gel."

Cammon başını salladı. "Pekâlâ."

Amalie hem şaşırmış hem de sevinmiş gibiydi. "Sahi mi? Korkmuyor musun?"

"Birimizi yemeye karar verirse, beni yesin bari."

"Hiçbirimizi yemeyecek. Karnı aç bile değil."

Cammon da bunu hissedebiliyordu. Büyük kedi kendine mükellef bir ziyafet çekmişti. Ama o vahşi bir hayvandı. Alanının işgal edilmesine birdenbire sinirlenebilirdi. "Kapıyı aç," dedi.

Amalie kilidi çevirdi ve Cammon içeri o kadar hızlı süzülürdü ki *raelynx* açık bir kapının ne anlama gelebileceğini bile kavrayamadı. Büyük, kızıl canavarla aralarında yalnızca birkaç adım vardı. *Raelynx* onu gaddar bakışlı gözleriyle dikkatle süzüyordu. Cammon usulca zihnini yokladığında vahşi, yabancı, ama bir o kadar da güzel bir duygu yumağıyla karşılaştı.

"Ona dokunmasam iyi olur," dedi. "Belli ki insanı olarak seni seçmiş. Beni istemeyebilir."

"Gerçekten de korkmuyorsun," dedi Amalie. Cammon sesinde belli belirsiz bir hayranlık sezdi.

Başını iki yana salladı. "Geçen kış onunla Gillengaria'yı boydan boya geçtik. O zaman onu kontrol etmeyi öğrendim. Tabii daha yavruydu. Şimdi yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Onu yalnızca Senneth'in kontrol edebildiğini sanıyordum."

"Çoğunlukla, evet."

Amalie terk edilmiş bahçenin arsız çalılıkları arasındaki bir bankı işaret etti. Cammon oturduğunda soğuk taş bacaklarını üşüttü. Neyse ki yüzüne güneş vuruyordu. Amalie kukuletasını arkaya ittiğinde kızıl sarı saçları alev gibi yanmaya başladı.

Raelynx başını prensesin kucasına dayadı ve gözlerini kapadı. Tüylü kulakları ara sıra seğirse de kuyruğu kıpırdamıyordu.

"Şimdi benden özür dileyeceksin," dedi Amalie. "Geçen haftaki halin neydi öyle? Neredeyse yüzüme bile bakmadın."

Cammon derin bir iç çekti. "Bugünlerde ne yaparsam yapayım kimseyi memnun edemiyorum. İnsanları mutsuz etmekten de nefret ediyorum. Birdenbire neden böyle oldu bilmiyorum. Ben her zaman insanları mutlu ederim. Ama üzgünüm. Umarım beni bağışlayabilirsin."

Amalie ona yüzünü dönmedi, fakat hafifçe gülümsedi. "Valri seni uyardığını söyledi. Benimle daha mesafeli olmanı tembihlemiş."

"Yalnız o değil ki, Senneth da kulağımı çekti."

"Neden korkuyorlar? Beni baştan çıkaracağından mı?"

Cammon öksürmeye başladı. Ama sonra güldü. "O en uç noktası olurdu. Özerle bir prensesin bir hizmetkârla arkadaş olmayacağını söylüyorlar."

"Ama benim başka arkadaşım yok," diye mırıldandı Amalie.

Cammon bunun üzerine hiç düşünmeden onun elini tuttu. "Bence Senneth da, Valri de hayatlarını mücadeleye geçirmiş. Başkalarına ihtiyaçları olmamış hiç. Senneth ailesinden bile kurtulmak istemiş."

"Valri de öyle," dedi Amalie.

"İkisi de güçlü karakterler. Amaçlarına ulaşmak için gereken dayanıklılığa sahipler. Ama ben değilim. Olmak da istemiyorum. Ben etrafımda insan istiyorum. Belki de bir okuyucu olduğum için, başkalarının seslerine muhtacım. Onlar olmadan kendimi ölü gibi hissediyorum." Amalie'ye baktı. Sonra gözleri uzaklara kayd. Amalie'nin eli hâlâ avcundaydı. Parmakları buz gibiydi. Eldiven takmamıştı. "Valri de, Senneth da bunu anlayamaz."

Amalie başını salladı. "Hikâyelerimiz farklı olsa da, hislerimiz benziyor. Annem öldüğünden beri yapayalnızım. Sürekli insanlarla olmak istiyorum. Ama çoğu zaman yalnızım."

Cammon hafifçe gülümsedi. "Damat adaylarını unuruyorsun."

Amalie güldü. "Bazıları gerçekten eğleneliydi. Darryn Rappengrass gibi, yanında kendim gibi davranabildiklerimi sevdim. Ama diğerleri. Kim bilir benden ne istiyorlar? Kafalarında dolaşan tilkileri düşündükçe huzursuz oluyorum. Yine de yalnız ve mutsuz olmaktan iyidir herhalde."

"İçlerinden beğendiğin biri olmadı mı?"

Amalie omzunu silkti. "Bazıları iyi insanlar. Ama bu onlarla evlenmem için yeterli mi? Cammon, bir erkekle karşılıklı oturup havadan sudan sohbet ederken, *Ben bu adamla mı evleneceğim?* diye düşünmek öyle tuhaf ki. *Bu adamı mı yatağıma alacağım? Onu Gillengaria kralı mı yapacağım?* Ever, durmadan bunları düşünüyorum. Bazen anlattıklarına odaklanamıyorum bile. Aklım fikrim anlatmadıklarında."

"Muhtemelen onlar da aynılarını düşünüyor."

"Evet! Bu da işleri daha da zorlaştırıyor. Hele Valri'nin, senin ve iki gezginin bizi dinlediğini bilmek kabus gibi."

Cammon sırttı. "Gezginler böyle şeylere aldırılmaz. Onlar sadece bir saldırı anında müdahale etmek için bekliyor. Valri'yle ben de kâğıt oynuyoruz. Doğrusunu istersen, sürekli sizi dinlemiyorum. Kalplerinde bir kötülük var mı diye kontrol ediyorum."

Amalie elini oynattı, ama çekmedi. Cammon buna hem şaşır-
dı hem de sevindi. Sabah uyandığında bugün prensesle el ele oturabileceği aklının ucundan geçmezdi. "İçlerinden birinin kötü bir niyeti varsa, bana söylemek için," dedi.

"Tabii bunu hissedebilirsem."

"Ama bana başka şeyler de anlatabilirsin."

"Damat adayları hakkında mı? Ne gibi?"

"Genel olarak erkekler hakkında. Benden ne bekledikleri hakkında."

"Aile servetlerini görüp takdir etmeni bekliyorlar," dedi Cammon. "Onları kendine layık bulmanı bekliyorlar. Milo zaten seni hepsi hakkında yeterince aydınlatmıştı."

"Elbette," dedi Amalie. "Servetlerinden de, ailevi bağlantılarından da haberdarım. Ama ben bir prensesim ve insanların bana anlatmayı düşünemediği şeyler var. Valri'nin bile."

"Ne gibi?"

Amalie derin bir nefes alıp gözlerini karşıya dikti. "Evlendiğimde ne olacağını bilmiyorum. Hayatımda hiç çıplak bir erkek görmedim." Duraksadı. "Seni utandırdıysam özür dilerim. Ama benden ne isteyeceklerini bilmiyorum."

Cammon utanmamıştı. Sadece düşünüyordu. Bu duygunun birazının onun zihnine ulaşmasına ve onu rahatlatmasına izin verdi. "Ya heykeller? Ya da kitaplar? Babanın kütüphanesinde bayağı zaman geçirdiğini söylemiştin."

Amalie zoraki güldü. "O tür kitapları kilit altında tutuyorlar! Erkeklerin vücutlarının bizimkinden farklı olduğunu biliyorum. Ama hiç görmedim. Sonra şey nasıl oluyor onu da bilmiyorum. Doğrusunu istersen, biraz korkuyorum."

Cammon bir an düşündü. "İstersen anlatırım."

Amalie'den dalga dalga yayılan rahatlamayı hissetti. "Sen bir kızla seviştin mi?"

Cammon başını salladı. "Sovenfeld'de yaşarken. On yedi yaşındaydım. Babam ilk kez bir şehirde üç ay kaldı. Murrie'yle o sırada tanıştım."

Sesinin ritminin Amalie'yi sakinleştirdiğini görebiliyordu. Hem gevşemiş hem de umutlanmıştı. *Cammon bana yardım edecek*. Bu düşüncesini dile getirmese de, Cammon net bir şekilde hissedebiliyordu. Amalie o kadar rahatlamıştı ki merakı su yüzüne çıktı. "Ona âşık mıydın?"

Cammon sırttı. "Benden on yaş kadar büyüktü. Canı sıkılıyordu ve beni komik buluyordu. Yani onu seviyor muydum, bilmiyorum. Ama ondan çok hoşlanıyordum. Onu güldürüyordum. O da bana kendimi harika hissettiriyordu." Ağzını hafifçe çarpıtarak güldü. "İşin aşk kısmını boş verelim bence."

"Eee, nasıldı?"

Cammon duraksayarak doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “Öncelikle bir erkeğin vücudunu tanımalısın. Yanında resim kâğıdı yoktur herhalde? Belki çamura çizebilirim.”

“Ya da gösterebilirsin,” dedi Amalie.

Cammon başını salladı. “İstersen neden olmasın? Ama önünde soyunduğumu gören biri olursa asılırım.”

“Buraya Valri’yle benden başka kimse gelmiyor. Bazen de bir seyis, av hayvanları getiriyor. Ama daha dün buradaydı. Bugün gelmez.”

Cammon prensesin önünde soyunacaksa kimseye yakalanmayacağından emin olmak istiyordu. Bilincini dönüşümlerce araziye yayarak etrafı kontrol etti. En yakındakiler gezginlerdi. Ama onlar da kilometrelerce uzakta talimc dalmıştı. Daha ileride, bahçıvanları, hizmetkârları ve seyisleri hissetti. Sarayda yaşayan ve çalışan yüzlerce insanı. Ama hiçbirisi onlara fark ettirmeden yanlarına gelemezdi.

Valri yatağında dinleniyordu. Ellynor da yanındaydı. Dolayısıyla Cammon’ın Lirten halkının temsilcileri konusunda endişe etmesine de gerek yoktu.

Prensesin elini bırakıp ayağa kalktı ve pantolonunun bağcıklarını açmaya başladı. “Soğuğun belirli bir etkisi olacak, ama genel bir fikir edinebilirsin. Tamamen soyunayım mı, yoksa pantolonumu çıkarmam yeterli mi?”

“Sakıncası yoksa tamamen soyunmanı tercih ederim.”

Üç dakika sonra, Gillengaria tahtının vârisi Prenses Amalie’nin karşısında çıplak dikilmiş, bir erkek vücudunun nasıl işlev yaptığını ve bir kadına nasıl zevk verdiğini açıklıyordu. Amalie onu dikkatle dinledi. Bir düzine kadar soru sordu ve birkaç noktayı aydınlatmasını istedi. *Raelynx*, Cammon’ın çıplak teninden iştah açıcı bir koku almışçasına başını kaldırdı. Ama hiçbir saldırganlık belirtisi göstermedi. Amalie tekrar kıyafetlerini giymesine izin verdiğinde, Cammon’ın bütün vücudu buz kesmişti. Isınmak için birkaç dakika zıpladı.

"Teşekkür ederim," dedi Amalie. "Hâlâ bunu iple çektiğimi söyleyemem, ama en azından ne beklemem gerektiğini biliyorum."

Cammon sırtıp yanına oturdu. Yeniden elini tutmanın doğal görünecek bir yolu olmadığını düşündü. "Murrie'nin hoşuna gitti," dedi. "Çoğu kızın bundan zevk aldığını söyledi. Belki senin de hoşuna gider."

"Belki beraber olduğun erkeğe bağlıdır."

"Olabilir," dedi Cammon. "Kimi seçtiğine dikkat et."

Amalie yüzüne dökülen bir tutam saçının ardından ona yan yan baktı. "Onun için sana ihtiyacım var," dedi. "Doğru kararı vermeme yardım etmelisin."

Saraya dönmeleri için ısrar eden Cammon oldu. "Majesteleri, sizinle fazla samimi olduğumu düşünürlerse beni Ghosenhall'dan sürerler," dedi ve tehdidi işe yaradı. Bahçeden çıktılar ve Amalie birlikte görünmemek için önden gitti. Cammon odasına dönüp huzura çağrılmayı bekledi. Milo çok geçmeden kapısında bitti.

"Prenses oturma odasında bekliyor," dedi.

Ama Valri prensesin yalnız kalmaması için hasta yatağından kalkmıştı. Cammon, Amalie'nin odasına gittiğinde Belinda Brendyn'in de orada olduğunu gördü. Amalie ona imalı bir bakış fırlattı. Ama Cammon bugün yanlarına bir iskemle çekip iskambil oynamalarını teklif edemeyeceğini çoktan akıl etmişti.

"Majesteleri? Leydim? Milo bana ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

"Kral naibinin eşi mistikler hakkında bilgi edinmek istiyor," dedi prenses. "Belki bize birkaç hikâye anlatırsın."

Belinda gülümsedi. Siyah saçlı, tatlı gülümlü, kuş kadar bir kadıncağızdı. Karnı top gibi kocaman olmuştu. "Bazılarının fevkalade şifacılar olduğunu biliyorum. Belki biri bebeğim doğduğunda bana yardımcı olabilir diye umuyorum. Bu ilk çocuğum. Biraz endişe ediyorum açıkçası."

"Kirra'ya güven olmaz," dedi Cammon. "Sürekli sarayda kalmıyor. Ama gezginlerden biri bir mistikle cvlendi. Karısı son derece yetenekli bir şifacı. Adı, Ellynor. İstedığınızde sizinle tanışmaktan memnuniyet duyacaktır."

Cammon yanlarında uzun kalmadı. Akşam yemeğinde de, Amalie'ye masada dönen sohbetle ilgili bir iki yorum yolladı o kadar. Ama aralarındaki mesafenin önemi yoktu. Cammon'ın içi içine sığmıyordu. Amalie artık ona kızgın değildi ve dünya yine harikulade bir yere dönüşmüştü.

18. BÖLÜM

İki gün sonra, Valri tamamen iyileşmişti. Senneth'la Tayse dönüş yoluna çıkalı bir gün olmuş ve Kirra'yla Donna Danalustrous'a yaklaşmıştı. Ve Toland Storian, Amalie'yle görüşmek için saraya geliyordu.

Amalie bütün sabahı odasını sinirli adımlarla arşınlayarak geçirmişti. "Ondan nefret ediyorum, Valri," diyordu, kraliçe damat adayına kibar davranmasını hatırlattığında. "Adam domuzun teki!"

"Belki Kirra onu gerçek bir domuza dönüştürebilir," diye önerdi Cammon. Bu fikir Amalie'nin aklına yatmış gibiydi, ama Valri kaşlarını çatı.

"Storian önemli bir müttefik."

"Storian, Fortunalt ve Gisseltess'le ticaret yapıyor. Tahta göz dikmediği ne malum?"

"İşte onun için, Ser Toland'a yakın davranmalısın. Seninle evlenme şansı olduğunu düşünürse, babasını savaş yaralılarıyla işbirliği yapmaması için ikna edebilir."

Amalie, Toland'a karşı beslediği nahoş hislere rağmen, nezaketinden ödün vermemeyi başardı. Cammon serramarı palavracı, kibirli ve fazla teklifsiz bulmuştu. Gerçi kendisi de bazen haddini aşıyordu, ama Toland'ın samimiyeti yılışıklık sınırlarını zorluyordu. Amalie yine de onu iyi idare etti.

"Akşam yemeğinde bize katılacaksınız umarım?" diye sordu herkese yaptığı gibi.

"Elbette," dedi serramar. "Dans da edilecek mi?" Cammon, Toland'ın soylu yüzüne arsız bir gülümseme yayıldığını hayal etti. "Geçen yaz birkaç Ev'de dans etmiştik. Kendi adıma çok keyif almıştım doğrusu."

"Ne yazık ki burada bu tür eğlenceler tertiplemeyeli çok oldu."

"Üzüldüm. Sizi yeniden kollarıma alabilmeyi umuyordum."

Valri yüzünü buruşturdu. Cammon sahte duvarı bir tekmede yıkıp şu ukala soylunun suratına bir yumruk patlamak istedi. Ama sonra gezginlerin peşinden odaya daldığını ve Valri'nin küplere bindiğini hayal edince kıs kıs güldü.

Bu hayali Amalie'ye göndermeyi planlamamıştı aslında. Ama Amalie'nin onu bir şekilde yakaladığını sesindeki neşeden anladı. "Bu kadar üzerime düşmeyin, Ser Toland. Biliyorsunuz, bir sürü koruyucum var. Biri yakınlığınızdan rahatsız olabilir."

Parlak Anne beni kül etsin, diye düşündü Cammon. Valri ona merakla baktı, ama Cammon onunla göz göze gelmekten kaçındı. Amalie onu bu kadar kolay okuyabiliyorsa, ne düşündüğüne daha çok dikkat etmesi gerekecekti.

"Koruyucularınız olacak elbette," dedi Toland. "Ama benimle baş başa vakit geçirmeyi kabul ederseniz, bir daha onların varlığına ihtiyaç duymayacağınızı garanti edebilirim."

Valri suratını asarak paravana baktı. Cammon'a döndüğünde "Tam bir pislik," diye fısıldadı. Cammon ona hak verircesine başını salladı.

Amalie şaşılacak şekilde istifini bozmadı. "Belki de haklısınız. Sarayda bir iki gün kalmayı planladığınızı umuyorum. Yarın sabah gezintiye çıkalım. Ben size çiçek bahçelerini gösteririm. Siz de bana kendinizden bahsedersiniz. Çok eğleneceğimizden şüphem yok."

Valri'yle Cammon şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Ama Toland zevkten dört köşe olmuştu. "Sizinle vakit geçirmek benim için büyük bir onur, majesteleri."

Ertesi sabah, küçük grup kraliyet bahçelerini dolaşmaya çıktı. Toland prensesle yapacağı romantik geziye iki gezginin, kraliçenin ve bir hizmetkârın da eşlik edeceğini fark edince bozuldu. Ama Amalie'ye kibarca kolunu uzattı ve heykel bahçesine doğru yürümeye başladılar.

"İddiaya girerim mi?" diye tısladı Valri. "Bir saat bile geçmeden kolunu beline dolayacak ya da elini tutacak."

"Girmemize gerek yok," dedi Cammon. "Sizinle hemfikirim."

"Amalie onu neden cesaretlendiriyor?"

"Ona karşı nazik olmasını isteyen sizdiniz."

"Amalie beni hiç dinlemez ki."

Cammon sırttı. "Belki bizi deniyor. Onu Toland gibi bir budalayla görmeye daha ne kadar dayanabileceğimizi merak ediyor."

"Şu budala onu öpmeye kalkışırsa, gezginleri üzerine salacağım."

Cammon'ın kanı beynine sıçradı. "Öpmek mi? Daha neler! Bunca insanın önünde?"

"Bekle ve gör. İlk fırsatta onu bir ağacın arkasına ya da bir köşeye çekecek. Toland o tarz bir erkek."

Amalie, dikkatli ol, diye bir düşünce yolladı Cammon. Valri, yalnız kalmanızdan faydalanabileceğini düşünüyor. Bir bahane uydurup içeri dönmek istediğini söyle. Bu adamı memnun etmek zorunda değilsin.

Ama Amalie'nin zihni ona tamamen kapalıydı. Cammon prensesin onu duyduğundan bile emin değildi. Cammon'a cevap vermedi.

Cammon sonraki yarım saat boyunca girdikleri her kuytu köşede, ya da her dönemeçte kalbi ağzında bekledi. Onları birkaç adım geriden takip eden, Justin ve Coeval'ın bile yeterince açık göz davranamayacağından korkuyordu. Amalie'yle Toland bir mandıranın köşesini döndü ve rahat bir on beş saniyelikine

gözden kayboldular. Yeniden ortaya çıktıklarında, Amalie kıpkırmızı kesilmişti ve Toland gururla şişiniyordu.

"Onu öptü," diye fısıldadı Cammon Valri'ye. "Eminim."

"Amalie'nin daha mutsuz görünmesi gerekmez miydi?"

Cammon'ın kalbine bir sızı çörekledi. "Bilmiyorum. Belki de ondan hoşlanıyor. Belki daha önce rol yapıyordu."

"Biraz kaba saba olabilir, ama Toland yakışıklı çocuk."

Cammon cevap vermedi. İçindeki kasvet giderek artıyordu.

Damar adayıyla Amalie'yi izlemeye o kadar dalmıştı ki ne tarafa yöneldiklerini fark etmedi bile. Az sonra, Valri hafifçe inleyince, Cammon nihayet ta *raelynx*'in bahçesine kadar ilerlediklerini gördü.

"Onu neden buraya getirdi?" diye fısıldadı kraliçe.

O sırada Amalie, Toland'a bir şeyler söyledi. Toland onun elini tutup kalbine götürdü. Birden durgun kış havasında tüyler ürpertici bir ses yankılandı. *Raelynx*'in feryadı dalga dalga yükseldi. Sonra bıçak gibi kesildi.

Toland, Amalie'nin elini bıraktı. Hızla arkasına dönerken kılıcına yapıştı. Gözleri korkuyla irileşmişti. Cammon dudaklarını okudu. "Neydi o?" diye soruyordu. Gezginler silahlarını çekerek etrafı temkinli gözlerle süzdü. Ama Justin *raelynx*'in sesini tanıyor ve onlardan birine karşı koyamayacaklarını biliyordu.

Aniden derin bir sessizliğe gömülen bahçede Amalie'nin duru sesi yankılandı. "Bu benim *raelynx*'im. Koruyucularımdan biri."

Kilidi çevirip parmaklıkları kapıyı ardına kadar açtı.

Raelynx dışarı fırladı.

Bir an herkes donup kaldı. Cammon, Valri'nin dudaklarının sessiz bir çılgınlıkla aralandığını gördü ve Justin'in korkusunu hissetti. İkisi de, bir *raelynx*'in neler yapabileceğini ve onu zapt etmenin imkânsız olduğunu biliyordu. Toland'ın korkusu daha somut ve şaşkınlıkla karışık. İçlerinde ateşler yanan gözlerini ona dikmiş, üzerine yürüyen dağ gibi hayvana bakakalmıştı.

"Oğlanı öldürecek," diye fısıldadı Valri. İkisi de ok gibi fırladı. Oradan kaçacakları yerde, büyük kediye doğru koşuyorlardı. Bir umut, serramanı ve prensesi kurtarabilirlerdi belki. Cammon, Valri'nin zihninin açıldığını hissetti. *Raelynx*'e ulaştığında büyük kedinin bir başkasının kontrolünde olduğunu anlayınca hayretle irkildi.

Justin'le Coeval da harekete geçmişti. Ama Amalie onlara hiç bakmadan eliyle durmalarını işaret etti. Cammon'la Valri de gezginlerin yanında zınk diye durdu. Justin Cammon'a göz attı. Ama kimse konuşmuyordu. Amalie dışında kimse hareket etmiyordu. Amalie, Toland'a iki adım yaklaşıp elini *raelynx*'in ensesindeki uzun tüylere gömdü.

Raelynx yine yeri göğü inleterek kükredi. Ama Amalie bundan hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

"Koruyucularımdan sadece biri," diye yineledi Toland'a. "Daha bir sürü var."

"Ne-nedir bu? Beni yiyecek mi?"

"Bir *raelynx*. Lirrens'den geldi. Aç olsaydı, muhtemelen sizi yerdi. Ya da ben burada olmasaydım. Bana karşı çok hassas zira. Beni üzdüğünüzü anladı ve bakın ne kadar kızdı."

"Ben bir şey yapmadım! Be-ben... Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz? Lütfen, içeri sokun!"

Amalie dev kediye okşadı. "Uzun zamandır kilicli. Bir daha onu hiçbir yere kapatmak istemiyorum. Hatta bu akşam benimle saraya gelecek."

Söylediği o kadar saçmaydı ki bir anda hepsi dile geldi. Toland, Valri ve Justin koro halinde fikrini değiştirmesi için Amalie'ye yalvarmaya başladı. "Majesteleri, yapmayın. Herkesi tehlikeye atarsınız. Böyle bir hayvanın sarayda yaratacağı paniği düşünün!" Cammon tek kelime etmedi. Sadece Amalie'nin zihnine bir soru yöneltti: *Ciddi misin?*

Amalie bu kez onu tek kelimeyle yanıtladı: *Evet.*

Parlak Anne'nin kırmızı gözü aşkına. "Onu kontrol edebili-

yor,” diye fısıldadı Valri’ye. “Gözlerimle şahit oldum. Sizden ve benden daha başarılı.”

“Kontrolü ondan alabilir misin? Ben deniyorum, ama olmuyor.”

Cammon başını iki yana salladı. “Bence ona güvenebiliriz.”

“Düpedüz çılgınlık!”

Cammon dayanamayıp sırttı. “Biliyorum.”

Amalie hiçbir şey olmamış gibi onlara gülümsedi. “Ser Toland biraz üşüdü galiba. Artık içeri girelim mi?”

Cesaretiyle nam salan Justin bile ona karşı çıktı. “Majesteleri. Kararınızı yeniden gözden geçirmeniz için yalvarıyorum. Bu canavarın sarayda yaratacağı kargaşayı düşünün.”

“Göreceksiniz, zamanla ona alışacaklar,” dedi Amalie inatla. “*Raelynx* yalnızca benim buyruğuma göre hareket ediyor. Endişe edilecek bir durum yok.”

Justin ısrar etti. “Ama büyük bir korku yaratacak. En azından, biri saraya gidip onları önceden uyarsın.”

Amalie çenesini havaya dikti. Belli ki bu öneriden hoşlanmamıştı. Cammon birden onun çok öfkeli olduğunu fark etti. Hiddetini çelik gibi iradesi sayesinde dizginleyebiliyordu. Kontrolünü kaybederse, *raelynx* serbest kalır ve tahmin bile edemeyeceği bir felakete neden olabilirdi.

“Halkımı asla tehlikeye atmam,” dedi prenses kibirli bir tavırla.

“O halde *raelynx*’i bahçesine geri koyun ve bu kadar kızgın görünmediği bir gün saraya götürün.”

Amalie duraksadı. Sonra gözleri Cammon’a kaydı. Cammon bir yandan prensesinin vahşi kedisiyle ortalıkta dolaşmasının düşmanlarının gözüne korku salacağını düşünmeden edemiyordu. Bütün şehre gücünü kanıtlatabilirdi. Ama bir yandan da, *raelynx*’in parmaklıkları kapının ardına hapsedilmesini istiyordu. Cammon maceracı ruhunu bir kenara bırakarak başını salladı.

Amalie'nin inadı kırılmış gibiydi. "Pekâlâ. Madem hepiniz bu kadar endişe ediyorsunuz, şimdilik onu yuvasına geri koyacağım. Ama ileride onu yine serbest bırakacağım. Sözümünden çıkmadığını hepiniz göreceksiniz."

Justin yumruğunu omzuna götürerek yerlere kadar eğildi. "Majesteleri, o gün gerçekten de unutulmaz bir gün olacak," dedi.

Amalie kediye postundan usulca kavrayarak kapıya doğru çekti. "Gel," dedi yumuşak bir sesle. "En azından özgürlüğünü tattın."

Raelynx bir an ona karşı koydu ve diğerleri yine gerildi. Ama sonra homurdanarak Amalie'nin elinin yönlendirmesiyle bahçeye girdi. Kapı kapanıp kilitlendiğinde, Amalie onlara ısıltılı bir gülümsemeyle baktı.

"Evet?" dedi. "Artık dönebilir miyiz?"

Toland titrek bir nefes alıp kimseyi beklemeden saraya yöneldi. Valri, Cammon'a yaslanıp koluna tutundu. Ondan destek almasa düşecek gibiydi. Justin, Cammon'a ciddi bir bakış fırlattı. Sonra belli belirsiz sırttı. Coeval silahını kınına sokmakla yetindi.

"Bence de dönmeliyiz," dedi Valri. Sırtını dikleştirip Cammon'dan uzaklaştı. "Gel, ikimiz önden yürüyelim. Böylece sana bu küçük çılgınlığın hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirim."

Kraliçe, prensesi çekiştirip usulca paylamaya başladı. Diğer üçü mahsus geride kaldı. Ama Amalie'nin hayatının azarını işittiğini anlamak için alim olmaya gerek yoktu.

"Ben kışlaya dönüyorum," dedi Coeval ve ilk dönemeçte yanlarından ayrıldı.

Cammon'ın yanında yürüyen, Justin'in sırtışı bütün yüzüne yayıldı. "Vay canına," dedi birkaç kez. "İşi buralara vardırırmak mangal gibi yürek ister. Senneth'a anlattığımızda düşüp bayılmazsa iyi."

"Toland Storian konusunda endişelenmemize gerek kalmadı," dedi Cammon. Bu düşünce onu o kadar neşelendirmişti ki şoku çabuk atlattı.

"Karın olacak kadının, üzerine vahşi bir hayvan salma ihtimali adamda şehvet filan bırakmaz!"

"Ellynor da seni bir *raelyn*'e parçalatabilir," dedi Cammon.

Justin başını salladı. "Muhtemelen, evet. Ama son zamanlarda öyle bir işe kalkışmadığı için kafam rahat. Ama yuh ya! Amalie'nin yaptığına hâlâ inanamıyorum." Gözlerini Cammon'a dikti. "Kim bilir prenseste başka ne cevherler var? Her gün bizi şaşırtmaya devam ediyor."

Cammon başını salladı. "Başkalarını bilmem, ama *beni* şaşırttığı kesin!"

Amalie'nin cesareti hayranlık uyandırıcı olduğu kadar da ür-kütücüydü. Cammon korkuyordu ve Valri'nin de aynı şekilde hissettiğinden emindi.

Senneth, diye düşündü bu mesajı Gillengaria'dan kilometrelerce uzağa göndererek. *Keşke burada olsaydın.*

19. BÖLÜM

Carreboş yolculuğu hızlı ve sorunsuz geçmişti. Tayse müthiş bir yol arkadaşıydı. Tüm ayrıntıları önceden hesap ettiği için Senneth asla nahoş sürprizlerle karşılaşmazdı. Kirra'yla Donnal'ın yolculuğu hayvan formunda yapmasını kararlaştırmışlardı. Ama Kirra geceleri her zaman insan formuna bürünüyordu. Donnal bazen onlara büyük, siyah bir köpek, bazen de beyaz yüzlü bir kurt olarak kanlıyordu. Senneth onun yol boyunca insan formunu almayı tercih etmemesini Darryn Rappengrass'ın varlığına bağladı. Donnal, Kirra ve Senneth dışında hiçbir soylunun yanında kendini rahat hissetmiyordu.

Darryn her zamanki gibi neşeli ve çekiciydi. Ancak konu savaşa geldiğinde ciddileşiyordu. Her akşam ihtimalleri hesaplayıp korkularını paylaşıyorlardı. Halchon Gisseltess hâlâ Gissel düzlüklerindeki topraklarında tutsak mıydı? Yoksa başında nöbet tutan kralın askerlerinden kaçmış mıydı? Zira bunu geçmişte de bir iki defa başarmıştı. Rayson Fortunalt bir ordu kurmasına yardım ediyor muydu? Başka hangi marlördları kendi tarafına çekmişti? Saldırmak için neyi bekliyorlardı? Kralı öldürmesi için Ghosenhall'a başka bir suikastçi yollayacaklar mıydı?

"Ya Coralında Gisseltess?" diye sordu Senneth Carreboş'a varmalarından bir gece önce. "Son günlerde hiç sesi çıkmıyor. Büyük olasılıkla o da bir şeyler planlıyor."

“Hiç şaşırmam,” dedi Darryn. Elini kestane rengi saçlarından geçirirken yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Annem Halchon’la Rayson’ın havaların ısınmasını beklediğini söylüyor. Casuslarından haber geldi. Güneydeki bütün limanlar hareketliymiş. Gisseltess’le Fortunalt bir orduya yetecek kadar silah ve cephane ithal ediyormuş.”

“Mantıklı,” dedi Senneth sıkıntıyla. “Annen sınırlarını korumak için hazırlık yapıyor mu?”

“Elinden geldiğince. Ama kaygılı tabii.”

“Hepimiz gibi.”

Kirra savaş sohbetinden sıkılmıştı. “Eee, Darryn?” diye sordu. “Neden hâlâ bizimlesin? En az bir gün önce Rappen Malikânesi’ne döneceğini düşünmüştüm.”

Darryn gülümsedi. “Kararımı değiştirdim. Sizinle Carreboş’a geliyorum. Herhalde koca ülkede o kadar ilgi çekici bir yer daha yoktur.”

“Daha önce Carreboş’ta bulundun mu?” diye sordu Senneth.

“Defalarca,” Gözleri yere kaydı. “Sevdiğim kadın orada yaşıyor. Sosinetta.”

“Ah, öyle mi?” diye bağırdı Kirra. “Bak, onu bizimle tanıştırmazsan darılırım, Darryn.”

“Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. Sizin gibi soylu hanımların yanında kendini rahat hissetmez.”

Senneth yolda lekelenen pantolonuyla kaba kumaştan, bol gömleğine esefle baktı. “Benden çekineceğini sanmam,” dedi. “Kirra da istediğinde yaramaz bir sokak çocuğuna benzeyebilir.”

“Hatta daha da iyisi, küçük, sevimli bir köpeğe dönüşebilirim,” diye teklif etti Kirra. “Etrafında hoplayıp zıplat, ellerini yalarım.”

Darryn güldü. “Bunu düşüneceğim.”

“Sakin bizi atlatmaya kalkışma. Carreboş’ta yaşadığını öğrendim ya, artık tanışana kadar başının etini yerim. Neden bize daha önce söylemedin?”

Darryn derin bir iç çekip başını ellerinin arasına aldı. "Tam da bu sebeple!"

Senneth Kirra'ya sırtıttı. "Şimdi yarın için daha da heyecanlanıyorum."

Öğle saatlerinde şehre vardıklarında, hava iyice bozmuştu. Azgın dalgalar kıyıya vuruyor ve dolu yağıyordu. Dolayısıyla Darryn'i görmeye koşan genç hanımlardan yana endişe etmelerine gerek kalmadı. Doğruca en yakın hanın yolunu tuttular. Atlarını uşaklara verip kuru giysiler giydiler ve yemek odasında yeniden bir araya geldiler. Kirra, Senneth ve Tayse tahta banklara otururken, Donnal Kirra'nın ayaklarının dibine kıvrıldı.

"Ser Darryn nerede?" diye sordu Tayse.

"Sevgilisini görmeye gitmiştir," dedi Kirra. "Yakında ortaya çıkar."

"Öncelikle bir mistik bulmalıyız," dedi Senneth.

Neyse ki onlarla dolu bir şehirdeydiler. Az sonra, siparişlerini almak için yanlarına gelen çocuk on altı yaşlarında, fasulye sığı gibi bir oğlandı. Siyah, dağınık saçları yüzüne düşmüştü. Onları o kadar lakayt bir tavırla dinledi ki Senneth'in istediği yemeği yiyebileceğine dair hiç umudu yoktu doğrusu. Ama delikanlı az sonra bürün tabakları ustalıkla taşıyarak önlerine koydu. Bu arada, birkaç kupaları da omzunun üzerinde havada duruyordu.

Senneth, Kirra'nın bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tuttuğunu fark etti. "Teşekkürler," dedi tüm siparişlerini doğru getiren çocuğa. "Sanırım bazı sıradışı yeteneklerin var."

Oğlan umursamazca başını salladı. "İşimi kolaylaştırdıkları kesin."

"Bu şehirde birçok mistiğin yaşadığını biliyorum," dedi Senneth. "Hepsiyle nasıl tanıştınız?"

Çocuk şüpheyle gözlerini küstü. "Onlarla tanışmayı neden istiyorsunuz?" diye sordu temkinli bir sesle.

Senneth avcunu öne uzatıp orada bir ateş yaktı. "Benden

korkmana gerek yok," dedi usulca. "Ben de bir mistiğim. Buraya kralın isteğiyle geldim."

Çocuk bir an Senneth'in parmakları arasında oynayan alevleri izledi. "Hepiniz mistik misiniz?" diye sordu sonra.

Senneth Tayse'i gösterdi. "Bir tek o değil. O bir asker." Bir Gezgin olduğunu özellikle söylemedi. Bunun mistikleri daha da huzursuz edeceğinden korkmuştu. Donnal masanın altından başını uzatıp havladı.

Delikanlı ikna olmuşa benziyordu. "Önce Ward'la konuşmalıyım. Buranın sahibi." Sırıttı. "O bir okuyucu. Yalan söylüyorsanız, sizi bir tekmede dışarı atar."

Oğlan gittiğinde Kirra güldü. "Belki dencr, ama başarabileceğini sanmam."

"Yalan söylemediğimiz için endişe etmemize gerek yok," dedi Senneth. "Ulu tanrılar! Kurt gibi açım!"

Hep birlikte tabaklarına yumuldular. Senneth daha yemeğini bitirmeden koca göbekli, yuvarlak yüzlü ve kel kafalı bir adam tepelerinde bitti. Beline pis bir önlük bağlamıştı. Elinde kocaman bir kasap bıçağı vardı. Senneth onun hem hanın sahibi hem de baş aşçısı olduğunu tahmin etti.

Adam bir iskemle çekip ona ters oturdu. Bıçağı masaya koydu ve kendini tanıttı. "Ben, Ward. Bir gezgin ve bir grup mistik mekânımda ne arıyor?"

İsimsiz kalmayı başaramayacaklardı anlaşılan. Kirra yine kıkırdamaya başlamıştı. Ama Senneth bir okuyucuyla karşılaşmaktan memnundu. En azından, herkes dürüst davranmak zorundaydı. "Bir ordu kurmaya çalışıyoruz," dedi. "Carreboş'taki mistiklerden bazıları aramıza katılmak ister mi diye sormaya geldik."

Ward ensesini kaşıdı. "Duyduğuma göre, kralın zaten bir ordusu var."

"Sıradan askerlerden kurulu bir ordu," dedi Senneth. Gözleri Tayse'e kaydı. Gezgin, bıyık altından gülüyordu. Gezginsler hiç de sıradan değildi zira. "Şekil değiştiricilerin, okuyucuların, ateş

çağırınların ve şifacıların aramıza katılması elimizi güçlendirir. Zorla bir savaşa sürüklendiğimizde korkarım ülkedeki bütün sihirliere ihtiyacımız olacak.”

“Kral mistikleri onlardan nefret edenlerden korumak için fazla bir şey yapmadı.”

“Bu doğru değil,” diye söze karıştı Tayse. “Ghosenhall’u onlar için güvenli bir liman haline getirdi ve mistiklerin zulme uğramasına seyirci kalan marlordları cezalandırdı. Ama başkentten kilometrelerce uzaktaki küçük köylerde yaşayan mistikler için yapabileceği fazla bir şey yoktu.”

Ward omzunu silkti. “Belki. Ama herkes krala karşı iyi duygular beslemiyor.”

“Ya Coralinda Gisseltess hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Kirra. “Çünkü kral savaşta yenilirse, Coralinda’nın nefret söylemleri bütün ülkede yankılanacak. Hiçbir mistik güvende olmayacak. Carrebos gibi kurtarılmış bölgelerdekiler bile.”

“Kendimizi koruyabiliriz,” dedi Ward. “Aylardır bunu yapıyoruz zaten. Solgun Anne’nin askerleri buraya sadece bir kere gelebildi. Onları bozguna uğrattık.”

“Tam da bunun için kralın ordusuna katılmanız önemli,” dedi Senneth. “Bu topraklardaki sihirlerin kökünü kazımayı vazife edincileri yenmemiz lazım.”

Ward yine ensesini kaşıdı. “Mesajınızı birkaç kişiye ileteceğim,” dedi ve kalkıp mutfığa geri döndü.

“Bence ondan karşılıksız bir destek beklememiz hata olur,” dedi Kirra.

Senneth başını salladı. “Yarın sabah başka hanlara ve lokantalara uğrarız. Hele etrafa haber salalım, birileri mudaka kapımızı çalar.”

Ertesi gün hava daha iyiydi. Senneth sabah açan güneşi görünce derin bir oh çekti. Sıcak ya da soğuğa aldırılmazdı. Ama kar ve buzdan nefret ediyordu. Güneşin dünyayı daha güzel bir yere dönüştürdüğünü kesindi.

Carrebos kışın bile sevimli görünebilen bir şehirdi. Birkaç ana caddenin iki yanındaki irili ufaklı sıra evlerin hepsi de bakımlıydı. Bir kıyı kenti olduğu için her yere tuz ve balık kokusu sinmişti. Güneşin altında pırıl pırıl parlayan, masmavi deniz de bu güzelim tabloyu tamamlıyordu.

Senneth daha küçük bir grupla daha büyük bir başarı elde edebileceklerine karar vermişti. Dolayısıyla o ve Kirra, Carrebos'un lokanta ve meyhanelerini dolaşmaya çıktı. Donnal mutfakların arka kapılarında ve sokak köşelerinde etrafı koklayarak araştırmasını kendi yöntemleriyle yürütüyordu. Tayse kenti dolaşacağını söylemişti. Güçlü ve savunmasız yanlarını görmek istiyordu. Yabancı bir ortamda olmak onu huzursuz etmişti. Carrebos'u yakından tanıyıp kendini güvende hissetmek arzusundaydı.

Senneth'la Kirra üçüncü duraklarında sürpriz bir şekilde bir tanıdıklarıyla karşılaştı. Küçük, daverkar bir tavernanın en arkasındaki tahta sıralarda oturuyorlardı. Sabahın erken saatleri olduğu için tek müşteri onlardı. İki kere kahvaltı etmişlerdi zaten. Dolayısıyla işletme sahibinin affına sığınarak sadece çay söylemeye karar verdiler. Garson genç bir kadındı. Siyah saçlarını topuz yapmıştı ve ağırbaşlı tavırlarının ardında son derece işini bilen ve becerikli biri olduğu belliydi.

"Günaydın, hanımlar," dedi. "Bu sabah nasılsınız?" Sonra birden kollarını yana açtı. Masayı sildiği bez elinden fırladı.

"Senneth? Sahi sen misin? Kirra? Gözlerime inanamıyorum!"

Senneth önce onu tanımadı. "Pardon, tanışıyor muyuz?"

Genç kadın heyecanla hoplayıp zıplıyordu. "Ben, Sosie! Annie'yle meşgulken suratıma bakmaya fırsatın olmamıştır. Ama..."

"Sosie!" diye bağırdı Senneth ve kızı kucaklamak için ayağa fırladı. "Seni bir daha hiç görmeyeceğimi sanıyordum. Annie iyi mi? Ya bebek?" Etrafına bakındı. "Onlar da burada mı?"

Kirra da ayağa kalkmıştı. "Seni hatırlıyorum!" dedi neşeyle. "Sizin köydeyken ablan mistik bir bebek doğurmuştu. Sana bir tek biz yardım edebilirdik."

Sosie heyecanla başını salladı. "Üç hafta sonra babamızın evinden ayrılıp Rappengrass'a gittik. Sonra Carreboş'u duyduk ve burada daha güvende olacağımıza karar verdik."

Senneth onu yanına oturttu. "Bizden başka müşteri yok nasıl olsa. Biraz konuşalım. Anlat, nasılsınız?"

Sosie güldü. "Hepimiz iyiyiz. Kinnon bir yaşına bastı. Başımıza ne işler açıyor bir bilseniz! İlk birkaç hafta her şeyi etrafa fırlatıyordu. Yolculukta bazen ağaçları titretip taşları yuvarlıyordu. Bir ara ciddi ciddi endişelendim. Ama Annie onu kontrol etmeyi öğrendi. Şimdi Ned'le evliler. O da Kinnon'u kontrol edebiliyor ve..."

"Ned kim?" diye sordu Kirra.

"Kinnon'un babası! Onu Carreboş'ta bulduk. Bir akrobat grubuyla gösteri yapıyordu. Ama şimdi daha iyi bir işi var."

"Ya sen?" diye sordu Senneth. "Mutlu görünüyorsun. Mistikler arasında olmak sana yaramış. Ama özel güçleri olmayan biri için bazen zor olmuyor mu?"

"Olmaz mı? Ara sıra, acaba beni küçük görüyorlar mı, diye düşünmeden edemiyorum. Sonra onların bizim aramızda yaşarken ne hissettiğini anlıyorum ve farklılıklarımızı umursamıyorum."

"İş de bulmuşsun. Burası güzel bir yere benziyor. Halinden memnun musun?"

"Hem de nasıl! Mutfağın arkasında küçük bir odam var. Annie'yle Ned kendi evlerinde oturuyor. Bazen onlarda kalıyorum. Ama bir özel hayatımın olması da hoşuma gidiyor."

"Neden?" diye sordu Kirra. "Yoksa bir sevgilin mi var?"

Sosie kıpkırmızı kesilip gülümsedi. Kinnon'un dünyaya geldiği geceki zayıf ve kaygılı kız gitmiş, yerine özgüveni yüksek ve kendi ayaklarının üzerinde duran genç bir kadın gelmişti.

"Evet," dedi. "Ama ne kadar ciddi bilemiyorum. Buraya geldiğinde görüşüyoruz. Uzaktayken onu çok özledim." Omzunu silkti. "Bırakın şimdi beni. Kendinizi anlatın. Sizi ne kadar çok düşündüm bilemezsiniz. O gece yanımızda olmasaydınız ne

yapardık? Bize güven aşıladınız. Resmen hayatımızı kurtardınız.” Elbisesinin altında gizli kordonu çıkardı. Ucunda soluk renk ipekten yapılmış küçük bir kese asılıydı. “Bunu boynumdan hiç çıkarmıyorum. Bana şans getiriyor.”

“İçinde ne var?” diye sordu Senneth.

Sosie güldü. “Benim için büyülediğin kuvars. Bana güç vereceğini söylemiştin.”

Senneth, Kirra’nın bakışlarını üzerinde hissetti. Sihirini bir cisme geçirip bir başkasına güç vermesini ummak çılgınca bir hayalden ibaretti. “Yardıma dokunduğuna sevindim,” dedi usulca. “Annie’yle Kinnon’u kurtarmanın benim için anlamı büyük. Sihirlerim hayatımda birçok şeye mal oldu. En azından birinin işine yaradıklarını bilmek paha biçilmez.”

Sosie başını salladı. “Büyüleri neredeyse Kinnon’un canına mal oluyordu. Annie’ninkine de öyle. Hiç olmazsa bir değerleri var.”

O sırada, kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. “Tüh! Müşteri geldi,” dedi Kirra. “Hadi, git ilgilen. Sonra yine yanımıza gelersin.”

Sosie kapıya doğru baktı ve yine yanakları pembeleşti. “Yabancı değil. Darryn. Daha dün gece görüştük. Biraz beklesin.”

Senneth’in bakışları Kirra’ya kaydı. Kirra’nın gözleri muzipçe parlıyordu. Darryn’in köylü aşkının sırrı çözülmüştü! “Darryn mi? Darryn Rappengrass mı?” dedi Senneth usulca. Adamın onlara arkası dönüktü. Yüzünü göstermeden mutfığa girdi.

Sosie’nin gözleri parladı. “Yoksa tanıyor musunuz? Büyük bir soylu.”

“Ser Darryn’le birkaç kez karşılaştık elbette,” dedi Kirra. “Halimizden anlamak zor, ama Senneth’la ben de soyluyuz. Karıldığımız balolarda serramarlarla dans etmişliğimiz var.”

Sosie bir ona, bir Senneth’a baktı. “Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Senneth. “Ama endişe etmene gerek yok.” Elini Sosie’nin koluna koydu. “Asiller gibi yaşamıyoruz. Ayrıca ikimiz de ailelerimiz tarafından reddedildik.”

"Darryn'ı tanıyorsunuz demek?" dedi Sosie. Ne düşüneceğine hâlâ karar verememiş gibiydi.

"Tanımakla kalsak iyi," dedi Kirra. "Ghosenhall'dan buraya birlikte geldik." Her türlü muzipliği yapmasına imkân tanıyan bu tür durumlar tam da onun kalemiydi. "Bir kıza âşık olduğunu söylemişti. Ama Carreboş'a gelene dek, ne adını biliyorduk ne de burada yaşadığını."

"Ama senden Sosie olarak bahsetmedi," diye atıldı Senneth. "Başka bir isim söyledi."

"Sosinetta mı? Ya da Sosabelle? Her gün yeni bir isim uyduruyor."

"Seni gerçekten sevdiğinden emin olabilirsin," dedi Kirra. "Bize senden çok bahsetti. Belli ki aklından hiç çıkmıyorsun." Sonra birden hatırına başka bir şey gelmiş gibi iç çekti. "Düşün, senin için tahtın vârisi, güzeller güzeli, Prenses Amalie'yi bile reddetti. Onunla evlenme şansı vardı, ama ser Darryn sana âşık olduğunu söyledi."

Sosie inleyerek avuçlarını utançla yanan yanaklarına vurdu. "Prensesi mi reddetti? İnanamıyorum! Be-ben onu çok seviyorum, ama o..."

Kirra dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. "Senneth da, ben de uyumsuz çiftlere bayılırız. Ne de olsa biz de geleneksel aşklar yaşamıyoruz."

Senneth Sosie'nin omzuna vurdu. "Sen Kirra'ya aldırma. Seni tekrar gördüğümüze çok sevindik. Darryn'ı ikimiz de iyi tanıyoruz. Bize seni ne kadar sevdiğini anlattı. Şu hayatta aşktan daha büyük bir sihir yok!"

"Ona burada olduğumuzu haber vermelisin," dedi Kirra. "Git, getir şunu."

"Be-ben... Tamam." Sosie masadan kalkıp mutfağa doğru seğırtti.

Kirra, Senneth'a bakıp güldü. "Bu hayatımın en eğlenceli yolculuğu olabilir."

Senneth mutfağın aralık kapısından Sosie'nin Darryn'ın yanına koşuşunu izledi. Darryn eğilip onu öptü. Sonra söylediklerini dinledi ve Kirra'yla Senneth'in oturduğu masaya hayal kırıklığıyla baktı. Senneth el salladı. Kirra ona öpücük yolladı. "Bugün gerçekten de eğlenceli geçiyor," diye homurdandı Senneth.

Günün geri kalanı o kadar eğlenceli geçmese de, oldukça verimliydi. Sosie'nin çalıştığı tavernanın sahibi Eddie adında, zayıf ve huysuz bir adamdı. Ama mistiklerin orduya katılması fikrine Ward kadar soğuk yaklaşmadı. Senneth'la Kirra'nın tüm gün mekânında kalıp Carrebos sakinleriyle konuşmasına izin verdi. Eddie'nin karısı da bir okuyucuydu. Bütün günü yanlarında geçirip onlara tavernaya gelen mistiklerle ilgili bilgi verdi.

Günün sonunda, Senneth'in hesabına göre otuz, kırk mistikle görüşmüşlerdi. Hepsinin de güçleri farklıydı. Karakterleri de öyle. Birkaçına hemen kanı ısındı. Onları Ghosenhall'a gitmeye ikna edebileceğini umdu. Bazıları da teklifiyle pek de ilgili görünmemelerine rağmen, Gillengaria'da çıkabilecek bir savaşta kraliyet ordusuna katılmayı kabul etti.

Senneth birkaçını fazlasıyla sinsi ve güvenilmez buldu. Savaşta ne kadar umutsuz bir duruma düşerlerse düşsünler, onlarla işbirliği yapabileceklerini sanmıyordu. Bir de zulme uğrayan ve hem ruhen hem de bedenen zarar gören mistikler vardı. Çoğu güçlerini kaybetmişti. Ya da büyüleri onları istediklerinde çağıramayacakları kadar derinlere gömülmüştü.

Bunlar uğruna savaşmaya değecek mistiklerdi. Birilerinin haklarını savunması ve adaletin yerini bulması gerekiyordu.

Ward geç saatte geldi. Yanında on, on iki yaşlarında, uzun, ince ve çilli bir erkek çocuğu vardı. Saçlarını taramaya çalışıp doğrusu pek becerememişti. Muzip bakışlı gözleri merakla parlıyordu.

"Kralın bir mistikler ordusu kurması fikri herkeste heyecan uyandırdı," dedi Ward. O kadar heybetli bir adamdı ki neredeyse

tüm görüş alanlarını kaplıyordu. "Hikâyeniz Carrebos'ta dilden dile dolaşıyor."

"Hikâye değil," dedi Senneth "gerçeğin ta kendisi."

"Yine de bir yabancıнын peşine takılmaları için iyi bir sebep lazım. Ne kadar güçlü olduğunu görmek istiyorlar."

"İnsanlar mı, yoksa yalnızca sen mi?" diye sordu Kirra tatlı tatlı.

Senneth ona aldırmadı. "Ben bir ateş mistiğiyim. Yeteneklerimi memnuniyetle sergilerim. Bütün Carrebos'u kül etmemi ister misin? Bunu yapabilirim, ama kimseyi memnun edeceğini sanmam."

Ward elini yanındaki çocuğun omzuna koydu. "Jase de bir ateş mistiği. Hepimiz onun ateşi çağırışına ve kontrol edişine tanık olduk. Bir evi yanmaktan kurtardı. Belki onunla yarışabilirsiniz. İnsanlar bundan etkilenir."

Kirra el çırttı. "Bir düello! Harika olur!"

Senneth ona bakmadı bile. "Bence adil bir rekabet olmaz. Ben bu çocuktan yirmi yaş büyüğüm. Ve ummayacağınız kadar da güçlüyüm. Beni yenme şansı yok."

Ward omuz silkti. "Madem korkuyorsun..."

Kirra kahkahasını bastırmaya çalıştı. Senneth gözlerini Jase'e dikti. "Kaç yaşındasın?"

"Bir hafta önce on üçüme bastım."

"Ateşle aran iyi demek?"

Çocuk omuz silkti. Ama gözleri heyecanla parlıyordu. Belli ki azımsanmayacak bir gücü vardı. "Pekâlâ, Jase," dedi Senneth. "Sonradan sürpriz olmasın diye seni uyarmalıyım. Hayatımda benden daha güçlü bir mistikle karşılaşmadım. Yeteneği ne olursa olsun. Anlıyorum ki bunu kanıtlamazsam, dostun Ward beni rahat bırakmayacak. Onun için kendimi tutmayacağım ve bunun cesaretini kırmasını istemiyorum."

Jase sırtıttı. "Tamam."

"Ne zaman yarışacağız?" diye sordu Senneth, Ward'a. "İnsanlara haber vermek için zamana ihtiyacın vardır herhalde?"

“Bu akşam, yemekten sonraya ne dersin? Hava bulutlu. Ateşler daha iyi parlar.”

“Anlaştık. İki saate ana caddede buluşalım.”

Tayse bir saat kadar sonra, peşinde Donnal’la döndü. Eddie’nin tavernasında lezzetli bir yemek yediler. Darryn da onlara katıldı ve yarışmayla ilgili konuşarak bayağı eğlendiler doğrusu.

“Önerin ne?” diye sordu Senneth, Tayse’e. “Ufak ufak başlayıp işi sonra mı büyüteyim? Yoksa doğrudan yangın mı çıkarayım?”

Tayse şöyle bir düşündü. “Büyük başla. Ama etkileyici bir final de önemli. Onları önce şaşırt, sonra korkut.”

“Oğlanın Senneth’tan daha iyi olma ihtimali var mı?” diye sordu Darryn.

“Hayır,” dedi diğer üçü hep bir ağızdan.

Senneth güldü. “Eğer öyleyse, hiç gözünün yaşına bakmam. Onu ensesinden tuttuğum gibi Ghosenhall’a götürürüm. Benden daha güçlü birinin kesinlikle kralın hizmetinde olması gerekir.”

Hava karardığında, Senneth’la yanındakiler Eddie’nin tavernasından çıktı. Carrebos halkının çoğu ana caddenin iki kenarında toplanmıştı. Ward’la Jase içinde küçük bir ateş yanan, demir mazgallı bir ocağın önünde dikiliyordu. Senneth kalabalığı yarararak ilerlerken ötekiler de peşindeydi. Durduklarında, Tayse, Kirra, köpek formundaki, Donnal, Darryn, Sosie, Eddie ve Eddie’nin karısından oluşan grup Senneth’ın etrafını sardı. Senneth izleyicilerin hiç de endişeli görünmediğini düşündü. Aksine, bu gösteriyi iple çeker gibi bir halleri vardı.

Senneth, Gillengaria’daki başka hiçbir şehrin halkının iki mis-tiği kapışırken izlemeye bu kadar hevesli olamayacağını düşündü.

Jase’e gülümsedi. “Başlamak için bir ateşe mi ihtiyacın var? Kendininkileri yakmak için?”

Jase onu şüpheyle süzdü. “Bilmiyorum. Kendi ateşimi yakmayı hiç denemedim. Ama hepsini söndürebilirim.”

“Görelim bakalım,” dedi Senneth. Elini kaldırıp gözlerini kapadı ve ocaktaki ateşi söndürdü.

Kalabalık hafifçe dalgalandı. Ama Senneth henüz bitirmemişti. Kolunu kaldırıp bileğini büküğünde, şehirdeki bütün evler karanlığa gömüldü. Mumlar, şöminedeki ateşler ve her tür ısı ve ışık kaynağı söndü. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

"Ama ne yaptığımızı görmek için biraz ışık lazım," dedi Senneth. Bir ayağının üzerinde usulca dönerek binaları sırayla işaret etti. Tavernaları, dükkânları ve kulübeleri. Her birinde ateşler yanmaya başladı. Senneth son kez döndü ve bu kez daha hızlıydı. Birdenbire en olmadık eşyalar ve cisimler birer meşaleye dönüştü. Bir dükkânın isim tabelasının direği, iki katlı bir pansiyonun uzun bacası, yol kenarındaki çıplak ağaç, bir el arabası, bir şarap fıçısı ve ocaktaki kömürler.

Jase istifini bozmadan onun peşinden ateşlerin hepsini söndürdü. Sadece şömineler ve mumlar yanmaya devam etti.

Senneth güldü. "Güzel," dedi takdirle. "Bakalım, şimdi ne yapacaksın?"

Ve kendini ateşe verdi.

"Delilik bu!" diye bağırdı biri. Kalabalık geri çekildi. Senneth dünyayı parlak kırmızılardan, turuncuların, sarı ve siyahların arasından görüyordu. Alevler giysilerini yalıyor, saçlarına tırmanıyordu. Sıcaklığı teninde hissediyordu. Yandığını biliyordu ve bundan rahatsız değildi. Senneth zaten her an tutuşabilirmiş gibi yaşıyordu. Ateş onun kalbinin ta derinliklerindeydi. Kanıyla birlikte damarlarında dolaşıyordu. Varlığını her zaman bu prizmatik cehennemde içinde sürdürmediğini düşünmek bazen tuhaf geliyordu.

Jase'in büyüünün alevleri etkilediğini ve küçülttüğünü hissetti. Birkaç dakika için ona müdahale etmedi. Sonra kollarını yukarı kaldırdı ve başından yükselen ateş sütunu gökyüzünü deldi. Tekrar dönmeye başladı. Parmağıyla işaret ettiği her yer, Eddie'nin tavernası ve Ward'ın hanı tutuştu. Şanssız bir izleyicinin evinin kapısı erimeye başladı. Alevlerin kızıl ışığı kalabalığın yüzlerine vurdu.

Jase ellerini öne uzattı ve yangınlar anında söndü. Ama Senneth durmadan bir yenisini yakıyordu. Jase ne kadar çabalarsa çabalasın ona yetişemiyordu. Evler hızla alevlere teslim oluyordu. Son kez ellerini yana kaydırdı ve şehrin bütün binaları tutuştu.

İzleyiciler büyülere aşina olmalarına rağmen korkmaya başlamıştı. Ve Senneth daha bitirmemişti. Tayse'in tavsiyesiyle etki-leyici bir final planlıyordu. Elini öne uzattı ve kimseye dokunmadan en yakınındakileri ateşe verdi. Jase, Ward, Eddie ve Sosie yanmaya başladı.

"İstediğim her şeyi sihirli ateşimle yakabileceğimi fark etmiş olmalısınız," dedi. Sosie'yle kalabalığın en ön sırasında duran genç bir adam yanmaktan şikâyetçi görünmüyordu. Birer meşaleye dönüşen kollarını havaya kaldırıyor ve yanlara açıyorlardı. "Bu şehri dakikalar içinde küle çevirebileceğime ve bu yetenekli çocuğun bile beni durduramayacağına inanırsınız umarım."

Kollarını indirdi ve ocaktaki ateşle sarı saçlarının etrafında bir hale oluşturan dışında hepsi söndü. "Olağanüstü bir güce sahibim ve krala inancım tam. Dönüşte bizimle birlikte Ghosenhall'a gelmek isteyen herkese kapımız açık. Ordumuza katılmanızdan memnuniyet duyarız. Sihirlerinizin ne kadar yenilmez silahlar olduğunu biliyoruz."

Senneth'in sözleri insanları heyecanlandırmıştı. Hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Birkaçı Senneth'a yaklaştı. Ama Senneth önce Jase'e döndü.

"Hayal kırıklığına uğramadığını umarım," dedi. Ama Jase hiç de mutsuz görünmüyordu.

"Yaptıklarını ben de öğrenmek istiyorum!" diye bağırdı. "Bana da gösterir misin? İnsanları canlarını yakmadan nasıl tutuşturabiliyorsun?"

Senneth güldü. Ama açıklamasına fırsat kalmadan diğerleri aralarına girdi. "Yarın beni görmeye gel!" diye seslendi Jase'e. "Sana en temel egzersizleri göstereceğim."

Sonra Carreboş halkı birdenbire tecrübelerini paylaşma hevesiyle dolan, Senneth'i usulca yuttu. Daha önce onlara şüpheyile yaklaşan, Wård bile gelip sırtını sıvazladı ve onu iltifatlara boğdu. Senneth onu gülümseyerek dinledi. Ama içinden *Övgülerinin gözümde zerre kadar değeri yok*, diye düşünüyordu. *Ben bir insanın değerinden emin olmak istediğimde, onu dinleyip düşünce yapısını anlamaya bakarım. Onu bir güç gösterisine zorlamam. Ama Tayse'in tavsiyesine uyması yerinde bir karar olmuştu. Kendine şehrin dört bir tarafından yüzlerce hayran edinmişti.*

20. BÖLÜM

Ertesi gün, Senneth'la Kirra başka mistiklerle de görüştü. Hepsi de Ghosenhall'daki fırsatları duymaya can atıyordu.

"Seni kıskanıyorum doğrusu," dedi Kirra. "Keşke bir şekil değiştirici de bana meydan okusaydı."

"Kaybederdin. Donnal senden daha hızlı. Yarışmaya onun katılması daha doğru olurdu."

Kirra alınmış gibi yaptı. "Öyleyse başka bir insanı bir hayvana dönüştürme yarışması yapalım. Bahse girerim, bunu başarabilen tek mistik benim."

"Bence de öylesin. Ama rekabetçi hislerini dizginle derim. Çünkü bir sürü insan bunu hakaret olarak algılayabilir. Carreboş'ta taşlanarak öldürülen ilk mistik sen olma."

"Ben sürüden ayrılmak için dünyaya gelmişim, canım."

Ama öğle yemeğinden önce, Eddie'nin tavernasına gelen grup arasında Kirra da Senneth kadar popülerdi. Konuklar üç kişiydi. Genç ve çekici bir kadın, kucığında sağa sola saldıran daha bebek yaşta bir çocuk ve sarı saçları ve hülyalı bakışlarıyla romantik biri izlenimi veren genç bir adam. Kirra önce kadını tanıyıp boynuna sarıldı.

"Annie! Vay canına! Seni son gördüğümde ölüm döşegindeydin! Bu da Kinnon olmalı. Doğduğun gece başımıza az iş açmamıştın!"

Annie gülererek kocasını tanıştırdı. Tıpkı Sosie gibi, onlara onu ve bebeğini kurtardıkları için teşekkür etti. "Bizim için zevkti," dedi Kirra neşeyle. "Mistiklerden nefret eden bir kasabaya sihirlerimizi sergilemekten memnun olduk. Senneth da birkaç kişiyi tutuşturma fırsatı bulduğuna sevindi. Bize ufaklığı anlatsana. Dünyaya gelirken nasıl da inatçıydı. Şimdi onu daha kolay idare edebiliyor musun?"

Sadece birkaç dakika sohbet edebildiler. Sonra Senneth'la görüşmek isteyen birkaç kişi geldi. Sonrasında da konukları ardi arkası kesilmedi. Nihayet yalnız kaldıklarında, Senneth da, Kirra da acıkmıştı. Tayse'le Donnal da onlara katıldı. Sosie yemeklerini getirdi. Donnal için de masanın altına bir tas yahni bıraktı. Yemeklerini bitirdiklerinde, Sosie ellerini bir mutfak bezine kurularak yanlarına geldi.

"Bir dakika mutfığa gelir misiniz?" diye sordu. "Tanışmanızı istediğim biri var. Ama çok çekingen. Hem de biraz tuhaf. Buraya gelemiyor."

Senneth'la Kirra birbirlerine bakıp ayağa kalktı. Tayse'le Donnal da merakla peşlerine takıldı.

Küçük mutfakta aşağı yukarı yürüyen genç kadın ne ortadaki masanın ne de arkasındaki tezgâhın farkında değilmiş gibiydi. Donuk bakışlı, yeşil gözlerini diğerlerinin göremediği bir şeye dikmişti sanki. Ellerini yine görünmez bir şeyi yakalamaya çalışır gibi havaya kaldırmıştı. Saçları yapağı gibi, yüzü pisti. Senneth ayaklarının da çıplak olduğunu fark edince şaşırdı. Ama vücudundan belli belirsiz bir gül ya da zambak kokusu yayılıyordu. Bunu Kirra da yakalamıştı. Senneth arkadaşının havayı kokladığını gördü.

Sosie kadının koluna dokundu. "Lara," dedi. "Lara, hani Senneth'la tanışmanı istiyordum ya?"

Lara'nın tuhaf bakışları Senneth'la Kirra'nın üzerinde dolaştı. Usulca başını sallayıp yüzünü cama döndü.

"Sen de mistik misin?" diye sordu Senneth.

Onun yerine, Sosie cevap verdi. "Evet, öyle. Ama gücünü anlayamıyorum. Galiba bir tür şifacı. İnsanları ölüm döşeginden çekip aldığını gördüm. Ama gücü tam olarak Kirra'ninkine benzemiyor. Her şeyi büyütüp olgunlaştırabiliyor. Bir ağaca dokunduğunda mevsiminden önce meyve veriyor. Sihri ilkbaharın ya da hayatın ta kendisi sanki." Sosie kendi sözlerini saçma bulmuş gibi gülümsedi. "Ya da belki gücü umuttur."

Kirra'nın sesi sakindi. "Sonuçta bir şeyleri büyüten bir tanrıça olmalı," dedi. "Bu kadın onun kızlarından biri."

"Bizi duyabiliyor mu?" diye sordu Senneth.

"Bilmiyorum. Bazen konuşmalara katılıyor. Ama bizi duyabildiğinden emin değilim. Carrebo's'a nadiren uğrar. Bütün yıl çıplak ayakla Gillengaria'da dolaşıp durur."

"Bir gün Ghosenhall'a da gelirsin umarım, Lara," dedi Senneth dostça. "Savaş çıkarsa bütün şifacılar ihtiyacımız olacak."

Bir anlığına, Senneth'ın sesi diğer kadının hayallerine işlenmiş gibi göründü. Lara gözlerini onun yüzüne dikti. "Savaş," diye yineledi.

"Ama umarım çıkmaz tabii," diye ekledi Senneth.

Lara'nın ilgisi Kirra'ya, yerdeki Donna'ya ve Tayse'e kaydı. Duruşunu, silahlarını ve kuşağındaki altın aslanları gördü. "Bir gezgin," dedi dalgınca.

Hepsi de donup kaldı. "Evet," dedi Tayse. "Nereden bildin?"

"Justin," dedi Lara.

Şaşırdılar. "Justin'i tanıyor musun?" diye sordu Tayse.

"Cammon," diye ekledi tuhaf görünümlü kadın.

"Onu da mı tanıyorsun?" diye sordu Kirra. "Bir dakika. Yoksa sen Justin geçen sonbaharda Neft'e giderken yolda kurtardıkları mistik misin?"

Lara'nın bakışları Senneth'a kaydı. "Savaş çıkarsa, size yardım edeceğim," dedi. Sonra Sosie'ye çabucak sarıldı ve arka kapıdan fırlayıp gitti.

Hepsi de arkasından bakakaldı. Sosie kıkırdadı. "Lara hep

böyledir," dedi. "Fırsatınız varken, onunla tanışmanızı istedim. Daha önce karşılaştığım hiç kimseye benzemiyor. Bence çok güçlü biri."

"Gül kokusu alan var mı?" diye sordu Kirra.

"Sosie haklı," dedi Senneth. "Onun gücü ilkbahar."

"İlkbahar yakın," dedi Tayse. "Belki savaş da öyle. Halchon Gisseltess'tense Lara'nın yüzünü takınarak gelmesini tercih ederim."

Senneth, Lara'nın kaybolduğu kapıya doğru son bir kez daha bakıp iç çekti. "Belki her ikisini de takınarak gelir."

Kısa bir süre sonra, Jase çıkageldi. Senneth'la geçirdiği bir saatin sonunda kendi vücut ısısından ateş yakabilecek ve tutuşan bir kâğıt parçasının yanmasını engelleyecek kadar ilerlemişti. "Ghosenhall'a gelersen sana seve seve yardımcı olabilecek birini tanıyorum," dedi Senneth. Bir kâğıda Jerri'l'in ismini ve adresini yazdı.

Jase kâğıdı cebine koyup başını iki yana salladı. "Yakın bir zamanda gelebileceğimi sanmıyorum. Bizimkiler beni buraya güvende olmam için getirdi. Carrebo'stan ayrılmamı hoş karşılamazlar."

"Biz de şehri bütün sihirlerinden mahrum bırakmak istemeyiz," dedi Kirra sonradan Senneth'a. Jase gitmiş ve yeniden masanın etrafında toplanmışlardı. "Bir mistikler şehrinde hiç mistik kalmaması garip olur."

Senneth sırtıttı. "Sanırım Ghosenhall'a yalnızca maceracı ruh-lular gelecek. Burada sürdürdükleri güvenli, ama sıkıcı yaşamdan bunalanlar. Seninle beni düşünsene. Herhalde burada bir iki aydan fazla kalamazdık. Sonra yine dünyayı keşfe çıkmak isterdik."

"Mistikler genelde yerlerinde duramaz," dedi Kirra ona hak vererek. "Birçoğunun burada bir kent kurduğuna inanmak güç."

Senneth o sırada kapıdan giren iki adamı izledi. Genci yanındaki titrek ve belli ki gözleri iyi görmeyen ihtiyara yürürken

destek oluyordu. "Bence sürekli tehlikede olmaktan bıktılar," dedi. "Arka sokaklarda dayak yemekten de, geceleri yaşadıkları yerlerden kaçmak zorunda bırakılmaktan da usandılar. Carrebos'taki hayatları heyecan verici değil. Ama heyecan bazen ölüm anlamına gelir."

İki yabancı onlara yaklaştığında, Senneth'la Kirra yaşlı adama saygılarından ötürü ayağa kalktı. Adam seksenlerinin ortalarında gibi görünüyordu. Beyaz saçlarının modeli biraz garipti. Kocaman, mavi gözleri ileri yaşından ötürü bulutlanmıştı. Buruşuk yüzü kahverengi lekelerle kaplıydı. Nefes almakta güçlük çeker gibi dudaklarını aralamıştı.

"İyi akşamlar, serralar," dedi yanındaki adam. Ellili yaşlarda, biraz tombul bir adamdı. Yuvarlak yüzündeki huzurlu ifade Senneth'ın hoşuna gitmişti. "Amcam sizinle tanışmak istedi. Umarım sakıncası yoktur?"

"Elbette yok," dedi Senneth. "Kendisi de bir mistik mi? Bize krallığı savunmamızda yardım mı etmek istiyor?"

İki adam da güldü. Genci biraz burukça, yaşlısı neşeyle. "Amcam Viridon'un sağlığı Ghosenhall yolculuğuna elvermez. Ama gücünün işinize yarayabileceğini düşünüyor."

Senneth yerine otururken masanın karşısını işaret etti. "Buyurun. Amcanızı tanımayı biz de isteriz."

Viridon'la yeğeninin yerlerine yerleşmesi biraz zaman aldı. "Bu arada, ben Chake," dedi yeğen. "Amcam dünkü gösterinizden çok etkilendi. Başka bir yeteneğiniz olsa muhtemelen sizinle bu kadar ilgilenmezdi. Ama elementlerle yapılan büyüler ona her zaman çekici gelmiştir."

"O da ateşi çağırabiliyor mu?"

İhtiyar Viridon boğuk ve çatalı bir sesle ilk kez konuştu. "Su," dedi. "Benimle konuşuyor."

"Sahi mi?" diye sordu Senneth kibarca.

Chake başını salladı. "Sadece konuşmuyor. Ona itaat ediyor. Gençken güneşli bir günde yağmuru çağırabiliyordu. Avcunu

kuru toprağa koyup derinlerdeki bir yeraltı kaynağının suyunu dışarı fışkırtabildiğini gördüm. Bir keresinde çocuğun biri az kal-sın nehirde boğulacaktı. Amcam suya girdi ve akıntıyı elleriyle durdurup tersine çevirdi. Annesi çamurlu nehir yatağına dalıp oğlanı aldı ve su yeniden çağladı. Annemin anlattığı hikâyeler de var. Ama bunları kendi gözlerimle gördüm.”

“Oldukça etkileyici,” dedi Senneth. “Keşke sağlığı yolculuğa elverseydi. Sizin bir gücünüz var mı?”

“Üzerinde konuşmaya bile değmez,” dedi Chake. Elini Senneth’in bardağının üzerine kapadı. Bir damla su avcuna sıçra-dı. Chake elini kaldırdığında su damlası bir inci tanesi gibi par-maklarının arasında dolaştı. Chake bozuk paralarla numaralar yapan bir hokkabaz edasıyla onu evitip çevirdi. “İşte hepsi bu,” dedi. “Ama amcam gerçekten yetenekli.”

Viridon öne eğilip görmeyen gözlerini Senneth’a dikti. “Ok-yanus benimle konuşuyor,” dedi karga gibi bir sesle. “Bana tuhaf bir hikâye anlatıyor.”

“Ne gibi?”

Tavernanın kapısına pek de uzak olmayan denizi işaret etti. “Gemiler,” dedi. “Yüzlercesi Forten Şehri’nin önünde toplandı.”

Senneth damarlarında dolaşan kanın buz kestiğini hissetti. Yanında oturan Kirra nefesini tuttu. “Bana bu gemilerle ilgili başka ne anlatabilirsiniz?” diye sordu Senneth yumuşak bir sesle. “Ne kadar büyükler? Nasıl bir yük taşıyorlar?”

“Çok büyükler,” dedi Viridon. “Ağırlar. Ne taşıdıklarını bilmi-yorum, ama her gün denizi dışkılarla pisletiyorlar.”

“Asker gemileri,” diye inledi Kirra.

Senneth başını salladı. “Bana nereden geldiklerini söyleyebilir misiniz?”

Viridon başını iki yana salladı. Sesi biraz hırçınlaştı. “Genelde okyanus bana her şeyi söyler. Gemilerle ve yükleriyle ilgili bilgiler verir. Balıkları da anlatır. Ama şimdi benden sır saklıyor. Sadece o gemilerin orada olduğunu ve beklediğini söyledi.”

“Yabancı gemiler,” diye fısıldadı Kirra, Senneth’in kulağına. “Onun için detayları söyleyemiyor.”

Senneth başını salladı. “Onlardan haberdar olması bile garip değil mi?”

Kirra’nın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle aralandı. “Su onunla konuşuyor. Ve su halinden hiç memnun değil.”

Senneth yeniden Virdon’a döndü. “Ne zamandır orada olduklarını biliyor musunuz?”

“Bazıları bir aydır limanda. Her gün yenileri geliyor.”

“Yolda başkaları da var mı?”

“Bilmiyorum. Ama öyle sanıyorum. Daha uzaktalar. Su bana söylemiyor.”

“Su size bir sürü değerli bilgi vermiş,” dedi Senneth. “Buraya gelip bize bunları anlattığınız için teşekkür ederiz.” Chake’e bakıp ekonomik durumunu tahmin etmeye çalıştı. Virdon’un verdiği bilgiler karşılığında ona para teklif etmesinden rahatsız olur muydu acaba? “Sizin için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen söyleyin,” diye ekledi.

“Para istemiyoruz,” dedi Chake. “Ama amcam bir başkasının sihrini izlemeye bayılır.”

Senneth, Kirra’ya baktı. Bir şekil değiştiricinin etkisi bir ateş mistiğinininkinden daha kalıcıydı zira. “Bana şu bıçağı verin,” dedi Kirra. Yaşlı adam masada duran yemek bıçağını ona uzattı. Kirra onu avuçlarına koyup bakışlarıyla bıçağa odaklandı. Bıçak birden masaya düştü ve artık kalın halkaların iç içe geçmesinden oluşan, gümüş bir bilekliğe dönüşmüştü. Kirra onu alıp yaşlı adama verdi.

“Senneth Brassenthwaite ve Kirra Danalustrous’la sihirlerden konuştuğunuz öğleden sonranın anısına takarsınız belki,” dedi. “Ona baktıkça size ne kadar minnettar kaldığımızı hatırlayın.”

Chake gülümsedi. “Teşekkür ederiz. Biz gidelim. Yeterince vaktinizi aldık.”

Onlar kapıdan çıkarken, Tayse’le Donnal içeri girdi. Darryn

da birkaç adım arkalarından geldi. Kirra onu yanlarına çağırdı. Senneth, Kirra'nın yanına geçerken iki adam karşılarına oturdu. Donnal Kirra'nın ayaklarının dibine kıvrıldı.

"Anlatın bakalım," dedi Tayse. "Neler öğrendiniz?"

"Siz girerken çıkan yaşlı adama dikkat ettiniz mi?" diye sordu Senneth. "Okyanusla iletişim kurabilen bir mistik olduğunu söyledi. Hayatımda böyle bir şey duymadım. Ama ona inandım."

"Ben de," diye atıldı Kirra.

"Forten Şehri'nin önünde bir donanma varmış. İnsan dolu, koca koca gemiler limana yanaşmış ve her gün yenileri geliyormuş."

Tayse durumu anında kavradı. "Yabancı memleketlerden asker mi topluyorlar?"

Darryn sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Başka bir açıklaması olamaz."

"Mantıklı," dedi Tayse. "Altınları da açıklıyor."

"Ne altını?" diye sordu Darryn.

"Geçen yıl bazı söylentiler duyduk," dedi Tayse. "Coralinda Gisseltess'in manastırda yüklü miktarda altını varmış. Erkek kardeşi ve Rayson Fortunalt'la yabancı askerlere ödeme yapmak için biriktirdikleri altınlar olmalı."

"Ay, fena oldum," dedi Kirra.

"Saldırmak için neden bekledikleri anlaşıldı," diye devam etti Tayse. "Deniz aşırı ülkelerden asker getirtmek uzun sürer."

"Ben sadece baharı beklediklerini sanıyordum," dedi Senneth.

"Havaların ısınması işlerine gelir tabii. Ama savaş söylentileri geçen yıl çıktı. Neden geçtiğimiz ilkbaharda saldırmadılar diye düşünüp duruyordum. Meğer yabancı asker topluyorlarmış."

Senneth, Darryn'a baktı. "Annen bizi neden uyarmadı? Arberharst ve Sovenfeld'e yelken açan ticaret gemileri var. Kaptanları hiçbir şey fark etmemiş mi?"

Darryn başını iki yana salladı. "Annem son birkaç aydır savaş konusunda o kadar endişeleniyor ki sınırlarını kapattı. Ti-

caret gemilerinin kaptanları da artık kıyıları korumakla görevli. Rappengrass'ta tecrübeli askerlerden oluşan kara birliklerimiz çok. Ama donanmanız zayıftı. Annem de zayıf noktalarımızı güçlendirmek istedi."

"Derhal Rappen Malikânesi'ne dönmelisin," dedi Kirra. "Anneni uyarmalısın. Düşman donanması neredeyse sınırlarınıza dayanmış."

Darryn başını salladı. "Yarın yola çıkmayı düşünüyordum zaten."

"Ne korkunç," dedi Senneth. "Sayıca az kalacağımızdan korkuyorduk. Tahta bağlı Ev'leri kendi taraflarına çekmelerinden endişe ediyorduk. Bir de paralı asker tutuyorlarsa..."

Tayse başını salladı. "Durum aleyhimize geliyor."

"Senneth," dedi Kirra. "Asıl sorun başka. Rayson'la Halchon'un paralı askerlerine karşı elimiz kolumuz bağlı kalacak! Sen, ben ve bütün mistikler hiçbir işe yaramayacağız. Sihirlerimiz Gillengaria'da doğmayanlara işlemez ki!"

"Parlak Anne beni kül etsin," diye küfretti Senneth. Ama Tayse ona usulca gülümsedi.

"En azından burada doğan hainlerle çarpışabilirsiniz. Gezginlerin de kralı korumak için büyülere ihtiyacı yok. Her zamanki gibi savaşacağız. Kılıçlar, mızraklar, oklar ve çıplak ellerimizle. Bizim için hiçbir şey değişmedi."

"Ama karşınızda daha çok düşman olacak!" diye bağırdı Senneth. "Onları yenmeniz güçleşecek!"

Tayse güldü. "Doğru, düşmanlarımız artacak," dedi. "Ama asla yenilmeyeceğiz."

Carrebo'sta daha uzun kalmaları yersiz olurdu. Senneth ertesi gün dönüş yolculuğu için toplanmaya başladı. İçine onu bunalan bir huzursuzluk çöreklenmişti. Carreboslu yirmi mistik onlarla başkente gelmeyi kabul etmişti. Aralarında şekil değiştiriciler, şifacılar, okuyucular ve ateş çağırıcılar vardı. Senneth

birkaçının güçlerini tam olarak kavrayamasa da, onlara güveni ve saygısı tamdı.

"Geri döndüğünüzde onlarla ne yapacaksın?" diye sordu Kirra. Toplanmaya gerek duymuyordu. Donnal'la Danan Hall'a şahin formunda gitmeyi planlıyorlardı. Kirra kısa süren Carrebos ziyaretinde kendine diktirdiği bütün kıyafetleri arkasında bırakacaktı.

"Şehirde hep birlikte kalabilecekleri bir yer ayarlayacağım," dedi Senneth. "Jerril'la konuşup eğitimlerini üstlenmesini rica edeceğim. Sadece şekil değiştiricileri saraya götürmeyi planlıyorum. Arazide devriye gezmeleri iyi olur. Hepsini nasıl idare edeceğiz bilmiyorum, ama yanımızda olmaları bana güven veriyor."

"Üç hafta içinde Danan Hall'da olman gerektiğini unutma. Bir an önce Ghosenhall'a git ve sakın düğüne gecikme. Yoksa Will'le Casserah..."

"Kiernan mutlaka orada olur. Nate'le Harris de öyle. Will onları görünce beni unuttur. Düğünü kaçırmama bile aldırmaz."

"Ama ben aldırırım," dedi Kirra. "Beni orada yalnız bırakmazsın."

"Sen de gitme," dedi Senneth. "Boşuna işkence çekme."

Ama Kirra için böyle bir seçenek yoktu. Senneth için de öyle. Geçen yıl kardeşleriyle arasını biraz olsun düzeltmişti. İlişkileri zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Dolayısıyla düğünü kaçırmaması hiç iyi olmazdı.

"Aklıma bir şey geldi!" diye bağırdı Kirra. "Nate, Sabina Gisseltess'i getirecek mi? Amma garip olur. Ama biliyorsun, babam onu kapıdan çevirmez."

Sabina Gisseltess geçen yıl, kocası Halchon'dan kaçıp Brassen Court'a sığınmıştı. Senneth, Sabina'yla Nate'in aşk yaşadığını ancak o zaman öğrenmişti. Bir kadının Nate gibi kendini beğenmişin tekini on beş yıl boyunca özlemle beklediğini hayal edemiyordu. Halchon demek ne korkunç bir kocaydı ki, kadıncağız Nate'i bile arzulayabiliyordu! Gerçi Sabina

ondan kaçmakta haklıydı. Halchon zayıf naif karısının ona yük olduğunu açıkça belli ediyordu. Baryn'i tahttan indirdiğinde birlikte ülkeyi yöneteceği güçlü bir serramarrayla evlenmenin hayallerini kuruyordu.

İşin doğrusu, hayallerindeki kadın Senneth'tan başkası değildi. Senneth da Halchon'un ona el sürmesindense ölmeyi yeğlerdi.

"Doğru söylüyorsun," dedi Senneth. "Bunu hayatta kaçıramam. Sabina neden Kiernan'ın evinde kaldığını açıklarken orada olmalıyım."

Kirra'yla Donnal bir saat içinde yola çıktı. Senneth askere aldığı mistiklerin atlarını ve erzaklarını kontrol etti. Yolculuk sırasında kafileden ayrılmamalarını tembihledi. Hava karardığında bile hâlâ hazırlıklarını tamamlayamamışlardı. İkinci gün de türlü aksilikler yüzünden yola geç bir saatte çıkabildiler ve neredeyse birkaç saat sonra, geceyi geçirmek için kamp kurmak zorunda kaldılar.

"Gelişimiz kolay oldu, ama gidişimiz uzayacak gibi," dedi Senneth, Tayse'e.

"En azından, iyi korunuyoruz. Kimse okuyucularla şekil değiştiricileri hazırlıksız yakalayamaz."

"İçimden bir ses saraya elimizden geldiğince çabuk dönmemiz gerektiğini söylüyor. Cammon bir konuda huzursuz. Ama sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

Tayse kaşlarını çattı. "Hemen dönmemizi mi istiyor? Yarın acele edelim öyleyse."

Senneth başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil. Daha çok Cammon bir konuyu idare etmekte zorlanıyor gibi."

Tayse gevşedi. "Prensesi korumak kolay iş değil. Bir de krallığın dırdırını dinliyor."

Üçüncü gün nihayet belirli bir tempoya ulaştılar. Mistikler hâlâ Tayse'den çekiniyordu. Geçmişte sivil bekçilerle Coralinda Gisseltess'in adamlarından az çekmemişlerdi. Dolayısıyla Tayse aralarına girdiğinde korkuyla geri çekiliyorlardı. Senneth bu hal-

lerini sıkıntıyla izliyordu. Yalnız bir gezginden bile korkuyorlarsa, savaşta ne yapacaklardı?

Aslına bakılırsa, mistikler Senneth'tan da biraz çekiniyordu. Ama Senneth girdiği ortamlarda insanların onu şüpheyle süzmesine alışkındı. Mistikler onun sihristen çok, özgüveninden etkileniyordu. Onlar güçlerinden ötürü yıllardır saklanırken, Senneth'ın yeteneğini gururla kabullenmesini anlayamıyorlardı.

Senneth bu düşünceyle bir an acı acı güldü. Parlak Anne sihrinin ona nelere mal olduğunu biliyordu. Bu saatten sonra onu yadsıması imkânsızdı.

Öte yandan, mistiklerin Senneth'ı kuşku ve merakla izlemesinin bir nedeni daha vardı. Aytaşından bir bileklik takıyor ve bu onu yakmıyordu. Senneth yeni dostlarıyla konuşurken sol kolunu kaçamak bakışlarla süzdüklerini fark ediyordu. Bileğindeki taşların pırıltısı dikkatlerini dağıtıyordu. Tabii ki hiçbir aytaşına dokunamıyordu. Kirra bile bu taşlardan biri ona değdiğinde çığlık atıyordu. Aytaşıyla bağlanan bir mistik tamamen çaresiz kalırdı.

Coralinda Gisseltess'le müritleri kendilerini aytaşlarıyla koruyordu. Solgun Anne bu taşı kendine mal etmişti ve o, mistiklerden nefret ederdi.

Senneth uzun zaman önce, hiç kimsenin onu damarlarında dolaşan sihirlere yüzünden dışlamasına izin vermemeye yemin etmişti. O nefretten de, hoşgörüsüzlükten de, korkudan da daha güçlüydü. Zulmün hiçbir türüne boyun eğmeyecekti. Dolayısıyla doğada bulunan şu güzelim taşlardan korkmayı da reddediyordu. Aytaşından bir bilezik takarak bileğindeki yanmanın ona dış dünyanın da ruhu kadar ateş ve kargaşa barındırdığını hatırlatmasına izin veriyordu.

Yine bir gece kamp kurmuşlardı. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun," dedi askere aldıkları mistiklerden biri. Cammon yaşlarında genç bir adamdı. Mahzun yüzlü, yetenekli bir şekil değiştiriciydi. Senneth'ın iki mistik arasında çıkan tartışmayı korkusuzca ayırdığına tanık olduğu için böyle söylüyordu.

Senneth ona baktı. "Aslında şurada otururken sayıp dökemeyeceğim kadar çok şeyden korkuyorum," dedi.

"Hiç belli etmiyorsun," dedi genç adam. Biraz içerlemiş gibiydi. Ama bir yandan da, Senneth'ı hayranlıkla süzmekten kendini alamıyordu.

Senneth gülümseyerek ateşe bir dal daha attı. "Çünkü şu hayatta en çok beni korkularımın yönetmesinden korkuyorum. Bedelini ağır ödesem de fark etmez. Korkuya yenik düşmeyeceğim."

Genç adam o gece uyumak için döşegine uzandığında Senneth'ın sözleri hâlâ kulağında çınlıyordu.

Senneth sihriyle kamp ateşinin sıcaklığını bütün kampa yaymıştı. Ama sabah yola çıktıklarında onları karlı ve buzlu bir hava bekliyordu. Atların ayakları buz tutan yollarda kayıyordu. Tayse onları ısıtmak için hızlandı. Ama o gece kamp kurduklarında henüz dönüş yolunu yarılamamışlardı bile. Senneth kim bilir kaçınıcı kez bir şekil değiştiricinin yeteneklerine sahip olabilmeyi diledi. Böylece kalan yolu bir günde uçarak kat edebilirdi.

Ertesi gün de, hava soğuktu. Yine hızlı bir tempo tutturdular. Öğle yemeği molasından bir, iki saat sonra Senneth bir çığlıkla atının dizginlerine asıldı. Telaşla etrafına bakındı. Ama kimse bir şey duymamış gibiydi. Kafilenin en önünde at süren, Tayse arkasına bile bakmamıştı.

Senneth kalp çarpıntıları arasında atını yavaşlattı ve gözlerini kapayıp zihnini açtı. Bu kez çığlığı daha net duydu. Cammon ona sesleniyordu.

Senneth! Sana ihtiyacım var!

21. BÖLÜM

Justin'in *raelynxfaciassı* adını taktığı olaydan sonraki iki gün sakin geçti. Cammon, Amalie'yle uzun saatler geçiriyordu. Ama bir dakika bile yalnız kalmıyorlardı. Cammon onunla kazara ya da bilerek sessizce iletişim kurmamaya özellikle dikkat ediyordu.

Gelgelelim güç dengeleri değişmişti. O da, Valri de bunun farkındaydı. Amalie kendinden daha emindi. Kraliçenin onu yönetmeye çalışmasına eskisi gibi uysalca boyun eğmiyordu. Değişimin tam olarak nereden kaynaklandığını anlamak da güçtü. İki gün içinde başka bir isyankârlığa kalkışmamıştı zira. Valri'ye karşı da en ufak bir saygısızlık etmemişti. Ama bakışlarında tuhaf bir ifade vardı. Yürürken çenesini havaya dikeyordu. Bir duvarın dibinde ne kadar yükseğe sıçrayabileceğini hesaplamaya çalışan bir kedi gibiydi.

Valri iki gün de onu dikkatle izlemişti ve yüzü her geçen saat biraz daha asılıyordu.

Cammon ikisi içinde endişelenmeye başlamıştı.

Derdini Justin'e açmaya çalıştı. Ama Justin omuz silkti. "Seni ilgilendirmez," dedi. "Vazifen belli. Kimsenin ölmemesi için buradasın. Etrafında olup bitenler seni bağlamaz."

"Ya Valri, Amalie'yi öldürmeye kalkışırsa?" diye sordu Cammon somurtarak. Justin sırtıtmakla yetindi.

"Öyleyse prensesi kraliçeden koru," dedi gezgin. "Gördün mü? Hâlâ bir görevin var. Ona odaklan."

Ellynor daha anlayışlıydı. "Valri'nin hiçbir zaman kolay bir hayatı olmadı zaten," dedi. Bir yandan da, Cammon'ın ensesini ovuyordu. Son günlerin gerginliği yüzünden başına berbat bir sancı saplanmıştı. Ellynor ona dokunur dokunmaz baş ağrısı geçmişti aslında. Ama elleri o kadar şifalıydı ki durmasını hiç istemiyordu. "Onun için endişelenmene gerek yok. Amalie de her genç kız gibi sınırlarını zorluyor." Cammon'ın ensesini ovmayı bırakıp saçlarını karıştırdı ve masada yanına oturdu.

"Amalie'nin işi Lirrensli genç kızlardan bile daha zor. Kızcağız belirli kuralların dışına bir kez bile çıkamıyor. Bence güçlerini denemeye başlaması olumlu bir gelişme."

Justin güldü. "Kendisi de asi de ondan böyle söylüyor."

Ellynor gülümsedi. "Amalie kraliçe olacak. Kendini tahtta bulmadan önce içgüdülerine güvenmeyi öğrenmeli."

"Ama içgüdüleri ona *raelynx*'i serbest bırakmasını söyledi!" dedi Cammon.

Justin başını iki yana salladı. "Ne gündü ama!"

"Bundan ne öğrendin?" diye sordu Ellynor, Cammon'a. "Birincisi, *raelynx*'i kontrol edebiliyor. Ve ikincisi, güvendiği birinin sözünü dinliyor. En azından buna sevinmelisin."

"Sonra söylemedi demeyin," diye homurdandı Justin. "O kedi bir gün serbest kalacak. Amalie ne Valri'nin sözünü dinleyecek ne de başka birinin."

"Belki," dedi Ellynor. "Ama yaptığının aptalca olup olmadığına o gün karar verin."

Sabah Amalie, Valri'nin itirazlarına aldırmadan Wen ve Janni'yle gezginlerin avlusunda talim yaptı.

"Bıçak kullanmayı öğrenmesi beni memnun ediyor," dedi Valri. "Ama neden içeride çalışmıyorlar? Burası hem soğuk hem de saray kadar güvenli değil." Cammon'la ikisi parmaklıkların ardından onları izliyordu.

Rüzgâr ya da kar olmamasına rağmen, hava gerçekten buz

gibiydi. Ama Valri'yle ikisi hareketsiz durdukları için üşüyordu. Talim alanındakilerin soğuğa aldırıldığını hiç sanmıyordu.

Sırttı. "Gezginlerin arasında diğer her yerde olduğundan daha güvende," dedi. "Halchon Gisseltess şu dakika ordusuyla içeri dalsa bile öyle."

Valri titredi. "Ağzından yel alsın!"

Cammon Amalie'nin Janni'nin hamlesinden kaçmak için yere yuvarlanışını izledi. Yüzü ve ödünç kıyafetleri çamur içinde kalmıştı. Bugünkü dövüş için gömleğinin üzerine dar bir yelek, altına deri bir pantolonla ayaklarına sağlam botlar giymişti. Kızıl-sarı saçlarını sımsıkı örmüştü. Eldivenlerini çıkarıp gezginlerin verdiği taktikleri dikkatle dinledi. Bir çaylağa göre fena bir iş çıkarmamıştı doğrusu. Janni'nin saldırılarının en azından birinden kurtulmayı başarmıştı.

"Belki siz de bıçak kullanmayı öğrenmelisiniz," dedi Cammon, Valri'ye.

Valri ona gücenmiş gibi baktı. "Teessüf ederim," dedi. "Sence ben bir adamın boğazını nasıl keseceğimi bilmiyor olabilir miyim?"

Cammon o kadar şaşırmıştı ki bir an ona bakakaldı. Sonra gülmeye başladı. "Bildiginizden eminim. Siz güçlü birisiniz ve güçlü bir halktan geliyorsunuz. Ellynor gibi, sizin de durmadan dövüşen erkek kardeşleriniz var mı? Diğer klanlarla savaşıyorlar mı? Tek bildiğim Litrens'de doğduğunuz ve oradan ayrıldığınız. Önceki hayatınızı hiç bilmiyorum."

Valri hülyalı bakışlarını yeniden talim sahasına dikmişti. Amalie bıçağını çekmiş, Janni'nin etrafında dönüyordu. "Ellynor hayatına dair ne anlattı bilmiyorum. Ama geçmişlerimiz benziyor. Gerçi ben Ellynor'dan daha asiydim. Yaşadığım hayattan bir türlü tatmin olamıyor ve durmadan kaçmak için plan yapıyordum. Kendimi *bahta-lo* ilan etmenin hayallerini kurtmaya çocuk yaşta başladım. Klanlardan uzakta ve özgür olmak istiyordum. Dolayısıyla bunu yaptığında kimse şaşırmadı."

“Ama burada Lirrens’dekinden daha sınırlı bir hayatınız var. Krala ve kızına bağlısınız. Kendinizi *bahta-lo* ilan edip Lireth Dağları’nı aştınız, ama özgür sayılmazsınız.”

Valri’nin yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Haklısın. Pella’yla buraya gelirken bunu tahmin ediyordum. Bir hapishaneyi diğerine yeğledim. En azından seçtiğim hapishanedeyim.”

Cammon başını iki yana salladı. “Yine de mantıklı gelmiyor. Lirren halkı Baryn’i kralları olarak bile görmüyor. Kızının hayatını neden önemsediniz? Yani,” diye ekledi çabucak, “şimdi onu seviyorsunuz tabii. Onu korumak için elinizden geleni yapıyorsunuz.”

Valri gözlerini avludan ayırmadan başını salladı. “Evet. Amalie’yi korumak için elimden geleni yapmaya hazırım. Ama dağları Pella’nın hatırına geçtim. O sırada, daha Amalie’yi tanı-mıyordum bile. Sana nasıl açıklasam bilmem ki... Pella benim için bir yabancıydı. Bana ya da tanıdığım hiç kimseye benze-miyordu. Tıpkı Amalie gibi altın saçlı ve güler yüzlüydü. Yine de bir şekilde onu tanıdım. Onu kız kardeşim yerine koydum. Lirrens’e sırf beni bulmak için gelmişti sanki.” Valri bir an ona baktı. Sonra yine başını çevirdi. “Yüce Anne her bir ruhu tanır. Bütün evlatlarının geceleri nerede uyuduğunu bilir. Pella’yı bana o getirdi. Tanrıça bana bu görevi verdi. Ben de kabul ettim.”

Ellynor’un da Lirren halkını gözeten gece tanrıçasıyla doğrudan ve özel bir bağı vardı. Dolayısıyla Cammon, Valri’nin tanrı-çanın buyruğunu yerine getirdiğine inanmasını anlayabiliyordu. “Buraya gelmek için bunca şeyden vazgeçtiğinize hiç pişman oldunuz mu? Yoksa içiniz rahat mı?”

Valri gülmeyi andıran boğuk bir ses çıkardı. “Her gün pişman oluyorum. Kardeşlerimi, kuzenlerimi ve herkesi tahminimden çok daha fazla özliyorum. Ama bir yandan da her gün şükrediyorum. Ben olmasaydım, Amalie büyük bir yalnızlığa sürüklenecekti. Kendimce onu koruduğuma inanıyorum. Ama ne yazık ki ben de bir yere kadar etkili olabiliyorum. Onu bütün tehlikelerden uzak tutmaya gücüm yetmiyor.” Tekrar Cammon’a baktı.

"Neyse ki tek dostu ben değilim. İhtiyaç duyduğunda yardımına koşacak başkaları da var."

Bu sözler Cammon'ı mutlu etti. Valri, prenesten uzak durmasını söylemişti. Ama görünüşe bakılırsa, ona yeniden güvenmeye başlamıştı. "Amalie kraliçe olduğunda ne yapacaksınız?" diye sordu içtenlikle. "Hepimiz bunun yıllar sonra olmasını umut ediyoruz. Ama dul kaldığınızda vatanınıza geri mi döneceksiniz? Yoksa Ghosenhall'da mı kalacaksınız?"

"Amalie bana ihtiyaç duyduğu sürece yanında olacağım. Ama sonrasında emin değilim. Belki geri dönerim. Ya da seyahat ederim. Gillengaria'yı hepten terk bile edebilirim. Kim bilir? Ama bir gün Lirrens'i yeniden görmek istiyorum. Orayı özleyorum. Sevdiklerimi..." Omzunu silkti.

Cammon bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki de sebebi, kraliçeden aldığı güçlü hislerdi. Normalde duygularını ustalıklı saklıyordu. Ama bugün bunu başaramamıştı. "Yeniden evlenebilirsiniz," dedi pat diye.

Valri ona baktı ve Cammon acısını hissetti. "Değer verdiğim biri beni isterse neden olmasın?"

Cammon nefesini tuttu. "Arkada bıraktığınız biri mi var?"

Valri bir an duraksadı. Sonra başını salladı. "İkimiz de gençtik. Amalie'nin yaşındaydım. Onu çok sevdim. Ondan ayrılırsam öleceğimi sanıyordum. Ama bir şekilde üstesinden geldim. O da geldi. Şimdi kralla evliyim."

"Hâlâ gençsiniz," dedi Cammon. "Krala bir şey olursa... Tabii asla olsun istemem. Ama olursa..."

"Sence beni hâlâ bekliyor mudur?"

"Ben olsam beklerdim."

Bu sözler bir an aralarındaki havada asılı kaldı. İkisi de şaşırılmıştı. Cammon, Valri'nin kısa bir süreliğine ona karşı yumuşadığını hissetti. O elmas gibi sertliğinin birazı kayboldu. "Ellynor henüz evlenmediğini söyledi," dedi usulca. "Ama adı mı ağzına almıyormuş."

"Lirrens'de herkes birbirini tanıyor mu?" diye sordu Cammon. "Hepinizin farklı klanlardan geldiğini biliyorum, ama..."

"Bahsettiğim kişi Ellynor'un kuzeni," diye açıkladı Valri. "Dostun Justin onunla tanışmıştır." Zoraki gülümsedi. "Görürsün ya? Sırlarım bir bir açığa çıkıyor."

Cammon ona güvendiği için ne kadar minnettar olduğunu kelimelerle ifade edemedi. Bunun yerine gülümsedi. "Eminim, hâlâ birkaç tane vardır," dedi.

Valri hüüzünle gülümsedi. "Maalesef haklısın."

Valri'nin sonuncu ve en korkunç sırrı o öğleden sonra ortaya çıktı.

Amalie temizlenip üzerini değiştirmişti ve şimdi gül odasında gerçek bir prenses edasıyla oturuyordu. Üçü pencerenin önünde her zamanki koltuklarına yerleşmişti. Valri, Amalie'ye gelen mektupları okuyordu. Hepsî de genç lordlardan ya da babalarından olduğu için Cammon halinden pek memnun değildi açıkçası.

"Coravann'dan genç bir bey gelecek," dedi Valri. "Haftaya başkentte olmayı planlıyor." Birkaç sayfalık mektupla birlikte gelen altın kurdeleli kutuya göz attı. "Önden sana küçük bir hediye yollamış. Kabul edeceğini ve ziyaretine geldiğinde takacağını umuyor."

"Prenses Coravann'dan gelen bir konuğu kabul etmemiş miydi zaten?" diye sordu Cammon.

"Evet, marlordun oğlu," dedi Valri. "Ama diğer yüksek rütbeli soylular da prensesle tanışmak istiyor. Bir prensesin bir Ev'in vârisiyle evlenmesi her zaman en politik seçim olmayabilir. Daha düşük rütbeli bir lordun vaat edecek daha çok şeyi olabilir." Amalie'ye baktı. "Sanırım sana bir mücevher yolladı."

Amalie kurdeleyi çözüyordu. "Umarım zevksiz bir parça değildir. Öyle bir şeyse hatır için bile takamam."

"Muhtemelen lapis lazuliyle yapılmış bir takı," dedi Valri. "Coravann'ın lapisleri ünlü."

"Belki de altın bir kraliyet aslanıdır," diye tahmin yürüttü Amalie.

Ama ikisi de yanılıyordu. Amalie kutuyu açtığında siyah, ipek asrarın üzerinde parlayan bir aytaşı gördüler. Ağır, gümüş zinciri koruyucu bir yılan gibi etrafına dolanmıştı.

"Ah, nefis!" Amalie kolyeyi kutudan çıkardı. Zincirin ucunda sallanan aytaşı içinde barındırdığı fosforlu bir ışıkla ısıldıyordu sanki. Güneş ışığında ne parlıyor ne de matlaşıyordu. Cammon'ın teninde karıncalar dolaştı. Ona dokunursa yanacağını biliyordu.

"Boynuna taktığında tam da damganın üzerine gelecek," dedi Valri.

Eğer gerçek bir mistikse şimdi bunu anlamanın tam sırası, diye düşündü Cammon. Aytaşı tenine değdiği anda ışıltısı basacak.

Amalie her zaman taktığı, On İki Ev'in taşlarıyla süslü, altın telkâri kolyesini boynundan çıkardı. Hediye kolyeyi boynuna taktığında aytaşı gerçekten de göğüslerinin biraz üzerindeki kırmızı damgayı gizledi.

Amalie yerine Cammon bağırdı.

Dev bir el vücudunun üzerine kapanmıştı sanki. Etini acımasızca tırmalıyordu. Ya da kötücül bir ruh, zehirli öpücüğüyle ciğerlerindeki tüm havayı emiyordu. Zihni karardı, gözleri kör oldu ve tüm duyuları kapandı. Tek hissettiği acıydı. Boğulurcasına öksürerek yere yuvarlandı. Kulaklarındaki uğultunun ardından Amalie'nin sesini duydu. Ona sesleniyordu. Valri de *Çıkar şunu!* diye bağııyordu. Amalie'nin elini omzunda, Valri'nin avcunu yanağında hissetti.

Sonra birden dünya yeniden normale döndü. Acı geçti. Gözleri açıldı ve etrafındaki sesleri duymaya başladı.

Amalie'yle Valri yanında diz çökmüştü. Amalie'nin eli hâlâ omzundaydı. Kolyeyi kopararak çıkardığı için şimdi odanın bir köşesinde kırık duruyordu.

"Cammon!" diye yineledi korkulu gözlerle. "Ne oldu? İyi misin?"

Cammon ona baktığında dünya yeniden dönmeye başladı, çünkü demin olanlar yüzünden bildiği tüm kaideleri altüst eden, korkunç bir şüpheye kapılmıştı.

"Aytaşını taktığında," dedi çatalı bir sesle. "Taş tenine değdiğinde... gücümü çaldı. Büyümü çaldı ve hepsini sana aktardı."

Amalie elini indirdi ve hiçbir şey söylemedi. Cammon, Valri'yi suçlayan bakışlarla süzdü.

"Bunca zamandır sakladığın buydu," dedi. "O bir mistik."

"Amalie..."

Ama Cammon sözünü kesti. "Üstelik sıradan bir mistik de değil. Büyüleri çalabiliyor. Onu kollayan bir tanrıça varsa, bu yalnızca hırsız tanrıça olabilir. Güneşin ışığını çalan ay tanrıçası." Kolyeyi işaret etti. "Onun için aytaşı tenini yakmıyor. Ondan bir şey çalmıyor. Odadaki diğer mistikten alıyor."

"Aytaşlarının mistiklerin güçlerini çaldığına dair hiçbir şey duymadım," dedi Valri. "Sadece onları yaktıklarını biliyorum."

Cammon güçlkle ayağa kalktı. Kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Amalie'yle Valri de kalktı. Ama onun sarsak adımlar atmasını izlemekle yetindiler. "Aytaşlarının bizi neden yaktığını kimse bilmiyor bence," dedi. "Onlara daha önce de dokundum. Asla böyle hissetmedim." Amalie'ye sert bir bakış fırlattı. Ama Amalie ona bakmıyordu. Başını önüne eğmişti. "Belki de aytaşları söylendiği kadar güçlü değil," diye devam etti Cammon hırsla. "Bize sülük gibi yapışıp enerjimizle beslenmeye çalışıyorlar. Ama yanlarında onları kullanabilen biri olmadığında pek de bir zararları yok. Onları boyutlar arası kapılar gibi kullanıp sihirlerimizi emmeye çalışan birileri olmadığında."

Amalie bakışlarını yerden kaldırmadı. "Benim yapmaya çalıştığım bu değildi. Hayatımda ilk kez bir aytaşına el sürdüm. Ne olacağını bilmiyordum."

"Bence aytaşı takanların çoğu sıradan insanlar," dedi Cammon. "Mücevherlerini bize karşı kullanamıyorlar. Ama hırsız büyüleri olan biri..." Odada aşağı yukarı dolaşırken zınk diye durdu. "Coralinda Gisseltess," diye fısıldadı.

"Onun bir mistik olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Valri. "Bunu ilk kez işitiyorum."

"Öyle olmalı," dedi Cammon ve yine telaşlı adımlarla yürümeye başladı. *Senneth!* diye haykırdı içinden umutsuzca. "Bütün Gillengaria'ya aytaşları yollayan o. Taşlarla güçlerimizi emiyor. Onlarla besleniyor." Dalgınlıkla önündeki iskemleye çarptı. "Bu, Coralinda Gisseltess hakkında tüm bildiklerimizi değiştirir."

İkisi de cevap vermedi. Bir kez daha yalvarırcasına yardım istediği Senneth da öyle. Odanın ortasına kadar gelmişti. Hızla arkasını dönüp onlara baktı.

"Siz ikiniz!" dedi üzüntüyle. "Bu korkunç sırrı yıllardır biliyordunuz!" Kederinin yüzüne yansıdığını tahmin edebiliyordu. "Ama bana söylemediniz. Bize! Sizin güvenliğiniz için canlarınızı dişlerine takan bütün insanlara! Geçen yaz Gillengaria'daki bütün Ev'lere gittik. Prensesi korumak için bu bilgiye ihtiyacımız olabileceğini düşünmediniz mi?"

"Sen de bunun krallıktaki en korkunç sır olduğunu düşünemiyor musun?" diye bağırdı Valri. Amalie suçlu bir çocuk gibi, başı önünde dikiliyordu. Yanlara sarkıttığı ellerini yumruk yapmıştı. "Her gün bunu gizlemek için ne fedakârlıklar yaptığımı bilemezsin. İnan bana, öylesine tanıdığım biriyle paylaşabileceğim bir şey değildi. Ne bir mistikle ne de Kralın Gezginleri'yle! Kime yüzde yüz güvenebilirdim ki? Tahtın vârisi bir mistik! Sırf bu yüzden bile bir savaş çıkabilir. Bir de bana söylemediniz diye tantana yapıyorsun! Onunla ilk tanıştığın günden beri Amalie'nin sırrını öğreneceksin diye ödüm kopuyor. Ve şimdi her zamankinden de daha çok korkuyorum!"

Cammon sırtını dikleştirip sert bir ifade takınmaya çalıştı. Ama kalbi kırılmıştı. "Başka kim biliyor?" diye sordu ağırbaşlı bir tavırla.

"Kral dışında hiç kimse," dedi Valri.

"Ya dayısı?"

"Hayır," dedi Valri. Amalie de onu başını iki yana sallayarak onayladı.

“İnanayım mı bilmiyorum,” dedi Cammon. “Prenses çocukken onun evinde aylarca kaldığını söylemişti. Kral naibi mutlaka bir şeyler fark etmiştir.”

Amalie nihayet ona baktı. Üzgün ve çaresiz görünüyordu. “Hayır,” dedi. “Annemle anneannem hep yanımdaydı. Sihrimi kontrol altında tuttular. Kendi güçleri konusunda da her zaman ketum davrandılar. Dayım onların bile neler yapabileceklerinin farkında değildi.”

“Pella da mistikti, öyle mi?” Senneth varsayımlarında haklı çıkmıştı. Ama ikisi de işin bu boyutunu hiç düşünmemişti doğrusu.

Amalie umutsuzca omuz silkti. “Annem anneannem kadar güçlü değildi. Anneannem de güçlerini sihir olarak görmezdi. En azından, onlardan böyle söz etmiyordu. Annem Ghosenhall’a gelene dek bir mistik olduğunun farkında bile değildi bence. Sonra büyülerini ve insanların onlardan ne kadar nefret ettiğini anlamaya başladı.”

“Neler yapabiliyordu?” diye sordu Cammon.

“Küçük şeyler,” dedi Amalie. “Açıklaması güç. Çok hızlı öğrenebiliyordu. Senin hırsızlık dediğin türden yetenekleri vardı. En komiği, başkalarının aksanlarını taklit edebiliyordu. Biriyle beş dakika konuşması yeterliydi. Küçükken, onun Fortunatlı bir hizmetçi ya da Brassenthwaiteli bir lord gibi konuşmasına bayıldım.”

“Ya *sen* neler yapabiliyorsun?” diye sordu Cammon düşmanca bir sesle.

Amalie kocaman, kahverengi gözlerini bir kez daha ona dikti. Öylesine masum görünüyordu ki Cammon birden kendini sert ve zalim bir adam gibi hissetti. Ki asla öyle biri değildi. Yine de, kollarını göğsünde kavuşturup Amalie’nin cevabını bekledi.

“Bir prensesle bu ses tonuyla konuşamazsın,” dedi Valri.

Ama Amalie cevap verdi. “Ben bir alaycı kuşum. Sihirleri taklit edebiliyorum. *Raelynx*’i kontrol etmeyi Valri’den öğrendim. Senden kelimeler olmadan iletişim kurmayı öğrendim. Kirra ve

Donnal'la yeterince vakit geçirmediğim için şekil değiştirmekle henüz usta değilim. Ama bak..." Gözlerini uzakta bir noktaya dikti ve birden kızıl-sarı saçları mat bir kahverengiye dönüştü. Valri'nin hayretine bakılırsa, o da bu numarayı ilk kez görüyordu. "Ama ateşi çağıramıyorum," diye ekledi Amalie saçlarının kendi rengine dönmesine izin verdiğinde. "Belki Senneth benden çok daha güçlü olduğu için onu taklit etmeme bilmeden karşı koyuyor."

"Şu aytaşından kolyeyi taksaydın, belki de istediğin tüm büyüler çalabilirdin," dedi Cammon. Hâlâ sert bir sesle konuşuyordu. Ama bir yandan da etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Prensesin gerçekten de çok yönlü ve kullanışlı bir yeteneği vardı. Tayse'le Justin bunu etkili bir silaha dönüştürebilirdi. "Ya sıradan insanlar? Onların da yeteneklerini çalabiliyor musun?"

Amalie *çalmak* kelimesiyle bir kez daha irkildi. "Sanırım, evet. Janni'yle Wen kendimi korumayı bu kadar çabuk öğrenme şaşırdıklarını söyledi. Gerçi belki de bana iltifat ediyorlardı."

"Hayır, ben de gördüm," dedi Cammon. "Gösterdikleri taktikleri herkes o kadar kolay kapamazdı. Ama kim bilir? Belki de yetenekli savaşçıları kollayan bir savaş tanrısı vardır. Justin buna inanmaya başladığını söylüyor. Farkında olmadan taklit edebildiğin başka büyüler de olabilir."

Amalie belli belirsiz gülümsedi. "Janni'yle Wen'in büyüleri bir yanı yoktu. Ama Justin, Tayse ya da Tir için aynısını söyleyemem."

Cammon tekrar odada dolanmaya başladı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu her şeyi değiştiriyor."

Valri sert çıktı. "Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Başka kimse bilmek zorunda değil."

Cammon ona hayretle bakıp yürümeye devam etti.

"Ciddiyim," diye üsteledi kraliçe. "Kimse bilmemeli. Buna gezgin arkadaşların da dahil. Tabii Senneth da."

"Senneth'a ya da gezginlere güvenmiyorsanız, prensesi şehrin kapılarının dışına bırakın ve Ghosenhall'a gelen ilk Gisseltess as-

keri tarafından öldürülmesine göz yumun daha iyi. Bu sırrı son-
suza dek saklayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Olabilir.”

“Madem öyle, daha çok müttefike ihtiyacınız var,” dedi Cammon. “Çünkü Prenses Amalie tahta çıktığında sizin ona sunabileceğinizden daha sıkı korunmaya ihtiyaç duyacak. Kocası er geç durumu öğrenecek.”

Valri buna cevap veremedi.

“Size önerim daha dikkatli bir seçim yapmanız. Gece gündüz karısının etrafında dolanmanıza aldırış etmeyecek erkeğin ancak koca bir aptal olması gerekir zira. Çok merak ediyorum, Prenses Amalie bu şartlar altında Gillengaria tahtının yeni vârisini nasıl yapacak acaba?”

Cammon komik olmaya çalışmıyordu, ama Amalie dayanamayıp güldü. Valri bile belli belirsiz gülümsedi. “Kocası bir şekilde öğrenecek,” dedi. “Ona yapacak bir şey yok. Ama...”

Cammon sözünü kesti. “Senneth da öğrenmeli. Tabii Tayse de. Başka kime söyleyeceklerine onlar karar versin.”

“Bunu yapamazsın!”

“Asıl bu sırrı kendime saklayamam! Bana iki gömlek fazla gelir. Onunla ne yapacağımı bilemem. Ama iyi bildiğim bir şey varsa, o da Amalie’nin her zamankinden de daha fazla tehlikede olduğu. Bir de şunu biliyorum ki benim görevim prensesi korumak.” Bunu ona hatırlattığı için içinden Justin’e teşekkür etti. “Anlamıyor musunuz? Güvendiğimiz insanların desteğine muhtacız.”

“Cammon, bu bilgi yayılırsa Amalie’yi kimse koruyamaz,” dedi Valri sertçe. Ona doğru yürüdü. “Lütfen, çeneni tut.”

“Onlara söyleyebilirsin,” dedi Amalie usulca. İkisi de ona döndü. Yüzü solgun, ama kararlıydı. “Cammon haklı. Onlar benim koruyucularım. Beni neden koruduklarını bilmek hakları.”

“Amalie,” diye başladı Valri.

Ama prenses başını salladı. “Benim hakkımda öğrendikleri, başdüşmanımız, Coralinda Gisseltess’i de anlamalarına yardımcı

olur," dedi. "Valri sırrımı tabii ki elimizden geldiğince saklayacağız. Ama en yakınımızdakilerden değil."

Valri elini alına götürdü. Cammon birden onun aslında ne kadar genç olduğunu fark etti. Yıllardır bu yükü taşıyordu. Geçen yaz öylesine endişeli olmasına şaşmamak gerekti. Valri yolculuk sırasında onlara belli ettiğinden de daha huzursuz olmalıydı.

"Kolye ne olacak?" diye sordu Valri huysuzca. "Genç lord geldiğinde onu takmalısın. Ama Cammon buradan en az bir kilometre uzakta olmalı. Yoksa yine fenalaşır. Dizlerinin üzerine düşüp kusmaya başlamazsa iyi!"

Amalie'yle Cammon buna yüksek sesle güldü. Cammon'ın keyfi birdenbire yerine gelmişti. "Birkaç gün alıştırmaya yaparsak, belki kendimi sihrinizin etkisinden korumayı öğrenirim. Ya da onu uzak tutmayı. Ama bugün olmaz. Henüz buna hazır değilim." Birden aklına bir fikir geldi. "Ama sihrinizi daha iyi kontrol etmeyi öğrenmek isterseniz, arkadaşım Jerril..."

"Hayır!" dedi Valri sert bir dille. "Dostunun iyi ve ketum biri olduğundan şüphem yok. Ama yabancıların saraya girip çıkmasını istemiyorum. Ayrıca meşhur bir mistiğin prensese dets verdiği duyulursa söylentilerin önünü alamayız. Ortada sır filan kalmaz!"

Cammon bu kez ona hak verdi. "O halde bizimle yetinmek zorundasınız," dedi.

Amalie ona umutla gülümsedi. "Senin yardımınla pek güzel idare edeceğimden eminim."

22. BÖLÜM

Cammon günün geri kalanında ve gecenin çoğunda öğrendiklerini hazmetmeye çalıştı. Akşamki yemek davetinde aklı başka yerdeydi. Neyse ki kimse kralın canına kast etmedi. Cammon her zamanki gibi, yemekten sonra, Justin'le Ellynor'u görmeye gitmedi. Şokunu onlardan gizleyebileceğini sanmıyordu. Justin de kolay kolay geçirilebilecek biri değildi.

Amalie'nin sırrı başlı başına büyük bir olaydı. Ama Coralinda Gisseltess'le ilgili kısmı daha da şok ediciydi. Bir mistik olduğunun farkında mıydı? Onları yok etmeye çalışması dünyanın en canavarca ikiyüzlülüğü müydü? Yoksa gücünü büyülerle aynı kaynaktan aldığını anlamadan gerçekten de onların şeytanın işi olduğuna mı inanıyordu?

Prencesin sırrını açığa çıkarmadan Coralinda'ninkini ifşa etmenin bir yolu yoktu. Orası kesindi. Cammon mistiklere yapılan zulme ilk elden tanık olmuştu. Amalie'yi zorbaların önüne atma fikri kanını donduruyordu. Ama bu sırrı yakınları dışındakilerden gizlemekte başarılı olabilecek miydi? Pella'nın başardığını Amalie de başarabilecek miydi?

Ya da başarmalı mıydı?

Gillengaria tahtına bir mistik oturduğunda, halk büyü korkusunu yenebilecek miydi? Nefretlerini bir kenara bırakıp sıradışı hükümdarlarını bağırılarına basacaklar mıydı? Bu idealist ve

gerçekdışı bir düşünce tarzından mı ibaretti, yoksa krallığın tek umudu muydu?

Cammon gözlerini ovuşturdu. Böyle bir kararı asla tek başına vermezdi. *Canım tanrılar, ne olur Senneth'i çabucak eve döndürün.* Senneth bir iki günlük mesafedeydi ve hızlı hareket ediyordu. Cammon'ın ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Yemekten sonra doğruca odasının yolunu tutmuştu. Günün yorgunluğu üzerine çökünce kendini yatağına atmıştı. Ama bir türlü uyuyamamıştı işte. Gece yarısını geçiyordu. Ama Cammon odasında aşağı yukarı dolanarak bahçe duvarlarına kadar uzanan karanlığa bakıyordu. Biriyle konuşmalıydı.

Amalie'yle.

Bu fikir aklına düşer düşmez kararını verdi. Belli ki Amalie de onunla konuşmak istiyordu. Gecenin bir yarısı odasına gidemezdi. En güvenli buluşma yeri neresiydi? Cammon seçeneklerini değerlendirirken, Amalie'nin harekete geçtiğini hissetti. Koridorlarda süzülerek merdivenlerden aşağı indi. Günlerinin çoğunu geçirdiği çalışma odasına gitmiyordu.

Cammon gülümsedi. Amalie mutfığa yönelmişti. Bir prens bile gece yarısı acıkabilirdi. Ve bir hizmetkârın da tesadüfen orada olması büyük bir skandala neden olmazdı şüphesiz. Ocağın başında birer dilim ekmek kemirirken yakalanmalarını kimse dert etmezdi.

Cammon ceketini sırtına geçirip aşağı koştu.

Mutfığa ondan bir dakika önce varıp etrafı kolaçan etti. Kilerde saklanan biri var mı diye baktı. Sonra ateşi karıştırıp raftan iki tabak ve iki bardak aldı. Bir sürahiye su doldurup biraz ekmek ve peynir kesti. Amalie tam o sırada içeri süzüldü. Uzun, beyaz geceliğinin üzerine yine aynı renkte, işlemeli bir sabahlık giymişti. Kızıl-sarı saçları açıktı. Gözleri yaramazca parlıyordu. Cammon'ın yanındaki tabureye otururken, parmağını dudaklarına bastırdı. Cammon başını salladı. Kâhyanın odasına çekilmeden önce ana holü son kez dolaştığını hissetmişti.

Amalie'yle bir süre sessizce peynir ekmek yediler. "Gitti," dedi Cammon az sonra.

"Buluştuğumuza sevindim," dedi Amalie dürüstçe. "Yoksa bana hâlâ kızgın mı diye içim içimi yiyecekti."

Cammon bardaklarına su koydu. "Bana söylediğin ya da söylemediğin şeylere kızmak haddim değil. Aslında senden özür dilemek istiyorum. Kabalık ettim. Ama öğrendiklerimi bir türlü sindiremiyorum."

"Sahip olabileceğim en korkunç büyüye sahip olduğumu düşünüyorsun."

Cammon şaşırarak başını kaldırdı ve sönmeye yüz tutan ateşin gül rengi ışığında ona baktı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"İnkâr etme," dedi Amalie. "Beni bir nevi hırsız olarak görüyorsun. Başkalarının büyülerini çalıyorum."

Cammon ekmeğinden bir parça koparıp ağzına attı ve bunu bir süre düşündü. "Sen de böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu en sonunda.

Amalie gözlerini tabağına dikti. "Belki. Senneth'ın ya da Kirra'nın gücü gibi övünülecek bir şey olmadığı kesin. Ben hırsız olmak istemiyorum! İnsanların benden korkmasını istemiyorum! Zaten bir prenses olduğum için yalnızım. Bir de onlardan yeteneklerini çaldığımı anlarılarsa, yanımda asla rahat hissetmezler. Kimse bana yaklaşmak istemez!" Zor duyulan bir sesle ekledi. "Bilhassa mistikler."

Cammon bunun yerinde bir korku olduğunu düşündü. Yine de... "Bildiğim kadarıyla, mistikler büyülerini kendileri seçmiyor. Güçleri onlara bahşediliyor ve onları kabullenmekten başka çareleri kalmıyor. Dolayısıyla mistikler bunun senin seçtiğin değil, yalnızca onunla yaşamayı öğrenmeye çalıştığın bir sihir olduğunu anlayacaktır."

"Bence benden nefret edecekler," dedi Amalie usulca. Coralinda Gisseltess'ten ve Solgun Anne'den nefret ettikleri gibi. Ben yanlış bir tanrıçanın çocuğuyum."

Cammon ekmekten bir dilim daha kesti. "Bu konuyu Ellynor'la konuşabilirsin. Tabii sırrını paylaşmak konusunda kendini rahat hissettiğinde. Ellynor bir yıl Lumanen Manastırı'nda yaşadı ve diğer rahibe adaylarıyla birlikte Solgun Anne'ye ibadet etti. Doğrusunu istersen, ben onun Gümüş Leydi'yi hâlâ sevdiğini düşünüyorum. Sana, onun gözetiminde olduğuna sevineceğin hikâyeler anlatabilir."

Amalie ilk kez ona umutla baktı. "Öyle mi diyorsun? Şu anda Coralinda Gisseltess'le aynı tanrıçayı onurlandırma fikri o kadar uzak geliyor ki."

Cammon kendini doğru ifade edebilmek için duraksadı. "Kanındaki sihir yüzünden kendinden birazcık da olsa nefret ettiğin oldu mu hiç?"

Amalie başını salladı. "Evet! Büyümün gücünü fark ettiğimden beri. Bugün Coralinda'nın da aynı tür bir gücü olduğunu öğrenince daha da çok nefret ettim. Onun gibi bir şeytanla..."

"Bu senin de öyle biri olduğun anlamına gelmez," diye sözünü kesti Cammon. "Ama her şeyi daha da karmaşıktırdığını kabul etmek zorundayım."

Amalie bir an kara kara düşündü. "Sana söylemek istedim," dedi sonunda. "Valri sırrını öğrenmenden ölesiye korkuyordu, ama ben hep anlatmak istedim. Artık ağır gelmeye başlamıştı. Kalbinin derinliklerinde insanların seni hor görmesine neden olacak bir şey taşıdığını bilmek ne kadar ağır bir yük anlatamam. Bunu öğrendiklerinde senden uzaklaşacaklarını bilmek." Bir an Cammon'a baktı. "Sana ipucu vermek için aptalca şeyler yaptım."

"*Raelynx.*"

Amalie başını salladı. "Bilmek zorundaydım. Gerçeği öğrendiğinde bana nasıl davranacağını anlamak zorundaydım."

"Bugünkü tavrımı mazur görürsün umarım," dedi Cammon üzüntüyle. "Ama ne yapacağımı şaşırdım."

Amalie usulca güldü. "Yok canım. Sen yine olgunlukla karşıladın. Ben çekip gidersin diye düşünüyordum."

Zavalıcık, nasıl da yalnız bir hayat sürüyordu. Bir arkadaşlığın neleri kaldırıp kaldıramayacağını bile bilmiyordu. Cammon hiç düşünmeden uzanıp elini bileğine koydu. "Amalie," dedi. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey sana sırt çevirmeme neden olamaz."

Amalie bileğini büküp onun elini tuttu. Yüzüne bakmadan konuştu. "Keşke. Ama insanların arkadaşlarıyla araları açılabilir. Ben bunu hiç yaşamadım, çünkü hiç arkadaşım olmadı. Etraftan gördüğüm kadarıyla söylüyorum. Belki bir gün seni kendimden soğutacak bir şey yaparım ve çekip gidersin."

Cammon güldü. "Bence tersi daha mümkün. Benden sıkılıp saraydan kovabilirsin."

"Asla."

"Ya da kocan kovar. Bütün gün sarayda dolanıp onu her gördüğümde surat asmama sinir olur."

Amalie gülümsedi ve ona yan yan baktı. "Neden surat asacaksın ki?"

"Tabii ki onu kışkırdığım için! Çünkü seninle evli olacak!" Bunu gülerek söylemesine rağmen, içine bir keder çörekledi. Haftalardır düşündüğü bir şeyi ilk kez yüksek sesle dile getiriyordu.

Amalie omzunu silkip elini daha sıkı tuttu. "Belki hemen evlenmem."

Cammon'ın yüreği hop etti. Ama bunu itiraf etmek yerine, görev bilinciyle konuştu. "Buna mecbursun. Herkes bir an önce evlenip çoluğa çocuğa karışmanı bekliyor."

Amalie sırtını dikleştirip saçlarını arkaya attı. Her zamanki oyunbazlığı kısmen geri dönmüştü. "Belki benim istediğim bu değildir. Herkesin söylediğini yapmak zorunda mıyım?"

"Genellikle yapmıyorsun zaten," dedi Cammon.

"O zaman hep burada mı kalacaksın?"

Cammon oturduğu taburede onun elini bırakmadan beceriksizce eğildi. "Siz istediğiniz sürece hizmetinizdeyim, majesteleri."

Amalie nihayet gözlerini ona dikti. "Ciddiyim, Cammon," dedi. "Evlenmediğim sürece yanımda kalacak mısın?"

Cammon buna hemen cevap vermedi. Birbirlerine baktılar. Hâlâ el eleydiler. Gölgelelerin oynadığı, sıcak mutfak sır paylaşmak için uygun bir yerdi. "Amalie, sen istediğin sürece yanımda kalacağım," dedi usulca. "Ama benimle arkadaşlığının seni kendine uygun bir eş seçmenden alıkoymasına izin verme. Valri'yle Senneth bunu anlarsa beni anında Ghosenhall'dan kovar."

Amalie koyu renkli gözlerini kocaman açtı. "Sebebin sen olduğunu söylemem ki. Hemen evlenmek istemiyorum derim."

Cammon gülümsedi. "Bunun yeterli olacağını sanmam."

"Ama ben hemen evlenmek istemiyorum," diye fısıldadı Amalie.

Israrla Cammon'a bakuyordu. Yüzünde yarı yalvaran, yarı korku dolu bir ifade vardı. Cammon'ın ona duymak istediğini söylemeyeceğinden korkuyordu. Ama Cammon bir okuyucuydu ve Amalie bütün koruma kalkanlarını indirmişti. Cammon onun karmaşık duygularını hissedebiliyordu. Umutlarını, özlemlerini, huzursuzluğunu, merakını, sevgisini ve tutkularını. Şu anda elini bırakıp oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Amalie daha çok gençti. Çok değerliydi. Ve ondan bile daha tecrübesizdi. Çekip gitmesi gereken biri varsa o da Cammon'dı.

Eğilip Amalie'yi öptü.

Daha o anda, kendininkiler kadar onun duygularının seline de kapıldı. Bir anda tüm varlığı altın bir kılıfla sarmalandı sanki. Her nefesinde içine çektiği hava sim tozu gibi parlamaya başladı. Aldığı zevk ve duyduğu heyecan onunkiyile çoğaldı. İkisi de birbirlerinin tepkilerini tecrübe etmeye başladı. Amalie, Cammon'ın onu öpmesinden hoşlanmıştı. Cammon'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Dolayısıyla devam etti. Serbest eliyle Amalie'yi kendine biraz daha çekti. Oturdıkları rabureler elverdiği kadar. Aralarındaki hava giderek altın sarısına boyandı. Cammon'ın bedeni bu pırıltılı pusla kuşatıldı. Tam da Amalie'nin saçlarının

rengindeydi. Yüzüne ateş bastı ve vücudu zevkle ürperdi. Belki bunlar Amalie'nin hisleriydi. Ya da ikisinin birden.

Murrie'yle öpüşmenin şu anda yaşadıklarıyla ilgisi yoktu.

Murrie'yle öpüşmeye başlamışlar ve sonra...

Cammon şokla geri çekildi. Altın pus anında buharlaştı. Amalie'nin sıcaklık duyguları da öyle. Yeniden korkmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Cammon onun elini bırakmamıştı. Aslında bırakmalıydı, ama Amalie öylesine perişan görünüyordu ki, "Sen değil, ben yanlış yapıyorum," dedi. "Kuytu köşelerde prensesle öpüşmem. Ve böyle şeyler düşünmem. Amalie, özür dilerim!"

Amalie'nin yüzü asıldı. "Seninle öpüşmeyi ben istedim." Ona yan yan baktı. "Çok da hoşuma gitti."

Cammon boğuk bir ses çıkardı. "Benim de gitti. Ama Parlak Anne'nin yanan gözü adına! Bu resmen vatan hainliği!"

"Babam annemle evlenmeden önce bir sürü kızla öpüşmüştür."

"Aynı şey değil. Serramarlarla istediğin kadar öpüşebilirsin. Kimsenin buna itiraz edeceğini sanmam."

"Toland Storian beni öptü," dedi Amalie onu kıskırtmak istercesine.

Cammon öfkesini belli etmemeye çalıştı. "Tahmin ettim. Keşke suratının ortasına bir tane patlatabilseydim."

"Ama beni öpmesi hoşuma gitmedi."

Bunu son derece olağan bir tavırla söylemişti. Cammon elini alnına götürüp gülmemeye çalıştı. "Anlamıyorsun," dedi. "Ben kendimden beklenenleri yapmak konusunda pek başarılı sayılmam." Etrafını gösterdi. Ama aslında tüm ülkeyi kastediyordu. "Soyluymuş, halk tabakasıymış, öyle ayrımlar bilmem. Lordlarla sıradan insanların ne farkı var anlamam. Dolayısıyla bir yanım bir prensesi neden öpemeyeceğimi anlayamıyor." Amalie'ye baktı. "Ama bir yanım da bunu gayet güzel anlıyor."

Amalie en mağrur tavrını takınıp omzuna dokundu. "Prensesin ne buyurursa onu yapmaya mecbursun."

Cammon onun elini bırakıp ayağa kalktı. "Bu bahaneyi kimse yutmaz."

Amalie de kalktı. Sabahlığını düzeltir gibi yapıp etrafına bakındı. Huzursuz olduğu belliydi. Cammon onu yine kollarına almak istedi. Bir gün birini doğru davranmaya teşvik edebileceği aklına gelmezdi doğrusu. Şimdiye kadar sorumsuzluğu yüzünden azalanan hep o olmuştu. Şimdi neden karakterine aykırı davranıyordu?

"Valri seninle yalnız kalmamamı işte tam da bu yüzden istiyor," dedi.

Amalie hafifçe omzunu silkti. "Bence asıl endişesi sihrimi keşfetmendi."

Cammon onu üzgün görmeye dayanamadı. "Amalie," dedi. Amalie ona bakmayınca elini çenesinin altına koyup yüzünü kendine çevirdi. "Amalie. Yanlış düşünüyorsun."

Prenses başını çekti. "Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Biliyorum."

Bunları yüksek sesle dile getirebileceğinden emin olmadığı için ona sessizce ulaştı. *Utaniyorsun. Seni aptal bulmamdan, senden hoşlanmamamdan korkuyorsun. Aklımdan geçenleri okuyamadığına üzülüyorsun. Yine de içinde senden hoşlandığıma dair bir umut var çünkü. Ve keşke bir prenses olmasaydım diyorsun. Ya da ben bir başkası olsaydım diye düşünüyorsun.*

"Hayır," dedi Amalie. Cammon'ın daha önceki sözleri yanaklarını hafifçe kızartmıştı. Ama son cümlesi konuşmasına neden oldu. "Senin sadece kendin olmanı istiyorum."

Cammon gülümsedi. *Belki de başka biri olmayı dileyen bendim. Bir prensese kur yapmaya hakkı olan biri.*

Amalie yine kızarak başını çevirdi. Ama deminki kadar mahzun görünmüyordu. "Seni duyabiliyorum. Ama kafanın içine kelimeler koyamıyorum."

Bu gecedен aklında başka neler kalır bilmiyorum. Ama iki şeyi çok iyi bilmelisin. Seni incitmeyi asla istemem. Ve kalbimi kıracağından eminim.

Amalie başını kaldırdı. "Neden? Yüksek sesle söyle."

Cammon gülümseyip omzunu silkti. Sonra yine gülümsedi. "Çünkü pek yakında bir serramarla evleneceksin."

Bu Amalie'yi mutlu etti. Cammon'ın onu kıskandığını bilmek tüm güvensizliklerini unutturdu. İtiraf ettiğinden bile daha çok hoşlandığı bir erkek tarafından öpülen, mutlu bir genç kıza dönüştü. Gülümseyip başını eğdi. Yine yanakları pembeleşti. Birden dönüp kapıya koştu. Cammon peşinden gitmedi. Amalie kapının çerçevesine tutunarak son kez ona baktı. Zihniyle ona ulaşırken içinden söylediği kelimeler kararsızlıkla titreşti.

Belki de yanılıyorsun.

Sonra kıkırdayarak karanlık koridorda gözden kayboldu.

Cammon orada uzun süre dikilerek neyi kastettiğini düşündü.

Amalie belki de evlenmeyeceğini mi söylemeye çalışıyordu? Yoksa kalbini kırmayacağını mı?

Cammon iki gün sonra, Senneth ve Tayse'le Ghosenhall'un biraz dışında buluştu. Ödünç bir atla küçük kafileyi karşılamaya gitmişti. Senneth'in çaylak askerlerden ne kadar bunaldığını hissedince kıs kıs güldü. Tayse daha sabırlıydı, ama Cammon yolculuğun ikisi için de kolay geçmediğini tahmin ediyordu. Yol arkadaşları heyecanlıydı. Bütün mistikler gibi, hayatlarındaki değişim onların da hoşuna gitmişti. Karşılarında serili kent vaatleriyle doluydu. Hepsi de bir an önce şehir kapılarından içeri girmek istiyordu.

Cammon herkesi selamladıktan sonra atını Senneth'inkine yaklaştırdı. "Yolculuk iyi geçti, ha?" dedi alayla.

Senneth ona ters ters baktı ve cevap vermedi. "Bazı ufak tefek sorunlarla karşılaştık," dedi Tayse.

Cammon sırttı. Sırf orada olmaları bile merkezini yeniden bulmasına neden olmuştu. Özellikle iki gündür hissettiği ruhsal kargaşa durulmuştu. "Beni yeni dostlarınızla tanıştırsanıza."

Senneth tek kaşını kaldırdı. Belli ki onu yana yıkıla Ghosenhall'a çağırdıktan sonra neden havadan sudan konuşmaya çalıştığını merak ediyordu. "O kadar vaktin var mı?" diye sordu imalı bir sesle.

Cammon başını salladı. "Tabii. Ama sonra sana önemli bir haber vereceğim."

"Ben insanları Jerril'in evine götüreyim," dedi Tayse.

"İyi olur." Senneth eyerinde dönüp mistikleri tanıtmaya başladı. "Bu, Baxter. Kendisi bir şekil değiştirici."

Cammon'ın herkesle tanışması on beş dakika sürdü. Mistiklerden üçünün özellikle çok güçlü olduğunu hissetmişti. İsimlerini hemen ezberledi. Diğerlerinin de işe yarar yetenekleri vardı. Ama hiçbiri o üçü gibi değildi.

"Cammon bir okuyucu," dedi Senneth. "O etraftayken sadece güzel şeyler düşünün."

Cammon sırttı. "Kendisi bunu pek başaramaz ama neyse."

Tayse sağ elini havaya kaldırıp ilerlemelerini işaret etti. Neredeyse şehir kapılarına varmışlardı. Etraf giderek kalabalıklaşıyordu. "Benimle gelin. Sizi kalacağınız eve götüreceğim."

Cammon'la Senneth atlarını yavaşlattı. "Aralarında gerçek cevherler var," dedi Cammon. "Şu kızıl saçlı kız cidden güçlü."

"Sahî mi? Yolda dut yemiş bülbül gibiydi. Neredeyse onu yarımıza aldığımıza pişman olacaktım."

"İyi ki almışsınız."

"Eee, burada neler oluyor anlat bakalım. Beni neden çağırdın?"

Cammon nereden başlayacağını bilmiyordu. Son günlerde olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki. "Haklıymışız," dedi. "Amalie bir mistik. Annesi de öyleymiş."

Senneth derin bir nefes aldı. "Nasıl öğrendin? Kendisi mi söyledi?"

"Dur, daha bitmedi. En kötü kısmı yeni başlıyor."

"Lafı dolandırma da anlat."

"Haftaya Coravann'dan genç bir lord ziyaretine geliyor. Ön-

den bir hediye yolladı. Aytaşından bir kolye. Amalie onu boynuna taktı ve...”

“Taş onu yaktı mı? Parlak Anne beni kör etsin! Bir sürü insan aytaşı takıyor. Ya onlardan biriyle tokalaşması gerekirse?”

“O yanmadı,” dedi Cammon usulca “Ben yandım.”

Senneth atını durdurdu. “Nasıl yani?”

“Kırra’nın her yere yanında götürdüğü şu küçük, aslanlı süs var ya? Onu elime alıp gücümün birazını Kırra’ya aktarabildiğimi hatırlıyorsun değil mi?”

Senneth şaşırmıştı. “Evet, ama...”

“Galiba aytaşı da onun gibi güç aktarabiliyor. Daha doğrusu, gücü çalabiliyor. Onu bir mistikten alıp tılsımı takan kişiye geçiriyor.”

Senneth kaşlarını çatı. “Ama bu doğru olamaz. Aytaşı takan bir sürü insanla beraber bulundum. Hiçbiri gücümü emmedi.”

“Sen farklısın. Aytaşı takabiliyorsun. Ama o insanların senin gücünü çalamamasının asıl sebebi mistik olmamalarıydı bence.”

“Bu daha da mantıksız! Kırra’yla Donnal bırak onu kullanmayı, aytaşına dokunamıyor bile.”

Sonra bir an duraksayıp ona baktı. Cammon başını salladı. “Anlattıklarım sadece belirli bir tür mistik için geçerli. Solgun Anne’nin gerçek kızları için.”

“Coralinda Gisseltess,” diye fısıldadı Senneth.

“Amalie de tıpkı onun gibi. Bir mistik olarak gücü hırsızlık.”

“Bütün unutulmuş tanrılar adına!” Senneth ve başka bir şey söylemeden atını topukladı. Cammon da ona yetişti. “Coralinda bir mistik olduğunu biliyor mu?” diye sordu Senneth. “Mistiklere duyduğu nefret koca bir ikiye bölünmüş mü?”

“Bunu bize yalnızca kendisi söyleyebilir. Ama ben hâlâ fanatikliğinde samimi olduğunu düşünüyorum. Hatırlıyor musun? Coravann’da onunla karşılaşmıştım. İnanılmayacak kadar güçlü. Dolayısıyla kendini gizliyor olabilir. Ama ondan nefretten başka bir his alamadım. Yaptıklarının doğruluğuna inancı tam.”

"Ama sihrini de hissetmedin. Anlaşılan onu doğru okuyamamışsın."

Cammon ona gücenmiş gibi baktı. "Bu tür büyüleri okumak kolay değil."

"Bir dakika," dedi Senneth. "Biz Coravann'dayken, Coralinda bir ara koluna girmişti. Her tarafından aytaşları sarkıyordu. Neden o zaman rahatsız olmadın? Seni neden yakmadılar?"

Cammon başını iki yana salladı. "Bilmem ki. Coralinda Kirra'ya dokunduğunda, Kirra'nın canı çok yanmıştı." Omzunu silkti. "Belki hırstız mistikler bir takım insanlar üzerinde daha etkilidir. Ya da belki Amalie, Coralinda'dan daha güçlü ve gücü uzaktan bile kendine çekebiliyor." *Belki ben Amalie'yle daha uyumluyum ve ruhumun ceplerini karıştırmak onun için daha kolay.*

"Bunun anlamını düşünmek bile istemiyorum!" diye homurdandı Senneth. "Zaten işler yeterince karışıktı!"

Cammon sırttı. "Hepsi bu da değil."

Senneth şüpheyle gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Düşünüyorum da... Aytaşları diğer mistiklerin güçlerini Coralinda'ya aktarıyorsa, neden onların ölmesini istiyor? Güç kaynağını kendi elleriyle yok etmeye çalışıyor."

"Ama eğer bir mistik olduğunun farkında değilse, kendine ne yaptığının da farkına varamaz ki."

"Belki."

"Ama senin başka bir teorin var."

"Coralinda bizden ölesiye nefret ediyor. Bizden nefret etmeye hakkı olduğunu düşünüyor. Bir mistik öldüğünde, yoğun bir tatmin hissediyor. Bu şekilde yaptıklarının onaylandığını düşünüyor ve..."

Senneth'in yüzü dehşetle çarpılınca devamını getirmedi. "Ölümünden beslendiğini mi düşünüyorsun? Gücünü artıran bu mu?"

"Bence gayet mümkün. İşkenceden de besleniyor olabilir."

"Parlak Anne beni yaksın," dedi Senneth. "Bu kadın midemi bulandırıyor. Amalie'de de böyle bir güç olduğunu mu söylüyorsun? Ne korkunç!"

"Deme öyle!" diye bağırdı Cammon.

Senneth şaşırdı. "Onun yanında söylemem elbette, ama..."

"Amalie de böyle düşünüp kahroluyor. Ama aynı şey değil! Büyüler kişinin iradesiyle şekillenir. Jerril bana böyle öğretti. Sana da söylemiştir. Coralinda gücünü kötüye kullanmayı seçti. Ama ben Amalie'nin bunu güzel ve işe yarar bir güce dönüştüreceğini düşünüyorum. Tabii diğer mistikler ona anlayışla yaklaşıp onu kötülüğe itmezse!"

Senneth'in gözleri irileşti. "Amalie'nin kötü biri olabileceğine inanmıyorum tabii ki. Ama krallığın vârisinin Solgun Annenin Kızlarından biri olduğunu bilmek... Doğrusu, insan bir an duraksıyor. Hatta ne duraksaması? Resmen ödüm kopuyor!"

"Solgun Anne de şeytan değil," dedi Cammon.

"Mistiklerin yanarak ölmesinden zevk alıyor!"

Cammon başını iki yana salladı. "Hayır, Coralinda alıyor. Tanrıça değil."

"Bunu bilemezsin. Güçlü bir okuyucu olabilirsin, fakat tanrıların aklını okuyamazsın."

"Ellynor'a sor. O Gümüş Leydi'yi hepimizden iyi biliyor. Ama soramazsın tabii. Valri, Amalie'yi kimseye söylememem için yemin ettirdi."

"Sözünü tutmadığına sevindim!"

"Ona senden sır saklayamayacağımı söyledim. Senin de Tayse'c söyleyeceğini söyledim. Ama şimdilik başka kimse bilmemeli."

Senneth iç çekti. "Yolculuğun sonuna gelince işin zor kısmını atlatacağımızı sanıyordum. Meğer burada beni neler bekliyormuş! Gerçi benim de verecek pek güzel haberlerim yok."

"Bir terslik olduğunu hissettim," dedi Cammon.

"Carrebos'ta yaşlı bir mistikle tanıştık. Sağlığı elvermeyeceği için bizimle gelemedi. Ama görünüşe bakılırsa su üzerinde belirli

bir dereceye kadar kontrolü var. Okyanus ona Fortunalt kıyılarında bir donanmanın toplandığını söylemiş. Yabancı askerlerle dolu savaş gemileri.”

Cammon o kadar telaşlandı ki başına şiddetli bir sancı saplandı. Midesine kramplar girmeye başladı. “Tahta savaş açacaklar.”

“Görünüşe bakılırsa, evet. Güneyli asi Ev’ler onları Baryn’i tahttan indirmek için buraya getirmiş.”

“Öylece neden doğruca Ghosenhall’a saldırmadılar?”

“Tayse baharı beklediklerini söylüyor. Belki bir ayımız kaldı. Ya da daha az. Hava yumuşadığında harekete geçecekler.”

Cammon boğazındaki düğümle güçlkle yutkundu. “Senneth, ne yapacağız?”

Senneth’in yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Savaş hazırlıklarına başlayacağız.”

23. BÖLÜM

Şehrin çehresi bir gecede değişti. Eğitimleri için Ghosenhall dışındaki kırsal kesimlere yollanan askerler geri çağrıldı. Kış aylarını Merrenstow ve Storian'da geçiren destek birliklerine derhal yola çıkmaları için haber yollandı. Şehrin dışında konaklamaları için alelacele kışlalar inşa edildi. Dükkânlarla tavernaların çalışma saatleri düzenlendi. Halktan akşamları belirli bir saatte evlerine çekilmeleri istendi. Gece bekçilerinin sayısı üç katına çıkarıldı.

“Danalustrous’a gidemem,” dedi Senneth krala. “Kardeşim bensiz evlenmek zorunda. Sonuçta ben de onsuz evlendim.”

“Git,” dedi Baryn. Her an evinde saldırıya uğrayabilecek bir adama göre oldukça sakın görünüyordu. “Geleneklerimiz ve medeniyetimiz saldırı altındayken, onlara daha çok tutunmamız gerekir.”

“Kralım, Tayse’i burada kalmaya ikna edebilir miyim bilmiyorum. Başlıca vazifesinin sizi korumak olduğunu biliyor, ama...”

“Ona seni korumasını ben emrettim ve Tayse bunu pek güzel başarıyor,” dedi kral gülerek. “Bu krallığı savunmak için sana ihtiyacım var. Dolayısıyla Tayse’in seni kollaması gerekiyor. Bu konuda onunla hemfikirim.”

“Sizi bırakıp gitmek içime sinmiyor.”

"Kırk dokuz gezginim benimle olacak. Ayrıca birkaç bin asker ve güvenliğim için topladığınız mistikler."

Senneth sıkıntıyla homurdandı. "Ah, onları hiç sormayın! İki şekil değiştirici ne kadar yetenekli olduklarını kanıtladı. Bütün gün sarayın bahçesinde geziniyorlar. Ama diğerlerinden emin değilim doğrusu. Jerril'la Arcel başka bir ev tutup bir çeşit yatakhane'ye dönüştürdüler. Jerril halinden memnun. Ama bir mistiği eğitmeye çalışmak bir *raelyn*'i eğitmeye çalışmaktan farklıdır. Ne söylerseniz söyleyin, yine bildiğini okur. Evcilleştirdiğini sanırsınız, ama hâlâ tehlikelidir."

"Burada olmaları hoşuma gidiyor. Amalie hepsiyle tanıştığını söyledi. Biliyorsun, son günlerde büyülerle epey ilgili."

Gözlüğünün üzerinden ona baktı. Senneth zoraki gülümsedi. "Amalie'nin sırtını öğrendiğini biliyorsunuz."

"Şok olduğundan eminim."

"Evet."

Baryn eline bir tüy kalem alıp tüylerini sol elinin üzerine sürttü. "Pella'nın sihri bulunmaz bir nimetti," dedi usulca. "Her durumu analiz etmesine, her gruba girmesine ve herkesi yatıştırmasına imkân sağlıyordu. Gerekğinde istediği süre boyunca bambaşka birine dönüşebiliyordu. Bu onu popüler biri yapıyordu. Herkes ona bayılıyordu."

"Yanılmıyorsam, Amalie'ninki daha sıradışı bir yetenek. Ama sınırlarını o bile bilmediği için idare etmesi biraz zor olacak."

"Neredeyse bütün hayatını gizlenerek geçirdi," dedi kral. "Tabii benim isteğimle. Ve bu böyle devam edecek. Dünyaya kızımın bir mistik olduğunu açıklamak için doğru bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Haklısınız. Ama müsaade edin, bunu birkaç kişiyle daha konuşayım. Geçen yaz, Amalie'nin canını emanet edecek kadar güvendiğiniz insanlarla."

"Tayse'e gezginleri bilgilendirebileceğini söyleyeceğim. Sanırım bu haberi Kirra'yla da paylaşmak istiyorsun?"

“Bir de Donnal ve Ellynor’la.”

Kral onu üzgün bakışlarla süzdü. “Bu kadar küçük bir grubun bile bu sırrı saklamayı başarabileceğinden emin misin?”

“Mistikler kimseye söylemez. Diğer gezginlerin sadakatine ancak siz karar verebilirsiniz. Ama Tayse’le Justin’den yana endişeniz olmasın.”

Baryn iç çekti. “Büyülü kan taşıdığım iddia edildiği anda gezginlerin ellisi de beni canları pahasına korur. Onlar bana sonuna kadar bağlı. Sadakatlerini kendi canlarından bile daha çok önemsiyorlar. Ama Amalie’ye o kadar bağlı değiller. Yeminlerini ona etmediler. Onu benim kızım olduğu ve tahtı temsil ettiği için savunurlar. Ama bir mistik olduğunu öğrendiklerinde benim ölümümünden sonra ona bağlı kalırlar mı bilemem.”

“Hepimiz daha uzun yıllar sağlıkla krallığın başında olacağınızı umut ediyoruz.”

Baryn’in yüzüne yorgun bir ifade çöktü. “Tanrılara dua ediyorum. Hiç olmazsa şu savaştan sağ çıkayım. En azından, Amalie’ye parçalanmamış bir krallık bırakayım.”

“Bu dönemde Ghosenhall’da kalmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben de Danan Hall’a gideceksin diyorum. Kardeşinin düğününe katılacaksın, Senneth. Bu bir emirdir.”

Senneth’la Tayse, Carreboş’tan döndükten beş gün sonra kendilerini yeniden yollarda buldu. Ama bu seferki farklı bir yolculuktu. İkisi yalnız oldukları için daha hızlı hareket edebiliyorlardı. Birbirlerinin temposuna çoktan alışmışlardı. Nereye kamp kuracakları ya da ateşi kimin yakacağı konusunda asla tartışmıyorlardı. Tayse her zaman kendilerini kolay savunabilecekleri bir bölge seçiyor ve Senneth üst üste yığıldıkları çalı çırpıyı bir bakışta tutuşturuyordu. Gerektiğinde gözleriyle ya da el kol işaretleriyle konuşabiliyorlardı. Başka yolculara rastladıklarında onlarla yarenlik edip etmemek konusunda sessiz bir anlaşmaya varmaları kolay oluyordu.

İkisi de uzun süre konuşmadan durabiliyordu. Senneth düşüncelere dalıyor, Tayse de geçtikleri bölgeleri dikkatle izliyordu. Aslında yol boyunca tek kelime etmeyebilirlerdi. Ama hemen her iki kilometrede bir konuşuyorlardı.

Tayse erkek kardeşlerini yeniden göreceği için ne hissettiğini merak ediyordu. *O ilk huzursuzluğumu geçen yaz attım. Ama heyecandan yerimde duramıyorum gibi de bir durum yok. Öte yandan, Will'i göreceğime seviniyorum tabii.* Senneth gezginlerin Amalie'nin sırrını nasıl karşıladığını sordu. *Fazla yorum yapmadılar. Bazıları hiç umursamadı. Bazılarının hâlâ kafası karışık. Ama şu noktada hiçbirisi bu yüzden kralı terk etmez.* Tayse, Jerri'l'in Carrebo'stan getirdikleri mistiklerle nasıl bir ilerleme kaydettiğini merak ediyordu. Senneth da savaş Ghosenhall'un kapısına dayandığında kraliyet birliklerine kral naibinin mi komuta edeceğini öğrenmek istedi.

Ellynor'dan da konuştular. "Ghosenhall'da olmaktan memnun bence," dedi Tayse. "Ama hâlâ temkinli. Bütün bunların bir rüya çıkmasından korkuyor gibi bir hali var. Sanki her an gölgelerin arasından bir canavarın fırlayacağından endişe ediyor. Yoksa yeni hayatında çok mutlu."

Valri'den de bahsettiler. "Ben de hayatım boyunca bir sürü sır sakladım," dedi Senneth. "Ama bu kadarını kaldırabilir miydim bilmiyorum. Düşündükçe ona saygım artıyor. Ama bir yandan da ondan korkuyorum. Bu nasıl bir irade gücüdür, arkadaş! Öylesi bir kararlılık bana hep biraz tehlikeli gelir."

Konu Amalie'ye geldi. "Savaş çıktığında omuzlarına yüklenecek sorumlulukları taşımak için henüz çok genç ve toy," dedi Tayse. "Ama prensesin güçlü bir yanı var. Baryn ölürse ona sadakat yemini edecek ilk gezgin ben olacağım."

Cammon'ı da unutmadılar. "Biz yokken Cammon'a bir şeyler olmuş," dedi Senneth. "Artık her neyse!"

Sınırdaki sorguya çekildiler ve Danalustrous topraklarına gindiler. Hall'a yarım günlük mesafedeydiler. *Düğün yarın,* diye düşündü Senneth. *Her türlü yetiştiriz.*

Tayse ona soru sorarcasına baktı. "Cammon'ın fiziksel bir yara aldığı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Daha çok bir gönül meselesi."

"Prensesin sırrıyla mı ilgili?" diye sordu Tayse biraz da alayla. Senneth gülümsedi. "Dahası var."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Günlerdir benden kaçıyor. Bana büyük haberi verdikten sonra sırta kadem bastı. Cammon'ı bilirsin. Hep ayak altında gezinir. Hele de bir süre ayrı kalmışsak. İki haftadır yoktuk ve birkaç güne yola çıkacağımızı biliyordu. Buna rağmen onu bir iki kere ancak birkaç dakikalığına görebildim."

Tayse şöyle bir düşündü. "Hiç farkında değildim, ama haklısın."

"Justin, Cammon'ı onu da boşladığını söyledi. Daha önce etrafında pervane oluyordu."

"Sizden bir şey sakladığını mı düşünüyorsun? Belki bir kaba-hat işledi ve öğrenmenizden çekiniyor."

"Bence Amalie'ye âşık oldu. Başka türlü elinden gelmiyor ve benim bilmemi istemiyor."

Tayse omzunu silkti. "Bir mistiğin kendini prensese adanması o kadar da kötü bir şey değil. Onu severse, ona bütün kalbiyle hizmet eder."

Senneth gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ben en çok Amalie'nin de ona âşık olmasından korkuyorum. Cammon da bunu biliyor."

Tayse gözlerini kıstı. "Amalie'nin gerçekten onun gibi birine kapılabileceğine inanıyor musun?"

"Bence Amalie de, Cammon da öylesine sıradışı hayatlar yaşadı ki bizim imkânsız gördüğümüz bir şey onlara olağan geliyor."

Tayse gülümsedi. "Erkeklerin çoğu ulaşılmaz buldukları kadınlara âşık olur."

Senneth güldü. Ama sonra birden ciddileşti. "Bir serramar-ayla bir gezginin aşkı yine kabul edilebilir. Amalie kraliçe ola-

cak, Tayse! Ve Cammon sadece isimsiz bir mistik. Senin erkek kardeşlerimin saygı duyabileceği bir unvanın vardı. Cammon'da o da yok."

Tayse hâlâ onun kadar endişeli görünmüyordu. Bu tavrı Senneth'i sinir ediyor, ama bir yandan da rahatlatıyordu. "Diye-
lim olanlar oldu ve Amalie onu yatağına aldı. Neden korkuyor-
sun? Cammon'dan gebe kalacağından mı?"

"Ulu tanrılar adına! Ben o kadarını hiç düşünmedim. Amalie'nin bir âşığı olduğu ortaya çıkarsa, soylu taliplerinden birçoğunun ondan vazgeçeceğinden endişe ediyorum."

"Yaşadığı toplumun tüm kurallarına karşı gelen bir kadından beklenmeyecek kadar tutucu davranıyorsun," dedi Tayse.

Senneth dayanamayıp güldü. "Haklısın. Sence ikiyüzlülük mü ediyorum? Ama Amalie'yi bir türlü kendim gibi göremiyorum. O bir prenses!"

"Aynen öyle! Ve bana kalırsa, bir prenses olduğu için kuralları çiğnemesi hoş görülebilir. Ha bir tane âşığı olmuş ha bir düzine. Bu evliliğini etkilemez ki. Onu seven ya da kral olmayı uman bir erkek buna aldırılmaz."

Senneth hiç böyle düşünmemişti. "Sanırım haklısın. Öte yandan, Amalie'nin bekaretindense yatak arkadaşı seçimlerini daha çok umursayacak bir sürü serramar var. Cammon asil bir aileden gelseydi, belki bunu sorun etmezlerdi. Ama bu durumda ne tepki vereceklerini inan bilmiyorum. Amalie'nin talipleri azalır, doğru kocayı seçmesi zorlaşır."

Tayse ona uzun uzun baktı. "Amalie'nin kiminle evlendiği neden bu kadar önemli?"

Senneth şaşırdı. "Bütün krallığın gözü onun üzerinde! Nasıl bir kraliçe olacağını merak ediyorlar. Güçlü bir Ev'le yapılacak uzun vadeli bir anlaşma marlorderi yarıştırıp savaş çıkma olasılığını azaltacak. En azından, umudumuz bu yönde."

"Senneth, savaş kapımıza dayandı. Forten Şehri'nin dışında bir donanma toplanıyor. Amalie hemen yarın evlense bile, her

halükârdâ Ghosenhall'a saldıracaklar. Şimdi söyler misin, bu kızın neden alelacele evlenmesi gerekiyor?"

Senneth cevap veremedi. Tayse sonuna kadar haklıydı zira. Valri ve Baryn'le Amalie'nin evlenmesinin iyi bir strateji olacağına karar vermişlerdi. Hele bir de tahta bir vâris doğurursa müttefikleriyle aralarındaki bağlar iyice sağlamlaşacaktı. Ama o zaman şartlar başkaydı. Şimdi savaş her halükârdâ çıkacaktı.

"Amalie'ye bir koca bulmaya bu kadar kararlıysan savaşın bitmesini bekle," diye önerdi Tayse. "Tahta bağlı bir Ev'i ödüllendir. Ama Amalie'nin şu noktada ilgilenmediği biriyle evlenmesi sadakatinin bölünmesine ve yanlış yönleneşine sebep olabilir. Kocasını hiç istemeyeceğimiz şekillerde etkileyebilir. Amalie genç. Ama etrafı güvenilir akıl hocalarıyla dolu. Hepsi de aynı görüşleri paylaşıyor. Neden hayatına başka bir ses getirmeye çalışıyorsunuz?"

"Vâris konusu ne olacak?" diye sordu Senneth: "Eninde sonunda birkaç çocuğu olmak zorunda."

Tayse güldü. "Bunun için illa bir kocaya ihtiyaç yok ki."

Senneth ciddiyetini bozmamaya çalıştı. "Hayret!" diye bağırdı. "Sen sınıf farklarını her zaman benden daha çok gözetirdin! Şimdi hepsini boş vermiş gibisin. Sırf benimle zıtlaşmak için mi böyle söylüyorsun? Yoksa bunlar gerçek hislerin mi?"

"Amalie'yi apar topar evlendirmeye çalışmanızı hiçbir zaman anlamadım. Neden kendi sınıfından biriyle evlenmesi gerektiğini anlıyorum. Ama Cammon'la yaşayacağı bir maceranın ona zarar vereceğini düşünmüyorum." Omzunu silkti. "Hatta tam tersi."

"Onun Cammon'a âşık olmasını doğru mu buluyorsun? Yok artık!"

"Cammon gecelerini onun yatağında geçiriyorsa, hiçbir suikastçı Amalie'ye yaklaşamaz," dedi Tayse. "Benim önceliğim prensesi hayatta tutmak."

Senneth durup düşündü. Tayse hayatı en katı gerçekleriyle görebiliyordu. Bir zamanlar kendisi de onun gibiydi. Ya hayatta kalacak, ya da ölecekti. Son aylarda yolunu biraz şaşırdığını ka-

bul ediyordu. Girdiği sosyal çevreler düşüncelerini bulandırmış ve odağını yitirmesine neden olmuştu.

“Cammon’ı cesaretlendirmeyeceğim,” dedi. “Aslında bu kadar aptalca davrandığı için hâlâ boynunu koparmak istiyorum. Ama haklı olabilirsin. En azından birkaç noktada. Bunları enine boyuna düşüneceğim.”

Tayse hınzırca gülümsedi. Sağ yumruğunu sol omzuna götürerek cyerinin üzerinde eğildi. “Sizden tek ricam bu, serra.”

Danan Hall düğün için süslenmişti. Ama çiçek buketleriyle çelenkleri görene kadar yarım düzine kontrol noktasından geçmek zorunda kaldılar. Senneth Tayse’in şehri dolduran askerleri ve malikânenin bahçesinde devriye gezen nöbetçileri takdirle süzdüğünü fark etti. Malcolm Danalustrous halkını korumasını iyi biliyordu doğrusu.

Kirra onları kâhya tarafından sorguya çekildikleri büyük kabul salonunda karşıladı. “Senneth’ı hatırlamıyor musun, Carlo?” diye bağırdı. Önce Senneth’a, sonra Tayse’e sarıldı. “Eskiden burada yaşıyordu! Gerçi uzun zaman oldu.”

“Evet, serra,” diye yanıtladı Carlo. “O ve yanındaki bey geçen sonbaharda buradaydı.” Orta boylu ve zayıf kâhya iki dirhem bir çekirdek giyinmişti. “Ama babanızın kesin talimatı var. Listedeki konuklar dahil herkesi sorgulamamızı istedi.”

Kirra Senneth’ın koluna girip onu yeni cilalandığı için pırıl pırıl parlayan ana merdivene doğru çekti. “İkisi de düğüne katılacak,” diye seslendi omzunun üzerinden. Tayse’e baktı. “Yine gezginlerin asillerin kutlamalarına katılmasının uygun olmayacağına dair saçmalıklar yumurtlamayacaksın umarım?”

“Tayse’in bugünlerde yenilikçi fikirleri var,” dedi Senneth. “Hiyerarşiyi yıkalım, prensesler köylülerle kaynaşsın ve hepimiz eşit olalım gibi söylemlerde bulunuyor.”

“Bak sen!” dedi Kirra. “Bunu daha sonra etraflıca konuşalım. İyi ki geldiniz. Son anda caymandan korkuyordum doğrusu.”

“Forten Şehri’nden gelen haberler yüzünden Ghosenhall’da kalmak istedim açıkçası. Ama Baryn buraya gelmem için ısrar etti.”

Kirra ikinci katın sahanlığından ana koridora saptı. Yüksek tavanda ve duvarlarda flamalar asılıydı. Danan Hall gibi güzel ve huzurlu bir evde insanın aklına savaş gibi çirkin düşünceler gelmiyordu. Ama gerçekler başkaydı ne yazık ki.

“Baryn destek kuvvetlerini çağırdı,” dedi Tayse. “Saldırı için hazırız.”

Kirra merdivenden pek de uzak olmayan bir kapıyı açtı. Oda bordonun açıklı koyulu tonlarında döşenmişti. Açık renk ahşaplarla altın sarısı ve çağla yeşili aksesuarlar ortama renk katıyordu. “Burada kalacaksınız. Ne güzel değil mi? Sizi aile kanadına yerleştirdim. Arada babama ya da üvey anneme rastlayabilirsiniz. Ama koridorun ucunda benim odam var. Umarım yeni eşitlik taraftarımız, Tayse ahırda uyuyacağım diye tutturmaz.”

Tayse sırtarak eyer çantalarını yere attı. “Brassen Court’ta kaldım,” dedi. “Danan Hall’u da aynı şekilde onurlandırabileceğimi düşünüyorum.”

Kirra bir kahkaha patlattı. “Çatımızın altında bir gezgini ağdırlamak bizim için büyük şeref.”

“Başka kimler var?” diye sordu Senneth. “Bütün Ev’ler burada mı?”

Kirra birden mahzunlaşarak başını iki yana salladı. “Babam ve Kiernan ülke bu kadar karışırken marlordlarla marleydilerden evlerini bırakıp buraya gelmelerini istemenin düşüncesizlik olacağına karar verdi. Zaten bir hayal etsene. Ariane böyle bir zamanda Rappen Malikânesi’ni kaderine terk eder mi hiç? Düğünün bugün düzenleneceği duyuruldu tabii. Ama aile arasında küçük bir tören yapılacağı söylendi. Böylece kimse davetlerini reddetmek zorunda kalmadı.”

“İyi strateji,” dedi Tayse.

“Ya kardeşlerim? Hepsi geldi mi?”

“Sadece Kiernan’la Harris,” dedi Kirra. “Nate evde kalmış.

Herkese hasta olduğu söylendi. Ama Kiernan babama Ev'in sahıpsiz kalmasını istemediklerini itiraf etmiş."

"Böylece Sabina Gisseltess sorunu da çözülmüş oldu," dedi Senneth. "Yine isabetli bir karar!"

"Kiernan'la akıl yarıştırmaktan hoşlanmıyorum," dedi Kirra. "Will'i daha çok seviyorum."

"Will'i de yabana atma," diye uyardı Senneth. "Ama Kiernan gibi merhametsiz değil."

"Casserah o açığını kapatır," dedi Kirra.

"Program ne? Bu akşam bir etkinlik var mı?"

"Malikânede kalan herkes akşam yemeğinde buluşacak. Düğün yarın öğlen. Yüz kişinin katılması bekleniyor. Brassenthwaite'den gelenler geri çevrilmedi tabii. Bizim lordlardan da bazıları hazır bulunacak."

"Harika!" dedi Senneth. "Yarın akşamüzeri yola çıkarız o halde." Tayse güldü, ama Kirra dehşete kapıldı.

"Hayatta bırakmam! Ne ayıp! Yarın akşam yine yemek ve dans olacak. Seni Kiernan'la dans ederken görmek için sabırsızlanıyorum! Ertesi gün de kahvaltıda yine buluşuyoruz. Sonra yanılmıyorsam bir av partisi olacak. Ama siz ona kalmazsınız herhalde."

"Bir an önce Ghosenhall'a dönmek istiyorum," dedi Senneth.

"Başka ne havadisler var?"

Tayse bıyık altından güldü. "Uzun hikâye," dedi. "Donnal nerede? Senneth'la sizi baş başa bırakayım da, hepsini anlatsın."

Kirra hemen bordo rengi yatak örtüsüne yerleşti. "Otur bakalım," dedi Senneth'a. "Akşam yemeği hazırlıklarına kadar bir saatimiz var."

Akşamki davet gayriresmi bir hava içinde ve gayet keyifli geçti. Görkemli bir ziyafet sofrası kurulmuştu ve yemeklerin her biri birbirinden lezizdi. Kırk kişi iki uzun masayı doldurdu. Konukların hepsi iki dost Ev'in tebaalarından güvenilir kimseler-

di. Dolayısıyla kimse gereksiz nezaket gösterilerine kalkışmadı. Malcolm Danalustrous da, Senneth'in erkek kardeşi Kiernan da gösterişi seven insanlar değildi. İkisine kalsa, Will'e Casserah'ı birkaç yakın dostun katıldığı küçük bir törenle baş göz edip ertesi gün normal hayatlarına uğurlarlardı.

Senneth da böyle evlenmişti.

Gerçi onunki hayatının en romantik akşamıydı.

Sofrada onu başköşeye, Malcolm Danalustrous'un yanına oturtular. Geleneklere göre, eşler yan yana oturamıyordu. Senneth, Tayse'e bakındı. Zavallı kimin yanına düşmüştü acaba? Ama sonra onu, Kiernan'ın karısı Chelley'le Malcolm'ın tebaasından Erin Sohta'nın arasında görünce rahat bir nefes aldı. Chelley iyi bir kadındı ve Tayse'e her zaman kibar davranmıştı. Erin da aptal ve yaltakçı bir kadındı. Kendini marlordla pek sıkı fıkı zannediyor ve onun tarafından korunup kollandığına inanıyordu. Dolayısıyla masada bir gezginin yanına düşmesini de ayrıcalık olarak gördüğü belliydi. Artık iki yıl boyunca her önüne gelene bundan bahsederdi!

Senneth, Tayse'le diğer yanında oturan Brassenthwaite lordunu boş verip bütün akşam ev sahibiyle sohbet etti. Malcolm'a büyük saygısı vardı. Kraldan sonra en çok onun sözünü dinlerdi. Zorda kaldığında, her zaman onun evine sığınabileceğini biliyordu. Malcolm sert mizaçlı, inatçı, bildiğini okuyan, ama bir o kadar da adil bir adamdı. Topraklarına canı gönülden bağlıydı. Kirra damarlarında Danalustrous nehrinin suyunun dolaştığını ve kalbinin de Danalustrous kilinden yapıldığını söylerdi. Mavi gözlerini, siyah saçlarını, çelik gibi iradesini ve topraklarına duyduğu büyük aşkı kızı, Casserah'ya miras bırakmıştı. İki de kolay konuşulabilen insanlar değildi. Ama kolay anlaşıldıkları kesindi. Danalustrous onların gözbebeği idi. Ona saygı duymayanlara asla tahammülleri yoktu.

"Anlat," dedi Senneth'a. "Kirra savaşın kapıya dayandığını söylüyor."

Senneth, Kirra'ya anlattıklarını ona da tekrarladı. Sadece Malcolm'ı ilgilendirmeyeceğini bildiği için, Cammon'la Amalie kısmını atladi. Malcolm onu dikkatle dinleyip zekice sorular sordu. Senneth krala destek için bir ordu kurmayı planlıyor musunuz diye sorduğunda başını iki yana salladı.

"Sınırlarımızı kapatmak istiyorum," dedi. "Konuklarımız gittiğinde planım bu."

Senneth şarap kadehini evirip çevirdi. "Bunu nasıl yapacaksınız? Kıyı şeridiniz çok uzun. Her yerini korumanız zor. Askerleriniz Danalustrous'a çıkan anayolları tutmuş olabilir, ama küçük bir birliğin sınırlarınızdan içeri sızmasını nasıl engelleyeceksiniz? Korkarım ki bu gayet mümkün, Malcolm."

Malcolm belli belirsiz gülümsedi. "Evimizi işgal eden düşman askerlerine karşı koyamayacağımızı mı sanıyorsun? Beni hafife alıyorsun, Senneth. Danalustrous topraklarına ayak basan herkesi hissedebilirim. Yabancılar beni hazırlıksız yakalayamaz."

Senneth arkasına yaslanıp başını yana eğdi. "Hâlâ Kirra'nın sihrini annesinden aldığına mı inanıyorsunuz?" diye sordu usulca. "Ben her zaman topraklarınızla mistik bir bağınız olduğuna inandım. Belki de büyülerini olan sizsiniz."

Malcolm güldü. "O halde, kardeşin de dahil, Gillengaria'daki her marlord sihirlerle donanmış demektir. Çünkü hepsi topraklarına benim gibi aşkla bağlı. İnanmıyorsan, bir ara Heffel Coravann'la konuş. Ya da Ariane'le."

Senneth da güldü. "Eğer bu doğruysa, birçok marlordun mistiklerin kökünü kurutma seferberliğine katılması ne ironik olurdu! Mesela babam. Beni Brassen Court'tan sürdü. Aynı suçla suçlandığını düşünsenize!"

Malcolm başını salladı. "Babanın ölümünden sonra, Kiernan'ın seninle neden uzlaşma yoluna gittiğini hiç merak etmedin mi? Brassenthwaite'la sihirlerden başka hiçbir açıklaması olamayacak bir bağ kurduğunu fark etti de ondan! Aslında baban da, o da senden farklı değildi."

“Parlak Anne beni kül etsin,” diye küfretti Senneth.

“Ama bunu asla itiraf edeceğini sanmam.”

Senneth güldü. “Ben de kurcalamam zaten.”

Yine de, yemekten sonra, Kiernan’ın yanına gitti. Kiernan, Harris’leydi. Birbirlerini soğuk bir tavırla selamladılar. Senneth Kiernan’ın inatçılığını Malcolm’a benzetiyordu. Ama o Malcolm kadar esprili ve çekici biri değildi. Gelgelelim, Senneth geçen yıl içinde Kiernan’ın meziyetlerinin kusurlarından daha fazla olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Bir kere zeki bir adamdı. Sadakat ve adalet duygusu gelişmişti. Senneth, Nate’e hâlâ katlanamıyordu. Harris ise onun için bir yabancından farksızdı. Ama Kiernan’a dış bilemesine rağmen, bir yandan da saygı duyuyordu. Dış görünüş itibarıyla da insanda hürmet uyandıran, heybetli bir adamdı. Bakımlı sakalının ardındaki yüzü sert hatlı, bakışları kurnazdı.

“Ghosenhall’dan ne haberler getirdin?” diye sordu Senneth’a.

Senneth aşağı yukarı Malcolm’a anlattıklarını tekrarladı. Kiernan hiç şaşırmadı, ama tepkisi farklı oldu. “Brassenthwaite’e döndüğümde başkente derhal birliklerimi yollayacağım,” dedi. “Onları bugünler için eğittik.”

“Malcolm adamlarını savaşa yollamayacakmış.”

Kiernan, Brassenthwaiteli bir lord ve kızıyla konuşan marlarda baktı. “En yakın komşularının toprakları için savaştığını görünce, fikrini değiştirebilir,” dedi. “Sonuçta Gillengaria’da çıkacak her huzursuzluk Danalustrous’u doğrudan etkileyecek. Birlik olmazsak hiçbirimiz kazanamayız.”

Senneth cevap veremedi, çünkü tam o sırada nişanlılar yanlarına geldi. “Casserah,” dedi Senneth ve Kirra’nın kardeşini kucakladı. Ertesi günkü düğün için pek de heyecanlı görünmüyordu. Mavi gözleri her zamanki gibi düşünceliydi. Will sırik boyuyla nişanlısının yanında sırtıyordu. Yüzü yabancı değildi. Zira tıpkı Senneth’a benziyordu. “Will!” dedi. “Düğüne yetişemeyeceğim diye az endişe etmedim.”

"Geldiğini duyunca şaşırdım," dedi Will ona sıkıca sarılırken. "Bir bahane uydurursun sanıyorum."

Senneth güldü. "Krallığın selameterinden iyi bahane mi olur?"

"Haklısın," dedi Casserah her zamanki ağırbaşlılığıyla. "Gelmek zorunda değildin. Ben hiç alınmazdım."

Senneth sırıttı. Casserah kadar açıksözlüsü zor bulunurdu. "O halde törenden sonra hemen yola çıkmama da aldırılmazsın. Ghosenhall'dan uzun süre uzak kalmak istemiyorum."

"Belki gelin düğününün arifesinde savaştan söz etmek istemiyordur," dedi Harris.

"Ne isterseniz konuşabilirsiniz," diye yanıtladı Casserah.

O gece erken dağıldılar. Herkes iyice dinlenip ertesi güne dinç uyanmak istiyordu. Senneth'la Tayse odalarına döndüğünde, Donnal siyah köpek formunda şöminenin önünde uyuyordu.

"İnsana dönüş de kâğıt oynayalım," dedi Tayse. Kirra yarım saat sonra geldiğinde, üçü oyuna dalmıştı.

"Herkes odalarına çekildi," dedi bir iskemle çekip sonraki ele katılacağını işaret ederken. "Ben de yorgunum, ama bu saatte uyuyamam."

Senneth kıkırdadı. "Kardeşin hiç de heyecanlı bir gelin değil."

"Yok canım. Her zamanki duygusuz Casserah işte. Ama Will'le tencere kapak hesabı, o kadar iyi anlaşıyorlar ki. Will'e sorsan onu eğlenceli buluyor. Casserah da Will'in faydalı biri olduğunu düşünüyor. Bu durumda, bize de onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine demek düşünüyor."

Gece yarısını geçene kadar kâğıt oynayıp sohbet ettiler. Hepsi esnemeye başlamıştı. "Sabah gelip giyinmene yardım edeyim mi, yoksa kendin halleder misin?" diye sordu Kirra, Senneth'a.

"Ben hallederim, sağ ol."

"Öyleyse yarın görüşürüz."

24. BÖLÜM

Düğün öncesi ev hareketliydi. Senneth'la Tayse, Kirra'yla fazla görüşemedi. Tayse, Senneth daha ayılmaya çalışırken kalkıp odadan çıktı. Senneth onun Malcolm'ın evdeki nöbetçilerini teftişe gittiğini tahmin etti. Döndüğünde banyo yapıp gezginlerin siyah ve altın sarısı resmi üniformasını giydi. Kuşağına kralın altın aslanları işlenmişti.

"Çok yakışıklı oldun," dedi Senneth. Kendisi kolları, ereğinin uçları ve korsesi altın işlemeli, koyu mavi bir elbise tercih etmişti. Tayse'in hediyesi kolye elbisenin yakasının biraz üzerine denk geliyor ve damgasını gizliyordu. Saçlarına epey özenmişti. Onları tutam tutam ayırıp mavi ve altın sarısı kurdelelerle örmüştü. Solgun yanaklarını da bir parça alılla renklendirmişti.

"Sen de fevkalade güzelsin, serra."

"Şu işi kazasız belasız atlatıp bir an önce yola koyulalım. Başka bir şey istemiyorum."

Tayse sırtıttı. Sonra kibarca eğilip ona kolunu uzattı ve odadan çıktılar.

Konuklar giriş katındaki balo salonunda toplanmaya başlamıştı. Sütunlar, kemerler ve tüm bitkiler Brassenthwaite mavisi ve Danalustrous kırmızısı kurdelelerle süslenmişti. Kırmızı krikantemlerle mevsiminden önce açan, mavi hezaren çiçeklerinin yerleştirildiği vazolar odanın dört bir yanına serpiştirilmişti.

Kiernan'la Harris Brassenthwaiteli bir grup erkekle koyu bir soh-bete dalmıştı. Senneth onları başıyla selamladı, ama yanlarına gitmedi. Bir köşede, bir harp çalgıcısıyla bir flütçü sakın bir me-lodi tutturmuyordu. Uşaklar içki tepsileriyle konukların arasında geziyordu. Odanın doğu tarafındaki sekiz büyük pencereden içe-ri gün ışığı doluyordu.

"Evlenmek için güzel bir gün," dedi Tayse.

"Yolculuk etmek için de öyle," diye fısıldadı Senneth ve usul-ca kıkırdadılar.

Sonunda bütün konuklar odadaki yerlerini aldı. Siyah kuy-ruklu, küçük, kırmızı bir kuş yüksek kapıdan girip odada bir tur attıktan sonra kurdeleli birkilerden birine kondu. Senneth onun Donnal olduğunu tahmin etti. Danan Hall'daki gayriresmî yemeklere bile katılmazdı. Halk tabakasından bir ailenin çocuğu olduğu için asillerin arasında rahat edemiyordu. Ama düğünü kaçırmak istememişti anlaşılan. Senneth ona el salladığında kı-rmızı başını eğdi.

Müzik değişti ve Malcolm bir kolunda Kirra, diğer ko-lunda karısı Jannis'le içeri girdi. Salonun önünde onları bek-leyen rahibe doğru yürüdüler. Will'le Casserah onları birkaç adım geriden takip ediyordu. Casserah vişneçürüğü rengi bir elbise giymişti. Açık bıraktığı, uzun, siyah saçları sırtının ya-rısına kadar iniyordu. Will maviler içindeydi. Ceketine yakut bir iğneyle kırmızı bir gonca ilıştirmişti. Kiernan, Chelley ve Harris, Will'in yanına giderken, Malcolm, Jannis ve Kirra da Casserah'nın yanındaki yerlerini aldı.

Rahip sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Uzun boylu ve cüs-seli bir adamdı. Beyaz, gür saçları yakışıklı yüzünü çevreliyordu. Senneth onun görmüş geçirmiş biri olduğunu tahmin etti. "Ni-şanlı çift öne çıksın," dedi. "İsimlerinizi ve unvanlarınızı söyleyin."

Senneth derin bir nefes alıp Tayse'e baktı. Geçen yıl, bir rahip onları da aynı sözlerle evlendirmişti. Tayse ona gülümseyip elini beline koydu.

"Ben Serramarra Casserah Danalustrous," dedi gelin kendinden emin bir sesle. "Malcolm ve Jannis Danalustrous'un kızı ve onların vârisiyim."

"Ben Serramar Will Brassenthwaite..."

Senneth bu törenin onlarınkinden biraz daha uzun süreceğini tahmin etmişti. Düşüncelere daldı. Dolayısıyla Tayse onu dirseğiyle dürtüp salonun ön tarafını işaret ettiğinde irkildi. Tayse soru sorarcasına kaşlarını kaldırmıştı.

Senneth gözlerini kıstı. Rahip hâlâ konuşuyor, ama Casserah onu dinlemiyordu. Omzunun üzerinden babasına bakıyordu. Malcolm da gözlerini ona dikmişti. Az sonra Malcolm başını salladı ve Casserah yine önüne döndü. Senneth genç kızın yumruklarını sıkıldığını fark etti.

Yanındaki Kirra usulca başını çevirip Senneth'a bakındı. Senneth *anlamıyorum* dercesine ellerini yana açtı. Bu arada, siyah kuyruklu kuş havalanıp kemerli kapıdan dışarı uçtu.

"Bir terslik var," diye fısıldadı Senneth, Tayse'e.

Tayse başını sallayıp kılıcına sarıldı. Konukların çoğu bellerine ciddi bir tehlikede pek de işe yaramayacak, hafif kılıçlar takmıştı. Ama Tayse tedbiri asla elden bırakmazdı.

Başka kimse salondaki huzursuzluğun farkında değildi. Kiernan kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. Biraz sıkılmış gibi bir hali vardı. Gözlerini erkek kardeşine dikmişti, ama muhtemelen içinden vergi hesabı yapıyordu. Rahip etkileyici bir sesle konuşmaya devam ediyordu.

Donnal on dakika kadar sonra geri döndü. Kapıdan ok gibi girip doğruca Kirra'nın yanına uçtu. Onun omzuna konması kalabalıktan birkaç kişiyi güldürdü. Ama Senneth onun Cammon gibi, düşüncelerini bir başkasının kafasının içine koyma yeteneği olmadığını biliyordu. Kirra çaktırmadan ailesinden uzaklaştı ve omzundaki kuşla birlikte hizmetkârların koridorlarından birinde gözden kayboldu.

Kiernan bir şeyler döndüğünü fark etmişti. Kollarını indirip

Malcolm'a baktı. Bir dakika sonra, Kirra koşarak içeri girdi ve babasının yanına gitti. Kiernan uzun adımlarla soluğu yanlarında aldı. Bir süre sessizce konuştular. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Rahip susup şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Marlord, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Töreni bitirin," dedi Malcolm sakin bir sesle.

"Neler oluyor?" diye sordu Will Casserah'ya.

"Töreni bitirin," dedi Malcolm biraz daha yüksek bir sesle.

"Onları bir an önce evlendirin."

Will, "Neden?" diye sordu. "Ne oluyor söylesenize."

O sırada, Senneth koca bir tabur asker bir anda sıraya girmiş gibi ayak sesleri duydu. Dışarıda ve uzakta olmalıydılar, ama sesleri oraya kadar geliyordu. Daha da ileriden bir borazan sesi geldi. Sonra biri bağırarak askerlere yürümelerini emretti.

"Danan Hall kuşatma altında," dedi Malcolm sakince. "Yeminlerini etsinler ve onları evlendirin."

Kalabalık panik olmuştu. Birkaç kişi salondan kaçtı. Ama Malcolm'la Kiernan yerlerinden kıpırdamadı. Casserah, Will'in elini tuttu.

"Töreni bitirin," dedi her zamanki sakinliğiyle.

Rahibin beti benzi atmıştı. Kitabının sayfalarını alelacele karıştırdı. "Bu iki genci şahitler önünde evlilik bağıyla bağlıyorum," dedi soluk soluğa. "Bu andan itibaren artık karı koca oldunuz."

"Tören bitti," dedi Kiernan herkesin duyabileceği bir sesle ve kalabalık çıl yavrusu gibi dağıldı.

Kirra topuklarının üzerinde dönerken kollarını kaldırdı ve siyah kanatlı bir yaratığa dönüştü. Uçarak kapıdan çıktı. Tayse rahibin son sözleri salonda yankılanırken eşikten atladı. Senneth ona yetişmek için fırladığında kalabalığın arasında kaldı. Herkes korkuyla bağırıyordu.

Malcolm peşinde Kiernan'la kapılara hücum eden insanların önüne geçti. "Burada kalmanız en güvenlisi," dedi. "Yalnızca silahları olanlar bize katılırsa seviniriz." Ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Senneth koluna yapışan bir elle duraksadı. Will'di. Yanında da Casserah vardı. "Burada mı kalacaksın, yoksa savaşıyor musun?" diye sordu Casserah. Senneth genç kızın soğukkanlılığına bir kez daha hayran oldu.

"Savaşacağım," dedi. "Ama kıyafetim uygun değil."

"Kılıcım odamda," dedi Will. "Gidip alayım."

Senneth başını iki yana salladı. "Hayır. Sen Casserah'la burada kal. Bugünün anlam ve önemi Danalustrous'la Brassenthwaite'i birleştirmektir. Malcolm onun için yeminlerinizi etmenizi istedi. İkinci güvende olmalısınız."

Will karısına baktı. "Size kimin saldırdığı hakkında bir fikrin var mı? Halchon Gisseltess savaşı Danan Hall'u hedef alarak mı başlattı acaba?"

Casserah başını iki yana salladı. "Sınırlarımızı kimse geçmedi. Bu bölgesel bir sorun."

Senneth gözlerini kıstı. Demek Casserah da babası gibi topraklarında olup bitenleri hissedebiliyordu. "Düğün gününüzde bunu kim yapar?" diye sordu.

"Sadece varsayımda bulunabilirim. Toprak paylaşımından memnun olmayan On Üçüncü Ev lordlarından şüpheleniyorum." Duraksadı. "Özellikle genç bir lord var. Benden hiç hoşlanmıyor. Chalfrey Mallon. Belki de en mutlu günümü mahvetmedi istedi."

Senneth, Casserah'nın hiddetini hissedebiliyordu. Teni alev almıştı sanki. "Hem aptal hem de zalim biri anlaşılan," dedi sertçe. "Mutlu bir günü kana bulamaya çalıştığına göre."

"Aynen öyle," diye onayladı Casserah. "Buraya ölüm saçmaya geldi."

Senneth koyu mavi elbisesini eteklerini toplayarak kapıya yöneldi. "Danalustrous ve Brassenthwaite kendilerinden olanı korur. Bugün de bu kural değişmeyecek."

Senneth koridora çıktığında koşmaya başladı. Hizmetkârlarla çarpışma seslerini takip ederek ilerledi. Casserah haklıydı. Hiçbir

yabancı güç Malcolm'a hissettirmeden burunlarının dibine kadar sokulamazdı. Bu işgalciler her kimse, kendilerini Danalustrous renkleriyle gizlemişti. Kaç kişiydiler acaba? Malcolm'ın özel muhafızlarını alı edebilirler miydi?

Senneth ön kapıdan dışarı fırladığında kendini kavganın ortasında buldu. Kimin hangi taraftan olduğunu anlamaya imkân yoktu. Zira çoğunluk kırmızı giyiyordu. Ama işgalciler at sırtında, savunmacılar genellikle yayaydı. Bu da Danan Hall askerlerinin aleyhineydi elbette. Adamlar bağırıyor, atlar kişniyor, birbirine çarpan kılıçlar metalik sesler çıkarıyordu. Senneth sağda Tayse'i gördü. Saldırganlardan birinin atını zapt etmişti. Üzerine gelen askerlere acımasızca saldırdı. Peşindeki mavili ve kırmızılı askerler Tayse'den aldıkları cesaretle ileri atıldı.

Bir grup işgalci değişik şekillerde budanmış süs bitkilerinin arasından malikâneye doğru ilerliyordu. İki nöbetçi onları fark edip diğerlerine seslendi. Ama daha şimdiden eve en az yirmi düşman askeri sızmıştı.

Senneth elini savurduğunda çalılıklar tutuştu. İki işgalci bağırarak aralarından fırladı. Ama bir düzine kadarı dumanları yarıp eve doğru koştu. Sekiz on tanesi de geri çekilerek ne yapacaklarına karar vermeye çalışır gibi duraksadı.

Senneth bileğini büktü. Sıranın en önündeki askerler bir anda alevlerin arasında kaldı. Acıyla haykırmaya başladılar. Senneth parmaklarını açtı ve iki tanesi daha tutuştu. Düşman askerleri sırayla kendilerini yere atmaya ve acıyla inlemeye başladı. Sona kalan iki asker bir an onu korkulu gözlerle süzdükten sonra arkalarına bile bakmadan kaçtı.

Senneth damarlarını yalayan sıcaklığı hissedebiliyordu. Görüş alanı kırmızı bir pusla kaplanmıştı. Kendi de tutuşmuş olabilirdi. Ya da onu yiyip bitiren öfke yüzünden öyle hissediyordu. İlerideki kavgaya doğru koştu. Atlarla insanlar bir girdaba dönüşmüştü. Kimin kim olduğu anlaşılmıyordu. Düşman askerlerini ayırt edebildiğinde onların kollarına ya da sırtlarına dokunuyordu.

On adam alevler arasında kalarak savaş meydanını terk etti. Az sonra yirmi ve çok geçmeden otuz kişi daha yanarak uzaklaştı.

Ama işgalcilerin ardı arkası kesilmiyordu. Kaç kişilerdi? Yerde yatan bir adamın bıçağını alıp kavgaya daldı. Mavi elbisesi toza ve kana bulanmıştı. Senneth bıçağını savurdu, bazen tekme, bazen yumruk attı ve nihayet işgalcilerin bir kısmını bertaraf etmeyi başardı.

Danan Hall'un bahçesinde nefes nefese etrafına bakındı. Bir sonraki saldırının nereden geleceğini hesaplamaya çalışıyordu.

O sırada, bir şahin pençelerini öne uzatarak aşağı süzüldü. Yere iner inmez, Donnal'a dönüştü. Ayakları çıplaktı ve baştan aşağı kan içindeydi.

"Kaç kişiler?" diye sordu Senneth telaşla.

"Güneyden ve batıdan bu tarafa ilerleyen belki bin kişi var," dedi Donnal. "Marlordun destek kuvvetleri kuzeyden harekete geçti. Ama düşman daha önce burada olacak."

"Marlordun askerleri kaç kişi?"

"Rahat iki bin kişi varlar. Birkaç bin kişi daha çağrılabilir. Ama buraya bir günlük mesafedeler."

"Destek kuvvetleri en erken ne zaman gelir?"

"Bir saate."

"Ya işgalciler?"

Senneth onları şimdiden duyabiliyordu. Atların nalları ve adamların haykırırları yeri göğü inleriyordu. "Geldiler," diye fısıldadı Donnal ve işgalcilerin ilk askeri ufakta göründü.

Senneth kollarını iki yana açarak kendi etrafında döndü ve kocaman bir ateş duvarı yarattı. Bir meşe ağacından daha yüksekti ve her iki tarafına doğru en az bir buçuk kilometre kadar uzanıyordu. Kükreyen alevler tenini yalıyordu. En az elli adam atlarının dizginlerine zamanında asılamadı. Atları korkuyla şahlandı. Askerlerin çoğu kendilerini yerde buldu. Senneth alevlerin çıtırtısı arasında haykırırlar duydu. Duvarı geçmeye cesaret eden birkaç asker birer meşale gibi yanmaya başladı.

Senneth parmaklarını açtı ve ellerini yanlara doğru itti. Duvar çimleri yakarak ondan usulca uzaklaştı. İşgalci askerler üzerlerine doğru ilerleyen yangına dehşetle baktı. Senneth yine nal sesleri, bağırışmalar ve küfürler duydu.

Derin bir nefes alıp gücünü topladı ve yine itti.

Yangını adım adım kendinden uzaklaştırdı. Donnal yeniden kuş formunu alıp birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Sonra durumla ilgili rapor vermek için soluğu Senneth'in yanında aldı.

"Her iki yöne doğru yayılıyorlar," dedi. "Alevlerin etrafından dolaşmak için bir yol arıyorlar."

Senneth başını salladı. Parmaklarının arasını açıp kollarını iki yana uzattı. Ateş duvarı her iki yöne doğru da birer kilometre kadar uzadı. Enerjisi tükenmek üzereydi. Ama gerekirse evin etrafını alevlerle çevirmeye kararlıydı. "Destek kuvvetleri nerede?" diye tısladı.

"Yarım saatlik mesafede. İçerideki savaş kazanılmak üzere. Yalnızca birkaç işgalci hâlâ direniyor."

"Diğerlerine ateşin kenarında bekleyip içinden geçmeye çalışanları haklamalarını söyle."

"Tayse bunu çoktan ayarladı. Duvarı daha ne kadar tutabileceğini soruyor." Senneth, Donnal'ın bunları söylerken gülümsediğini hissetti. Ama dikkatini dağıtmamak için ona bakmadı.

"Gerekirse şafak sökene kadar."

"O kadar süreceğini sanmam," dedi Donnal. Senneth bir hışırtı duydu ve göz ucuyla bir gölge gördü. Donnal yeniden kuş formunu aldı ve uçup gitti.

Senneth yerinden kıpırdamadı. Omurgasını uzatıp başını arkaya atmıştı. Kolları gergin bir şekilde yanlara açık duruyordu. Ruhuyla ateşi beslemeye devam etti. Büyünün etkisiyle kendini capcanlı hissediyordu. Damarlarında akan kan tutuşmuştu sanki. Parmak uçları birer fitile dönüşmüştü ve etraflarında alevler dans ediyordu. Saçlarıyla kaşlarının her bir teli yanıyordu. Dünya ateş, kıvılcımlı bir enerji ve öfkeden ibaretti. Sesler uzakta kal-

mişti. Zaman durmuştu. Senneth artık doğanın bir elementiydi. Sonsuza dek yanabilirdi.

Onu insanlığına geri döndüren Tayse oldu. "Senneth," dedi yumuşak, ama ısrarcı bir sesle. "Senneth. Kollarını indirebilirsin. Onları mağlup ettik. Danan Hall güvende."

Aynı cümleleri tam üç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Senneth yavaşça gözlerini açtı. Başını öne eğdi ve kolları iki yana düştü. Ateş söndü. Senneth tam o anda şiddetli bir acıyla sarsıldı. Sırtı ve kolları tutulmuştu. Ve başı kafatasına cam kırıkları saplanmış gibi ağrıyordu. Bir an sersemlemiş halde etrafına bakındı. Güneş alçalmıştı, ama hava hâlâ aydınlıktı. Yerde bir sürü kömürleşmiş ceset vardı. Arkasına baktığında, uşaklarla askerlerin yaralılara yardım ettiğini ve cesetleri bir köşeye yığdığını gördü.

"Kaç ölü var?" diye sordu çatlak bir sesle.

"Yetmişten fazla. Çoğu Danalustrous'tan. Ama birkaç Brassenthwaite askeri de düştü. İşgalciler bunun dört katı kayıp verdi ve geri çekildiler. Malcolm'ın askerlerinden bazıları hâlâ peşlerinde."

Senneth titreyen elini ensesine götürdü. En ufak bir harekette bile zorlanıyordu. Kemikleri çıt diye kırılıverecek gibiydi. Biri eline keskiyi alıp kafatasına binlerce delik açmıştı sanki. "Kim olduklarını öğrenebildiniz mi?"

"Derebeyliğe bağlı üç lord paylarına düşen toprakları alamadıklarından şikâyet ediyormuş. Aylardır süregelen pazarlıkların dışında bırakıldıklarını söyleyip durmadan hır çıkartıyorlarmış. Sonunda böyle bir işe kalkışmışlar." Omzunu silkti. "Şimdi oğullarıyla kızlarına utançtan başka bir miras bırakamayacaklar."

Tayse, Senneth'in koluna girip onu malikâneye götürdü. Malcolm Danalustrous'un bakımlı bahçeleri cesetlerle doluydu. "Hepsini bir yere toplarlarsa onları yakabilirim," dedi Senneth.

"Bence ölülerini daha geleneksel bir yöntemle yakmak isterler," dedi Tayse. "Hem senin dinlenmen gerek. Yüzün sapsarı."

"Başım ağrıyor."

"Hele odamıza çıkalım, bir çaresine bakalız."

Yolda karşılarına çıkan ceset yığınının arasından geçemeyecekleri için Tayse, Senneth'i kucağına alıp etrafından dolaştı. Senneth bir an ona itiraz etmek istedi. Ama buna bile gücü yoktu. Başını Tayse'in omzuna yaslayıp göğsünün derinliklerinde yankılanan sesini dinledi. "Kiernan, Brassenthwaite'de işlerin yolunda olup olmadığını merak ediyor. Sabah erkenden yola çıkmayı planlıyor."

"Biz de Ghosenhall'a gidelim," diye mırıldandı Senneth.

"Gece yola çıkamayız. Sabahı bekleyelim. Baş ağrın geçerse rabii."

Senneth şakağını ovmak istedi, ama buna bile hali yoktu. "Yol neredeyse bir hafta sürecektir. Vakit kaybetmeyelim."

"Merak etme. Arayı kapatırız."

"Keşke hiç gelmeseydik!"

Malikânenin büyük ve görkemli kapısı kan lekeleriyle kaplıydı. Bir köşede ölümlerden toplanan silahlar duruyordu. Tayse eğilip Senneth'ın alına bir öpücük kondurdu. "Hall'u sen kurtardın," dedi. "Burada olmasaydın, hiçbiri sağ kalamazdı."

Senneth odalarına çıkana kadar bir daha konuşmadı. Ocak yanmıyordu ve oda bir hayli serinlemişti. Ama soğuk Senneth'a iyi geldi. Tene hâlâ ateş gibi yanıyordu. Nabızı da yavaşlamamıştı.

Tayse onu yatağa yatırıp yanına oturdu ve Senneth'ın başını göğsüne yasladı. Birlikte yaptıkları ilk yolculukta Senneth'ın baş ağrılarını nasıl geçireceğini öğrenmişti. Ondan başka hiç kimse bütün hassas noktalara aynı anda yeterince baskı uygulamayı beceremiyordu. Bir elinin başparmağını Senneth'ın omurlarından birinin üzerine koydu. Diğer eliyle ensesini tuttu. Senneth yumruklarını sıkı.

"Hazırım," dedi.

Tayse ensesini sıkarken aynı anda başparmağını omurgasına bastırdı. Senneth acıyla ve aynı zamanda derin bir rahatlamayla bağırdı. Tayse'in elleri de onun ateş duvarı gibi amansızdı. Şid-

detli acıya dayanmak zordu ve her tarafının çürüyeceğini biliyordu. Ama bunu yapmazsa günlerce migren ağrısı çekecekti.

“Tamam, yeter,” dedi nefes nefese ve Tayse onu yavaşça bıraktı. Ağrı devam edecek mi diye sessizce beklediler. Ama Senneth şimdi yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordu. “İşe yaradı. Bana o kadar iyi geliyor ki.”

“En çok övündüğüm yeteneğim bu zaten,” dedi Tayse ciddi bir tavırla. Senneth’ı usulca yatağa itti. “Uyu hadi. Ben gidip biraz daha bilgi toplayayım.”

“Kırra’yla konuşmalıyım,” dedi Senneth uykulu bir sesle.

“İşini bitirdiğinde yanına uğrar.”

“Elbisem kan içinde.”

“Sonra çıkarırsın. Şimdi uyu.” Tayse eğilip onu usulca öptü. Senneth gülümsedi ve Tayse daha odadan çıkmadan uyuyakaldı.

25. BÖLÜM

Senneth uyandığında hava kararmıştı. Vücudu dinlenmişti. Ama duygusal olarak hâlâ bitik vaziyetteydi. Yavaşça doğruldu. Hâlâ bir yerinde bir ağrı var mı diye kontrol etti. Başucundaki mumlara dokunduğunda, oda aydınlandı. Ocaktaki kömürler bir bakışıyla yanmaya başladı. Leş gibiydi ve kurt gibi acıkmıştı.

Temiz bir gömlekle pantolon giydi. Elini yüzünü yıkarken biri kapıyı tıklattı. "Girin," diye seslendi. Tayse, Kirra ve Donnal odaya doluştu. Kirra'nın elinde yemek tepsisi vardı. "Sen dünyanın en düşünceli arkadaşısın," dedi Senneth minnetle. Hemen küçük masanın yanına bir iskemle çekti. "O kadar açım ki az kalsın yakacak odunları kemirmeye başlayacaktım."

Kirra yanına oturdu. Donnal her zamanki gibi şöminenin başındaki yerini aldı. Ama bu kez bir köpeğe dönüşmedi. Tayse pervaza ilişti. Bir gözü dışarıdaydı.

"Danan Hall'daki herkes sana selam söyledi," dedi Kirra. Senneth'in tabağından bir parça patates aşırırken. "Kardeşlerin güç gösterini son derece etkileyici bulmuş. Nihayet istediğin oldu ve saygılarını kazandın."

"Birkaç yüz kişi öldü," dedi Senneth acı acı. "Keşke bedeli bu olmasaydı."

"Yine de kabul etmelisin ki kendini aştın," dedi Kirra. "Ama perişan görünüyorsun. Başın nasıl?"

“Daha iyi. Ama kalbim sızlıyor. Ne durumdasınız anlat. Babam ne yapmayı planlıyor?”

“Evde fazla hasar yok. Bahçeler mahvoldu tabii, ama kimin umurunda? Seksen küsur adamımız öldü. Babamla Casserah onların yasını tutuyor. İkisi de öfkeli. Bir Danalustrouslunun kendi topraklarına ihanet edebilmesini anlayamıyorlar. Biliyorsun, ikisi de bu Ev için canlarını verir.”

“Daha büyük bir ordunun saldırması olasılığına karşı hazırlıklı mısınız?”

“Evet. Yedek birlikler yarın burada olacak. Ama babam başka bir saldırı olacağına inanmıyor. İsyan katılmayan beylerden sadakat yeminlerini yenilemelerini istedi. Ayaklanmayı başlatan lordların üçü de diğerleri kadar nüfuzlu kimseler değil.”

“Kardeşin Chalfrey Mallon diye birinden söz etti. Yıllar önce burada yaşarken Mallon'lardan bir, ikisiyle tanışmıştım galiba.”

Kirra sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. “Hall'dan nefret etmesi benim suçum. Mistikleri hor görüyor. Casserah da beni her halükârda koruyup kollayacağını açıkça belli etti. Chalfrey meğer aylardır ona dış biliyormuş.”

Donnal huzursuzca kıpırdandı. “Bu meseleyi özellikle şimdi babana karşı kullanması enteresan.”

“Babanın kralla ilgili fikirleri değişti mi?” diye sordu Tayse. “Bu olaydan sonra, onun yanında savaşa girmeyi düşünür mü?”

Kirra acı acı güldü. “Hayır. Aksine, Danalustrous'un savunulmasının daha da önem kazandığını söyledi. Askerlerini başkente yollamaya kesinlikle karşı. Aslında haksız değil. Ama onu yine de suçluyorum. Gillengaria parçalandığında, Danalustrous ayakta kalamaz ki. Bunu nasıl göremiyor hayret doğrusu! Böyle bir zamanda sadece kendi topraklarını düşünmesi hem bencillik hem de dar görüşlülük bence. Birlik olmadıkça hepimiz batacağız. Kral Baryn babama ne kadar sitem etse haklı. Hatta Danalustrous'un ayağını kaydırsa yeridir.”

Senneth kendini tutamayıp gülümsedi. "İşte bu yüzden, sen değil, kardeşin marleydi olacak."

"Kesinlikle!"

Senneth ekmeğinin son lokmasını ağzına attı. Hâlâ doymamıştı. "Yarın Ghosenhall'a dönüyoruz," dedi. "Burada mı kalacaksın, bizimle mi geleceksin?"

"Babam kalmamı istiyor, ama yapamam," dedi Kirra. "Ben kralın hizmetindeyim."

Senneth, Donnal'a baktı. Donnal başını salladı. "Kirra kalmak isteseydi bile, ben sizinle gelecektim," dedi. "Başkentte hepimize ihtiyaç var. Tahtı korumalıyız."

Senneth sabırsızca elini masaya vurdu. "Keşke şehir bu kadar uzak olmasa. İkiniz uçarak önden gidip krala havadisleri verseniz?"

Kirra, Donnal'a baktı. Donnal sırtıttı. "Aslında sizin için de daha kısa bir yol var," dedi Kirra.

Senneth sırtını dikleştirdi. "Sormaya korkuyorum."

Kirra gülümsedi. "Sizi değiştirebilirim. İkinizi de. Şöyle küçük, tüylü bir hayvana dönüştürebilirim. Mesela fareye. Donnal'la ben de kartal formunu alırız ve sizi pençelerimizle taşıyoruz. Rahat ve eğlenceli bir yolculuk olacağını söyleyemem. Ama başarabiliriz."

Senneth ona bakakaldı. Tayse de birden bahçeyi gözlemeyi bırakıp kulak kesilmişti. "Be-ben buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum," dedi Senneth.

"Haklısın," dedi Kirra. "Ben de kendi iyiliğim için bile olsa beni yakmanı istemezdim."

"Justin yapardı," dedi Donnal rahat bir tavırla. "O hiçbir şeyden korkmaz."

"Justin'in pervasızlığı dillere destan," diye yapıştırdı Senneth.

"Aslında seni değiştirebileceğimden emin değilim," dedi Kirra. "Geçen sene, Dorrin Adası'ndaki hasta insanları değiştirdim, ama hiçbirisi mistik değildi. Belki de damarlarındaki büyü benimkine

karşı koyar." Omzunu silkti. "Geçen yıl Ellynor'u da bu yüzden değiştirmeye çalışmadım. Öylesine hassas bir durumda saçmasapan bir işe kalkışmak istemedim."

"İtiraflarınla beni bu fikirden iyice soğurttuğunu belirtmek isterim!" diye bağırdı Senneth.

"Yine de yapabileceğime inanıyorum. Hele Tayse'i havada karda değiştiririm."

"Kılıcım ne olacak?" diye sordu Tayse. "Ya bıçaklarım?"

Kirra'nın gözleri parladı. "Ah, benim kahraman gezginim. Onları da seninle birlikte değiştirebilirim. Ghosenhall'a iner inmez silahlarınla birlikte eski formuna bürünürsün."

Senneth, Tayse'e bakakaldı. "Ciddi olamazsın!"

Tayse sırıttı. "Justin olsa yapardı. Yaptı da zaten."

"Justin'i rol model olarak almayı reddediyorum."

"Hoşunuza gitmeyecek bir husus daha var," diye ekledi Kirra. Senneth arkadaşının muzip ifadesine bakarak ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı. "Yolculuk yaklaşık iki gün sürecek. Durmadan uçamayız. Mola verip biraz dinlenmemiz gerek. Her seferinde sizi insana dönüştürüp sonra yeniden fare yapmak zor olabilir. Yani iki gün boyunca fare kalacaksınız."

Senneth itiraz etmek için ağzını açtı.

Kirra bir kahkaha patlattı. "Şu haline bak! Şaka mı yapıyorum diye anlamaya çalışıyorsun. Ne yazık ki ciddiyim. Ama düşün, Senneth. Yol yarıya inecek. Tabii kirlardan geçerken cayarsanız atlarınız olmayacak. Başkente yürüyerek gitmeniz daha da uzun sürer. Mecburen dişinizi sıkacaksınız."

Donnal omzunu silkti. "Yolun geri kalanında da at formunu alırsınız. Her halükârda bir iki gün kazanırsınız."

"Beni gerçekten bir fareye mi dönüştüreceksin?" diye sordu Senneth.

Kirra başını salladı. "Hem de bir fındık faresine. Taşınması kolay olsun diye."

"Ya unutup kazara beni yersen?"

Kirra gülmeye başladı. "Tabii ki unutmam. Sen kazata yangın çıkarıyor musun?"

"Bence denemeliyiz," dedi Tayse.

Senneth ona yalvaran gözlerle baktı. "Nasıl korkmuyorsun anlamıyorum! Bir fare olup yırtıcı bir kuşun pençelerinde Gillengaria'yı boydan boya kat etmek istemiyorum!"

"Sihirlerden çekineceğin aklımın ucundan geçmezdi," dedi Tayse gülererek.

Senneth istemsizce titredi. "Beni korkutan büyü değil. Kontrolü kaybetme fikri. Bundan senin de hoşlanmayacağını sanırdım."

"Ben pratik bir insanım ve bu da pratik bir çözüm," dedi Tayse. "Ama dayanamam diyorsan boş ver. Donnal'la Kirra önden gider. Biz de buraya nasıl geldiysek, öyle döneriz."

Senneth inanamıyordu doğrusu. Tanıştıklarında büyüleri cadı işi diye tanımlayan, Tayse şimdi fare kılığında dolaşmaya aldırmıyordu. Senneth gibi, bütün hayatı büyülerle şekillenen biri de şimdi belirli bir sihrin düşüncesine bile katlanamıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Bir anlaşma yapalım," dedi. "Yola çıktıktan bir saat sonra yere ineceksiniz ve bize iyi olup olmadığınızı soracaksınız. Eğer iyi değiliz dersek..."

"Konuşamazsınız ki," dedi Kirra. "Hâlâ fare olacaksınız."

"Biliyorum! Ama aramızda bir parola belirleyebiliriz. Ona göre ya yola devam ederiz. Ya da bizi yeniden insana dönüştürürsün."

"Bravo! İkinizle de gurur duyuyorum. Bu gece iyi uyuyun. Yarın bizi büyük bir macera bekliyor."

Ertesi sabah, malikâne erken hareketlendi. Yola çıkmak için sabırsızlananlar yalnızca onlar değildi zira. Senneth üç erkek kardeşiyle yemek salonunda buluştu. Alelacele kahvaltılarını edip vedalaştılar. Will'in ateş gösterisiyle ilgili coşkulu iltifatlarını

geçistirdi. Harris onun kadar heyecanlı görünmüyordu zaten. Senneth, Kiernan'a üzüntüyle baktı.

"Bir dahaki görüşmemiz savaş meydanında olabilir," dedi.

"Muhtemelen. Ghosenhall'a gidecek adamlarımı ben komuta edeceğim."

"Yolda dikkatli olun. Kuzeydeki bütün Ev'ler huzursuz. Yerinde olsam, Tilt'i es geçerdim."

Kiernan acı acı gülümsedi. "Tavsiyeni dikkate alacağım. Siz de dikkat edin."

Senneth başını salladı. Kiernan planlarını duysa ne derdi acaba?

O, Tayse, Kirra ve Donnal mutfığa pek de uzak olmayan küçük bir bahçede buluştuğunda saat hâlâ erkendi. Tayse bıçakları, üniforması ve aslanlı kuşağıyla gelmişti. Senneth yırtılıp lekelenen mavi elbisesini yanına almamıştı. Kirra kolyesini de boynundan çıkarmasının gereksiz olduğunu söyledi. Başka bir eşyası yoktu zaten.

"Pekâlâ," dedi derin bir iç çekip çömelirken. "Yap bakalım."

Kirra onun yanında diz çöküp ellerini Senneth'in yüzüne koydu. Mavi gözleriyle onu dikkatle izliyordu. Güzel yüzünde kararlı bir ifade vardı. Senneth gözlerini yumdu ve sihrin etkisiyle elmacıkkemiklerine bir karıncalanma yayıldı. Sonra bunu boğazının gerisinde, kalçalarında, dizlerinde ve ayak parmaklarında hissetti. Müthiş bir basınçla başını eğdi. Parmakları istemsizce açılıp gerildi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefesi kesiliyordu. Ama nabızı tuhaf bir şekilde normaldi. Havayı kokladı. Burnu birden hassaslaşmıştı. Toprağın zengin kokusunu hiç bu kadar net almamıştı.

"Gözlerini aç ve kendine alışmak için zaman tanı."

Dünya nasıl da değişmişti.

Senneth boyunu aşan çimenlerin arasındaydı ve etrafı kafası büyüklüğünde yemişlerle doluydu. Yanında birileri vardı, ama o kadar büyüklerdi ki başını kaldırdığında bile onları göremiyordu. Altındaki gevşek toprak içlerine sığınabileceği ceplerle doluy-

du. Minik ve pembe ayakları toprağı kazmak için tasarlanmıştı. Durmadan burnunu oynattığının farkındaydı. Yemek ve tehlike kokusu almaya çalışıyordu.

Senneth bütün hayatını büyülerle geçirmesine rağmen böyle-sini ilk kez tecrübe ediyordu. Dört parmaklı ayaklarından birini kaldırarak yüzünü yoklamaya çalıştı. Hâlâ kendi gibi hissediyordu, ama değildi işte. Etrafındaki canavarların sevgili arkadaşları olduğunu biliyordu. Ama bir yandan da, bir tehlike anında fırlayıp kaçmaya hazırды. Nereye sığınabileceğini düşünürken, bir yandan da yakınlardaki bir çalılığın dalındaki kurumuş yemişi gözlüyordu.

Dev insanlardan biri ona doğru eğildi. Senneth Kirra'yı tanıdı, ama ondan kaçmamak için irade gücünü zorlaması gerekti. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Kirra. Sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. "Dayanamayacağım diyorsan olduğun yerde kal. İyiysen, Donnal'a doğru yürü."

İyi de, Donnal hangisiydi? Senneth etrafında döndü. Donnal biraz ileride diz çökmüş, ona elini uzatıyordu. Senneth ona doğru yürüyüp avcuna çıktı. Teninin dokusu toprak ve çimenlerinkinden nasıl da farklıydı.

Donnal parmaklarını kıvrıp onu avcuna hapsettiğinde bir an panikledi. Ama korkusunu bastırdı. Boncuk gözlerini kırptırarak Donnal'a baktı.

"Bence başaracak," dedi Donnal. Sakallı yüzü bir gülümsemeyle kırıştı.

Tayse yere çömeldi. "Beni de değiştir. Daha fazla oyalanmayalım."

Senneth Tayse'in nasıl değiştiğini göremedi, çünkü Donnal onu avcunda tutup okşamaya devam etti. Ama birkaç dakika sonra, ayakları yeniden toprağı bastığında karşısında beyaz bıyıklı siyah bir fare duruyordu. Onu merakla süzdükten sonra yaklaşıp burnunu Senneth'inkine sürttü.

O kadar ruhaftı ki. Siyah fare Tayse'den başkası değildi tabii. Senneth onun aklının nasıl çalıştığını görebiliyordu adeta. Bu

biçimin içindeyken bile güçlü ve zayıf yanlarını hissedebiliyordu. Tayse onun kadar şaşkın değildi. Hatta kendini keşfettiği birkaç dakikanın sonunda kararlı adımlarla bir tur attı. Kirra'ya bakıyordu ve mesajı gayet net anlaşıyordu: *Daha fazla zaman kaybetmeyelim. Bir an önce yola çıkalım.*

Kirra gülüp Donnal'a baktı. "Şimdiye kadar iyi gidiyoruz. Gezginden mi sorumlu olmak istersin, mistikten mi?"

"Ben Tayse'i alırım," dedi Donnal. "Hadi, gidelim."

Kirra'yla Donnal iki kocaman kartala dönüştüğünde, Senneth müthiş bir paniğe kapıldı. Ama sonra onları tanıdığını hatırlattı kendine. Gelgelelim, çimlerin üzerinde tüm ihtişamlarıyla duran, sivri gagalı kartallar gözüne hâlâ vahşi ve tehlikeli görünüyordu. Minik kalbi göğüs kafesini dövüyordu.

En yakındaki kartalın onu pençesiyle kaptığı gibi kanatlanması Senneth'in paniğini bir kat daha arttırdı.

Kirra onu dikkatli tutuyordu. Senneth da titremesine engel olmaya çalıştı. Havalanmalarından sonraki on dakika aşağı bakmadı. Dehşetini kontrol etmeye ve kendine kim olduğunu hatırlatmaya odaklandı. Nihayet Kirra'nın sivri tırnakları arasından baktığında yine korkuyla irkildi. Altlarında yalnızca bulutlar vardı. Karayı bulanık bir karaltı olarak görüyordu. Bu kadar yüksekte olamazlardı. Dönüştüğü şu minik yaratığın gözleri yeterince keskin değildi anlaşılan.

Senneth buna üzülün mü, sevinsin mi bilemedi.

Ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca uçtular. Korkusu dindiğinde etrafı izleyerek bile oyalanamadığını fark eden Senneth sıkılmaya başladı. İki günü bu şekilde nasıl geçirecekti? Sadece rüzgârı ve varlığını hissederek, hiç konuşmadan? Tek seçeneği uyumaktı. Kirra'nın pençesinin içinde kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Kirra ve Donnal o gün iki kere yere konarak ihtiyaçlarını gidermelerine olanak tanıdılar. Tarlalardan geçtikleri için yemek ve su boldu. Tayse her durduklarında Senneth'in yanına koşup iyi

mi diye kontrol ediyordu. Kirra kartal formunda kalarak enerjisini uçuşa saklarken, Donnal insan biçimine geri dönüp nasıl olduklarını soruyordu.

İkisi de Ghosenhall'a kadar dayanmaya kararlı görünüyordu.

Karanlık basana kadar uçtular. Geceyi geçirmek için yere indiklerinde Kirra da, Donnal da insan formuna büründü. Döşeklerini serdiler ve Donnal su aramaya gitti.

"Gece soğuk olacak," dedi Kirra. "Donnal döndüğünde ateş yakalım. Burası güvenli bir yere benziyor. Kilometrelerdir ne bir çiftlik evi gördük ne de bir yolcu."

Senneth, Kirra'yla Donnal'ın onları bıraktığı kayalıktan inerek minik elleriyle çalı çırpı topladı. Bir yandan da, yabancı bedeninin içinde bunu hangi içgüdüyle yaptığını sorguluyordu.

"İnanamıyorum," dedi Kirra yere oturarak. Tayse de kayalıktan inip merakla onu izlemeye başlamıştı.

Senneth topladığı çalı çırpıya minik elleriyle pat pat vurdu. Bu biçimin içinde vücut ısısı zaten çok yükselmişti. Kivılcımlar çıkarmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Birden kuru dallardan sarı bir alev yükseldi. Senneth çabucak geri çekilip ateşi uzaktan körükledi. Kendisi bu formda o kadar küçüktü ki yaktığı ateşin büyüklüğünü kestiremiyordu.

Kirra gülmeye başladı. "Bu nasıl olur? İnsanların mistiklerden nefret etmesine şaşmamak gerek. Şu küçücük fare bile bir evi ateşe verebilir! Senneth, ciddiye inanılmazsın!"

Donnal az sonra bir elinde su, diğerinde ölü bir tavşanla geri döndü. Bir ateşe, bir Kirra'ya baktı. "Sen mi yaktın?"

Kirra hâlâ gülüyordu. "Hayır, o!" dedi Senneth'i işaret ederek. "Ve bütün gece yanacağından eminim."

Donnal sırtıttı. "Harika! Hadi, yemek pişirelim."

İkinci gün daha kolaydı. Senneth'in korkusu yerini sabırsızlığa bırakmıştı. Öte yandan, bütün gün uyumak da hoşuna gitmişti hani. En son ne zaman bu kadar boş vakti olduğunu hatırlamıyordu bile.

"Karanlık bastıktan sonra da yola devam edersek, bu gece Ghosenhall'da olabiliriz," dedi Donnal akşamüstü mola verdiklerinde. "Şehre dönmeden önce mi insan olmak istersiniz? Yoksa sizi doğruca kulübenize götürüp orada mı değiştirelim?"

Kartal formundaki Kirra bir çılgılık koparıp incecik bacakları üzerinde dans etti. Tabii kimse onu anlamadı. Kirra onlara derdini anlatmak için insan formuna dönüşüp enerjisinin çoğunu harcamayı bile göze aldı. "Onları Justin'in kulübesine götüreceğiz," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Justin, Senneth'la Tayse'i fare olarak görmeye bayılmaz mı?"

"Asıl Cammon'ın tepkisini merak ediyorum," dedi Donnal.

Kirra "Evet!" diye bağırarak el çırttı. "Cammon onları görene dek böyle kalsınlar. Bakalım onları tanıyacak mı?"

"Bizi hep tanıyor."

"Ama bu farklı. Umarım döndüğümüzde Cammon'ı bulmamız uzun sürmez."

Donnal sırtarak başını iki yana salladı. "Yolda olduğumuzu biliyor. Bence onu Justin'in evinde bizi beklerken bulacağız."

"Hadi, daha fazla vakit kaybetmeyelim!"

Kirra'yla Donnal gece iyi görebilmek için baykuş formuna büründü. Nihayet Ghosenhall'a vardıklarında karanlık çökmüştü. Senneth uyanmıştı. Kirra'nın tırnakları arasından etrafı görmeye çalıştı. Yere yakın olduğu için binalarla kuleleri seçebiliyordu. Nasıl da kocamanlardı. Dış duvarlarında yanan meşalelerin ışıkları içerde yanan mumlarınkine karşıyordu. Şehir duvarlarının üzerinden geçtiler. Gezgincilerin hiçbiri onları durdurmadı. Daha da alçaldılar. Neredeyse kanatları kışanın çatısına değecekti. İlerideki kutu gibi kulübeye doğru uçtular. Kirra yere konup Senneth'ı serbest bıraktı. Senneth ona tanıdık ve bir o kadar yabancı gelen dünyaya baktı. O sırada, kulübenin kapısı açıldı ve Cammon dışarı fırladı. Justin'le Ellynor da peşindeydi.

"Bakın!" diye bağırdı Cammon. "Kirra'yla Donnal geri döndü. Tayse'le Senneth'ı da getirmişler!"

26. BÖLÜM

Senneth'in saraydan iki haftalığına uzaklaşması Cammon'in işine gelmişti doğrusu. Onun yokluğunda Amalie'yle daha çok baş başa kalabileceğini umut ediyordu. Gelgelelim, Valri her zamankinden de daha dikkatliydi. Gören, şu öpücükten haberi olduğunu sanırdı.

Kraliçe, Cammon'la Amalie'yi neredeyse hiç yalnız bırakmıyordu. Bir iş çıktığında da Belinda Brendyn'i başlarına nöbetçi dikiyordu. Kral naibinin karısı müsait olmadığında da Wen'le Janni tepelerine dikilip prensese talim yaptırmak için ısrar ediyordu.

Wen, prenses için kemik saplı bir bıçak seçmişti. Onunla talim yapıyorlardı. Amalie ne zaman düşüncelere dalsa, eli sol dizine gidiyordu. Bıçağı ince bir kılıfla dizinin hemen üzerinde taşıyordu.

Tayse'le Senneth gideli birkaç gün olmuştu ki Wen, "Onunla uyuyun," diye tembihledi. "Sadece banyo yaparken çıkarın, ama yine yakınıınızda dursun."

"Ama şey yaparken çıkarması gerekir," diye başladı Janni ve prensesin daha önce böyle bir tecrübesi olmayabileceğini fark ederek çabucak ekledi: "Yani kocasıylaiken."

Wen ona abartılı bir şaşkınlıkla baktı. "Sen o sırada bütün silahlarını çıkarıyor musun? Hem de onlara en çok ihtiyacın varken!"

Gezginler gülmeye başladı. Amalie de neşelenmişti. Bu iki kadının, yanında hiç utanıp sıkılmadan ağızlarına geleni söylemesine bayılıyordu. Bugün Valri de onlarlaydı. Şakalaşmalarını hoş görse de, bu tür konuşmaları onaylamadığı belliydi. “Yakınlaştığınız adamlar,” dedi Amalie ciddi bir ifade takınmaya çalışarak. “Onlar da o sırada silahlı mı oluyor?”

“Gezginler, evet,” dedi Janni. Hâlâ gülüyordu. “Ama diğerleri? Bazılarının nasıl bu kadar korunmasız gezebildiğine şaşıyorum doğrusu.”

“Gezginler dururken diğerlerini kim ne yapsın?” diye sordu Wen. Sonra birden yüzü asıldı. Cammon onun mutsuzluğunu hissetti. *Ama gezgin seni istemiyorsa yapacak bir şey yok,* diye düşünüyordu. Sonra aklından bir isim geçti ve Cammon bunu istemedi. *Justin.*

Amalie ellerini kucağına koymuş, kıpırdamadan oturuyordu. “Benim alın yazımda bir gezgin olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Kocam hoşuma gitmeyen davranışlarda bulunursa kendimi ondan nasıl koruyacağım?”

“Majesteleri,” dedi Valri sertçe. Yazı masasında mektup yazıyordu. Ama bu konuşma dikkatini çekmişti.

“Aslında yerinde bir soru,” dedi Janni fütursuzca. “Şahsen ben uyumasını bekleyip gırtlığımı kesiverirdim.”

“Ama ona şiddet uygularsa o kadar beklemek istemeyebilir,” diye araya girdi Wen.

“Lütfen!” diye bağırdı Valri. “Amalie’nin kocası ona nazik davranmak zorunda. Yoksa vatan hainliğinden hapse atılır!”

Wen, Amalie’yi bileğinden tutup ayağa kaldırdı. Valri’ye aldırdığı yoktu. “Hazır mısınız?” dedi. “Size şahane bir numara öğreteceğim. Diyelim ki ben zorba kocanızım. Kolunuzu böyle tutuyorum ve...”

Valri ya sabır çekercesine ellerini havaya kaldırdı ve yine mektubuna döndü. Cammon onun bir hafta önce söylediği bir şeyi hatırladı. *Sence ben bir adamın boğazını nasıl keseceğimi bilmiyorum*

olabilir miyim? Kraliçe ufak tefek bir kadın olmasına rağmen, Cammon onun her türlü saldırıyı savuşturacağına dair bahse girebilirdi.

İç çekti. Kraliçenin ikisi arasındaki çekişmeyi kazandığı kesindi. Cammon, Amalie'yi görmek istiyordu. Valri de mesafesini koruması için ısrar ediyordu. Şimdilik Valri amacına ulaşmış gibiydi.

Mutfaktaki kaçamak buluşmalarının da, *naelynx*'in barınağına yaptıkları baş başa gezintilerin de arkası gelmemişti. Cammon bazı geceler Justin'in kulübesinden dönerken Amalie'nin odasından gizlice kaçtığını ve arka bahçede buluştuklarını hayal ediyordu. Bazen özleminin bir fısıltı gibi Amalie'ye ulaşmasına izin veriyordu. Ama prenses sarayın üst katlarındaki odalarından halka açık kısımlara hiç inmiyordu. Cammon, Amalie'nin de onu görmek istediğini biliyordu. Ama Valri günün olaylarını tartışmak için geceleri Amalie'nin odasına gelmeyi âdet edinmişti. Çoğunlukla prensesin odasındaki koltukta uyuyakalıyordu. Amalie de ondan gizli dışarı çıkamıyordu.

Cammon, Valri'nin bilerek Amalie'nin odasında kaldığını anladığı ilk günlerde ona içerlemişti.

Sonra hayretle Valri'nin de daima bilincinin bir köşesinde duran o insanlardan birine dönüştüğünü fark etmişti.

Cammon onun kralla kahvaltı ettiğini hissediyordu. Ya da aşçılara emirler yağdırmak için mutfığa indiğini. Prensesle bahçede gezintiye çıktıklarını, Aslında ikisini de hissedebiliyordu. Amalie göz alıcı bir altın külçesi, Valri koyu renkli bir gölgeydi.

Bu nasıl olmuştu? Valri kendi düşüncelerini ya da Amalie'ninkileri gizlemeyi seçtiğinde, Cammon hâlâ Lirren büyülerini delip geçemiyordu. Valri'nin aynı odada otururlarken bile kendini ondan gizleyebileceğinden şüpheleniyordu. Tamamen görünmez olabileceğinden. Yine de gözlerini kapadığında nerede olduğunu biliyordu. Valri onun önemli bir parçası haline gelmişti. Varlığıyla Cammon'ın günlük rutinine sızmıştı.

Cammon bundan nasıl bir anlam çıkaracağını bilemiyordu doğrusu. Ama Valri şimdi diğerleriyle birlikte oradaydı işte. Ondan asla kaçamıyordu. Gecelerini de nerede geçirdiğini bildiği için, Amalie'yle birkaç çalıntı an daha yaşayabileceğince dair hiç umudu yoktu.

İletişim kurmanın başka yollarını bulmuşlardı tabii.

Giderek ustalaşıyorsun, diyordu Cammon, Wen ve Janni'yle dövüşürken Amalie'ye. *Ama sihrini kullan. Düşüncelerini çal. Bir sonraki hamlelerini bilersen, onları bertaraf edebilirsin.*

Ya da şöyle diyordu: *Valri'yi sırrını Ellynor'a açma konusunda ikna ettin mi? Seninle Gümüş Leydi'den konuşmak için saraya geleceğini duydum.*

Ya da: *Keşke bu gece geç saatte buluşsak.*

Ya da: *Kianlever lordu hiç hoşuma gitmedi.*

Ya da: *Seni özledim.*

Amalie'yle aynı odadayken bile onu özlüyordu.

Amalie ona aynı şekilde karşılık vermeye çalışmıyordu. Ama Cammon ara sıra ondan tereddütlü ve yarım yamalak mesajlar alıyordu. Bir gün, Valri kral naibinin karısıyla koyu bir sohbete dalmışken, Amalie parmaklarını dudaklarına götürdü ve içinden *mutfak ve öpücük* diye geçirdi. Sonra ona tatlı tatlı gülümsedi. Geceleri Cammon'la buluşmak için odasından kaçamasa da, günde en az bir kere ona *Özledim* türü bir mesaj yolluyordu. Bu tek kelime ona söylemek istediği diğer her şeyin kısaltılmış haliydi sanki.

Amalie, Valri'yi sırrını Ellynor'a söylemek için ikna ettiğinde, Cammon yanlarında değildi. Ama Littensli genç kadın bir sabah saraya geldiğinde oradaydı. Kapının çalınmasıyla irkildi ve Ellynor'u görünce kaşlarını çatı.

"Seni hissedememekten nefret ediyorum," dedi. "O kadar da uğraşıyorum."

Ellynor gülümsedi. "Belki de bu kadar uğraşmayıp işi olurluna bırakmalısın."

“Belki tehlikeli olmadığını bildiğin içindir,” dedi Amalie.

“Herkes tehlikeli,” dedi Valri her zamanki karamsarlığıyla.

Cammon iç çekti.

Herhalde hiç kimse Amalie'nin yanında oturan ve ona Solgun Anne'yle ilgili hikâyeler anlatan, Ellynor'dan daha masum görünmezdi. Valri kadar minyon olmasa da, fazlasıyla narindi. Zarafetinin yansırı insanın yüreğini ısıtan bir içtenliği vardı. Acılarını dindirmek için sığınabileceğin türden bir insandı.

“Gümüş Leydi sizi kanatlarının altına almış,” dedi Amalie'ye.

Amalie yüzünü buruşturdu. “Herkes öyle düşünüyor. Ama ben kendimi lanetlenmiş gibi hissediyorum. Onun şeytani bir tanrıça olmasından korkuyorum.”

“Ah, asla değil,” dedi Ellynor. Bunu o kadar içten söylemişti ki Cammon, Amalie'nin yatıştığını fark etti. “Anlaşılması zor bir hanım olduğunu kabul ediyorum. Ama çok güzeldir ve hiç beklenmedik hediyeler sunar.”

Amalie belli ki buna inanmak istiyordu. “Ama büyülerini çalışıyor. İnsanları kandırıyor.”

Ellynor gülümsedi. “Her konuda meraklı olduğu doğru. İnsanları gizlice izleyip sinsî ruhları uyandırdığı. Bulduklarını saklamayı sevdiği de doğru. Ama çalmaktan çok yansır. Övülmeyi ve ilgi görmeyi çok sever. Kendini ona adayanları koruyup kollar. İnsanlar onu sevdikçe, o güzelleşip cömertleşir.”

Amalie'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Ama Coralinda Gisseltess...”

“Bana kalırsa, Lestra tanrıçanın arzularını yanlış yorumluyor,” dedi Ellynor üzüntüyle. Cammon, Coralinda Gisseltess'in Solgun Annenin Kızları'nı kurduğunda kendine *Lestra* unvanını verdiğini hatırladı. “Mistiklerden o kadar nefret ediyor ki Solgun Anne'nin de onun nefretini paylaştığını sanıyor.”

Valri başını kaldırdı. Cammon'la ikisi onları biraz uzaktan dinliyordu. “Müritlerini kontrol etmeyi başaramıyorsa demek ki güçsüz bir tanrıça,” dedi kraliçe aşağılayıcı bir tavırla. “Karanlık

Gözetleyen hiçbirimizin onun adına böyle kötülükler yapmasına izin vermez.”

“Güçsüz değil,” diye yanıtladı Ellynor. “Ama insanların hayatları üzerindeki etkisini büyük ölçüde yine ona ibadet edenler belirliyor. Ancak ona verdiklerini geri verebiliyor. Coralinda nefret ve açgözlülük yayıyorsa, Gümüş Leydi de ona yalnızca nefret ve açgözlülük vaat edebiliyor.” Bir an duraksadı. Sonra gülümsedi. “Lumanen Manastırı’nda yaşarken, Solgun Anne’yi sevmeyi öğrendim. Evet, ruh hali değişken. Bazen sağı solu belli olmuyor. Ama ona her zaman güvenebileceğimi biliyorum. Ayın da evreleri var. Sürekli değişiyor. Ama o evrelerin neler olduğunu biliyorsunuz. Ay size bir söz verirse, onu kendi zamanında mutlaka tutacaktır.”

“Ondan biraz hoşlanmaya başladım galiba,” dedi Amalie tereddütle. “Tabii anlattıkların doğruysa.”

“Solgun Anne bana hayatımın en korkunç gecesinde yardım etti,” dedi Ellynor.

“Sahi mi? Anlatsana!”

“Hani Justin’in yaralandığı gece yardım istemek için bir şehre gittiğimi söylemiştim? Koca kentte bir adamı bulmam gerekiyordu. Sadece adını biliyordum. Samanlıkta iğne aramaktan farkı yoktu. Ama Solgun Anne bana yol gösterdi. Adamın yaşadığı yere gittim ve inanır mısınız? Yanıma gelip yardıma ihtiyacım var mı diye sordu!”

Valri ikna olmamış gibiydi. “Tamamen şans eseri olabilir. Tanrıçanın sana yardım ettiğine dair bir kanıtın yok ki.”

Ellynor başını salladı. “Ben eminim. Gümüş Leydi hiç beklenmedik anlarda en beklenmedik hediyeleri verir. Biliyorum ki, o gece eli üzerimdeydi.”

“Şimdi onu daha da çok sevdim,” dedi Amalie. “Onu onurlandırmak için neler yapabilirim?”

“Solgun Anne aytaşlarını sever.”

Amalie, Cammon’a baktı. Cammon gözlerini devirdi. “Aytaşı takmamın bazı rahatsız edici etkileri olabiliyor,” dedi Amalie.

"Birini yanında taşıyabilir ve ancak tanrıçayla daha güçlü bağlar kurmaya ihtiyaç duyduğunda tenine değdirebilirsin," diye önerdi Ellynor.

"İyi fikir. Başka neler yapabilirim?"

Ellynor gülümsedi. "Müziği sever. Her gece ona edebileceğin duaları ben sana öğretirim. Şarkıların kulağına gittiğinde nasıl mest olduğunu hissedebilirsin."

"Ben güzel şarkı söyleyemem ki."

"Önemli değil. Ayrıca algılarının açık olması da hoşuna gider. Onun ne zaman ve hangi evrelerinde görüneceğini takip etmeni ister. Biraz kibirli olduğu doğru. Ama cömerttir de. Ona ilgi gösterirsen, o da sana gösterir."

"Ben böyle bir tanrıçaya tahammül edemezdim," dedi Valri.

"Öyle bir zorunluluğunuz yok neyse ki," diye söze karıştı Cammon. "Siz Karanlık Gözetleyen'in müritlerindensiniz. Size pek de güzel hizmet ediyor. Belki hepimiz farklı sebeplerden ötürü farklı tanrılara çekiliyoruz. Belki onun için bu kadar çok tanrımız var."

Valri onu şüpheyile süzdü. "Öyleyse neden bir sürü unutulmuş tanrı var?"

"İnsanlar kıymet bilmiyor da ondan," dedi Ellynor. "Her şeyi tek başlarına yapabildiklerini düşünüyorlar. Onurlandırmadıkları tanrıların bile onları hâlâ gözettiğinin farkında değiller."

"Belki de onun için tanrılar mistikleri yarattı," dedi Amalie. "Bize ne kadar güçlü olduklarını hatırlatmak ve hayatlarımıza burunlarını sokmak için."

"Mistikleri gerçekten tanrılar yarattıysa tabii," dedi Valri. "Ben bunun Senneth'in bir teorisinden ibaret olduğunu düşünüyorum."

Cammon omzunu silkti. "Bence mantıklı. Bu kadar farklı türde büyü olmasını açıklıyor."

"Emin olduğum tek tanrıça, Kara Anne," dedi Valri.

"En azından, bir tane daha olduğunu biliyorum," dedi Ellynor usulca. "Bazen çok güçlü, bazen çok yalnız ve her zaman güzel."

Prensese gülümsedi. “Ve sizden hoşlandığını düşünüyorum. Bence onun kanatları altında güvendesiniz.”

Amalie bu konuşmadan sonra gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Ama Valri onun Ellynor’dan öğrendiği duaları edişini kaşlarını çatarak izliyordu. Cammon onun tanrılar konusundaki önyargılarından kurtulamayacağını biliyordu. Ama Valri bile Amalie’nin tanrıçasıyla uzlaşmasının önemini bildiği için dilini tutuyordu.

Dün gece de bunu söylüyordun, diye düşündü Cammon. Amalie en güzel şarkılarından birini yeni bitirmişti.

Amalie gülümsedi ve Valri yanlarında olduğu için ortaya konuştu. “Bunu çok seviyorum. Ellynor koro halinde söylendiğinde daha etkileyici olduğunu iddia ediyor. Her ilahi öyle değilmiş.”

“Sana eşlik etmeleri için Solgun Anne’nin rahiplerini saraya çağırarak halimiz yok,” diye takıldı Valri. “Seni Lumanen Manastırı’na da yollayamayacağımıza göre şimdilik yalnız idare edeceksin.”

Amalie ona cevap verdi. Ama Cammon düşüncelere daldığı için onu duymadı. Son birkaç dakikadır içine bir huzursuzluk çöreklenmişti ve şimdi bu duygu şiddetlenmişti. Donnal onu strese sokan bir şey görmüştü. Ve Donnal, Kirra’nın yanında hareket halindeydi. Birkaç dakika sonra, Kirra’nın endişesi etine bir bıçak gibi saplandı. Senneth ve Tayse dikkat kesildi.

Bir el omzuna dokunduğunda irkildi. Amalie’ydi. “Cammon? İyi misin? Cammon?”

Cammon bir anlığına transa girmişti. Bir yanı yüzlerce kilometre öteye gitmişti. Büyük ve kalabalık bir salonu dört açıdan görüyordu. Diğer yanı ise saraydaki bu oturma odasındaydı. Amalie gözlerini ona dikmişti. Valri de onu bir köşeden endişeyle izliyordu. Kelimeleri toparlamakta güçlük çekti. “Danalustrous’ta bir sorun var,” dedi. “Ama ne olduğunu bilmiyorum.”

“Senneth’a bir şey mi oldu?” diye sordu Valri sertçe.

“Ya da diğerlerinden birine?” diye atıldı Amalie.

"Hayır. Sadece endişeli ya da mutsuzlar." Doğru kelimeleri seçmekte güçlük çekiyordu. "Tayse savaşa hazırlanıyor."

"Savaş mı? Danalustrous'ta mı?" diye bağırdı Valri. "Oraya düğüne gitmediler mi?"

"Açıklayamıyorum. Ama Tayse savaşacağını düşündüğünde böyle bir ruh haline bürünür." Cammon, Tayse'in savaşa hazırlandığından emindi. Ama içlerinde en üzgünü, Kirra'ydı. *Danalustrous, Danalustrous, Danalustrous!* "İşgal altındalar," dedi par diye. "Biri Hall'a saldırıyor."

Valri ayağa fırladı. "Baryn'e haber vereyim."

Kraliçe odadan çıkınca ikisi yalnız kaldı. Ama Cammon dikkatini dostlarının üzerinden çekebilecek halde değildi zaten. Onlar tehlikedeysen, başka bir şeye odaklanması imkânsızdı. Kirra'yla Donnal'ın büyük, yırtıcı kuşlara dönüştüğünü hissetti. Düşmanın tepesine binip gözlerini çıkarıyorlar ve sivri gagalarıyla yüzlerini deşiyorlardı. Tayse durmadan kılıcını sallıyordu. Cammon'ın avuçları Senneth'in ateşiyle yanmaya başladı.

"Cammon," Amalie'nin sesi bambaşka bir diyardan geliyor gibiydi. "Cammon, senin için endişeleniyorum. Kaybolmuş gibisin. Justin'i çağırtayım mı? Ya da Jerri'l'i?"

Cammon başını iki yana sallamayı becerebildi. "Hayır, iyiyim. Justin yaraladığında kalbime bir bıçak saplandı sanki. Ancak birkaç saatte kendime gelebildim. Şimdi dördü de tehlikede. Bunca hissi göz ardı edemem. Ama idare ederim."

Aslında bundan o kadar da emin değildi. Aynı anda bu kadar yoğun duyguları tecrübe etmemişti hiç. Jerri'l ona geri çekilmesini tavsiye ederdi şüphesiz. Aklını ve gücünü korumasını. Ama yapamıyordu işte. Dostları savaşırken nasıl rahat olabilirdi? Hepsi de olağanüstü savaşçılardı. Ama bir savaş meydanında olaylar beklenmedik şekilde gelişebilirdi. Mistikler de ölebilirdi.

Amalie elini çekerek ayağa kalktı. Cammon'ın dikkati bir anlığına odaya döndü. Amalie'nin kitaplığa doğru koştuğunu gördü. Tam o sırada, Senneth müthiş bir gücü çağırdı ve arkasında bir

ateş duvarı belirdi. Alevler kükreyerek göğe yükseldi. Cammon onun bütün ülkeyi yakabilecek kudrette olduğunu biliyordu.

Amalie bileğini kavradı ve dünya karardı.

Alevler, savaş meydanı ve diğer her şey kayboldu. Cammon kendini boşlukta buldu.

Hava almak için ağzını açtı ve gerçek dünyaya döndü. Yine gül rengi ve bej odadaydı. Sarayın güneşli bahçelerine bakan bir pencerenin önündeki rahat koltukta oturuyordu. Amalie yanındaydı. Alnında endişe çizgileri belirmişti. Danalustrous ve orayı korumak için canlarını dişlerine takan dört arkadaşı hâlâ aklının bir köşesindeydi. Ama şimdi onları yalnızca gölgeler olarak duyumsuyordu. Savaşı gerçek ortamından deneyimliyordu.

Amalie hâlâ bileğini tutuyordu ve Cammon'ın teni bu sihirli dokunuşun etkisiyle karıncalanıyordu. "Ne yaptın?" diye fısıldadı.

Amalie diğer elinin avcunu açıp ona Coravann lordunun hediyesi aytaşı kolyeyi gösterdi. "Hayallerinden bazılarını çalabilir miyim diye denemek istedim," dedi. Biraz gergindi. Cammon'ın her an elini çekmesinden ya da ona bağırmasından korkar gibi bir hali vardı. Ama bir yandan da, inatçı ve kararlı görünüyordu.

Cammon yutkundu. "Başardın."

Amalie endişeyle kaşlarını çatı. "İyi misin? Seni bırakabilir miyim? O kadar uzaklarda gibiydin ki. Kayıp gideceğinden ve seni tamamen kaybedeceğimden korktum."

"Daha önce hiç bu kadar yoğun bir deneyim yaşamamıştım," dedi Cammon. "Onları hâlâ hissedebiliyorum. Ama şimdi biraz daha iyi idare ediyorum." Gülümsemeye çalıştı. "Bu numarayı nereden öğrendin? Belki ben de birileri üzerinde deneyebilirim."

Amalie ürkekçe gülümsedi. "Bilmiyorum. Sadece deneyebileceğimi düşündüm."

Cammon diğer eliyle aytaşını işaret etti. "Beni yakmasına nasıl engel oldun?"

Amalie başını iki yana salladı. "Sadece denedim. Bir dahaki sefere işe yarar mı bilmiyorum."

Cammon zihninde müthiş bir baskı yaratan endişelere rağmen, heyecana kapıldı. "Amalie," dedi. "Ne yaptığının farkında mısın? Kendi kendine büyünü kullanmayı öğreniyorsun. Onu başkalarına yardım etmek ve onları iyileştirmek için kullanıyorsun. Bak, korktuğun gibi olmadı. Ellynor haklı çıktı. Sihrini iyi bir şeye dönüştürebiliyorsun ve bunu kimsenin yardımı olmadan yapabiliyorsun."

Amalie gülümsedi. Cammon'ın onu övmesi hoşuna gitmiş gibiydi. "Geri dönmeni ben mi sağladım? Şimdi daha iyi misin gerçekten?"

Cammon onu ensesinden tutup kendine çekti. Alınları birbirine değdi. Amalie, Cammon'ın bileğini bıraktı ve parmakları kenetlendi. Cammon, Danan Hall'daki savaşı hâlâ hissedebiliyordu. Ama Tayse zafer kazanacaklarından emindi ve Kirra bile sakinleşmişti. "İyi ne kelime!" dedi Cammon. "Harikayım! Ve bana böyle hissettiren sensin!"

Valri odaya girdiğinde onları bu vaziyette buldu.

27. BÖLÜM

Öğleden sonra hareketli geçti. Baryn, Cammon'dan bütün ayrıntıları öğrenmek istedi. Cammon sonra onları bir de sarayı ziyarete gelen Tir'e tekrarlamak zorunda kaldı. Gezginler çoktan savaşa hazırды. Ama Danalustrous'tan gelen haberleri duymak herkesi şok etmişti.

Ne yazık ki kötü haberler bununla kalmadı. Cammon bilincini Gillengaria sınırlarına kadar yaydığıında, bazı Ev'lerden yayınlan şiddet yanlısı duygularla irkildi. Coğrafyası hiçbir zaman iyi olmadığı için tam bir yer söyleyemiyordu. Ama krallığın çeşitli bölgelerinde kan döküldüğünden emindi.

Amalie sonunda Justin'i çalışma odasına çağırdı. Gezgin yere kocaman bir harita serip kıvrılmaması için köşelerine ağırlıklar koydu. Cammon'dan Ghosenhall'un üzerinde durup yüzünü kuzey sınırına dönmesini istedi. "Şimdi bana tarif etmeye çalış," dedi.

Cammon sağını gösterdi. "Bu tarafta. Bize çok yakın değil."

"Kianlever," diye tahmin yürüttü Justin. Kianlever Sarayı'nın üzerine bir taş koydu. "Başka?"

"Bu tarafta. Doğuda. Ama uzakta. Biraz kuzeyde sanki."

Justin'in suratsı asıldı. "Brassenthwaite," dedi oraya da bir taş koyarak.

"Ama oradan çok da yoğun bir his almıyorum. Belki de savaş bitti. Ya da sadece bir çarpışmaydı."

"Başka?"

Cammon onun arkasını işaret etti. "Ama çok uzakta. Belki kıyı şeridinde."

"Rappengrass."

"Ve şu tarafta. Lireth Dağları'na doğru."

"Coravann," dedi Justin öfkeyle. "Krala sadık bütün Ev'lerde aynı gün ayaklanmalar çıkması enteresan tabii. Marlordların gözünü korkutup Ghosenhall'a destek kuvvetleri göndermelerine engel olmaya çalışıyorlar."

"Merrenstow da bize sadık," diye söze karıştı Amalie. Valri'yle ikisi onları dikkatle dinliyordu.

Justin acı bir kahkaha attı. "Son altı aydır kraliyet birlikleri orada konaklıyor. Ondan isyan çıkaramamışlardır."

Valri ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. "İsyan çıkmayan Ev'lerin hepsi de kralın arkasından iş mi çeviriyor? Bunun anlamı bu mu? Ne kadar çoklar! Fortunalt'la Gisseltess'i hep biliyorduk. Nocklyn'le Tilt'ten de uzun zamandır şüpheleniyorduk. Ama Storian? Helven? İnanamıyorum!"

Justin sıkıntıyla yüzünü butuşturdu. "Bilmiyorum ki. Belki de o Ev'lerin marlordları derebeyliğe bağlı lordlarla daha iyi ilişkileri var."

Valri ellerini yanaklarına götürdü. "Baryn bunu öğrenmeli."

Justin başını salladı. "Marlordlar yakında saraya haber gönderir. Böylece Cammon'ın şüpheleri de doğrulanmış olur."

"Şüphe mi?" diye bağırdı Cammon. "Size gerçekleri söylüyorum."

Justin gülümsedi. "Biliyorum. Hep haklı çıkıyorsun." İç çekti. "Keşke Tayse'le Senneth burada olsaydı."

Senneth da bunu isterdi, diye düşündü Cammon. "Yarın yola çıkacaklar," diye bilgi verdi diğerlerine.

Ertesi gün Cammon, Tayse'le Senneth'ı takip etmeye çalıştı. Kirra ve Donnal'la birebir aynı tempoda ilerlediklerini fark edince şaşırdı. Zira bu imkânsızdı.

“Değiştirilmişler,” dedi Justin’e o gece. Sabahtan beri suratı asıktı, ama bu düşünceyle gülümsedi. “Tayse, Kirra’nın onu dönüştürmesine izin vermiş. İnanabiliyor musun?”

“Kuş mu olmuşlar?” diye sordu Justin. “Daha hızlı hareket edecekleri kesin. Ama kuş bedenine alışmak tecrübe ister.”

“Ne olduklarını bilmiyorum. Ama birlikte ve yarın gece burada olacaklar.”

“Nihayet güzel bir haber verebildin.”

Ellynor kulübeden saraya dönerken üşümesin diye ona bir pelerin verdi. Neredeyse bahar gelmişti, ama geceleri hâlâ buz gibi oluyordu. Cammon adımlarını sıklaştırdı. Her zamanki gibi, değer verdiği insanları hissetmeye çalıştı. Valri ilk kez Amalie’yle aynı odada değildi. Cammon onun kralın yanında olduğunu tahmin etti. Valri’nin Baryn’le konuşurken takındığı ağırbaşlı tavrı hissedebiliyordu zira.

Saraya dönüyorum, diye haber verdi Amalie’ye umutla. *Yalnızsan görüşelim mi?* Ama Amalie odasından çıkmayınca üzüntüyle iç çekti. Çoktan uyumuştı anlaşılan. Krallık kargaşa içindeyken hayatına yeni dramalar katmak istemiyordu belki de. Haksız da sayılmazdı.

Gelgelelim, saraya girip de merdivenleri çıktığında her bir adımının onu Amalie’ye yaklaştırdığını hissetti. Odasının bulunduğu koridorun köşesini döndü ve bu his biraz daha yoğunlaştı. Şimdi onun varlığını net bir şekilde duyumsayabiliyordu. Dayanamayıp koşmaya başladı.

Amalie’yi odasında dikilirken buldu.

Cammon hemen kapıyı arkasından kapadı.

Sonra yine prensese döndü. Üzerinde beyaz, uzun bir gecelik, elinde beyaz bir mum vardı. Karanlık odaya vuran bir ayışığı huzmesini andırıyordu.

“Ne kadardır buradasın?” diye sordu Cammon.

“Bir saat oldu.”

“Bilseydim erken dönerdim!”

Amalie gülümsedi. Cammon onun biraz gergin olduğunu hissetti. "Sormadan geldim. Rahatsız etmediğimi umarım."

"Elbette etmiyorsun! Valri seni aramaya çıkmasın?"

"Sanmam. Son günlerde aklı o kadar karışık ki beni unuttu."

Yine de tereddütlü görünüyordu. Cammon doğruca yanına gidip mumu tutan elini yana çekti ve onu şap diye öptü. Amalie gülümsedi. Cammon onun rahatladığını hissetti. Gözleri ışıltılamaya başladı.

"Çok tatlısın," diye fısıldadı Amalie.

Cammon güldü. "Şu mumu bir kenara bıraksak mı?"

Amalie mumu söndürüp yere atıverdi. İkisi de güldü. Cammon onu kollarına aldığı anda zihni yine ayışığı huzmeleri ve alevlerle doldu. Amalie onun öpücüklerine merak ve giderek artan bir tutkuyla karşılık vermeye başladı. Cammon dikkatliydi. Ellerini omuzlarından indirmiyordu. Ama Amalie'nin elleri gömleğinden içeri kayıp sırtını okşamaya başladı. Cammon onun tenine dokunmaktan ne kadar zevk aldığını hissedebiliyordu. Amalie, Cammon'ın tüm hislerini özümseyip giderek daha da ışıltıyordu sanki.

"Olağanüstü," diye fısıldadı dudaklarını Cammon'dan ayırmadan.

"Biraz fazla olağanüstü. Artık dursak?"

Amalie ona biraz daha sokuldu. "Daha değil!"

Cammon onu son kez öpüp geri çekildi. "Ocağı yakacağım. Burası buz gibi."

Gidip kömürleri karıştırdı. Amalie'nin odada dolaştığını duydu. Sonra gelip ocağın önüne kalın bir battaniye serdi.

"Ateşi izleyelim," dedi ve yanına kıvrıldı. Cammon onu kollarına aldı. Ateşten ve ikisinin vücutlarından yayılan sıcaklığı hissetti.

"Yine öpüşelim," diye fısıldadı Amalie kollarını boynuna dolayarak.

Ona karşı koymak öyle güçtü ki. Prenses onunla olmaktan mutluydu. Bu Cammon'ı da mutlu ediyordu. Başkalarının ne

düşüneceğine aldırmadan karşılıklı birbirlerine yansıttıkları hislerin arasında kaybolmak ne harika olurdu. Amalie ay gibiydi. Onun sunduklarını özümseyip adeta elle tutulur, gözle görülür bir şeye dönüştürüyordu. Cammon'ın her bir dokunuşundan, kulağına fısıldadığı her bir kelimeden ve her dokunuşundan müthiş bir haz alıyordu.

"Geceliğimi ne zaman çıkaracağım?" diye fısıldadı Cammon'a. "Bıçağımı da çıkaracağım, ama Wen'in tavsiyesine uyup onu uzağa koymayacağım."

Cammon dudaklarını ondan ayırmadan gülümsedi. "Geceliğini de, bıçağını da çıkarmayacaksın," dedi. "Ben de soyunmayacağım. Hatta sen birazdan odana döneceksin."

Amalie'nin yüzü asıldı ve ışığın büyük bir kısmı odayı terk etti. "Benimle sevişmek istemiyor musun?" diye sordu.

Cammon nefesini tuttu. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. "Amalie! Se-sen bu gece buraya bunun için mi geldin?"

Amalie geri çekildi. Hayal kırıklığını azametli tavırlarıyla gizlemeye çalıştı. "Tabii ki hayır! Sadece canım sıkıldı."

Cammon ona sıkıca sarılıp başının tepesine bir öpücük kondurdu. Şu kadarcık bir sevgi gösterisinde bile Amalie'nin yeniden ışıltılamaya başlaması onun hayal gücünün ürünüydü muhakkak. "Lütfen, alınma. Ama benden ne istediğini bilmem gerek."

Amalie kızıl-sarı saçlarının arasından ona bakrı. "Ya hoşuna gitmeyen bir şey söylersen?"

"Bu insanların her zaman yaşadığı bir şey. Bazen aralarını bozabilir. Bazen de onları öfkeliendirir. Gerçeği söylersen yanlış anlamaların önüne geçmiş olursun." Dudaklarını yanağına bastırdı. "Ama söyleyeceğin hiçbir şeyin beni kızdıracığını sanmıyorum."

Amalie ona yaslandı. Rahatlamıştı, ama hâlâ biraz kararsızdı. "Savaşta korkuyorum. Ama bir yandan da seviniyorum açıkçası. O zaman koca adaylarım beni ziyaret edemeyecek kadar meşgul olacak. Evlenmek istemiyorum, Cammon."

"Hiç mi, yoksa şimdilik mi?"

"Bir gün tahtın selameti için evlenmek zorunda kalacağımı biliyorum," dedi Amalie. Yavaş yavaş ve düşünceli bir tavırla konuşuyordu. "Ama hayatım boyunca sevmeyeceğimi bildiğim bir erkekle evlenmeden önce gerçek bir aşk yaşamak istiyorum."

"Belki evlendiğin adama âşık olursun. Belli mi olur?"

"Şimdiye kadar gördüklerimle bu mümkün değil."

"Henüz Ghosenhall'a gelmeyen düzinelerce seçkin bekâr var."

"İlk âşığımın yatağa girdiğimizde tahtı düşünmeyecek biri olmasını istiyorum. Sadece beni düşünsün."

"Kendi adıma, senden başka hiçbir şey düşünemediğimi belirtmek isterim."

Amalie hafifçe geri çekilip ona baktı. "Hiç de şok olmuş gibi değilsin."

"Beni hiçbir şey şoke edemez."

Amalie ellerini onun omuzlarına koydu. "Ama bunu istediğinden emin değilsin."

Cammon onu öptü. Amalie'nin bundan hoşlanacağını biliyordu artık. "Sen istediğinin bu olduğundan emin misin diye karar vermeye çalışıyorum."

"Elbette eminim!"

"Öyle olsa bile, zarar görmenden endişe ediyorum. Kalbinin kırılmasını istemiyorum."

Amalie dikkatle onu izliyordu. "Hâlâ gerçekten istediğini söylemedin."

Cammon tabii ki buna bir öpücükle cevap verdi. "Sana bayılıyorum," dedi. "Gece gündüz seni düşünüyorum. Nerede olduğunu her zaman biliyorum. Seninle vakit geçirmenin yollarını arayıp duruyorum. Âşık olmak nasıl bir şey emin değilim. Sıradan bir kız olsaydın, ilişkimiz nasıl gelişirdi onu da bilmiyorum." Bunu hayal ederek gülümsedi. "Bir esnaf kızı olsaydın, herhalde her gün saçma bahanelerle kapına gelip sana aptal hediyeler getirirdim."

"Bence hediye almak çok güzel. Hiç aptal değil."

"Ama ben sana araba tekerlekleri altında ezilerek komik şe-

kiiler alan ayakkabı tokaları ya da bozuk paralar getirirdim. Ya da kuştüpleri. Baban arkamdan *Ne garip bir oğlan!* derdi. *Neden buralarda dolaşıp duruyor ki?* Sen de bilmediğini söyledin. Baban *Yoksa sana kur mu yapıyor?* diye sorduğunda da cevabın aynı olurdu. Kesin elim ayağım birbirine dolanacağı için sana iltifat filan edemezdim. Öyle alık alık suratına bakardım.”

Amalie kıkırdamaya başladı. “Eğer ben bir esnaf kızı olsaydım, sana niyetini açık açık sorardım. Ellerimi belime koyup *Bana bak,* derdim. *Sen beni beğeniyor musun, beğenmiyor musun? Çünkü beğeniyorsan aşığım olmana izin veririm, ama beğenmiyorsan babamın dükkânı gelip durma!”*

“Karşında dilim tutulacağı için sana açılmazdım. Sen de beni bir güzel paylardın.”

Amalie dizlerinin üzerine oturdu. Ellerini beline koydu. “Eee, beni beğeniyor musun?” diye sordu usulca. “Beni istiyor musun? Eğer istiyorsan, seninle olurum.”

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Cammon. “Ama ne yazık ki sıradan bir kız değilsin.”

Amalie kollarını boynuna dolayıp onu öptü. “Bir prenses neden bir tüccarın kızı gibi istediğini elde edemesin?”

“Bir prensesin kaybedeceği çok daha fazla şey var da ondan,” dedi Cammon. Ama bu sırada, dayanamayıp kollarını Amalie’nin beline doladı.

“Ben öyle düşünmüyorum,” diye fısıldadı Amalie. “Bence herkes için aynı.” Onu tutkuyla öpmeye başladı ve battaniyenin üzerine yuvarlandılar. “Sev beni, Cammon,” dedi. “Bana yol göster.”

Ve Cammon bunu yaptı. O da deneyimli sayılmazdı, ama birlikte yeni zevkler keşfettiler. Amalie’nin cildi karanlıkta inci gibi parlıyordu. Uzun saçları battaniyeye yayılmıştı. Ocaktaki ateş sönmüştü, ama Amalie’nin vücudu Cammon’ın aşkıyla yanan bir muma dönüşmüştü. Mutluluğunun yumuşacık ışığı bütün odayı doldurdu. Ya da belki Cammon’ın gözleri ondan başka hiçbir şey görmediği için öyle sanıyordu.

28. BÖLÜM

Sabah, Halchon Gisseltess'in elçisi geldi ve kraliyet sarayının bütün önemli isimleri tüm günü toplantılar yaparak geçirdi. Milo, Cammon'a akşama kadar ona ihtiyaç olmadığını ve günü istediği şekilde değerlendirebileceğini söyledi.

"Elçi ne haberler getirdi?" diye sordu Cammon, ama Milo tabii ki hiçbir şey söylemedi.

Cammon gezginlerin talim yaptığı avlunun yolunu tuttu. Justin, Coeval'la dövüşüyordu. Biraz ileride, Hammond'la Wen kapışıyordu. Bütün gezginler huzursuzdu. Eğer bir savaş çıkacaksa, bunun bir an önce olmasını istiyorlardı. Beklemekten sıkılmışlardı. Çoktan hazır olduklarını düşünüyorlardı.

Aslında hiç kimse bir savaşa tam anlamıyla hazır olamaz, diye düşündü Cammon.

Justin soğuğa rağmen ter içinde kalmıştı. Sonunda kısa bir mola verdiler. Justin saçlarını arkaya atıp Cammon'ın uzattığı matarayı aldı. "Halchon Gisseltess'in mesajı neymiş?" diye sordu Cammon.

Justin matarayı kafasına dikti. "Bir hafta sonra, Baryn'le aralarındaki anlaşmazlıkları barışçıl yöntemlerle halletmek için onunla bir araya gelmek istiyor."

"Kral bunu kabul edecek mi?"

"Hayır. Saraydan çıkıp baş düşmanı ile buluşması doğru ol-

maz. Halchon Gisseltess'in onu öldürmekten çekineceğini sanmıyorum."

"O halde, Gisseltess kuvvetleri bu haftanın sonunda bize saldıracak. Doğru mu anlıyorum?"

Justin ona üzgün bir bakış fırlattı. "Ya da daha önce. Belki de bizi daha çok vaktimiz olduğuna inandırmaya çalışıyorlar." Boş matarayı Cammon'a geri verdi. "Fortunalt'taki casuslarımız yabancı askerlerin karaya çıktığını haber verdi. Hepsi de Arberharst renklerinde giyinmiş. Küçük bir birlik bir hafta içinde Ghosenhall'a ulaşabilir. Ama bütün ordunun gelmesi daha uzun sürer."

Cammon titredi. "Bir mucize olacak ve savaş çıkmayacak diyordum. Kendimi hep buna inandırdım."

"Boş hayallere kapılma. Tayse'le Senneth ne zaman dönecek?"

"Sanırım bu gece. Ya da yarın sabah."

Justin kılıcının sapını kavradı. "Umarım onlar dönene kadar bir saldırı gerçekleşmez."

Cammon savaş talimini bir süre daha izledi. Ama gezginler onlara katılmasını istediğinde kibarca reddedip saraya döndü. Amalie hâlâ babasının yanındaydı. Dolayısıyla insanların arasındaki dahi olsa, onu görme umudu yoktu. Amalie'ye onu düşündüğünü anlaması için bir anı yolladı. Amalie'nin mesajını hayretle karışık bir mutlulukla aldığını hissetti.

Gerçekten de dünyanın en içi dışı bir kızıydı. Sevincini asla gizlemiyordu. Cammon şu hayatta kimseyi onun kadar sevebileceğini sanmıyordu. Gün gelecek Amalie kalbini paramparça edecekti. Cammon kalbinin kırıklarının ayın ışığını yansıtarak parladığını hayal etti. Her şeye rağmen, dün gece yaşananları yadsıyamazdı. İleride onun gibi başka geceler yaşayacaklarını ummaktan da kendini alamıyordu.

Cammon o kadar huzursuzdu ki sarayda daha fazla duramadı. Gününü Lynnette'e yardım ederek geçirdi. Jerril evde yoktu. Carreboslu mistikleri eğitiyordu. İşlerini bitirdikten sonra çıktı ve

bir saat şehirde dolaştı. Amalie'ye bir hediye almak niyetindeydi. Ama krallığın dört bir köşesindeki serramarların değerli hediyelere boğduğu bir kız ondan ne isteyebilirdi ki? Şans eseri, kaldırım taşları arasında bir pırıltı gözüne çarptı. Eğilip ne olduğuna baktı. Gümüş bir paraydı. At arabalarının tekerlekleri altında ezilerek eğri büğrü bir şekil almıştı. Cammon gülümseyerek onu cebine attı. Sokağın aşağısına doğru yürürken neşeli bir ıslık tutturdı.

Akşam yemeği kasvetli bir havada geçti. Bu kez masada konuklar yoktu. Kimse aksini söylemediği için, Cammon yine de uşaklarla birlikte bir köşede yerini aldı. Masa dolmadan önce, gümüş parayı Amalie'nin tabağının altına sakladı. Amalie yerine geçtiğinde ona usulca işaret etti. Amalie parayı görünce gülmek için dudaklarını ısırarak onu cebine attı.

Bu gece? diye sordu Cammon. Amalie'den net olmayan, ama hayal kırıklığıyla dolu bir ret cevabı geldi.

O zaman, ilk fırsatta, dedi Cammon ve prensesin yüzü yeniden güldü.

Amalie yemek bittiğinde Valri, Baryn ve Romar Brendyn'le ortadan kayboldu. Cammon, Justin'in kulübesine gidip Senneth'la diğerlerini beklemeye koyuldu.

"Senneth'ın yeni mistiklerinden biri bu sabah Ellynor'u hissetti," dedi Justin.

"Kendini bir *raelyn*'e dönüştürdü," diye atıldı Ellynor. "Başka bir formda beni bulamazdı."

"Mantıklı," dedi Cammon. "Lirrensli bir kadını yakalamak için Lirrensli bir hayvana dönüşmek akıllıca."

"Asıl soru ne tür hayvanların yabancı diyarlardan gelen casusları yakalayabileceği," dedi Justin. "Şu anda derdimiz Lirren halkı değil."

"Sadece Arberharst'ta bulunan bir kuş ya da köpek türü hatırlamamı mı istiyorsun?" diye sordu Cammon.

Justin sırtıttı. "Bir kere de işe yara."

"Prenses sarayda büyük bir kütüphane olduğunu söylüyor," dedi Cammon. "Belki orada egzotik yaratıkların resimlerini bulabiliriz."

Ellynor Justin'in yanına oturdu. "Gillengarialı bir mistik, başka bir ülkede yaşayan bir hayvanın formunu alabilir mi?"

"Bilmem ki. Ama denemeye değer."

Başka fikirler de ortaya atıldılar. Halchon Gissetess'in bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalıştılar. Kim bilir kardeşi Coralinda ne işler karıştırıyordu?

"Manastırda eli kolu bağlı oturmuyor," dedi Ellynor. "Mistiklerden öyle çok nefret ediyor ki bu savaşa mutlaka katılacağını düşünüyorum."

"Öyleyse onu durdurmak için plan yapmalıyız," dedi Justin.

Cammon tüm sohbetleri boyunca yolcuların ilerleyişini takip etti. Coğrafya bilgisi kıttı, Mesafeler konusunda iyi olduğu da söylenemezdi. Ama yaklaştıklarını hissedebiliyordu. "Birazdan burada olurlar," dedi şehre girdiklerinde. Saray duvarlarının üzerinden araziye süzülüp kışlaya doğru alçaldılar. Cammon koşup kapıyı açtı. İki baykuş usulca kulübenin önüne konup pençelerindeki minik yaratıkları yere bıraktı.

Minik rüy toplan göz açıp kapayıncaya kadar Senneth'la Tayse'e dönüştü. Baykuşlar da Kirra'yla Donnal'a. Yedisi yeniden buluştu. Cammon bir an kendini tamamlanmış gibi hissetti.

Ta ki bir parçasının eksik olduğunu fark edene kadar. Bundan sonra, hayatı boyunca dostları ne kadar yakınında olursa olsun, hep Amalie'nin eksikliğini hissedecekti.

Senneth sabahı kralın yanında geçirmişti. Cammon onu çalışma odasının kapısında bekledi ve gün boyu peşinden ayrılmadı. Senneth'a anlatacak bir sürü şeyi vardı. Tabii en önemli haberi ondan gizledi. *Senneth, ben Amalie'nin âşığı oldum*, demedi. Bunun yerine, Danan Hall'daki savaşı dört çift göz aracılığıyla izlediğini ve ülkedeki benzer kargaşaları nasıl hissettiğini söyledi.

Haklı da çıkmıştı. Kianlever ve Coravann'dan gelen haberler iç açıcı değildi. Ev'lerde yaşanan katliamlar müthiş bir panik yaratmıştı. Eloise Kianlever ağır kayıplar vermişti. Neyse ki derebeyliğine bağlı, sadık lordlar yardımına koşmuştu.

"Hâlâ Ghosenhall'a asker yollayacağını söylüyor," diye ekledi Senneth. "*Önce kendini koru be kadın*, diye düşünmeden edemiyorum. Malcolm da aynen böyle söylerdi. Ama korkarım, onun birliklerine ihtiyacımız olacak."

"Bir daha gitme," dedi Cammon.

Senneth ona üzüntüyle gülümsedi. "Brassen Court'u kurtarmaya bile gitmem. Şehir teslim olana ya da zafer kazanana dek buradayım."

Öğleden sonranın bir kısmını Jerril ve Senneth'in Carreboştan getirdiği şekerleştirmelerin bazılarıyla geçirdiler. Jerril gösterdikleri gelişmeden memnundu. Senneth'a tam üç kere ağır Lirren büyüleriyle gizlenen Ellynor'un kokusunu aldıklarını anlattı. "Ya ötekiler?" diye sordu Senneth. "Onları da eğitebilir misin?"

Jerril ona içtenlikle gülümsedi. "Elbette. Hepsi de hevesli ve yetenekli. Bir yıl vaktim olsa..."

"Üç günün bile olmayabilir," diye araya girdi Senneth.

"İhtiyaç halinde her şekilde emrinde olacaklar."

Cammon enerjisinin bir kısmını, düşüncelerini Jerril'dan gizlemek için harcadı. Yine de yaşlı mistiği birkaç kez ona merakla bakarken yakaladı. Neyse ki Jerril işin aslını anlayacak kadar hassas ve Senneth'ın yanında soru sormayacak kadar akıllıydı.

"Bir mistik ordusuna nasıl kumanda edilir hiç bilmiyorum," dedi Senneth.

"Genel anlamda beklentilerini söylersen, sana yardımcı olmaya çalışacaklar," dedi Jerril. "Ama onları ordu düzeninde savaşa yollayamazsın."

"Şuna ne dersin?" diye başladı Senneth ve Jerril'la savaş taktikleri üzerine konuşmaya başladılar.

Cammon onları dinlemekten vazgeçti. Ghosenhall'un diğer

ucunda bir kapının açıldığını duydu. Aslında daha çok biri hızla yanından geçmiş de rüzgârı yüzüne vurmuş gibiydi. Ya da kalabalık bir odadaki bir anlık sessizlik gibi. Usulca çekilen bir kılıcın pırıltısı görüş alanının kuyusunda yanıp söndü.

Sonrası koca bir hiçlikti. Ne bir ses ne bir hareket. Serin bir günde, kahverengi topraktan başını uzatmaya çalışan birkaç yeşil ot ve muazzam bir boşluk.

Cammon yeniden etrafına odaklandığında, Jerril onu dikkatle izliyordu. “Ne oldu?” diye sordu diğer mistik.

Cammon başını iki yana salladı. “Bilmem.”

Senneth da dikkat kesildi. “Bir şey mi hissettin?”

“Pek sayılmaz. Tanımlayamıyorum.”

“Tehlike mi?” diye üsteledi Senneth. “Şehre yeni bir suikastçı mı geldi? Halchon’dan böyle bir hamle bekliyorum doğrusu.”

Cammon ellerini yana açtı. “Genellikle kötü niyeti hissedebiliyorum. Ama... belki de Ghosenhall’a bir yabancı geldi. Bilmiyorum. Bir şey kaydı. Bir şey değişti.”

“Sihirli bir şey mi?” diye sordu Jerril.

“Sanmıyorum.”

“Belki de büyü karşıtı bir şey,” dedi Senneth. “Halchon Gisseltess bana dokunduğunda tüm gücümü kaybediyorum. Beni sıfırlıyor sanki. Belki öyle bir şeydir?”

“Olabilir,” dedi Cammon kararsızca. Jerril’a baktı. “Sen de hissettin mi?”

Jerril başını iki yana salladı. “Sen benden daha güçlüsün.”

“Sen de daha tecrübelisin! Odaklan. Bir kapı açıldı sanki. Ya da biri bir yerden geçti. Şehirde bir yerlerde.”

Jerril avuçlarını yukarı çevirip derin bir nefes aldı ve bilincini yaydı. Cammon da bu zihinsel yolculuğu takip etti. Onun yanında ilerleyerek, Jerril’ın dikkatini çeken arka sokakları ve kuytu köşeleri yokladı. İşte yine yankılarla dolu o sessizliği dinliyordu. Ne olduğunu ayırt edemeyeceği kadar hızlı burnuna dolup kaybolan bir kokuyla irkildi.

"Sen de aldın mı?" diye fısıldadı Jerril'a.

Jerril başını salladı ve o ana geri döndü. Senneth gri gözlerini kırmış, onları izliyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Jerril. "Tehlikeli mi onu da anlamadım." Senneth'a baktı. "Bir tavşan olsaydım, üzerimden bir kartalın gölgesi geçti derdim."

"Tayse'e şehre tehdit oluşturabilecek bir şeyin geldiğini, ama ne olduğunu bilmediğinizi söyleyeceğim. Şehir düşmanlarla dolmuş gibi hazırlık yapmalıyız."

Cammon'ın gözleri Jerril'a kaydı. "Ama yanlış alarm da olabilir."

Jerril omzunu silkeli. "Yakında saldırıya uğrayacağız nasıl olsa. Tedbirli olmakta fayda var."

Gezginler bir saate kalmadan harekete geçti. Baryn, Valri ve Amalie'nin başına ikişer adam dikildi. Yirmi gezgin Ghosenhall sokaklarında devriye gezmeye çıktı. Diğerleri bekçi köpekleri gibi sarayın bahçesine yayıldı.

Cammon, Amalie'yle baş başa kalma umudunu tamamen yitirmişti. Coeval'la Janni prensesin yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Janni geceyi bile Amalie'nin odasında geçirerek pencerenin önünde nöbet tuttu.

Ertesi sabah herkes telaşlıydı. Soğukkanlılığıyla ünlü Milo bile. Cammon'a, "İnsanlara faydalı olmanın bir yolunu bul," deyip gitti.

Cammon; Valri, Amalie, Belinda Brendyn, Justin ve üç gezgini gül rengi odada gergin bir bekleyiş içinde buldu. Amalie ona imalı bir bakış fırlattı. Ama Cammon doğruca Justin'in yanına gitti.

"Bir haber var mı?"

Justin başını iki yana salladı. "Tayse bütün gece bahçede dolaştı. Sizin şekil değiştiricilerden başka kimseye rastlamamış. Birkaç saatliğine uyumaya gitti. Sonra yine devriyeye çıkacak."

"Belki de sadece bir hayaldi."

Justin güldü. "Sanmam. Donnal nasıl kendini bir kurda dönüştürebiliyorsa, sen de aynı şekilde tehlikeyi hissedebiliyorsun."

“Baryn’in yanında kim var?”

“Tir’le Wen.”

“Sen kimi koruyorsun? Valri’yi mi, Amalie’yi mi?”

“Prensesi.”

“Biraz dışarı çıksak? Hepimiz bunaldık.”

Bunu duyan Amalie, Belinda’yla sohbetini yarıda kesip başını kaldırdı. “Ah, lütfen! Hayali tehditler yüzünden biraz daha kapalı kalırsam aklımı kaçıracam!”

“Majesteleri, ortada ciddi bir tehlike var,” dedi Justin.

“Benim de akıl sağlığım konusunda ciddi endişelerim var!”

Amalie pekerinini alırken Justin, Cammon’a ters bir bakış fırlattı. “Silahların nerede?”

“Kılıç taşımıyorum. Gerektiğinde, gezginlerden ödünç alıyorum.”

“Sürekli silahlı olmalısın. Sarayda bile.”

Amalie o sırada yanlarında bitti. “Öyleyse önce kışlaya gidelim.”

Hammond öne, Justin’le Cammon prensesin iki yanına geçti. Güneşli havada gezginlerin talim yaptığı avluya doğru ilerlediler. Orayı boş görmek Cammon’a tuhaf geldi. Ama gezginlerin hepsi ya görev başında ya da gece nöbet tuttukları için uykudaydı.

Cammon kılıç kuşanıp kendine bir de hançer seçti. Amalie ereğini kaldırıp gezginlere dizine bağlı bıçak kılıfını gösterdi. “Bir de nasıl kullandığınızı görelim,” dedi Justin. Amalie bıçağı çekip ona doğru bir hamle yaptığında, Justin “Fena değil,” dedi. “Ama biraz daha hızlı olmalısınız. Yoksa saldırganınızı tek hamlede öldüremezsiniz.”

“Bir gezgin yardımına koşana dek onu yavaşlatsın yeter,” dedi Hammond.

“Ya yardımına koşacak kimseyi bulamazsa?” dedi Justin. “Tekrar deneyin.”

Çok geçmeden, dışarı çıkıp heykel bahçesine yöneldiler. “Bakın, neredeyse bahar geldi,” dedi Amalie. “Ağaçların bazıları tomurcuklanmış bile. Çimenler de yeşermiş.”

Justin düşüncesini dile getirmedi, ama Cammon içinden geçenleri kaçırmadı. *Bu yıl baharın bir tek anlamı var. O da, savaş.* Amalie bir çiğdemün kıvrık yapraklarını saran kuru ayrık otlarını kopardı. Sonra onlara bakıp gülümsedi. "Bahar kapıda," diye mırıldandı yine.

Cammon bir ses duydu. Bir titreşim hissetti. Nahoş bir kokunun izini süter gibi hızla başını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Justin.

"Bilmiyorum. Galiba biri duvarları geçti."

Justin anında kılıcını çekti. Hammond da silahına davran-
dı. Amalie'nin etrafını sardılar. "Saraya dönüyoruz," diye emretti Justin. Dördü mermer heykellerin arasından yürüdü. "Cammon, Tayse'i uyandır. Öteki gezginleri de çağır."

"Diğerleri beni duyabilir mi bilmiyorum," dedi Cammon, Justin'e yetişmek için koştururken.

"Dediğimi yap. Bir sinyal çak. Seni duyamasalar bile bir sorun olduğunu hissederler. Gezinler içgüdüleriyle hareket etmeye alışkın."

Cammon etrafına bakındı. Bahçelerden çıkmışlardı. Duvarlara kadar uzanan uçsuz bucaksız çimenlerde hiçbir hareketlilik gözlerine çarpmadı. "Belki de yanıldım..."

"Cammon!" dedi Justin sertçe.

Cammon düşüncelerini yarısı dolu bir bardaktan fırlatılan su gibi mümkün olduğunca uzaklara yollamaya çalıştı. Tayse'in derin uykusundan uyanıp yataktan fırladığını hissetti. Daha botlarını giymeden silahına uzandı. Diğer gezginler de duraksayıp etraflarına bakındıktan sonra koşmaya başladı. Saray arazisi içinde olanlar ana binaya, Ghosenhall sokaklarındakiler saraya yöneldi.

Baryn'le Valri'yi koruyanlar silahlarını çekerek kralla kraliçenin etrafında halka oldular.

Senneth, diye seslendi Cammon. *Kirra. Donnal. Bela yakın. Ne olduğunu bilmiyorum, ama geliyor.*

Bunları düşünür düşünmez, saray duvarlarının üzerinde bir

ateş çarkı belirdi ve yuvarlanarak bütün taş duvarları tutuşturdu. Justin yavaşlayarak bu gösteriyi hayranlıkla izledi.

“Bu kötü niyetli kimseleri durdurur...” demeye kalmadan alevlerin arasından üç kişi atladı ve zarıfçe yere kondu.

29. BÖLÜM

Davetsiz misafirlet baştan aşağı siyahlar giymişti. Başlarındaki kukuletalardan cilalı botlarına kadar. Dansçılar gibi kıvrak hareket ediyorlardı. Her birinde kılıçlar ve bıçaklar vardı. Kemerlerinde de başka silahlar taşıyorlardı.

Justin haykırdı ve on gezgin kılıçlarını çekerek duvara doğru koştu. "Saraya!" diye bağırdı Justin.

Bir adım daha atmalarına fırsat kalmadan, yirmi saldırgan daha Senneth'in alevlerinin arasından kayarcasına süzülüp sarayın bahçesine atladı. Cammon göz ucuyla bir hareket sezinledi. O tarafa baktığında, on, hayır yirmi kişinin daha sarayın duvarlarına tırmandığını gördü. Camları kırıp pencerelerden içeri daldılar. Bir düzine kadarı ana kapıdan içeri akın etti. Saraydan çığlıklar ve çarpışma sesleri gelmeye başladı. Bahçe kapısından giren gezginler kendilerini bir anda savaşın göbeğinde buldu. Cammon'un nefesi kesilmişti. Düşman sayıca onlardan üstün gibi görünüyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Amalie ve eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Ama Justin son anda atılıp kolunu yakaladı.

"Saray güvenli değil!" diye bağırdı kulağına. "Bahçelere dönelim. Sizi saklamalıyız."

Amalie onu tekmiyor ve elinden kurtulmak için debeleniyordu. "Olmaz! Babam içeride! Bırak beni! Onu bulmam lazım!"

Justin kılıcını kınına sokmadı, ama tek eliyle Amalie'yi öyle şidderli sarstı ki prensesin saçları yüzüne savruldu. Sonra onu heykel bahçesine doğru çekiştirmeye başladı. Hammond'la Cammon da onlarla gitti. "Majesteleri, sizi korumak için emir aldım. Kime ne olursa olsun, siz hayatta kalacaksınız."

Amalie hâlâ inliyor ve elinden kurtulmaya çalışıyordu. Cammon diğer kolunu tuttu ve Justin'in onu zorla heykellerin arasına götürmesine yardım etti. "Amalie, Justin haklı," dedi usulca. "Babanla Valri'nin yanında başka gezginler var. Seni korumak zorundayız."

Şimdi hepsi de koşuyordu. Ama sık sık omuzlarının üzerinden bakmayı ihmal etmiyorlardı. Siyah kukuletalı saldırganların ardı arkası kesilmiyordu. "En az iki yüz kişiler," diye tahmin yürüttü Hammond. "Dahası da yolda." Heykel bahçesine daldıklarında artık hiçbir şey göremez oldular.

Justin saklanabilecekleri bir yer aradı. "Yabancılar," dedi. "Cammon bunun için onları hissedemedi. Senneth'in ateşi de işe yaramadı. Büyülerden etkilenmiyorlar."

"Ama Kirra'dan kaçamazlar," dedi Cammon karanlık bir gülümsemeyle. "Şimdi birinin boğazını kesti." Konuşurken, Donnal'ın düşman askerlerinden birini yere serdiğini hissetti. "Donnal da öyle," diye ekledi.

"Güzel," dedi Justin. Bir deniz kabuğunu andıran beyaz, mermer bir tablanın altını gözüne kestirmişti. Önündeki siyah, granit kaidenin üzerinde yine beyaz mermerden bir kadın heykeli duruyordu. "Majesteleri, siz şunun arkasına geçin," dedi Justin. "Cammon, sen önde dur." O da Hammond'la taş kraliçenin iki yanında durdu. "Size ulaşmak için bizi geçmeleri gerek. O da kolay değil."

"Neler olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Hammond, Cammon'a.

Cammon uyuşmuş gibi ağır ağır başını salladı. Dostlarının gözünden sarayın içindeki hareket girdabına kapılmak istemi-

yordu. Prensesi savunması gerekirse, dikkatinin bu anda kalması önemliydi. Ama öfkeleriyle korkularının bir kısmını hissedebiliyordu.

"Üç gezgin düştü, ama hangileri olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sadece Tayse olmadığından eminim. Sarayın koridorlarında çarpışmalar sürüyor. Ama kimin kazandığını göremiyorum. Kirra, Donnal ve diğer şekil değiştiriciler hâlâ dışarıdakilerle dövüşüyor. Sarayın kapılarını tutmaya çalışıyorlar. Birkaç gezgin de hâlâ çimenlerde."

"Ya babam?" diye sordu Amalie. "Valri?"

"İkisi de yaşıyor."

"Senneth?" diye sordu Justin.

"Ateş yerine kılıcıyla savaşıyor."

"Askerler nerede?"

"Bir orduyu bertaraf etmek için şehrin hemen dışında konuşlandılar," diye yanıtladı Justin. "Sanırım kimsenin onlara haber verecek vakti olmadı. Ama alevleri görmüyorlar mı? Belki de yoldalar."

"Neden... Hay aksi!" diye kükredi Hammond. Kılıcıyla ileriye işaret etti. "Biri şu heykelin yanından bakıyordu. Prensesi gördü bence. Arkadaşlarına haber vermeye gitti."

Justin başını sallayıp pozisyonunu aldı.

Daha iki dakika bile geçmeden ayak sesleri duydular. Bir düzine kadar işgalci heykellerin arasına daldı. İyi eğitildikleri her hallerinden belliydi. Ağır kılıçlarını tüy kadar hafiflermişçesine rahatça taşıyorlardı. Yaklaştıklarında, Cammon siyah kukuletalarının aslında kafalarına yapışan başlıklar olduğunu gördü. Üstleri metal zırhlarla kaplıydı. Göğüslerinde de aynı tür korumalar vardı. Koyu renkli metal halkalar ışığı yakaladıkça parlıyordu.

"Bunları öldürmek kolay olmayacak," dedi Justin.

Hammond ondan daha iyimserdi. "Birer ikişer haklarız."

Düşman askerleri birden üzerlerine saldırdı.

Kılıçlar çarpıştığında, Amalie çığlık attı. Cammon da kılıcı-

nı çekmişti. Justin'le Hammond ilk dalgayı kolayca bertaraf etti. Gelgelelim düşman sayıca onlardan çok üstündü. Siyahlı askerler yüksek heykeli aşmaya çalışarak çifter çifter saldırıyordu. Biri bir sıçrayışta kaidenin üzerine çıkıp heykel kraliçenin eteklerine tırmanmaya başladı. Diğer üçü de mermer tablaya tırmanmıştı. Justin kılıcını saldırganlardan birinin zırhla kaplı boğazına daldırıp onu kenara fırlattı. Bir başkası ölen arkadaşlarının üzerinden atlayarak bıçağını savurdu.

Cammon, Amalie'nin dehşetine boğulmuş vaziyetteydi. Soğuk ve pürüzsüz taşın dokunuşunu avuçlarında hissedebiliyordu. Etrafında yaşanan kan banyosu onu sersemletmişti. Tayse'in kılıcını her savuruşunu, Senneth'in yaptığı her hamleyi gözüyle görür gibi net bir şekilde izleyebiliyordu. Bu arada, Justin'le Hammond var güçleriyle düşman askerleriyle çarpışıyordu. Bir anda her yer şiddet, tehlike ve ölümle dolmuştu.

Hammond bir savaş çılgılığı atıp yana sıçrayarak üzerine atılan askeri savuşturdu.

Amalie bağırdı ve Cammon kılıcı tutan elinin hareketini bile hissedemeden askerin kafasının vücudundan ayrıldığını gördü. Kanlar fışkırdı. İşgalcinin zırhlı gövdesi yere çarptığında bir gürültü koptu. Hammond kılıcını sol eline geçirdi. Kötü yaralanmıştı. Cammon onun on, hatta beş dakika bile ayakta kalabileceğinden şüpheliydi.

Justin bir askeri daha haklayıp vakit kaybetmeden bir başkasına saldırdı.

"Hammond!" diye bağırdı Justin. "Hammond, ne durumdasın?"

"Kötü," diye böğürdü diğer gezgin.

"Cammon, Hammond'ın yerini almak zorundasın!"

Heykele tırmanan asker kraliçenin kafasının üzerinden diğer tarafa atladı. Şimdi tam Cammon'ın önündeydi. Bu seferkini şans eseri tek vuruşta haklaması imkânsız gibi görünüyordu. Cammon hamlelerini iyi hesaplamak zorundaydı. Panik ve

adrenalin yüzünden iyice sersemlemişti. Asla yetenekli bir kılıç ustası olmamıştı. Her zaman rakibinin bir sonraki hamlesini sezme becerisine güvenmişti. Ama bu adamın aklından geçenleri okuyamıyordu. Tek avantajı son bir yıldır ülkenin en büyük savaşçılarıyla talim yapma fırsatı bulmasıydı.

Cammon birden saldırdı. Kılıcı saldırganın göğsündeki zırhı delip kalbini buldu. Asker acı bir feryat kopararak yere düştü. Cammon nefes nefese geri çekildi.

"Parlak Anne beni kül etsin," diye tısladı Justin ürkütücü bir fısıltıyla. Cammon, gezginin savurduğu kılıcın yanından üzerlerine koşan on kadar askeri gördü. Hammond iyi değildi. Hâlâ ayakta olması bile mucizeydi. Justin de on adamla başa çıkamazdı.

"Ulu tanrılar," diye fısıldadı Cammon. Kalbi kapkara bir çaresizlikle doldu. "Prensesi koruyamayacağız."

O sırada, hava kanını donduran bir sesle yırtıldı.

Bir an herkes taş kesildi. Justin, Hammond, saldırganları ve bahçeye yeni giren düşman askerleri. Sonra o doğaüstü ses yeniden duyuldu. O kadar zehirli, o kadar kötücüldü ki korkuyla titrememek imkânsızdı.

Cammon onu kimin çıkardığını bilmesine rağmen iliklerine dek ürperdi.

Saldırganlardan biri korkuyla küfretti ve yeniden kılıcını kaldırdı. Ama onu savuramadan, güneşli bahçeye koyu kırmızı bir karaltı daldı. Gelişini yine o korkunç sesle haber verdi.

Vakit kaybetmeden en yakınındaki askerin üzerine atladı ve kafasını kopardı.

Justin çılgınca dövüşmeye başladı. "*Raelynx!*" diye bağırdı ve kafasının içinde bir düşünce belirdi. *Belki düşmanların hepsini haklarsa bize sıra gelene kadar yorulur.* Tanrıların bu umulmadık hediyesini kabul ederek yeni bir coşkuyla işgalcilerin üzerine atıldı.

Hammond'ın ayakta duracak gücü kalmamıştı. Kan kaybından bitap düşüp mermer tablanın kenarına yığıldı. Cammon

kılıcını kaldırarak koştu. Ama işgalciler *raelyn*x'e yem olurken, rakibi ona odaklanamadı. Dev kedi çıldırmış gibi siyahlı askerlerin ortasına dalmış, birini yerde sürüklerken, ötekini koca pençeleriyle paramparça ediyordu. İki dakikaya kalmadan beş adam öldürmüştü. Ağzının kenarındaki kanları yalayarak etrafına bakındı ve yeniden sıçrayıp altıncı kurbanını hakladı.

Cammon, rakibinin dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek kılıcını boynuna daldırdı. Adam dehşetle irileşen gözleriyle yere düştü. Cammon kendi rahibini haklayan, Justin'in sevincini hissetti.

*Raelyn*x yine bağırdı ve yedinci kurbanını öldürdü.

Geriye dört işgalci kalmıştı. Durumlarının kötüye gittiğinin farkındaydılar. İkiisi kaçmaya yeltendi. Ama *raelyn*x peşlerine takıldı. Birini daha birkaç adım atamadan yere indirdi. Adamın acı dolu haykırıları az sonra yerini sessizliğe bıraktı. Vahşi kedi diğer adamın peşinden gitti.

Justin korkudan donup kalan son işgalcilerin işini bitirdi. Son iki kişiden biri ona karşı koymaya çalışırken, diğeri son bir kaçma umuduyla ileri atıldı. Justin birincinin boğazını kesip diğerinin nerede olduğunu görmek için döndü. Tam o sırada, *raelyn*x alçak bir banktan adamın üzerine atladı. Onu parçalarken çıkardığı korkunç homurtular diğerlerinin kulaklarına kadar geldi. Sonra başını kaldırdı ve kanlı yüzünü gökyüzüne çevirerek zaferle kükredi.

Bahçede yalnızca Justin, Cammon, Amalie ve Hammond hayatta kalmıştı. Gerçi Hammond ölüm döşegindeydi. Cammon Justin'in aklından geçenleri okudu. *Bütün insan düşmanlarım öldü. Şimdi sıra şu canavarda.* Justin sırtı Amalie'ye dönük vaziyette kılıcını iki eliyle birden kavradı.

"Justin, hayır," diye seslendi Cammon usulca. "Bize zarar vermeyecek."

Justin biraz gevşedi. "Yoksa *raelyn*x, Donnal mı? Ama onun kedi kılığında bile bu kadar hızlı hareket edebileceği aklıma gelmedi."

"Hayır," dedi Cammon. "Bu vahşi *raelynx*." Hammond'ın yanında diz çöken Amalie'ye baktı. "Onu prenses çağırdı."

Justin omzunun üzerinden Cammon'a baktı. "Kilitli bahçeden nasıl çıktı?" Onu nasıl çağırdı? diye sormamıştı. Dev kediyle Amalie arasındaki mistik bağı o da hissetmişti. Mucizeleri kabul edebilirdi, ama aklı hep daha gerçekçi konulardaydı.

"Sanırım duvarın üzerinden atladı."

Justin geri geri yürümeye başladı. Ölülerin üzerine basmama ya dikkat ediyordu. "Madem bunu yapabiliyordu, neden daha önce kaçmadı?"

"Bence kaçmayı yeterince istemedi."

"Gözünü üzerinden ayırma," dedi Justin, Cammon'a ve Hammond'ın yanına çömeldi. "Nasıl?" diye sordu Amalie'ye.

"Emin değilim. Ama çok kan kaybetmiş."

"Neyse ki kanamayı durdurmuşsunuz," dedi Justin. "Şimdi yardım beklemekten başka çaremiz yok."

Amalie yalpalayarak ayağa kalktı. Cammon onun uzattığı eli yakaladı. O kadar üşümüştü ki parmakları buz gibiydi ve titriyordu. Ya da belki yaşadığı şok yüzündendi. Yine de soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışıyordu. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Cammon ona sıkıca sarılırken, dikkatinin bir kısmını *raelynx*'e yöneltti. Dev kedinin şimdi hiç de gözünü kan bürümüş gibi bir hali yoktu. Ölülerin arasında dolaşarak merakla etrafı kokuyordu. "Onu kontrol edebiliyor musun?" diye sordu Amalie'ye. "Yoksa endişelenmeli miyiz?"

"*Raelynx*'i bana bırak," dedi prenses sabırsızca. "Sarayda neler oluyor? Görebiliyor musun?"

Son birkaç dakikadır etrafında o kadar çok hareket vardı ki Cammon sarayı unutmuştu. Dikkatini yeniden oraya yöneltti. "Şehir muhafızları gelmiş!" diye müjdeledi. "Kralın askerleri burada! Beş yüz adam. Bütün saldırganlar öldürülmüş ya da etkisiz hale getirilmiş. Tayse'le diğerleri bütün odaları tek tek kontrol ediyor." Suratını buruşturdu. "Her yerde ölüler var."

“Ya bizim kayıplarımız?” diye sordu Justin.

“Kaç ölümüz var bilmiyorum. Ama bizimkiler iyi.” Tayse, Senneth, Kirra ve Donna’dan net sinyaller alabiliyordu. *Justin, Amalie ve ben iyiyiz*, dedi karşılığında.

“Ya Ellynor?” diye sordu Justin endişeyle.

Cammon normalde bu soruyu yanıtlamazdı. Ama Senneth, Justin’in merak edeceğini düşünerek onun da iyi olduğu haberini yolladı. “İyi,” dedi Cammon. “Senneth’la birlikte.”

Kollarındaki Amalie geri çekildi. “Babam nasıl? Valri? Dayım?”

“Valri yaşıyor,” dedi Cammon. Ama sonra kraliçenin ıstırbını hissederek duraksadı. Şimdi Senneth’ın telaşını ve Tayse’in derin üzüntüsünü de hissedebiliyordu. Amalie’yi kendine çekip göğsüne bastırırken endişeyle Justin’e baktı.

“Tir ölmüş,” diye fısıldadı. “Kral da öyle.”

30. BÖLÜM

Senneth çatışma bittikten sonra, hayatının en dramatik ve bir o kadar şaşırtıcı sahnelerinden birine tanık oldu. Çimenlerin üzerinden saraya doğru koşan, Amalie'nin üstü başı ve o güzelim saçları kan içinde kalmıştı. Arkasında kılıcıyla Justin koşuyordu. En az Tayse kadar perişan görünüyordu. Cammon prensese yetişip elini sıkıca tuttu. Belki etrafa saçılan ölümlere takılıp düşmemesi için uğraşıyordu. Ya da onu avutmaya çalışıyordu.

Daha da tuhafı, Amalie'nin diğer yanında *raelyn* vardı. O kadar yakınlardı ki kızıl tüyleri prensesin toz toprak içinde kalan eteğine sürünüyordu. Gözleri merakla parlıyor ve ara sıra ölümleri koklamak için duraksıyordu. Böylesine kara bir günde bile, insanı adeta büyüleyen bir yanı vardı. Senneth'in başı zonkluyordu. Hatta bir ara vahşi yarattığı hayal ettiğinden şüphelendi. Sadece bir anlığına onun olağanüstü güzelliğine dalıp gitti.

Amalie yaklaştığında, Senneth onun kirli yanaklarından yol yol süzülen yaşları gördü. Ona vermekten korktuğu haberi çoktan aldığını anlayıp Cammon'ın sıradışı yeteneğine bir kez daha şükretti.

Prensesi *majesteleri* diyerek karşılamalıydı. Bir saygı gösterisi olarak yumruğunu omzuna götürmeliydi. Ama Senneth genç kıza sımsıkı sarıldı ve "Ah, Amalie," diye fısıldadı kulağına. "Nasıl üzgünüm bilemezsin."

Amalie bir an ona sarıldı, ama sonra kendini Senneth'in kollarından kurtardı. Yüzü bembeyazdı. Dudaklarını kemirip duruyordu. Ama mağrur ve kararlı bir ifadesi vardı. "Neler oldu?"

"Düşman kalabalıktı ve babanız nispeten korunaksız bir odadaydı," dedi Senneth, ama gözlerini *raelyn*'ten alamıyordu. Dev kedi arka ayaklarının üzerine oturmuş, gözünü kırpmadan onu izliyordu. Onu kim kontrol ediyordu? Cammon mı? Amalie mi? Nasıl serbest kalmıştı? Burada olması güvenli miydi? Bıyıklarındaki kırmızı lekelet kan mıydı? "Wen yaralandı," diye devam etti. "Ama hayatta. Tır canını dişine takarak çarpıştı. Coeval'la ben de hemen yardıma koştuk. Ama dediğim gibi, sayıca bizden üstünlerdi." Derin bir nefes aldı. "Tır öldüğünde kral da dayanamadı. Tır onu kanının son damlasına kadar savundu."

Justin araziye giren yeni askerlere baktı. Yaralılara bakıp arkadaşlarını teşhis etmeye çalışıyorlardı. "Şehir muhafızlarına kim haber verdi? Duvarlarda yaktığın ateşi mi görmüşler?"

Senneth belli belirsiz gülümsedi. "Hayır. Karın haber verdi. Kimseye görünmeden şehre inip yardım çağırmış."

Justin başını sallamakla yetindi. Ama Senneth gözlerinin gururla parladığını fark etti. "Ellynor iyi mi?" diye sordu Justin.

"Evet. Kirra'yla Donna da iyi. Kirra, Wen'in yanında. Ellynor da balo salonuna çağrıldı. Yaralılarımızı oraya getiriyorlar. Maalessif yeterince şifacımız yok."

"Hammond heykel bahçesinde. Biz buraya gelirken hâlâ yaşıyordu. Biri onu almaya gitsin."

Senneth başını salladı. "Milo'ya söylerim."

"Babam nerede?" diye sordu Amalie.

Senneth ona anlayışla baktı. "Valri yanında. Siz..."

"Onu görmek istiyorum," dedi Amalie buz gibi bir sesle.

"Ben de geliyorum," dedi Cammon. Amalie, Senneth'in kollarından kurtulur kurtulmaz, Cammon yine onun elini tutmuştu. Büyük acıları biraz olsun uzaklaştırabilme yetisine sahipti. Senneth bunu yapabildiğine tanık olmuştu. Ama onun büyüleri

bile sonraki birkaç saat ve hatta gün boyunca Amalie'nin ıstırabını dindirmeye yermeyebilirdi. "Kral nerede?"

"Vefat ettiği yerde. Büyük yemek salonunda."

Amalie asil bir tavırla başını sallayıp Cammon ve *raelynx*'le birlikte uzaklaştı. Senneth bir süre arkalarından baktıktan sonra, Justin'e döndü.

"Gümüş cehennem aşkına, burada neler oluyor böyle?"

Justin başını iki yana salladı. Bir bez parçasıyla kılıcındaki kanları siliyordu. Ama yeterince temizlendiğinden emin olsa bile, onu yakın bir zamanda kınına koymaya niyetli görünmüyordu. "Heykel bahçesinde kuytu bir köşeye gizlendik. Sonra bir düzine kadar asker bize saldırdı. Hammond yaralanana kadar iyi idare ettik. Ardından başkaları da geldi." Omzunu silkti. Ama Senneth ne kadar zorda kaldıklarını tahmin edebiliyordu. "Cammon, Hammond'ın yerine geçti. Ama uzun süre dayanamayacağımızı tahmin ediyordum ve..."

"Bir dakika. Cammon mı? O hayatında bir kişiyi bile öldürmedi."

"Ama bugün üç kişiyi öldürdü. Gezgınler gibi usta değil tabii. Dakikalar içinde öleceğimizi düşünmeye başlamıştım. Sonra o yaratık kükreyerek bahçeye daldı." Başını iki yana salladı. "Daha önce de sesini duymuşsundur. Ama Senneth, inan, bugünkü kükreyişinin daha öncekilerle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Düşman askerlerini bir bir öldürdü. Bir ara bizim de işimiz bitti diye düşündüm. Ama sonra sakinleşti."

"Cammon, prensesin onu kontrol edebildiğini söylüyor."

"Bana da öyle geldi."

"Şimdi ne olacak? Prensес onu köpek gibi yanında mı dolaştıracak? Yoksa bahçede dilediği gibi gezinebilecek mi?"

Justin her zamanki gibi sırıtmasa da, gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. "Fena fikir değil. Bir gezgın ya da birkaç uşak kaybedebiliriz. Ama prenses güvende olur."

Senneth nefesini tuttu. "Prensес değil, *kraliçe*."

Tayse'i balo salonunda, yaralı gezginlerin başında buldular. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Bu hali Senneth'in yüreğini sızlattı. Tıpkı Amalie gibi, o da babasını kaybetmişti. Kralını da tabii. Sevdiği ve hizmet ettiği adamı. Ülke daha da büyük bir kargaşa içinde bile olsa, bu iki kayıp en güçlü adamı dahi tökezletirdi.

Justin doğruca Ellynor'un yanına gidip ona sımsıkı sarıldı. Sonra birbirlerine sokularak fısıldaşmaya başladılar. Tayse, Justin'le göz göze geldiğinde başını eğmekle yetindi. Bu onların arasında *Aferin, iyi iş başardın* anlamına geliyordu. Tayse sonra Senneth'in yanına geldi.

"Sana sarılmak istiyorum," dedi Senneth usulca. "Ama seni üzer miyim diye çekiniyorum."

Tayse kollarını ona doladı. Hiddeti geçince üzerine müthiş bir bitkinlik çökmüştü. "Neden üzüleyim?" diye sordu.

"Güçlü durmaktan başka çaren olmayan bir zamanda şefkat gösterileri zayıflık gibi görünebilir de ondan."

Tayse onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Sen bana güç veriyorsun," diye fısıldadı.

Senneth odanın ortasında yatan bir düzine kadar adama baktı. Milo, kâhya ve birkaç uşak aralarında dolaşarak yaralarına şifalı karışımlar sürüyordu. İki uşağı Hammond'ı bulmaya yollamışlardı. Ciddi anlamda ilgiye muhtaç birçok ağır yaralı vardı.

"Gezginler ne durumda?" diye sordu Senneth.

"Beş ölü, bir düzine ağır yaralı var. Onun dışında hepimiz ufak tefek yaralandık tabii, ama ciddi bir şeyimiz yok." Tayse'in gövdesini kalın bir kumaşla sarmışlardı. Sol kolu da askıdaydı. Senneth'in tüm vücudunda önemsiz sıyrıklar vardı. Ama sağ bacağı alev gibi yanıyordu. Bir ara baktırsa fena olmazdı. Belki de oradan hatırlamadığı bir darbe almıştı.

Hatırlamak da istemiyordu zaten.

"Gezginleri savaşırken görmüştüm," dedi. "Ama bugün öldüklerini gördüm. Hiç kimse onlar kadar cesur ve yetenekli olamaz."

Tayse bu iltifatı bütün gezginler adına kabul ederek başını salladı. Sonra "Amalie nerede?" diye sordu.

"Babasının yanında."

Tayse çenesini sıkarak yerindi.

"Cammon'la *raelyn* de onunla."

Tayse şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Kediyi serbest mi bırakmışlar? Tehlikeli değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa, Amalie'yi korumak için kendisi kaçmış. Justin hepsinin hayatını kurtardığını söyledi."

"Amalie'nin bir fedaisi daha oldu desene."

"Tayse, Amalie artık kraliçe. Bir taç giyme töreni düzenlenecek mi? Bunca acının arasında doğru olur mu?"

"Dayısı bilir," dedi Tayse. Senneth'in elini tuttu. "Gel, kraliçeyi bulalım."

Amalie, Baryn'in mühim konuklarını ağırladığı büyük yemek salonundaydı. Kralı odanın ucundaki bir banka yatırmışlardı. Biraz ilerideki uzun, cilalı masada ailesi ve danışmanları memleket meselelerini tartışıyordu. Senneth, Baryn'in üzerini kraliyet aslanları işlemeli, mor bir örtüyle örttüklerini gördü. Biri ayakucuna yarım bir daire oluşturacak şekilde mumlar dizmişti.

Amalie, babasını en iyi görebileceği yere oturmuştu.

Cammon yanında, Romar'la Valri karşısındaydı. Romar'ın baş muhafızı kral naibinin arkasında dikiliyordu. Bazı ölülerden bile daha beter durumdaki, Gezin Janni, Amalie'nin arkasına geçmişti. Kirra Cammon'ın yanında oturuyordu. Romar'a bakmamak için gözlerini uzaklara dikmişti. Senneth, Donnal'a bakındığında, yüksek tavanlı odanın kirşlerinden birine tüneyen bir kartal gördü.

Raelyn, Amalie'nin birkaç adım ötesinde, yerde yatıyordu. Çenesini öne uzattığı patilerine dayamıştı. Ama hiç de uykulu bir hali yoktu. Aksine, bakışları temkinli ve meraklıydı. Odadaki herkes ara sıra ona korku ya da hayranlık dolu kaçamak bakış-

lar duyordu. Senneth, Amalie'nin saraya onunla gelişinin nasıl bir şaşkınlık yarattığını hayal edebiliyordu. Ama şimdilik her şey yolunda görünüyordu. *Raelynx sonunda kendine aramızda bir yer edindi*, diye düşündü Senneth. *Bakalım, kalıcı olabilecek mi?*

"Sen!" diye bağırdı Kirra ve eliyle onları yanlarına çağırdı. Senneth masaya doğru yürürken Tayse, Baryn'in ölüsüne yaklaştı. Senneth, Valri'nin yanına oturduğunda Tayse'in kralın önünde diz çöküp başını eğdiğini gördü. Kendince kralına böyle veda ediyordu.

"Serra," dedi Romar. "Lütfen, düşüncelerinizi bizimle paylaşın. Sade bir taç giyme töreniyle Amalie'yi tahta çıkarmayı konuşuyorduk. Bu isyancı marlordları daha da öfkeliendirir mi dersiniz? Yoksa sadık Ev'lerin güvenini tazelemek açısından doğru bir adım mı olur?"

"Marlordların on dokuz yaşında bir genç kızın tahta çıkmasından hoşlanmayacağıyla ilgili bir endişe hep vardı," dedi Kirra. Romar yerine Senneth'a bakıyordu. "Kral onun için bir kral naibi tayin etti."

"Ona memnuniyetle yol gösteririm. Unvanımı danışman olarak değiştirebiliriz."

Tayse, Senneth'ın arkasında durup "Majesteleri, siz ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Amalie'ye.

Amalie iskemlesinde huzursuzca kıpırdandı. Bir eli masanın altındaydı. Senneth onun Cammon'ın elini tuttuğunu tahmin etti. "Bence unvanlardansa önce savaş konusunda endişelenmeliyiz," dedi Amalie yumuşak bir sesle. "Bütün enerjimizi oraya yönlendirmeliyiz."

"Geçmişte birçok ulus unvanlar yüzünden savaşa girdi," dedi Romar.

Amalie omzunu silkti. "O halde bir yıl daha prenses olarak kalacağımı ve sizin de kral naibi olarak bana destek olacağınızı açıklayın. Bu sürenin sonunda, umduğumuz gibi, Gillengaria'da hâlâ bir tahtımız varsa, bir taç giyme töreni düzenleriz."

Kirra başını salladı. "İyi fikir. Bence bir şeylerin oldubittiye getirilmesindense halka bir istikrar umudu aşlamak daha etkili olur. Önceliklerinize odaklandığınız mesajını verir. Hiç kimse adaletinizden şüphe etmez."

Tayse gür sesiyle söze karıştı. "Majesteleri, bir yıl bekleyemeyeceğiniz bir konu var. Bütün gezginleri azletmelisiniz."

Senneth şaşırarak ona baktı. Masadan hayret ve hayal kırıklığı nidaları yükseldi. Yalnızca Janni, Tayse'e hak verircesine başını sallıyordu.

"Bu yeğenimin bütün krallıktaki en yetenekli savaşçıları hizmetinden çıkarması için hiç de uygun bir zaman değil!" diye bağırdı Romar.

"Prenses buna mecbur," dedi Janni. "Biz yeminimizi krala ettik. Ondan başka kimseye sadakat borcumuz yok."

"Ama hiçbiriniz Amalie'ye zarar vermek istemezsiniz!" dedi Senneth.

"Elbette," dedi Tayse. "Ama her kral ve kraliçe kendi gezginlerini kendisi seçer. Aralarında özel ve kutsal bir bağ oluşur. Bu bağın bir başkasına aktarılması olanaksız. Amalie kendi gezginlerini seçmeli. Tabii onlar da onu seçmeli."

Senneth, Amalie'nin yerinde olsa, *Ama ben hepinizi istiyorum!* diye bağırabilirdi. Amalie başını salladı. "O halde sizi serbest bırakıyorum, Tayse ve Janni," dedi. "Dilediğiniz efendiye ya da hanıma hizmet etmekte özgürsünüz."

Aynı anda, iki gezgin de diz çöktü. Başlarını eğip yumruklarını omuzlarına götürdüler. "Majesteleri," dedi Janni usulca. "Kabul ederseniz, size ömrümün sonuna kadar hizmet etmek isterim. Herkesten çok size sadık kalmaya ve sizi canım pahasına korumaya yemin ederim. Dünya döndükçe, emrinizdeyim."

Amalie uzanıp elini onun omzuna koydu. "Yeminini kabul ediyorum, Janni. Sadakatini kabul ediyorum. Bundan sonra, sana kayıtsız şartsız güveneceğim ve iyi niyetini asla sorgulamayacağım."

"Majesteleri," dedi Tayse. "Beni kabul ederseniz, size canımı, sadakatimi ve kılıcımı sunuyorum. Size asla ihanet etmeyeceğim ve sizi yarı yolda bırakmayacağım."

Olduğu yerde durarak başını eğdi. Amalie bunun üzerine, Cammon'ın elini bırakıp ayağa kalktı. Masanın etrafından doluşarak elini Tayse'in başına koydu. "Yeminini kabul ediyorum, Tayse. Emrime hoş geldin. Bundan sonra, sana sorgusuz sualsiz güveneceğim." Bir an gözleri Janni'ye kaydı. "Artık Kraliçenin Gezinleri'siniz. Hayatımı size emanet ediyorum."

Senneth'in boğazı düğümlendi. Kirra'ya göz attı. Mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Böylesine hazin ve çirkin bir günde bu yeminler uçsuz bucaksız bir karanlıkta yakılan cılız mum ışıklarını andırıyordu. Yine de gecenin üzerine günü doğurmak için ufacık bir umut ışığı belirmişti. Prenses yerine oturduğunda, Senneth ona baktı. Amalie'nin yanakları biraz olsun renklenmişti. Bu sadakat gösterisi ona moral aşılarmış gibiydi. Ya da belki Amalie'nin çehresi yalnızca yüksek pencerelerden sızan, geç akşam güneşinin ışıltısını yansıtıyordu ve sadakat yeminleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Cenaze evine dönen yemek odasında bir saat daha kalarak seçeneklerini değerlendirdiler. Romar'ın Colton adındaki suratsız komutanı ve diğer birkaç gezgin saldırının nasıl gerçekleştirildiği üzerine bazı tahminler yürütmüştü. Şehir muhafızları kenti dışarıdan gelebilecek bir saldırıya karşı kuşatmıştı. Ama yabancı suikastçılar birkaç günlük bir süre içinde tüccar kılığında birer ikişer kente sızmayı başarmıştı. Daha şafak sökmeden önce, koruma kalkanlarını çoktan aşmışlardı. Yine tüccar kılığında, saray duvarları boyunca dağılarak önceden belirledikleri saati beklemişlerdi. Sonra da üzerlerindeki günlük kıyafetleri atıp saldırıyı gerçekleştirmişlerdi.

"Duvarların dışında yüzlerce ceket ve pelerin bulduk," dedi Colton.

Yerinde bir tahmindir. Ama içlerini rahatlatmaktan çok uzaktır tabii. Gezginlerle mistiklerin destek kuvvetleri gelene dek, sayıca onlardan dört kat daha kalabalık bir orduya karşı uzun süre direnebilmesi de yüreklerine su serpmeyi.

"Saldırganlardan sağ kalan var mı?" diye sordu Senneth. "Tutsaklar sorgulanıyor mu?"

Romar başını salladı. "On, on iki kişi kadar. Tabii ki sorguya çekiliyorlar. İki tane birkaç isim verdi bile. Ama bizim için sürpriz olmadı doğrusu."

"Halchon Gisseltess," dedi Senneth. Kafasının arkasını ovuşturdu. Baş zıtlıyordu. Bugün sihrini fazla kullanmamıştı. Yabancı askerlere etki etmiyordu zira. Ama öfke bütün vücudunu ele geçirmişti. Senneth'in en berbat baş ağrıları da büyülerle hidetinin karışımından kaynaklanıyordu. "Ve Rayson Fortunalt," diye ekledi.

Romar yine başını salladı. "Marlord Halchon'un mektubuna cevap verme zamanımız geldi. Kralla görüşmeyi talep ediyordu. Ona prensesin hiçbir şartını kabul etmeyeceğini ve tahttan asla vazgeçmeyeceğini bildirelim. Amalie'nin hâlâ hayatta olduğunu bilmesi iyi olur."

Senneth'in yüzü asıldı. "Bunu bir savaş ilanı olarak görecektir."

Romar başını iki yana salladı. "Zaten savaş açtı. En azından, karşılık vermeye hazır olduğumuzu anlasın."

"Ordularının nerede kamp kurduğunu öğrenmeliyiz," dedi Kirra. "Bir de müttefiklerimizin bize kaç asker yollayacağını bilsek iyi olur."

Romar başını salladı. "Düşündüm de, belki siz ve bazı mistik dostlarınız kanatlanıp mesajlarımızı krallığın dört bir köşesine ulaştırabilir."

"Hayır," dedi Kirra. "Ben burada kalıyorum. Ama Donnal ve Senneth'in yeni işe aldığı mistiklerden birkaçı bunu yapabilir."

"Çünkü şimdi," dedi Romar, "destek kuvvetleri kadar istihbarata da ihtiyacımız var."

Sonunda tartışacak bir konu kalmadığına karar verdiler. Dayanağı olmayan görüşler üretmenin de kimseye faydası yoktu. Karanlık basmıştı. Ama Senneth saatin kaç olduğunu tahmin edemiyordu. O kadar bitkindi ki koca bir yıl savaştıktan sonra, bir yılı da yemek odasında strateji tartışarak geçirdiklerini öğrense hiç şaşırılmazdı doğrusu.

“Bence artık bir şeyler yiyip uyuyalım,” diye önerdi. Ayağa kalktığında, her bir eklemi ayrı ağrıyordu.

“Önce Amalie bütün gezginleri serbest bırakmalı,” dedi Tayse. “Sonra da gece nöbeti için bir çizelge oluşturmaliyiz.”

“Sen dün gece nöbet tuttun,” diye atıldı Senneth. “Bu gece dinlen.”

Tayse koyu kahverengi gözlerini ona dikti. “Hâlâ sağlamım ve birçoğumuz değil. Erken yatar, geç bir saatte nöbeti devralırım.”

Senneth onu aksine ikna edemeyeceğini biliyordu. İç çekip diğerlerinin peşinden odadan çıktı.

Sarayın girişinde Ellynor’a malzeme getiren, Justin’le karşılaşılar. Amalie daha ağzını açmadan diz çöküp ona bağlılık yemini etti.

“Anladığım kadarıyla, bunu sadece formalite icabı yapıyorsunuz,” dedi Senneth, Tayse’e. “Bütün gezginler sıradaki hükümdarın emrine girmeye hazır.”

“Hayır. Tarihte gezginlerin yeni hükümdara yemin etmediği bir sürü örnek var. Ya da yeni hükümdarın bazılarını sancağı altına çağırmadığı. Genelde kralla vârisi arasında gerginlik olduğunda bu tür durumlar yaşanıyor. Bazen de gezginlerin çoğu yeni kral ya da kraliçeden hoşlanmayabiliyor. Ama her zaman bazı gezginler özel sebeplerden ötürü aflarını rica eder. Bu rolden sıkılıp daha sakin bir hayat sürmek isteyenler çıkar. Evlenip çocukluğa karışmak ya da seyahat etmek isteyenler. Yeni hükümdara hizmet etmeyi reddetmek asla bir onursuzluk olarak görülmemeli. Kraliyet sarayına geri çağrılmamak da dünyanın sonu değil.”

“Umarım bugün Amalie’yi kimse reddetmez. Tek bir kılıca bile muhtacız.”

Tayse’in yüzü buruk bir gülümsemeyle buruştu. “Kimse onu terk etmeyecek. Ama bazıları unvanlarından vazgeçmek isteyebilir. Gerektiği sürece burada kalırlar, fakat bütün hayatlarını Amalie’ye adamazlar.”

Tayse haklıydı. Gezginlerin yarısı revirc dönüştürülen balo salonundaydı. Yaraları daha ağır olanlar şiltelerin üzerinde yatıyordu. Bazıları oturuyordu. Silah arkadaşları onlara destek olmaya çalışıyordu. İçeri girdiklerinde Amalie, Tayse’e tereddütlü bir bakış fırlattı. Tayse kulağına eğildi. “Onlarla teker teker konuşun. Neden burada olduğunuzu biliyorlar.”

Amalie yanında Cammon ve peşinde *raelyn*’le gezginlerin yanına gitti. Senneth kapının orada ağrıyan başını duvara dayadı. Amalie’nin askerlerle ne konuştuğunu duyamıyordu. Ama her bir görüşmenin nasıl gittiği kolayca anlaşıyordu. Gezginlerin çoğu prensese sadakat yemini etti. Diz çökemeyecek kadar ağır yaralılar başlarını eğip titrek yumruklarını omuzlarına götürdüler. Ama üç ya da dördü başlarını eğip ellerini arkada kenetledi ve Amalie’ye farklı bir cevap verdi.

“Sonradan fikirlerini değiştirirler mi?” diye sordu Senneth. Tayse’e. “Belki şartlar yüzünden böyle bir yanıt verdiler.”

“Olabilir. Savaş bittiğinde göreceğiz.”

Senneth başını ona çevirdi. “Amalie yeni gezginleri nereden bulacak?”

“Askerlere, şehir muhafızlarına ve hatta paralı askerlere haber salınıyor. İlgilenenler saraya geliyor. Genelde adayları önce diğer gezginler değerlendirir. Sonra huzura çıkarlar. Ama bazen de kral ya da kraliçe kimseye danışmadan karar verir.”

“Evet, ama nasıl? Amalie bu insanlara canını emanet edecek. Sarayda dolaşmalarına izin verecek. İki dakikalık bir görüşmeyle bir insana güvenip güvenmeyeceğine nasıl karar verecek?”

Tayse hafifçe gülümsedi. “Belki de tahtın vârislerinin sihri de

bu. Gillengaria tarihinde bir kral ya da kraliçenin gezginleriyle ilgili kötü seçimlerine dair tek bir örnek yok. Ya gezgin olmak için sadece onurlu erkek ve kadınlar başvuruyor. Ya da hükümdarlarda özel bir insan sarraflığı yeteneği var.”

“Tarihin tamamen gerçeği yansıttığından emin misin?”

Tayse güldü. “Umarım öyledir.” Bakışları prensese ve küçük grubuna kaydı. “Amalie, Cammon gibi özel birine sahip. Kötü seçimler yapacağına inanmıyorum.”

Senneth başını iki yana salladı. “Omuzlarına bir yük daha bindi desene. Umarım sorumluluklarının ağırlığı altında ezilmez.”

“Biz ne güne duruyoruz?” dedi Tayse. “Tabii ki onu destekleyeceğiz. Ama bence Amalie tüm bunların altından kalkabilecek kadar güçlü bir kız.”

Amalie’nin revir ziyareti sona erdiğinde, Senneth küçük yemek odasında bir şeyler atıştırması için ısrar etti. Hizmetkârlardan bazıları saldırıda hayatlarını kaybetmişti. Diğerleri de hâlâ şoktaydı. Neyse ki aşçılar doyurucu bir yemek hazırlamayı başardı. Bazı servis tabaklarının yarı yarıya boşalmasına bakılırsa Valri, Romar ve birkaç kişi daha yemeklerini erken yiyip masadan kalkmıştı.

Sonraki yarım saat boyunca, diğer gezginler de yanlarına gelerek, ya bağlılık yemini etti, ya da görevinden azlini istedi.

Coeval yemini edip gittikten sonra Tayse, “Hepsi bu kaddı,” dedi. O sayıları Senneth’tan daha iyi tutmuştu. “Üçü konuşamayacak haldeydi. Onlarla daha sonra görüşürsünüz. Ama hayır diyenlere yarın yeniden sorun, majesteleri.”

Amalie başını salladı. Perişan görünüyordu. Senneth kızcağzın suratını tabağına gömüp uyuyakalmasından korkmaya başlamıştı. “Yarın başka ne yapacağım?” diye sordu prenses.

“Onu sabah konuşuruz,” dedi Senneth şefkatle. “Gelin, sizi odanıza götüreyim. Kirra size rahat uyumanız için bir iksir hazırlasın mı?”

"Gerek yok," dedi Cammon.

Senneth ona baktı. Peşlerinde *raelyn*'le saraya koşmalarından beri Amalie'nin yanından hiç ayrılmamıştı. Belli ki Senneth'ın yokluğunda aralarındaki bağ kuvvetlenmişti. Ama Senneth ilişkilerinin bu denli ilerlemesini beklemiyordu doğrusu. Aklına sürekli Tayse'in sözleri geliyordu. *Cammon gecelerini onun yatağında geçiriyorsa, hiçbir suikastçı Amalie'ye yaklaşamaz.* Senneth bugünden sonra Amalie'nin, güvenliğinin bekâretinden daha önemli olduğuna karar verdi.

"Prensesin rahatlamaı için sihrini kullanacaksan, şimdiden teşekkür ederim," dedi Senneth, Cammon'a. "*Raelyn* ne olacak? Geceyi geçirmesi için bir kafese kapatalım mı?"

"Hayır," dedi Amalie. "Yanımda kalacak."

Senneth normalde buna itiraz ederdi. Ama dev kedi bugün özgürlüğünü bileğinin hakkıyla kazanmıştı anlaşılan. Hem o varken Amalie'ye kimse zarar veremezdi. *Raelyn* saldırganını paramparça ederdi.

"O halde, sabaha görüşürüz, majesteleri."

Tayse biraz uyumak için Senneth'la kulübeye döndü. Senneth onun gezginlerden bazılarıyla nöbet paylaşımı yaptığını duymuştu. Tayse'in sıradan askerlere sarayın güvenliğini emanet edemeyeceğini biliyordu zaten.

Kulübede Senneth banyo suyunu derilerini kıpkırmızı yapacak kadar ısıttı. Hiç konuşmadan soyunup yıkandılar ve yatağa uzandılar. Tayse ona sarıldığında, Senneth bu şartlar altında bile iinin huzurla dolabilmesine şaşırdı.

"Sabah annene Tir'in öldüğünü haber vermek zorundasın," dedi. "Kız kardeşlerine de tabii."

"Şehir artık güvenli değil. Teyzemin yanına girmeleri daha doğru olur."

"Annen mahvolacak. Babanı uzun yıllar önce terk etmesine rağmen, bence hâlâ seviyor."

Tayse hafifçe omzunu silkti. Görevlerini bilen bir evlattı. Ama

işin doğrusu, annesinin onun üzerinde büyük bir etkisi yoktu. Kõrũ giden evliliklerinin ilk birkaç yılından sonra, Tĩr üzerinde ki etkisini de kaybetmişti zaten. Tayse konuyu değiştirdi. “Başın nasıl?”

“Ağrıyor. Senin kalbin ne âlemde?”

“Ağrıyor.”

“Sabaha ağrım hafiflemezse, yine şũ taktiği deneyelim. Ama senin acını nasıl dindireceğimi hiç bilmiyorum Tayse, aşkım.”

“Büyük kayıpların acısı sihirlerle geçmiyor. Babamın ölümüyle ilgili tek pişmanlığı kralı kurtaramaması oldu bence. Baryn’i yaşatmayı başarabilseydi, onun için seve seve ölürdü.”

“Sen de bir gün onun gibi ölmek istiyorsun, doğru mu?” diye mırıldandı Senneth. Başını Tayse’in göğsüne yaslamıştı. “Amalie’yi savunurken? Ya da onun çocuğunu?”

Tayse bir an konuşmadı. “Eskiden sorsan, hiç düşünmeden evet derdim. Ama şimdi senin yaşadığın kadar yaşamak istiyorum. Ve seninle birlikte ölmek. Savaşta düşmezsem ve yaşlanıp işe yaramaz bir adam olduğumda ecelimle ölürsem, kendimi babamdan daha şanslı sayabilirim. Ama bir şartla. O zaman da beni seveceksen.”

Senneth o kadar şaşırmıştı ki hemen cevap veremedi. Tayse bir asker oluşuyla gurur duyardı. Senneth onun için önemli olduğunu elbette biliyordu. Ama hiçbir zaman Tayse’in onu hayatının merkezine koyabileceğini düşünmemişti. “Ah, o zaman umarım birlikte daha uzun yıllar yaşarız,” diye mırıldandı. “Kambur bir ihtiyar da olsan, gözlerin iyi görmese de, bunasan ve herkes arkandan gülse de ben seni hep seveceğim. Her gün şũ asık suratını gördüğüme şükredeceğim.”

Tayse gülümsedi. Senneth onu biraz olsun neşelendirebildiğini umdu. “Sen de yaşlı, dırdırcı bir kadın olup çıkacaksın. Kendi kendine konuşup sağda solda küçük ateşler yakacak ve belki perdeleri tutuşturacaksın. Evimiz başımıza yıkılmasın diye taş bir kulübede oturacağız. Her hafta yeni mobilyalar almak zorunda

kalacağız ve senin ateşlerin yüzünden kaşsız kalacağım. Ama yine de seni seveceğim.”

Senneth kıkırdamaya başlamıştı. Gülmek nasıl da iyi geliyordu. Tayse’e sıkıca sarıldı. Tüm yorgunluğuna rağmen, onun gücünü hâlâ hissedebiliyordu. “Savaş yakın,” dedi Senneth, Tayse’i öperken. “Kalbimiz kırılacak, ihanetlerle sarsılacağız, arkadaşlarımız ölecek ve belki de Gillengaria’yı kaybedeceğiz. Ama seni hep seveceğim. Birkaç yıl sonra yanlışlıkla saçlarını tutuşturursam, şimdiden söyleyeyim, bunu istemeden yapacağım. Beni kızdırdığında bile sadece ufacık bir ateş yakacağım. Sana asla zarar vermem.”

“Birlikte yaşlanmayı sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Tayse.

Senneth ona biraz daha sokuldu. “Umarım o günleri görürüz.”

31. BÖLÜM

Cammon kötü günler geçirmişti. Ama hiçbiri kralın ölümünden sonrakiler kadar korkunç değildi.

Çok fazla ıstırap vardı. Çok fazla endişe. Korku ve gerginlik. Tüm bunlar dört bir yanını sarmıştı. Ne yaparsa yapsın onları görmezden gelemiyordu. Zihnini kapatmaya ve sadece önem verdiği insanlara odaklanmaya çalıştı. Ki bazıları en çok acı çekenlerdi.

Amalie başkalarının yanında soğukkanlılığını koruyordu. Hatta bu hali herkesi şaşırtıyordu. Ona verilen tavsiyeleri dikkatle dinleyip bazen şaşırtıcı kararlar alıyordu. Ülkenin en ağır sorumluluklarını üstlenmeye fazlasıyla hazır gibi duruyordu.

Ama geceleri odasında o kadar çok ağlıyordu ki bazen akşam yediklerini midesinde tutamıyordu. Cammon günler geçtikçe onu avutmakta daha başarılı olmaya başlamıştı. Ama Amalie bazen ona dokunmasını ya da onu rahatlatmasını istemiyordu.

Özellikle saldırıdan iki gün sonra, ölüleri gömdükleri sabahın akşamında Cammon bile onun ıstırapı karşısında çaresiz kaldı. Baryn'le onu savunurken can veren gezginler, *raetynx*'in eski bahçesinden çok da uzak olmayan bir mezarlığa gömüldü. Ghosenhall halkının sarayın arazisine girmesine izin verilmedi. Ama binlerce yaşlı insan duvarların önünde toplandı. Dualar okuyup ilahiler söylediler ve ölenlerin anısına küçük hediyeler bıraktılar. Bir kralın cenazesi çok daha şatafatlı olurdu, ama

bunlarla kaybedecek zamanları yoktu. Tabutu sokaklarda dolaştırmaya da cesaret edemediler, çünkü o zaman, Amalie'nin onun arkasında yürümesi gerekecekti. Sonunda mecburen sade bir tören düzenlendi.

Gelgelelim bu Amalie'nin işini kolaylaştırmadı. Mezarlıkta yüzü sapsarıydı. Günün kararlarını sakince verdi. Ama odasına çıktığında uluyarak ağlamaya başladı. Cammon onu kollarına almak istedi. Ama Amalie onu itti.

"Bırak içimi dökeyim," diye inledi. "Sihirler yetmiyor. Acımı yaşamam gerek."

Cammon ona yarım saat hiç dokunmadı. Sonra Amalie ağlamaktan yorgun düştüğünde yatağa yanına uzanıp ona sarıldı. Amalie hâlâ usulca ağlıyordu. Ona dönüp yüzünü Cammon'ın omzuna gömdü. Cammon'ın sırtını okşayarak onu teskin etmesine izin verdi. Amalie'nin siyah, gri ve jilet gibi keskin acısı hâlâ içindeydi. Ama Cammon onun üzerine biraz huzur serpip sert kenarlarını törpüledi. İstirabını tamamen yok etmek istemiyordu. Amalie'nin duygularını zamanında yaşaması önemliydi. Ama en azından bunu dayanılır kılıp uyumasına yardımcı olabilirdi.

Tayse de cenaze boyunca duygularını açığa vurmadı. Ama Cammon, gezginin derin hüznünü hissetti. Göğsüne kocaman bir taş oturmuştu sanki. Ama Cammon, Senneth'in ellerinin izini Tayse'in kalbinde görebiliyordu. Böyle durumlarda bir iyileşme mümkünse, Senneth gereken her şeyi yapıyordu.

Valri'nin acısı da derin ve biraz da beklenmedikti doğrusu. Cenazeden sonraki gece Cammon karnına yumruk yemiş gibi kötü bir hisle uyandı. Bir an kusacağını sandı, ama sonra bunun bir başkasının acısı olduğunu fark etti. Amalie'yi yanağından öpüp uyurken bırakarak odadan çıktı. *Raelynx* hemen başını kaldırdı ve onu gözleriyle kapıya kadar takip etti. O varken prenses için endişe etmesine gerek yoktu.

Hissettiği acı önce o kadar yoğundu ki Cammon onu bir insanla ilişkilendiremedi. Elinde şamdanla ıstırabı takip etmekle

yetindi. Ayakları onu Valri'nin odasının kapısına götürdü. Cammon birkaç saniye tereddüt etti. Gecenin bir yarısı daha yeni dul kalan kraliçeyi odasında ziyaret etmesi yakışık alır mıydı? Ama sonra cesaretini toplayıp kapıyı tıklattı.

"Valri? Benim, Cammon. Uyumadığını biliyorum. Girebilir miyim?"

Kraliçenin şaşkınlığını ve kararsızlığını hissetti. Ama bir dakika sonra kapıyı açtı. Ağlıyordu. Porselen yüzü pençe pençe kırmış, siyah, kısa saçları karışmıştı. "Ne oldu?" diye sordu ağlamaktan çatlayan sesiyle.

"Sana bakmaya geldim," dedi Cammon. Onunla ilk kez bir arkadaşı gibi konuşuyordu. Davet beklemeden içeri girdi.

Valri yine duraksadı, ama sonra kapıyı arkasından kapatıp peşine takıldı. Amalie'ninki gibi, onun odası da şık ve zevkli döşenmişti. İki oda büyüklüğündeydi. Bir tarafına bir oturma grubu, diğer tarafa yatakla şifonyer yerleştirilmişti. Kalın halılar soğuğu kesiyordu. Perdelerle, yatak takımı pembe ve grinin açık tonlarındaydı. Arada leylak renkleri göze çarpıyordu. Valri uzun geceliğinin üzerine koyu yeşil bir kaftan giymişti. Henüz yatağa girmediği belliydi.

"Lirren halkını ve duygularını hissedemediğini sanıyordum," dedi bir koltuğa oturarak. Cammon da karşısına geçti.

"Sizin duygularınızı hissedebiliyorum," dedi. "O kadar üzgünsünüz ki beni derin uykumdan uyandırdınız."

Valri güldü. "Senin sihirlerine sahip biri için berbat bir zaman olmalı."

"Öyle. Daha kendi üzüntümün bile farkına varamadım. Hep başkalarınıninki ağır basıyor."

Valri başını koltuğa dayadı. "Bunca kişi arasında beni hissettin, ha?"

"Kabalık etmek istemiyorum," dedi Cammon. "Ama Baryn'i bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum."

"Ona âşık değildim. Ama sonsuz sevgim ve saygım vardı. İs-

tediği her şeyi yapardım. O bu dünyada oldukça, iyiliğe, adalete ve barışa daha çok inanıyordum. Bir daha bu ülkede bunları görebileceğimizden emin değilim.” Cammon cevap vermek için ağzını açtığında elini kaldırdı. “Baryn ölünce Pella’nın ölümünü hatırladım. Onunla birlikte ardımda bıraktığım şeyleri. Anlayacağın, içimde biriktirdiğim bütün acılar bir anda hücumla geçti. Ama benim için endişelenmeni istemiyorum, Cammon. Kalbimin sesini duyup beni yoklamaya geldiğin için teşekkür ederim. Fakat senin bir başkasına karşı daha büyük sorumlulukların var. Yasını tutacağım ve iyileşeceğim. Benim için hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok.”

“Ben sadece sizi avutacak kimseniz olmamasına üzülüyorum. Bence bu yüzden kendinizi daha da kaybolmuş hissediyorsunuz.”

Valri onu dikkatle süzdü. Ağlamaktan kızaran yüzünde gözleri yeşilin daha da olağanüstü bir tonuna bürünmüştü. “Sevdiğin herkes öldüğünde seni kim teselli etti?” diye sordu. “Amalie’ye anlattıklarını duydum. Kimsen yokmuş. Yine de ayakta kalmışsın.”

“Zor oldu.”

Valri başını iki yana salladı. “Beni dert etme, Cammon. Senin için fazla karanlığım. Bütün ışığını ve iyiliğini Amalie’ye vermeni istiyorum. Benim için enerjini harcama.”

Cammon hafifçe gülümsedi. “Işık ve iyilik saçtığımı düşünmeniz ne güzel. İltifat ediyorsunuz.”

“Gerçek düşüncelerimi söyledim. Amalie’nin de şu anda en çok bunlara ihtiyacı var.”

“Onunla mesafemi korumamı istediğinizi sanıyordum.” Cammon aslında Valri’yle Amalie’yi tartışmak istemiyordu. Ama bu konu kraliçenin aklını dağıtmış ve onu üzüntülerinden biraz uzaklaştırmış gibiydi.

Valri döşemeden çıkan hayali iplikleri koparmaya başladı. “Tabii ki onunla evlenemezsin,” dedi dalgın bir yüzle. “Ama onu bir süreliğine sevmene göz yumabilirim. Sen yanıdayken mutlu oluyor. Sen yokken de fazlasıyla huysuzlaşıyor. Senin ona huzur

veren bir yanın var. Amalie şu anda onu mutlu eden her şeye sımsıkı sarılmak zorunda.”

“Onu seviyorum,” dedi Cammon. “Sizin de ona benim kadar çok değer verdiğinizi biliyorum.”

“Onu öz yeğenim gibi seviyorum. Pella’nın hatırına ve ran-
nçanın arzusuyla buraya gelirken Amalie’ye bu kadar bağlan-
cağımı tahmin etmezdim. Başlarda onunla sadece görev icabı
ilgileniyordum. Ama şimdi Amalie’yle vakit geçirmekten müthiş
zevk alıyorum.”

“Yine de onu bırakıp gitmeyi düşünüyorsunuz,” dedi Cammon.

Valri gözlerini kıstı ve uzun bir an konuşmadı. “Düşüncele-
rimi aklımdan kolayca çekip almandan hoşlandığımı söyleyeme-
yeceğim,” dedi sonunda. “Anladığım kadarıyla, Lirren sihirlerine
sızmanın bir yolunu bulmuşsun.”

“Sadece sizinkine. Bazı düşüncelerinizi okuyabiliyorum ve
duygularınızı hissedebiliyorum. Amalie görevine alıştığında sa-
raydan gitmeyi düşünüyorsunuz.”

Valri ellerini yana açtı. “Artık dul bir kraliçeyim. Üstelik hal-
kın asla tam anlamıyla kabullenmediği bir kraliçe. Amalie’ye ya-
rardan çok zarar getiririm. Zaten yeterince derdi var.” Cammon
ağzını açtığında, Valri onu susturdu. “Uzun yıllardır Ghosenhall’a
ıkkılıp kaldım. Ailemi görmek istiyorum. Memleketimi özledim.
Biraz da kendim için yaşamak istiyorum.”

“Ona mı döneceksiniz?”

Valri ona buz gibi bir bakış fırlattı. Ama Cammon içinden
öfkelenmediğini hissetti. “Kime?”

“Lirrens’deki sevdiğinizize. Eskiden sizi seven adama.”

Valri başını çevirdi. “Belki hâlâ seviyordur.”

“Onu arayacak mısınız?”

Valri uzun bir süre konuşmadı. “Kalbi hâlâ benim için mi atı-
yor öğrenmem gerek. Eğer öyleyse... Belki peşine düşerim. Ama
boş umutlara kapılmak istemiyorum. Dediğim gibi, önce neler
hissettiğini bilmem gerek.”

"Onun için de çok karanlık mısınız?" diye sormadan edemedi Cammon.

Valri bu kez gülümsedi. "Ah, o kış gibidir. Soğuk ve durgun, ama kendince bir güzelliği var. Bazı geceler ona gittiğimde, onu karların üzerine vuran ayışığına benzetirdim. Karanlığıma aldıracağını sanmıyorum."

Altı yıldır görmediği bir erkek hakkında bu sözleri sarf edebilen bir kadın hâlâ onun tarafından sevmeyi de hak ediyordu kuşkusuz. Yine de... "Amalie'yi bu kadar çabuk bırakmayın. Şu anda etrafı kalabalık diye artık size ihtiyacı kalmadığını düşünmeyin. Ama savaş bittiğinde, bence o adamı aramalısınız."

"Adı, Arrol," dedi Valri. "Onu bulacağım."

Cammon sırtını dikleştirerek ayağa kalkmaya hazırlandı. "Belki şimdi biraz uyuyabilirsiniz."

Valri ona baktığında yüzünde şaşkın ve tatlı bir ifade vardı. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim, Cammon. Bana arkadaşlık ettin."

"Yalnız olduğunuzu düşünmeyin, lütfen."

Valri onun ayağa kalkmasını izledi. "Şimdi benim için endişelenen biri olduğumu biliyorum. Bana moral verdin."

Cammon ona sarılmak ya da elini tutmak istedi. Ama damarlarına biraz sihir üflemele yetindi. Üzerindeki yükün bir kısmını daha almak için. Valri koltuğundan kalkmadan onun şamdanını alıp kapıya doğru yürüyüşünü izledi. Cammon elini kapı tokmağına uzattığında ona son kez baktı.

"İyi olacağınızdan emin misiniz?"

"Sadakatini paylaşırma," dedi Valri usulca. "Bütün kalbini Amalie'ye ver."

"Hiç kimsenin kalbinde bir rek kişi yoktur."

"Belki," dedi Valri. "Ama sevgini müsrifçe dağıtırma."

Cammon koridora çıktı. "Ben sevgimi sadece hak edenlere veriyorum," diye fısıldadı. "Onu boşa harcadığımı hiç düşünmüyorum."

Aralarındaki kapıyı kapatırken, Valri'nin gülümsediğini gördü.

32. BÖLÜM

Sabah, ülkenin her yerinden haberciler geldi. Brassenthwaite ve Rappengrass'ta küçük çaplı ayaklanmalar çıkmıştı. İki Ev de başkente destek kuvvetleri yollayacaktı. Ariane Rappengrass'ın mektubu kötü haberlerle doluydu: "Casuslarım Fortunalt ve Gisseltess'te toplanan orduları görmüş. Majesteleri, Forten Şehri'nde yüzlerce yabancı asker varmış. Rappen Malikânesi'ne yönelmezlerse, doğruca Ghosenhall'a gelecekler demektir. Kendinizi hazırlayın."

Romar'ın kuzeni, Merrenstow Marlordu bir mektuptan fazlasını yollamıştı. Son altı aydır Merrenstow topraklarında kamp kuran kraliyet birliklerinin yanına kendi destek kuvvetlerini katmıştı. Kianlever'in söz verdiği birlikler de başkente ulaşmıştı. Helven'den gelen küçük birlik marlord Martin'in mektubunu getirmişti. "Daha fazla asker yollayamıyorum, çünkü Fortunalt orduları tozu dumana katarak buraya doğru ilerliyor." Heffel Coravann adamlarını başkente göndermemişti. Kendi Ev'inde düzeni sağlamaya çalıştığını ve savaşta taraf olmayacaklarını yazmıştı.

Tilt, Nocklyn ya da Storian'dan haber yoktu.

Donnal ve Carreboslu iki şekil değiştirici keşif görevlerinden dönmüştü. Krallığın güneyini boydan boya kat etmişlerdi. Durum korktuklarından da vahimdi. Fortunalt'ın kuzeydoğu-

sunda bir ordu vardı. Askerlerinin yarısı Fortunalt'ın incili sancığı, diğer yarısı Arberharst'ın mavi flaması altında yürüyordu. Gisseltess'ten gelen orduysa Nocklyn'le Coravann'ın arasından geçiyordu. Bütün askerler Gisseltess'in, pençelerinde kırmızı bir çiçek taşıyan siyah kartal armasının işlendiği üniformalar giymişti.

Üçüncü bir ordu daha vardı. Daha küçüktü ve diğerlerinden daha hızlı hareket ediyordu. Halchon Gisseltess'in birliklerinin biraz ilerisindeydiler. Süvarilerin hepsi de siyah ve gümüş renklerine bürünmüştü ve ayın evrelerini taşıyan bir sancak taşıyorlardı. Coralinda Gisseltess erkek kardeşinin yanında tahta savaş açmıştı.

"Neden? Savaş meydanında ne yapabilir ki?" diye sordu Senneth. Herkese yerecek büyüklükteki, ama aynı zamanda samimi bir havası olan, küçük yemek odasında toplantı yapıyorlardı. Bugün masanın etrafında Amalie, Cammon, Tayse, Kirra, Romar ve Senneth vardı. Biri duvara büyük bir Gillengaria haritası asmıştı. Uzun masa kâğıtlar, habercilerin raporları ve diğer Ev'lerden gelen mektuplarla kaplıydı. "Onun birkaç yüz adamı sonucu değiştirmez ki. Tabii umduğumdan çok daha iyiyselet o başka."

"Geçen sonbaharda, Justin'le dördünü yendik," dedi Cammon. "Birkaç hafta sonra da beşini kendisi yendi. O kadar iyi olduklarını sanmıyorum."

"Belki de savaş meydanındaki asıl avantajın kendisi olacağını düşünüyor," dedi Tayse. "Askerleri ona yalnızca eşlik ediyor."

Kirra alayla homurdandı. "Savaşa sahip olmadığını iddia ettiği sihriyle mi katılacak?"

Senneth başını salladı. "Herhalde öyle. Ama emin olamayız tabii."

Herkes yan yan Amalie'ye baktı. Prenses gözlerini kocaman açtı. "O tür bir sihrin nasıl kullanılabileceği hakkında hiçbir fikrim yok! Bana sormayın!"

“Öyleyse nasıl etkisiz hale getireceğimizi de planlayamayız,” dedi Romar sıkıntıyla. Konuyu ilerleten hep o oluyordu. Gerek-siz tartışmalara girmektense asıl mühim konulara odaklanmala-rını istiyordu. “En iyisi başka meselelerden konuşalım. Orduları değerlendirebiliriz mesela.”

“Tilt beni endişelendiriyor,” dedi Kirra. “Çünkü herkes Tilt’i unutup duruyor.”

“Tilt ordusu Coralinda’nın muhafızlarından sadece biraz daha kalabalık,” dedi Romar umursamazca. “Bize yardıma da gelseler, saldırmaya da kalkışalar bir fark yaratmazlar.”

“İşte tam da bu tavır yüzünden tehlikeliler,” diye mırıldandı Kirra.

Tayse, Kirra’nın ummadığı bir şekilde ona arkı çıktı. “Kirra haklı. Tilt’ten gelen askerler bizi en beklemediğimiz yerden, yani kuzeyden vurabilir.”

Romar omzunu silkti. “Kuzenimden Merrenstow ve Tilt sınırlarına asker yerleştirmesini isteyeceğim. Böylece o taraftan gelecek bir tehdide karşı bizi uyarabilirler.”

“Storian’la Nocklyn’in isyancılara katıldığını varsaymak zorundayız,” dedi Senneth. “Taktiklerimizi tartışırken onları da hesaba katalım.”

Romar başını salladı. “Rafe Storian’la Mayva Nocklyn’e haberciler yolladım, ama mesajıma cevap vermediler. Korkarım, haklısın.”

“Mayva kocasına karşı gelecek güçte bir kadın değil,” dedi Kirra. “Eh, kocası da Halchon’un kuzeni. Tabii ki savaşta ondan taraf olacak. Ama ne yalan söyleyeyim, Mayva’nın babası hasta yatağından kalkıp Nocklyn Kuleleri’nin idaresini yeniden ele alır diye bir umudum vardı.”

“Ben de Rafe Storian’dan daha iyisini beklerdim doğrusu,” dedi Senneth. “Rayson Fortunalt’la nasıl birlik olur?”

“Benim tek derdim düşman ordusunun giderek çoğalması,” diye homurdandı Romar. “Şekil değiştiriciler tahminlerinde ya-

nılmıyorsa, yaklaşık on bin askerlik bir orduyla karşı karşıya kalacağız. Brassenthwaite ve Kianlever'in destek kuvvetleriyle birlikte biz ancak yedi bin kişi toplayabiliriz."

"Öyleyse savaş meydanını biz seçmeliyiz," dedi Tayse. "Hiç olmazsa o konuda üstünlüğümüz olsun."

"Ghosenhall'da kalmamızın daha akıllıca olacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Romar. "Burada bir kuşatmaya dayanabiliriz. Ama açık arazide bilemiyorum."

"Ghosenhall'un dört bir yanı düşmanlarla çevrili." Tayse yerinden kalkıp haritaya yaklaştı. "Kuzeyde Tilt var. Güneybatıda, Storian ve güneyli ordular." Brassenthwaite, Merrenstow ve Kianlever'in ortasında kalan bölgeyi işaret etti. "Buraya doğru hareket edersek, düşmanın etrafımızı çevirmesi zorlaşır. Amalie'nin kaçması gerekirse de, elinde iki rota olur. Hem okyanustan hem de dağları geçerek kendini kurtarabilir."

"Dağlar mı?" diye bağırdı Romar. "Onu Lirren diyarına yollar mıydın?"

"Lirrenli üvey annesiyle, evet." Tayse'in gözleri Amalie'ye kaydı. Cammon, gezginin belli belirsiz gülümsediğini gördü. "Hatta gitmeyi kabul etse, hemen şimdi yollardım."

"Asla!" dedi Amalie. "Benim için savaşanların yanında kalmak boynumun borcu."

Romar ona sertçe baktı. "Tayse haklı. Senin güvenliğini sağlamadığımız sürece bu savaşın hiçbir anlamı kalmıyor. Düşman sayıca üstün. Yenileceğimizi anlarsak ve hayatından endişe edersek, gideceğine söz vermelisin. Ya Valri'yle Lirren'e sığınırsın ya da başka bir yere. O sırada şartlar neyi gerektirirse."

Amalie kararlılıkla başını salladı. "Kabul."

"O halde, yine Tayse'in tavsiyesine uyarak orduyu Ghosenhall'dan yavaşça dediği bölgeye kaydırmaya başlayalım."

"Şehir zaten yarı yarıya boş," dedi Kirra. "Saldırıdan sonra insanlar evlerini ve dükkanlarını bırakıp kaçtı."

"Düşman ordusu gelmeden herkes canını kurtarsın," dedi

Amalie. “Şehre çıkartkanlar yollayın. İşgalcilerin hızla buraya doğru ilerlediğini halka haber versinler.”

Romar başını salladı. Cammon kral naibinin kendi karısını çoktan Merrenstow’a yolladığını biliyordu. Gerçi orada ne kadar güvende olacağı da belli değildi ya neyse. “Halka çoktan haber uçurduk zaten,” dedi Romar. “Ama bazıları gitmek istemedi. Savaşta çok yağmadan korkuyorlar.”

“Kendi seçimleri,” dedi Amalie. “Biz yine de uyarımızı tekrarlayalım.”

Tartışma devam etti. Ama Cammon az sonra konudan koptu. Bir strateji uzmanı olmadığını biliyordu. Geleceği değerlendirmekte ve bomboş resmi varsayımlarla doldurmakta başarılı değildi. Tek bildiği, bu odadakilerin ve dışarıdaki birkaç kişinin, yani şu dünyada en çok sevdiklerinin kendilerini büyük bir tehlikeye atacağıydı. Şu güne kadarki tecrübelerine dayanarak, belanın en sıradan günü bile kabusu çevirebileceğini biliyordu. Böylesine kasvetli günlerde asıl tehdidin nereden geleceği hiç belli olmazdı.

O gece, nihayet baş başa kaldıklarında, Amalie’nin de Cammon’la aşağı yukarı aynı şeyleri düşündüğü ortaya çıktı. Prensesin odasına doğru yürürlerken, *raelyn*x koridorda önlerine geçip köşeleri koklamaya başladı. Ara sıra omzunun üzerinden onları gözlüyordu. Ama odaya girdikleri andan itibaren onlarla ilgilenmekten vazgeçti. Hizmetkârların yeni harladığı ateşin önüne kıvrılıp uyuklamaya başladı.

Amalie pencerenin önüne gidip bahçelere doğru baktı. Ay yüksekte ufacık görünüyordu. Çimenler onun solgun ışığı altında parlıyordu. Gecenin bu saatinde, çimlerin sadece birkaç gün içinde hızla yeşerdiği anlaşılmıyordu. Ölüleri kaldırdıklarında altlarından baharın taze otları çıkmıştı.

“Ordular savaşa doğru at sürerken, ölümü de yanlarında getiriyorlar,” dedi Amalie. “Şu dünyada sevdiğim üç, beş kişi var. Onlar da bu çatışmada hayatlarını kaybedebilir.”

Cammon rahat koltuklardan birine gömülüp onun uzun saçlarına ve narin sırtına baktı. "Ben de aynısını düşündüm."

"Bir ara içimden neden uğraşıyoruz ki dedim. Başka bir yerde mutlu bir hayat sürebiliriz. Saraydan feragat et, tahttan feragat et ve hepimizin canını kurtar."

Cammon bir an sessiz kaldı. "Dostlarımız bunu asla kabul etmez."

"Ya sen?"

"Yanlış kişiye akıl danışıyorsun."

"Yine de fikrini duymak istiyorum."

"Bence nereye gidersek gidelim savaştan kaçamayız. Lirrens'de saklansan bile, Halchon Gisseltess izini sürer. Hayatta olduğun sürece onun için tehdit oluşturuyorsun. Mutlak güç elde etmek için senden kurtulmak isteyecek."

"Ya ölürsem?"

"Amalie!"

"Yalnızca soruyorum. Canıma kıyacak halim yok."

"Sen ölseydin ve o tahta geçseydi, evet, bu kadar kan dökülmezdi. Ama ülkedeki bütün mistikler idam edilirdi. İsyancılar Merrenstow, Rappengrass ve tahta sadık kalan bütün Ev'lere savaş açardı. Halchon Gisseltess'in nasıl bir kral olacağı da malum. O, adalet duygusu gelişmemiş ve şiddet yanlısı bir adam. Oğullarını da kendisi gibi yetiştirdi. Gillengaria'yı böyle bir kadere mahkûm etmek ister miydin?"

Amalie iç çekti. "Kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Biliyorum. Ama herkesi nasıl koruyacağız? En sevdiklerimizi bile koruyamazken, bunu nasıl başaracağız?"

Amalie yine pencereden baktı. "Valri babamın yasını tutuyor."

"Biliyorum."

"Babamın onu ne kadar çok sevdiğini bilmediğini düşünüyor. Ona sevgisini gösteremediği için çok üzgün."

"Bence babanın bilmediği hiçbir şey yoktu," dedi Cammon gülümseyerek. "Valri'nin sevgisini de mutlaka fark etmiştir."

"Yine de fırsatın varken, bu tür şeyleri dile getirmelisin." Amalie pencereye arkasını dönüp ona doğru yürüdü. Cammon koltukta doğrulamadan önünde diz çöküp elini tuttu ve yanına görürdü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Daha önce hep bütün bunlar bir oyunmuş gibi davrandım. Senden aşk hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyormuşum gibi numara yaptım. Ama hiçbirisi gerçek değildi. Ben seni seviyorum, Cammon. Vakti geldiğinde senden nasıl vazgeçeceğim hiç bilmiyorum."

Cammon buna hem çok sevindi hem de yüreği cız etti. "Amalie," dedi onu ayağa kaldırıp kucağına oturtmaya çalışarak. Ama Amalie dizlerinin üzerinde kalmaya devam etti. Bunun üzerine, Cammon koltuktan yere kaydı. Onu kollarına aldı. "Amalie, benden vazgeçmek zorunda kalmayacaksın. Bir yolunu bulacağız. Gerekirse uşak ya da seyis olurum. Şarap mahzeninde çalışırım. Ya da bahçıvanlık yaparım. Kirra sihirlerle yüzümü değiştirebilir. Kimse hâlâ burada olduğumu anlamaz." Amalie gülünce "Çok ciddiym," diye ekledi.

"Böyle bir çözümün benim için yeterli olacağını sanmıyorum," dedi Amalie.

Cammon onun saçlarını okşadı. "Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum. Gillengaria'nın bütün serramarları gelip sana kur yaptı ve ben günlerce bunu izlemek zorunda kaldım! İçlerinden biriyle evlenecektin. Nasıl dayanacağım, diye çok sordum kendime. Amalie evlendiğinde nereye giderim, ne yaparım, diye çok düşündüm. Ama nereye gidebilirdim ki? Justin, Senneth ve Tayse hâlâ burada olacaktı. Kirra'yla Donnal da kim bilir nerede? Benim onlardan başka kimseni yok. Ama seni sevmekten hep korktum, çünkü ben aşka sırt çevirebilecek biri değilim. İnsan sevdiğinden nasıl ayrılır? Sen hayatımda olmadıkça, benim aşkımın ne faydası kalır?"

Amalie başını kaldırdığında, Cammon onu dudaklarından öptü. Amalie gözlerinden süzülen yaşlara rağmen gülümsedi. "Ben de saraydan gittiğinde beni unutacağından korktum."

Cammon alayla homurdandı. "Benim gibi biri için bu mümkün değil. Senneth ve diğerleri uzaklara gitse de onları hissedebiliyorum. Güvende olup olmadıklarını, korktukları ya da yaralandıklarını hissediyorum. Gillengaria'da oldukları sürece onları duyabiliyorum." Onu yine öptü. "Seni kalbimden söküp atmak için Arberharst'a yelken açmayı bile düşündüm. Hatta belki Karyndein'e ya da Sovenfeld'e gitmeliyim. Anılarımın beni takip edemeyeceği kadar uzaklara."

"Ben gitmeni istemiyorum," dedi Amalie. "Hele o kadar uzaklara asla."

Cammon çaresizlikle kıvrınarak ona sarıldı. Bir yandan, *Beni seviyor*, diye düşünüp içi içine sığmıyordu. Diğer taraftan, *Yine de ondan ayrılmalıyım*, diye üzülmüyordu. "Karar vermek için çok erken," diye fısıldadı. "Belki savaş bittiğinde, dünya bambaşka bir yere dönüşür. Ya da ikimiz de hâlâ yaşadığımızı şükredip diğer bütün üzüntülerimizi unuturuz. Ama beni istediğin sürece yanında kalacağım, Amalie. Gitmemi istersen de, sorgusuz sualsiz gideceğim. Seni seviyorum. Şimdilik bunu bil yeter."

Amalie onu dudaklarından öperken Cammon'a kollarında erimek istercesine biraz daha sokuldu. Ölüm ve yıkım, kapının ardında onları bekliyordu. Ayrılık ve kalp kırıklığı kaçınılmazdı. Ama bu gece aşkla sevişmemeleri için önlerinde hiçbir engel yoktu. Zaman kaybetmekten kaçınırcasına, adeta telaşla soydular birbirlerini. Amalie'nin bacağındaki hançere bakıp güldüler. Sonra yere yuvarlanıp bir bütün olurken, birbirlerinin kulaklarına isimlerini ve yeminlerini fısıldadılar. Ay pencereden onları izliyor, *raetynx* şöminenin önünde huzurla uyuyordu. Cammon uykuya dalmadan önce, daha kaç tane tırnının parmaklarının ucuna basa basa odaya süzülüp onları kutsadığını merak etti. Onu kollayan tanrıça hiç şüphesiz bu geceki mutluluğunu kutluyordu. Amalie'nin odasındaki saf duygulardan ve coşkulu ihtirastan o da etkilenmişti elbette. Ve kuşkusuz, bu masum kuluna kalbinin en büyük arzusunu bahşedecekti.

Sabah, ordu harekete geçti. Kraliyet askerleri Merrenstow, Kianlever ve Helven'den gelen destek kuvvetleriyle omuz omuza yürüyordu. Amalie atıyla en öndeydi. İki yanında Cammon'la Valri at sürüyordu. Gezginler etraflarında bir koruma kalkını oluşturmıştı. Ordunun komutanı Romar Brendyn, Amalie'nin bir adım arkasındaydı. *Raelynx* bazen prensesin yanından ayrılıp uzaklaşıyordu. Ama Amalie onu her çağırdığında geri geliyordu. Cammon bazen yanlarında koşan üç *raelynx* görüyordu. Bazen de, bunlardan ikisi bir kurda ve aslana dönüşüyordu. Donnal'la Kirra orduya hayvan formunda eşlik ediyordu.

En öndeki gezgin Gillengaria'nın ikili sancığını taşıyordu. Biri, siyah kumaş üzerine işlenmiş altın aslanlı kraliyet bayrağı, diğeri Amalie'nin yeni altın sarısı zeminli ve kırmızı *raelynx*'li flamasıydı. Kraliçenin Gezginleri artık aslanlı ve *raelynx*'li kuşaklar rakıyordu. Bazı kraliyet askerleri bile kollarına kırmızı fularlar bağlamış ya da atlarının yelelerini kırmızı kurdelelerle örmüştü. Bunlar prensesin ordusuydu. İlk vazifeleri onu korumaktı.

Tayse'in komutasındaki küçük bir alay Ghosenhall'a saldırarak birlikleri oyalamak için geride kalmıştı. Justin'le diğer iki gezgin de bu tehlikeli göreve katılmıştı.

Senneth'la Ellynor da onları yalnız bırakmamıştı.

33. BÖLÜM

Senneth tabii ki bunun bir intihar görevi olabileceğinin bilincindeydi. Yüksek ihtimalle hepsi ölecekti. Justin'le Tayse saatlerce bir pusu planlayıp bir kaçış rotası belirlemeye çalışmıştı. Üzerlerine gelen düşman ordusunu önemli bir kayba uğratarak sonra birliklerini asgari zararla oradan kaçırmak istiyorlardı.

Tayse, Senneth'in Halchon Gisseltess'le yüzleşme planını düşünce suratını astı.

"Bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim," dedi Senneth. Zaten ona dokunduğunu hayal bile edemiyordu. Halchon'la en ufak fiziksel bir teması öfkeden delirmesine, hatta ateşi bile çağırmasına neden olabilirdi. Halchon'da tuhaf bir büyü olduğundan şüpheleniyordu açıkçası. Diğer sihirleri bir süre etkisiz hâlâ getiren bir büyü. Eğer yanılmıyorsa, hangi acayip tanrının böyle bir adamı kolladığını doğrusu çok merak ediyordu. "Ama bence onunla son bir pazarlığa oturmalıyız."

Justin tabii ki kendinden beklenecek bir cümle sarf etti. "Onun anlayacağı tek pazarlık kalbine saplanacak bir bıçak," diye homurdandı.

"Ben de işin o noktaya varacağından eminim," dedi Senneth. "Yine de elimden geleni yapmak istiyorum."

Tamamen tesadüfen, Arberharst askerlerinin Lirren büyülerine karşı bağışıklığı olmadığını öğrenmişlerdi. Saldırganlardan

yalnızca birkaçı saraydaki hadiseden sağ kurtulmayı başarmıştı. Bazılarının yaraları o kadar ağırdı ki geceyi çıkaracakları şüpheliydi. Kirra onları iyileştirememişti. Ama Ellynor, ikisini ölümün kuyısından çekip almıştı. Sonra da Romar Brendyn'in düşman askerlerini sorguya çekmesine kulak misafiri olmak için kendini görünmez yapmıştı. "Onlara işkence etseydi, bir daha ona yardım etmeyecektim," diye itiraf etti Senneth'a. "Bunu kendisine de söyledim." Romar, Ellynor'u görmemişti. Arberharstlı iki asker de öyle.

Bu da Senneth'ı düşünmeye itmmişti.

Tuzaklarını şehir sınırlarının birkaç kilometre ilerisine, Justin'in *doğal pusu* olarak adlandırdığı alçak bir bölgeye kurmuşlardı. İki yanda yüksek tümsekler vardı. Üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden, keşif için yolladıkları asker koşarak geri döndü ve düşman ordularının yakında başkentte olacağını haber verdi. Sadece birkaç saatlik mesafedeydiler.

Senneth üzerlerine yürüyen on bin askerlik orduyu gördüğünde kendini buna hiç hazırlamadığını anladı.

Eni on, boyu bin adam genişliğinde rengârenk bir kurdele gibi kıvrılarak ilerliyorlardı. Üç ordu birbirine karışmıştı. Ama Senneth siyah ve gümüşlü Lumanen muhafızlarıyla, siyahlı kırmızılı Gisseltess askerlerini hemen ayırt edebildi. Düşman birlikleri arasında Storian'ın topaz rengi kuşağını takan askerler gördüğünde hiç şaşırmadı. Arberharst askerlerinin mavi üniformaları da hemen göze çarpıyordu. Senneth, Halchon'a duyduğu tüm nefrete rağmen, askeri zekâsına hayran oldu. Yerli askerleri büyülerden etkilenmeyecek yabancı birliklerin arasına serpiştirmek akıllıca bir taktikti.

Ama bugün bu karar onların aleyhine işleyecekti.

Senneth, Tayse ve en kuzeydeki tepede gizlenen küçük birlikleri ordunun yaklaşmasını izledi. En önde üç ordunun sancaklarını taşıyan yirmi kişilik bir grup yürüyordu. Arkalarından isyancıların çibanbaşları geliyordu. Rayson Fortunalt iri yarı ve

gülbüz bir adamdı. Ablak suratıyla tuhaf bir tezat oluşturan küçücük gözleri vardı. Sinsi ve alaycı ifadesi yüzünden hiç silinmiyordu. Halchon Gisseltess kare yüzlü, koyu kumral ve yapılı bir adamdı. Ablası Coralinda'nın siyah ve kıvr saçları, sancağının, pelerininin ve tanrıçasının renklerindeydi. Kardeşinden daha ihtiyar ve dayanıksız görünmesine rağmen, onun kadar azimli ve güçlüydü. Senneth onları en son ne zaman bir arada gördüğünü hatırlamıyordu. Ama ikisiyle de ayrı ayrı görüşmelerini iyi anımsıyordu. İkisine dair de iyi anıları yoktu.

Senneth, Halchon'un yeleşindeki minik, kırmızı çiçeklere bakarken, Tayse ona dönüp başını salladı. *Şimdi.*

Senneth yumruklarını sıkı ve sonra parmaklarını açtı. Yolun ortasında bir ateş duvarı yükseldi.

Alevlerden ürken atlar kişnemeye ve adamlar bağırmaya başladı. Herkes şaşkındı. Senneth onları gafil avlamıştı. Halchon'un sesini duydu. "Sakin olun!" diye böğürdü. "Büyü bu! Atlarınızı zapt edin! Korkmayın!"

Senneth ağır bir kaya parçası taşı gibi, yavaşça kollarını havaya kaldırdı. Avuçlarını yukarı çevirip parmaklarını gerdi. Alevler daha da yükselerek adamlara doğru ilerledi. Yine ortalık karıştı. Atlar çıldırmış gibiydi. Senneth alevlerin arasından hiçbir şey göremiyordu, ama kılıçlarla kalkanların şangırtısını duyabiliyordu. Düşman ordu kılıçlarını çekmişti, fakat ortada savaşacak bir ordu yoktu.

Mavili askerlerden oluşan bir birlik atlarını dörtnele koşturarak turuncu, kızıl duvarı yardı ve sapasağlam diğer tarafa geçti. Bundan cesaret bulan, birkaç Gillengarialı da aynısını yapmaya kalkıştı. Senneth acıyla haykırdıklarını ve atlarının nallarıyla yeri dövdüğünü duydu. Üçü de diğer tarafa geçtiklerinde üniformaları tutuşmuştu ve binekleri korkudan çıldırmış gibiydi. Adamlar bir elleriyle üstlerindeki kıvılcımları söndürmeye çalışırken, diğer ellerindeki kılıçları zor zapt ediyorlardı.

Savunmacılar bunu fırsat bilerek saklandıkları yerden çıktı ve

yokuş aşağı koşmaya başladı. Ateş duvarının diğer tarafına geçen her düşman askeri ya bir gezginle, ya da bir kraliyet askeriyle burun buruna geliyordu.

Savunmacılar diğer tarafa geçen işgalcilerin işini çabucak bitiriyordu. Senneth Halchon'un öfkeyle bağırıldığını ve Rayson'ın "Neler oluyor?" diye sorduğunu duydu. "Kiminle savaşıyorlar? Şunları geri çağır!" Ama Arberharstlı askerler duvarı geçmeye devam ediyordu. Birkaç Gillengarialı da birer meşale gibi yanan arkadaşlarını görmelerine rağmen, alevlerin arasına dalmakla sakinca görmedi.

Hepsi de etkisiz hale getirildi.

Bir saatlik kan banyosundan sonra, başka hiçbir asker duvarı aşmayı denemedi. Gezginlerle kraliyet askerleri hâlâ yolu tutuyordu. Ama şimdilik etraf sessizdi.

Senneth ellerini ağzının iki yanına koyarak "Marlord Halchon!" diye bağırды. "Görüşme talep ediyorum!"

Kısa bir sessizlik oldu. Senneth onun yumruklarını sıkıp küfredtiğini duyar gibiydi. "Serra Senneth!" diye haykırdı. "Kabul ediyorum. Ama bu uğurda yanmak istemem."

"Karşılıklı ateşkes sözü verirse, ateşi söndürecekim. Yolun üç kilometre ilerisinde sizi bekleyecekim. Bir saat sonra orada buluşalım. Ordunuz burada kalacak."

"Tek başıma ayağınıza gelecek kadar aptal değilim!"

Tayse lafa karıştı. "Yanınızda kaç adamınız olursa kendinizi güvende hissedersiniz?"

"Ordunuzda kaç adam var?"

"Yirmi kişiden fazlasını getiremezsiniz," dedi Senneth. "Yoksa anlaşmayı unutun!"

"Kabul. Ateşi ne zaman söndüreceksiniz? Atlarımız ileri atılmak için sabırsızlanıyor."

"Siper aldığımızda," diye yanıtladı Senneth.

"O halde bir saate görüşürüz."

Planın ilk kısmını başarıyla atlatmışlardı. Sıra ikinci kısmın-

daydı. Coeval birliklerin büyük bir kısmını Ghosenhall'un ilerisindeki buluşma noktasına götürdü. Bu arada Tayse, Justin, Senneth, Ellynor ve yirmi adam önceden belirledikleri ikinci noktaya doğru ilerledi. Bir kez daha yol kenarındaki bir tümseğe tırmandılar. Hâlâ at üzerindeki, Senneth yolun kıyısındaki yerini aldı. Justin, Tayse ve diğer askerler silahlarını çekerek arkasına konuşlandı. Ellynor kendini karanlığa gömdü ve atını Senneth'a yaklaştırdı. Senneth hayvanın vücut ısını bile hissedebiliyor, ama Lirrensli kızı göremiyordu.

Senneth da büyük bir çaba ve biraz da şansın yardımıyla kendini görünmez yapabiliyordu. Ama Halchon'un bunu yutacağını sanmıyor ve risk almak istemiyordu.

Halchon Gisseltess'le adamları dedikleri saatte geldi.

Senneth aralarında on beş metre kalana kadar bekleyip "Bu kadar yeter!" diye seslendi. Halchon elini kaldırdı ve adamları atlarının dizginlerine asıldı.

"Senneth," dedi Halchon. Güzel sesi oldukça neşeliydi. "Seni görmek bana her zaman zevk verir. Ama itiraf etmeliyim ki daha medeni bir ortamda bir araya gelmeyi yeğlerdim."

"Medeniyetten uzak insanlar kendilerine sunulan imkânlarla yetinmelidir," diye lafı yapıştırdı Senneth.

Halchon güldü. "Aşk olsun! Beni aşağılamak için mi ordumdan ayırdın? Anlat bakalım. Teklifini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Biliyorsun, kral öldü," dedi Senneth dürüstçe. "Ama Amalie hâlâ yaşıyor. Başka hayatlar solmadan, bu işi burada bitirmemizin bir yolu var mı diye sormak istedim."

"Şartlarımı biliyorsun. Kral olmak istiyorum. Amalie tahttan çekilsin."

"Berbat bir kral olacağından şüphem yok," dedi Senneth başını iki yana sallayarak. "Tahta çıkışının daha birinci yılında Gillengaria tanınmaz hale gelir. Amacına ulaşmak için şiddet kullanan biri, iradesini zorla kabul ettirmek için de aynı yola başvurmaktan çekinmez."

“Bir askerle evlenen bir kadının barışçıl söylemlerde bulunması ne kadar ironik.”

“Kocam ülkesini ve sevdiklerini korumak için savaşıyor. Sen çıkarların için insanları öldürüyorsun. Bu ikisini aynı kefeye koyamazsın.”

“Buraya felsefe yapmaya gelmedim, Senneth. Kral olmak istiyorum. İşte o kadar! Beni tahta çıkarırsanız, ordularımı geri çekerim.”

“Başka bir çözüm yolu bulabileceğimizden eminim.” Kendini vatan haini gibi hissediyordu, ama bu seçeneği konuşmak zorundaydılar. “Prensesle evlenmesini destekleyeceğin bir Gillengarialı vardır muhakkak. Ghosenhall’la Gissel Ovası arasında bir evlilik sana istediğin gücü sağlar.”

Halchon bunu düşünür gibi yaptı. “En büyük oğlum on dört yaşında. On dokuz yaşında bir kız için kötü bir aday sayılmaz. Birkaç yıla kalmadan koca delikanlı olacak.”

Senneth bunu bekliyordu. Hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalıştı. “Amalie adına konuşamam. Ama oğlunu bir koca aday olarak değerlendireceğinin ve onunla görüşeceğinin sözünü verebilirim.”

Halchon pis pis sırıttı. “Ama beni tahta daha da yaklaştıracak bir ihtimal daha var. Karım kaçtı. Prensesle *ben* evlenip onunla birlikte Gillengaria’yı yönetebilirim.”

Senneth bu kez sakinliğini koruyamadı. “Hayatta olmaz! Amalie ölmeyi yeğler!”

Halchon güldü. “Sırf sen yatağıma girmektense ölmeyi yeğlersin diye her kadın aynı şekilde hissedecek değil.”

“Öyleyse şöyle diyeyim,” diye tısladı Senneth. “Amalie’nin senin dokunuşlarına yarım saat dahi katlanmasındansa ölmesini ya da tahtı kaybetmesini yeğlerim. Oğlunu öne sürüp bir aday olarak değerlendirilmesini sağlayabilirsin. Ama Gisseltess’ten çıkacak tek aday sensen, böyle bir evliliğin asla gerçekleşmeyeceğini bilmelisin.”

Halchon hâlâ sırtıyordu. "Ama benim bir e e ihtiyacım var, Senneth. O ullarımın anası olacak sürtük kaçtı. Söylenenler doğruysa, sizin eve, kardeşlerine sığınmış. Senin de bu ka ı ta rol oynadı ından eminim. Dolayısıyla bana bu kadarını borçlusun. Karım ol, Senneth. O lum da Amalie'yle evlensin. Birlikte genç kral ve kraliçeyle tecrübelerimizi payla alım. Daha fazla kan dökülmesini istemiyorsan, teklifimi d   n derim."

Tayse tek kelime etmemişti. İfadesinde de bir değişiklik yoktu. Ama Senneth ondan yayılan nefreti hissedebiliyordu. "Benim bir kocam var," dedi kendini sakın olmaya zorlayarak. "Onu hiçbir koşulda terk etmeyece im."

"Ah, Senneth," diye mırıldandı Halchon. "Her an d l kalabilirsin."

O sırada, gezginlerin arkasından biri bağırdı. Nal ve kılıç sesleri duyular. "Arkamızdalar!" diye haykırdı kraliyet askerlerinden biri ve çarpışma başladı. Halchon yumru unu havaya kaldırdı ında, yanındaki adamlar atlarını tepeye doğru ko turdu.

Senneth atını çevirip elini çılgınca ileri uzattı ında, Ellynor'un parmakları bile ine yapı tı. Arkasındaki adamlar  a kınlıkla bağırdı. Anlaşılan tam da umdu u gibi tamamen görünmez olmuştu. O ve Ellynor iki hayalet gibi yoku u tırmandı. Halchon'la Senneth konuşurken, d   man askerleri arkalarından yakla mı tı. Tıpkı Tayse'in tahmin ettiği gibi.

"Bırakın onları! Beni izleyin!" diye bağırdı Senneth. Ama savunmacılar onu göremedi tabii. Yine de d   mana birkaç darbe daha indirip atlarını çevirdiler ve Senneth'la Ellynor'un peşine takıldılar. Bulu ma noktası olarak bodur bir çalılık kümesini belirlemi lerdi. İki kadın oraya diğerlerinden yarım dakika önce vardı. Ellynor, Senneth'ı bırakıp bir şeyler mırıldandı. Senneth onun büyüsünü yayabilece ini umdu. Bir an ikisi de atlarıyla ileriye fırlamaya hazır, gerginlik içinde bekledi. Kendi askerleri hızla buluşma noktasına yakla ıyordu. İ galciler arayı kapatmak üzereydi. Ama sonra tüm kraliyet askerleri görünmez oldu.

Arkalarından yine hayret dolu bağrışmalar geldi. Senneth, Halchon'un sesini duyabiliyordu. "Sersemler! Yine büyü yaptılar! Yakalayın!" İşgalciler bir kez daha atlarını topukladı, ama belli ki kafaları karışmıştı.

"Ne taraftan? Düz mü gideceğiz?"

"Nasıl bir büyü bu? Önce ateş yaktılar, sonra ortadan kayboldular! Arberharst'ta hiç böyle şey görmedik!"

"Sessiz olun! Nal seslerini duyuyor musunuz?"

"Şuradaki çalılıklardan geliyor!"

İşgalciler peşlerine takıldı. Ama geç kalmışlardı. Üstelik şaşkın ve ne yapacaklarını bilmez haldeydiler. Senneth'la yanındakiler onları Ghosenhall'un diğer tarafında bekleyen askerlerin ayağına götürüyordu.

Düşman onları göremiyordu. Ama Ellynor'un koruma kalkmasının içindekiler de birbirlerini göremez olmuştu. Birlikte aynı yöne doğru nasıl at süreceklerini çalışmışlardı elbette. Ama hazırlanmak için fazla zamanları yoktu. Üstelik Ellynor'un onları gizlemek için çağırdığı siyah pusun arasında ilerlemek de hiç kolay değildi. Neyse ki atlar insanlar kadar korkmamıştı. Senneth belki de onlar için bir şey değişmediğini düşündü. Gözleri insanlarınkinden farklı olduğu için büyülerle kör olmuyordu.

Karşıdan onlara doğru iri bir hayvanın geldiğini hissetti. Biniçi daha konuşmadan, Senneth onun Tayse olduğunu anladı. Onlara yol göstermek için atını çevirirken "Herkes kim olduğunu söylesin," diye fısıldadı. "Dikkat edin, bizi duyabilirler."

İlk cevap gecikmedi. "Justin."

"Senneth."

"Ellynor."

Diğer atlılar da isimlerini söyledi. Senneth bir an paniğe kapıldı. Bir casus aralarına sızmış, sesini çıkarmadan onlarla birlikte yolculuk ediyor olabilir miydi? Ama sonra öyle birinin Ellynor'un büyüüne bu kadar uzun süre tahammül edemeyeceğini düşündü.

"Yaralanan var mı?"

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

"Başardık galiba!" diye bağırdı Senneth. Canını kurtarmak için kaçarken bile, kendini bu sevinçten mahrum etmek istemişti. "Onları şaşırttık, adamlarının bir kısmından kurtulduk ve kaçtık!"

"Ve bir şey öğrendik," diye ekledi Ellynor. Biraz nefes nefese kalmıştı. Senneth yirmi beş kişiyi görünmez yapmak için ne kadar enerji harcadığını merak ediyordu doğrusu. Kim bilir tüm bunlar sona erdiğinde nasıl başı ağrıyacaktı? Her bir nal sesi Senneth'in kafasının içinde yankılanıyordu. Ama Danan Hall'daki kadar kötü değildi. Öfkesini kontrol etmeyi başarmıştı. Bu da en zorlu büyülere dayanmanın sırrıydı zaten. "Halchon Gisseltess bile Lirren büyülerine sızamıyor," dedi Ellynor.

"Maalesef onu iyi idare edemedim," diye iç çekti Senneth. "Nedense bunu asla başaramıyorum."

"Tekliflerinden hangisi daha cazipti bilemedim," dedi Tayse. "Amalie'yle mi, yoksa seninle evlenmeyi önermesi mi?"

Senneth yine iç çekti. "Bir savaşa engel olmak için bile onunla evlenmeyi kabul edemiyorsam, Amalie'yi de aynı iticilikteki oğullarından biriyle evlenmeye zorlayamam. Durmadan kim bilir kaç kişinin hayatını kurtarırdım diye düşünüyorum. Yine de..."

"Gillengaria'nın onun elinde yavaş yavaş ölmesindense, bu işin bir an önce sonuçlanması daha iyi," dedi Tayse.

"Adam barış görüşmesine gelirken bizi tuzağa düşürme planları yapmış," dedi Justin. "Kral olunca sözünü tutacağı ne malum?"

"Halchon Gisseltess kral olmayacak," dedi Tayse. "Bunun için savaşağız."

Coeval ve diğerleriyle buluştuklarında, Ellynor büyüyü kaldırmıştı. Senneth'i Ellynor'un yerini görünmezken bile her zaman

bularak şaşırtan Justin şimdi karısının yanında at sürüyordu. Senneth'in ona baktığını fark edince sırttı.

"İyi misiniz?" diye sordu Tayse, Coeval'a.

"Evet, siz?"

"Her şey plana uygun ilerliyor. Bir yemek molası verip yola koyulalım."

Senneth sohbet etmek için etrafında gezginlerden başkalarının da olmasına bir kez daha şükretti.

On beş dakika sonra, yine yoldaydılar. Atlarını eskisi kadar zorlamasalar da, hızlı gidiyorlardı. Tayse her zamanki gibi en öne geçerken, Justin de arkalarını kolluyordu. Tek fark bu kez Ellynor'un da Justin'le geride kalmasıydı. Senneth onlara bakarken birden gözden kayboldular. *En etkili artçı görünmez artçıdır*, diye düşündü Senneth. Düşman onları hazırlıksız yakalayamayacaktı.

Geç saatlere kadar durmadılar. Atların dinlenmesi için mecburen birkaç saat mola verdiler ve şafak söktüğü gibi tekrar harekete geçtiler. Senneth sersem gibiydi. Baş ağrısından iyi uyuyamamıştı. Kraliyet askerlerinden bazıları da eyerleri üzerinde esniyordu. Ellynor en az Senneth kadar yorgun görünüyordu. Ama gezginler her zamanki gibi dinçti.

İki gün daha hiç durmadan yol alıp gece rahatsız uykular uydular. "Siz gezginler hiç uyumaz mısınız?" diye sızlandı Senneth ertesi sabah Tayse'e.

Tayse şaşırmış gibi gülümsedi. "Ne o? Üç saatlik uyku yetmedi mi?"

"Ateş yakamayacak kadar yorgun olursam, bu kadar acele ettiğine pişman olursun."

Tayse güldü. "Hazır vaktimiz varken, bir an önce diğer birliklere katılmak istiyorum."

"Halchon'dan en az bir gün öndeyiz."

Tayse başını iki yana salladı. "Belki. Ama buna güvenip gevşememiz hata olur."

"Gidelim öyleyse."

Öğleden biraz önce, iki kartalın tepelerinde bir tur attıktan sonra zarifçe yolun kenarına konması, Senneth'in keyfini yerine getirdi. Atını durdurup Kirra'ya Donnal'ın insan formunu almasını bekledi.

"Tayse durmamıza kızıyor," dedi. "Ne söyleyecekseniz çabuk söyleyin de yetişeyim şunlara." Diğer askerler yanlarından geçip gitmişti.

Donnal sırtıttı. "Benim anlatacak bir şeyim yok. Ama Kirra seni görmek için ısrar etti. Kendini şaşılacak bir hızla, güzeller güzeli, siyah bir ata dönüştürdü. Kirra eyerine atlayıp dizginleri eline aldı.

"Perişan görünüyorsunuz," diye şakıdı alayla. "Yolculuk mu yordu, yoksa başarısızlık mı?"

"Yolculuk," dedi Senneth. "Lütfen, Amalie'ye yakın olduğumuzu söyle. Başımı bir yastığa koyup ölmek istiyorum."

Kirra güldü. "Bir saat uzaktasınız. Cammon çok yaklaştığınızı söyleyince, Donnal'la sizi karşılamak istedik."

"Ordu kamp kurdu mu?"

Kirra başını salladı. "Dönümlerce araziye yayıldılar. Brassent-hwaite birlikleri dün aramıza katıldı. Kiernan'la Harris Danan Hall'dan doğruca oraya geldi. Ama iyi haber şu ki sadece bir kardeşinle muhatap olacaksın. Kiernan Harris'i Nate'e destek olması için Brassen Court'a yollamak üzere. Romar herkesi iyi organize etti. Ya da bana öyle geldi. Bilirsin, savaş taktiklerinden pek anlamam. Bir de bayılacağın bir haberim var. Cammon'ın Amalie'nin kampın arkasındaki çadırında kalmasına izin verdi. Ama kral naibi tabii ki ön saflarda olmak istiyor. Ama aynı zamanda, Amalie, Kiernan ve Kianlever muhafızlarının komutanıyla da iletişim halinde olmak arzusunda. Sence bunu nasıl mümkün kılmayı önerdi?"

"Büyüyle," dedi Senneth.

"Öyle ya! Romar eski dostun, jerril'i askere aldı. Zavallım ne

olduğunu şaşırdı. O da Carreboslu en yetenekli okuyuculardan oluşan bir ekip kurdu. Hiçbiri Cammon kadar iyi değil tabii. Ama Cammon hepsini duyabiliyor. Onlar da onu duyabiliyor. Dolayısıyla bütün savaş meydanına karmaşık mesajlar göndermek için alıştırma yapmaya başladılar. Bakalım, savaş stresi arasında işe yarayacak mı?" diye ekledi. "Ama başarabilirlerse, Halchon'a karşı büyük bir üstünlük elde ederiz."

"Halchon'un başka birçok üstünlüğü var ne yazık ki," dedi Senneth sıkıntıyla. "Mesela ateşlerimden hiç etkilenmeyen birkaç bin Arberharst askeri."

"Ama Ellynor'u göremiyorlar."

Senneth neşelendi. "Hayır."

"Öyleyse bu sabah Lirrens'den birkaç yüz askerin daha saflarımıza katıldığını duymak hoşuna gider."

Senneth bu haberi hem heyecan hem endişeyle karşıladı. "Sahi mi? Harika! Ve korkunç! Lirrensliler bir başkasının savaşında ölecek ve..."

"Donnal'la birkaçının talimini izledik," diye sözünü kesti Kirra. "İnanılmaz dövüşüyorlar. Donnal, gezginler kadar iyi olmadıklarını söylüyor. Ama Vahşi Anne beni gözet sin ki onlardan aşağı kalır yanları yok."

"Ellynor'un kardeşi de aralarında mı acaba? Onunla tanışmıştım. Fazlasıyla küstah bir genç adamdı, ama ondan hoşlanmıştım."

Kirra sırtırken mavi gözlerinde muzip pırıltılar oynayıyordu. "Ah, evet, kardeşi burada. Hatta iki kardeşi de. Ama daha da önemlisi, kuzenleri de onlarla geldi."

"Neden daha önemli?"

"Duyduğum kadarıyla Valri, Lireth Dağları'nı aş ip kraliçe olmadan önce, bu genç adamla bir gönül macerası yaşamış."

"Vay canına! Valri'nin geçmişinde kırık bir aşk hikâyesi gizli desene! Sırf neler olacağını görmek için savaşa girmeye değer!"

Donnal yelelerini savurarak kişnemeyle gülme arası bir ses çıkardı.

"Şimdi tek umudumuz, Halchon'un savaşta ölmesi ve kardeşin, Nate'in Sabina Gisselress'le evlenmesi. Ve herkesin mutlu olması tabii."

"Ah, az kalsın unuttuyordum," dedi Senneth. "Ellynor hepimizi görünmez yapmadan önce, Halchon'la kısa bir sohbet etme imkânımız oldu."

"Sakin sana yine evlenme teklif ettiğini söyleme."

"Etmez mi? Ama sonra şöyle bir düşündü ve Amalie'yle evlenerek tahta daha yakın olacağına karar verdi."

Kitra eğilip Donna'lın omzuna kusacakmış gibi yaptı. "Biri cidden bu adamı gebertmeli."

"Tayse'in yoluna çıkarsa, dileğin gerçek olabilir."

"Ya Coralinda? O da orada mıydı?"

"Bir ara gördüm, ama konuşmadık. Bazen düşünüyorum da, ablası beni bir kaşık suda boğabilecekken, Halchon'un benimle evlenme hayalleri kurması ne saçma. Hadi karısı olmayı kabul ettim diyelim, Coralinda beni düğün gecemizde öldürür yahu!"

"Bir sürü kadın evlenmeyi ölüme denk buluyor. Sen neden farklı olarsın?"

Senneth bir kahkaha patlattı.

Yarım saat sonra, Gillengaria'nın kraliyet ordusunun kamp kurduğu geniş arazi görüldü.

Gerçekten de, etkileyici bir manzaraydı. Senneth atının dizginlerini çekerek, Brassenthwaite'in güneyindeki kayalıklara yayılan orduyu uzaktan izledi. Halchon daha çok adam toplamış olabilirdi, ama Gillengaria ordusu gözüne daha dürüst, daha samimi ve tutkulu görüldü. Hepsi sancaklarının altında toplanmıştı. Siyah ve altın sarısı üniformalı kraliyet askerleri en öndeydi. Arkalarında koyu mavi üniformalarıyla Brassenthwaite askerleri vardı. Merrenstowlular siyah-beyaz damalı kuşaklarını takmıştı. Helven birlikleri yeşil ve altın sarısı üniformalarıyla hemen göze çarpıyordu. Kianlevar ordusu ise mavi ve yeşil ekoseli kuşaklarını bağlamıştı. Onlarca çadır ve sancağın

arasında, Senneth prensesin çadırını hemen seçmedi. Lirrenslî savaşçılar, paralı askerler ve kılıçlarını kuşanan varanseverler de Gillengaria'ya destek için oradaydı. Ama Senneth büyük bir savaşa hazırlanan, tek yürek olmuş bir ordu gördü ve bu hayatı boyunca karşısına çıkan en hayranlık uyandırıcı ve en kalp kırıcı manzaraydı.

34. BÖLÜM

Savaş gelip çatmıştı.

Casuslar her saat başı kral naibine düşman kuvvetlerinin yerini bildiriyordu. Ama Cammon binlerce ayağın sesini ta birkaç gün önceden duydu. O kadar kalabalıklardı ki onları ancak bir sürü olarak algılayabiliyordu. Ama birkaçı diğerlerinden ayrı-
lıp zihninde belirli şekillere dönüştü. Coralında Gisseltess'i kraliyet kampındaymış gibi net bir şekilde hissedebiliyordu. Uzun, siyah ve gümüş örgüsü beline kadar iniyordu. Cammon iki kere onu gezginlerin arasında gördüğünü sanıp irkildi. Ama sonra bunun yalnızca bir hayal olduğunu anladı.

Halchon Gisseltess'in suretini göremiyordu. Fakat marlord o kadar hırslı ve kararlıydı ki Cammon onun sürekli farkındaydı.

Başkaları da vardı. Muhtemelen, Rayson Fortunalt ve bazı birliklerin komutanları. Ya da belki savaşmak için diğerlerinden daha sabırsız birkaç asker. Ordunun ilerleyişini takip etmek dışında, Cammon zihnini onlara kapatmaya çalışıyordu.

Sonra askerler geldi ve şiddet ve öfke duygularından başka bir şey hissedemez oldu.

O ilk gün gerçekten korkunçtu. O ve Amalie Romar'a çarpışmadan uzak duracaklarına söz vermişti. Dolayısıyla prensesinin çadırının civarından ayrılamıyorlardı. Ama Amalie yerinde duramıyordu. Kaçması gerekirse diye onun için eyerlenen atlardan

birine binip gözlerini ufka dikeyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Cammon'a her üç dakikada bir "Ne durumdayız?" diye soruyordu.

Cammon ondan ayrıntıları saklıyordu. Ama kafasının içinde bir katliam yaşanıyordu. Kanlı kılıçlar, cesetler, burun üstü düşen atlar ve ağır yaralanan askerler görüyordu. Ama kimin kim olduğunu ayırt edemiyordu. İki ordunun etrafı da kanlı bir pusla kuşatılmıştı sanki.

Cammon'ın ağzından yalnızca bölük pörçük cümleler dökülüyordu. "Dayın bir saldırıyı başarıyla savuşturdu... Tayse'in dört bir tarafını kuşattılar... Hayır, Justin ona yardıma geldi... Brassenthwaiteliler saldırıya uğradı... Sanırım Arberharstlılar onları köşeye sıkıştırdı..."

"Kim kazanıyor?" diye üsteledi Amalie.

"Bilmiyorum. Emin olamıyorum."

Sık sık kafasının içinde Jerri'ın sesi yankılanıyordu. Romar'dan Amalie'ye bilgi aktarıyordu. Bir kere, Kiernan Brassenthwaite'e atanan mistikten titrek bir mesaj aldı. Düşman askerlerinin savunma hattını deldiğini söylüyordu. Cammon buna nasıl cevap vereceğini bilmediği için yardım çağlığını gezginlere yönlendirdi. Justin'le Tayse'in çarpışan askerlerin arasından hızla o tarafa doğru koştuğunu hissedince rahatladı.

Kiernan Brassenthwaite'den başka destek isteği gelmedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Amalie birkaç dakika sonra.

"Gezginler kuzeyde yeniden organize oldu sanırım. Oradaki hattı sağlam tutmaya çalışıyorlar."

"Senneth nerede?"

Cammon ileriye işaret etti. "Bak, yine bir ateş yaktı."

Senneth da Cammon gibi zor bir gün geçiriyordu. Cammon onun öfkesini ve yorgunluğunu kızgın bir sihir topu gibi hissediyordu. Senneth kendi büyülerinin bu düşmana karşı ancak belirli aralıklarla işe yarayacağını biliyordu. Ama Cammon onun hayal

kırıklığına uğradığını da duyumsayabiliyordu. Senneth daha büyük bir başarı kazanmayı bekliyordu. Arberharst askerleri onu etkisiz kılmak için Gisseltess ve Fortunalt birlikleriyle iç içe geçmişti. Büyüler onlara işlemediği için, Senneth'ın mistik ateşleri yeteri kadar etkili olamıyordu. Savaşın başlarında, Senneth üzerlerine gelen düşman ordusunun tam ortasında bir ateş yakmıştı. Bu kısa süreli bir kargaşa yaratmıştı. Ama Arberharstlılar bir şekilde ateşi söndürmüştü. Yangının ortasında boyut kapıları açarak Gillengaria askerlerinin bunlardan geçmesini sağlamışlardı. Senneth bunun üzerine ateşi söndürüp kısa bir durum değerlendirmesi yapmış ve biraz ileride yeni bir ateş yakmıştı.

Ne yazık ki yeni ateşi de ancak bir süreliğine etkili olmuştu. Sonra yabancı askerler alevlerin arasında bir tünel açmıştı.

Senneth pes etmemişti. Ön saflara tehlikeli şekilde yaklaşarak rasgele ateşler yakmaya devam etmişti. İki kere düşman ordusunun sadece yerli erzak taşıyan arabalarını görmüş ve bunları yakmıştı. Ara sıra gruplar halinde duran Fortunalt ve Storian askerlerinin etrafını ateş çemberleriyle çevirmişti. Adamların birçoğu yanarak can vermişti.

Ama Senneth olağanüstü bir güç harcıyordu ve Cammon onun enerjisinin tükenmeye başladığını hissedebiliyordu. Senneth bir ateşi saatlerce yanık tutabilirdi. Ama sürekli yeni ateşler yakmaya alışkın değildi. Arberharst askerleri ateşlerini söndürürken, Cammon Senneth'ın yeri döven her bir ayağı ve boğazını sıkınmak için uzanan her bir düşman elini hissedebildiğini biliyordu. Bu savaş onun için biriyle ölümüne düello yapıyormuşçasına yorucuydu.

"Donnal nerede? Ya Kirra?" diye sordu Amalie.

"Düşman ordusunun arka saflarında. Askerleri tek tek haklıyorlar. Kirra dişi bir aslan oldu. Donnal da kurt. Ama biraz geri çekildiler. Birileri onları fark etmiş olmalı. Demek ki birileri düşman ordusunun arkasını kolluyor."

İkisi de çadırın önünde, arka ayakları üzerinde oturan

raelyn'e baktı. Zarif, kızıl yüzünü savaşa doğru çevirmişti. Kuyruğu öfkeyle yeri dövüyordu.

"Onu serbest bırakmaya korkuyorum," dedi Amalie. "Kimin dost, kimin düşman olduğunu anlamayacağından endişe ediyorum. Onu bu kadar uzaktan kontrol edemem."

"Bence dayın onu yanından ayırmamanı tercih eder," dedi Cammon. "Düşman yaklaşırsa seni korur."

Amalie başını salladı. Ama yüzü asılmıştı. Düşmanın burunlarının dibine kadar girmesi savaşı kaybettikleri anlamına gelirdi.

"Lirrenslilerin nerede olduğunu görebiliyor musun?"

Cammon gülümsedi. "Hayır! Ama yarım saat kadar önce bir grup Fortunaltlının şaşkınlığını ve dehşetini hissettim. Bence Lirrensliler düşman ordusuna fark ettirmeden yaklaştı. Ama sağdan mı, soldan mı hücum ettiklerini bilmiyorum." Güçlü duygularla sarsılınca gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. "Çok adam öldürdüler."

"İyi," dedi Amalie gergin bir yüzle. Sonra arkasını dönüp yine kırsağına bindi.

Ellynor'un nerede olduğunu ikisi de biliyordu. Kampın bir tarafına bir revir kurmuşlardı. Ellynor, Valri ve birkaç Carreboslu mistik orada yaralılara yardım etmek için kolları sıvamıştı. Ellynor onlara güç vermesi için gece yarısı tanrıçasına yakarmıştı. Bir düzine daha ağır yaralı tepeden tırnağa kana bulanmış silah arkadaşları tarafından revire taşındı. Yüzlercesi kimse onlara ulaşamadığı için savaş meydanında acıyla inliyordu.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Amalie sabırsızca. Eyerinden aşağı kaydı. "Şimdi ne oluyor?"

Bütün gün böyle geçti.

O gece, hava savaşılamayacakları kadar karardığında ve iki ordu da kayıplarını gözden geçirip taktiklerini tartışmak için kamplarına çekildiğinde Amalie'nin çadırında buluştular. Diğer çadırlardan büyük olmasına rağmen, aslında pek de bir prensese yakışacak

rahatlıkta değildi. Bir köşede alçak bir döşek, bir el yüz yıkama leğeni, bir ocak ve birkaç yüksek tabure vardı. Soğuğu kesmesi için yere kilimler serilmişti. Yine de çetin savaş koşullarında bulabilecekleri en medeni yer burasıydı. Tayse, Justin, Senneth, Valri, Kiernan, Romar ve Romar'ın komutanı Colton hep birlikte durum değerlendirmesi yapıyordu.

"Daha kötü de olabilirdi," dedi Kiernan her zamanki aksiliğiyle.

"Ama daha iyi de olabilirdi," diye yapıştırdı Romar. "O saçmasapan yan taatruзда koca bir müfrezeyi kaybettik!"

Kiernan omzunu silkti. "Birbirimizden haber almasaydık bütün kampı kaybedebilirdik." Başıyla Cammon'ı işaret etti. "Göreceksiniz, bu oğlan bizi ne olursa olsun oyunda tutacak."

"Ya kayıplarımız?" diye sordu Amalie.

Colton onlara sayıları verdi. Yüzlerce ölü ve yaralı vardı. Cammon, Amalie'nin dehşetle irkildiğini gördü.

"En ağır kaybı Brassenthwaite verdi," dedi Romar. "Yarın birlikleri yeniden dağıtacağız. Merrenstowlu askerlerden bazılarını komutanıza vereceğim."

"Strateji konuşalım," dedi Tayse. "Yarın da doğrudan hücumu mı geçerler, yoksa farklı bir taktiğe başvuracaklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Bence birkaç gün daha doğrudan saldıracaklar," dedi Kiernan. "Bizi sayıca zayıflatmayı hedefleyecekler. Yorgun düştüğümüzde de başka taktiklere başvuracaklar."

"Katılıyorum," diye araya girdi Romar. "Yarın da aynı şekilde karşılık vermeliyiz. Savunma hattını sağlam tutup fırsat bulduğumuzda onları dağıtmaya çalışalım."

Kiernan kız kardeşine baktı. Senneth yere oturup başını döşçe dayamıştı. Cammon kafatasının içindeki sancıyı kendi ağrı-sıymış gibi hissedebiliyordu. "Yarın da aynı numaraları yapabilir misin?" diye sordu Kiernan. "Mistiklerin arka arkaya kaç gün sihir yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok."

“Yaparım,” dedi Senneth dalgın bir yüzle. “Ama daha etkili olmayı bekliyordum. Doğrusu biraz hayal kırıklığına uğradım.”

“Bence gayet faydalıydın,” diye söze karıştı Justin. “Ateşlerini takip edip hep o noktalardan saldırdım. Alevler düşmanın dikkatini dağıtıyor. Bunu fırsat bilip çoğunu hakladık.”

“Ne hoş,” diye mırıldandı Senneth. Cammon onun kafasının içindeki çelişkileri duydu. *Büyülerimi adam öldürmek için kullanıyorum. Asla istemediğim bir şey. Ama Halchon Gisseltess’in Amalie’nin tahtını gasp etmesine nasıl razı olurum?* Tabii düşünceleri bu kadar net değil, daha bölük pörçüktü.

“Sihirlerini muhafaza etmelisin,” diye önerdi Tayse. “Bir günde tükenmeni istemeyiz.”

“Bu mümkün mü?” diye sordu Kirra. “Sen en etkili silahlarımızdansın. Sonradan ihtiyacımız olduğunda kötü bir sürprizle karşılaşmak istemeyiz.”

“Bunu aklımdan çıkarmamaya çalışacağım,” dedi Senneth. “Yarın ateşlerimi akıllıca ve sadece gerektiğinde kullanacağım.”

Romar, Tayse’e işaret etti. “Diğer en etkili silahlarımız, gezginler ne alemde?”

“Hiç kaybımız yok.”

Romar takdirle başını salladı. “O halde ilk gün beklediğimiz kadar kötü geçmedi diyebiliriz.”

Bir süre daha konuştular. Ama Kiernan’la Romar’ın daha bir sürü işi olduğu için çok geçmeden dağıldılar. Colton iki başkumandanın ardından çadırdan çıktı. Amalie’nin yanında oturan, Cammon yere kayıp Senneth’a baktı. Senneth gözlerini kapamıştı ve yüzü kül rengiydi.

“Git, biraz uyu,” dedi. “Yoksa bir yerde bayılıp kalacaksın.”

“Başım o kadar ağrıyor ki uyuyabilceğimi sanmıyorum,” diye mırıldandı Senneth. “Bir şeyler yemem gerek. Yoksa yarın gücümü toplayamam.”

Tayse diğer tarafına oturup onu kendine çekti. “Baş ağrını hallederiz,” dedi. “Cammon, sen de bize yiyecek bir şeyler bulsan?”

"Ben söyledim, getirecekler," dedi Amalie. "Burada toplanacağımızı düşündüm ve..."

O sırada, Kirra başını içeri uzattı. "Taktik konuşmanız bitti mi?"

"Kral naibini soruyorsan gitti," dedi Cammon.

Kirra ona dil çıkarıp içeri girdi. Elinde bir tepsi yiyecek vardı. Donnal da başka bir tepsiyle onu izledi. Bir aşçı iki sürahi su getirdi. Kirra etrafına bakındı. Ama bir masa görmeyince omuz silkip tepsiyi yere bıraktı. Diğerleri de aynısını yaptı.

"Yiyin bakalım," dedi Kirra. "Justin, merak etme. Ellynor'a da bir tepsi gönderdim. Şifacılığın onu acıktırdığını söylemişti."

Justin ekmekten koca bir parça koparıırken başını salladı. "Burada işimiz bittiğinde yanına giderim. Keşke biraz uyusa. Ama yaralıların başından ayrılacağını sanmam."

"Senneth, ben ne yapayım?" diye sordu Kirra. "Yarın savaş meydanına döneymiyim mi? Yoksa Ellynor'la yaralılara mı bakayım?"

Senneth kendini Tayse'in kollarına bırakmıştı. Cammon, Tayse'in en azından ağrısının birazını dindirmeyi başardığını hissedebiliyordu. "Valri'ye sor," dedi Senneth.

Kraliçe oturduğu yerde kıpırdandı. Bir süredir çitini çıkarmasına rağmen, Cammon'ın onun varlığını unutmaması mümkün değildi. "Ellynor, ben ve diğer mistikler yaralılara yetemiyoruz," dedi. "Sihirlerin işimize yarayabilir."

Kirra başını sallayıp Donnal'a baktı. "Yarın yalnızsın. Lütfen, daha dikkatli ol."

Donnal sırtıttığında siyah sakalının arasından bembeyaz dişleri göründü. "Her zaman öyleyim, serra."

Cammon kilimlerin üzerinde emekleyerek Amalie'nin yanına gitti. "Majesteleri, bir şeyler yiyin."

Amalie başını iki yana salladı. "Midem almaz." Etrafına bakındı. Gözleri dolmuştu. "Üzgünüm. Biliyorum, bugün hepiniz için korkunçtu. Kaç kişi öldü... Yarın da ölecek. Bütün bunlar benim suçummuş gibi geliyor. İnsanlar benim için ölüyor. Birkaç

kelimeyle buna son verebilirim. *Tahttaki tüm haklarımdan feragat ediyorum ve yarın Karyndein'e yelken açıyorum*, diyebilirim.”

“O zaman, sancağınız altında toplanan ordular başsız kalıp dağılır ve Halchon Gisseltess'in adamları tarihin en büyük kıyımını yapar,” diye mırıldandı Tayse Sennerh'in omzunun üzerinden. “Marlord Halchon bir Brassenthwaiteliye asla güvenmez. Ya da bir Helven askerine. Ya da bir Kianlever askerine. Onları evlerine yolladığında arkalarından iş çevireceklerini düşünür ve en iyisi işlerini bitirmek der.”

Valri üzüntüyle başını salladı. “Lirrens'den ayrılmamın bir sebebi de, klanlar arasındaki sürtüşmelerdi. Aileler yok yere birbirlerine düşman kesiliyordu. Ama insanın bazen sadece kendinin olanı değil, sorumluluğu altındakileri de koruması gerekir, Amalie. Gillengaria sana güvendi. Bu topraklar senin sorumluluğunda. Çekip gitmekle onu kurtarmayacaksın. Aksine, ona ihanet edeceksin. Ben bunu asla yapmayacağını biliyorum.”

Amalie burnunu çekerek etrafına bakındı. Ama kimse ona bir mendil uzatmayınca yine gürültüyle burnunu çekti. “Tamam, güçlü duracağım. Doğru olanı yapacağım.”

Kirra ona belli ki oracıkta yoktan var ettiği kenarları dantelli mendili verdi. “Alın. Buna sümkürün. Yemek yiyebilesiniz diye bulantınızı da dindireceğim. Aç kalırsanız güçten kuvvetten düşersiniz. Hepimizi zorlu bir gün daha bekliyor.”

Yemekten sonra bazıları hemen yatmaya gitti. Cammon, Amalie'nin de biraz uyuyabileceğini umuyordu. Ama “Justin'le gidip yaralıları ziyaret etmek istiyorum,” dedi. Cammon tabii ki ona eşlik etti. Kirra da onlara katıldı.

Revir çadırlarını ikiye çıkarmışlardı. Her biri Amalie'nin çadırı kadardı. Çevrelerinde yanan meşaleler içeriyi yeterince aydınlatmıyordu. Zaten insanın görmek isteyeceği türden bir manzara da yoktu. Ağır yaralıları çadırların içindeki sedyelere yatırmışlardı. Daha iyi durumdakiler dışarıdaki döşeklerdeydi. Yüzlerce kişiydiler.

Cammon yaralıları arasında dolaşmanın savaşın kendisi kadar korkunç olduğunu düşündü. Hepsi de şokta ve acı içindeydi. Bazıları aç ve susuz, bazıları yaşadıklarından ötürü çıldırmış vaziyetreydi. Battaniyelerin altında hareketsiz yatanların sessiz çığlıkları bile Cammon'ın kafasının içinde zonkluyordu. Nefesini tutup bu tüyler ürpertici gürültüyü susturmaya çalıştı, ama başaramadı.

"Ulu tanrılar," diye mırıldandı Kirra. Yere acıyla kıvranan askerlerden birinin yanına oturdu. Elini alınına koyup birkaç kelime mırıldandı. Cammon'ın kafasının içindeki gürültünün yerini tek bir ses aldı.

Justin etrafına bakındı. "Ghosenhallu doktorların da bizimle geldiğini sanıyordum. Sadece mistikler mi var?"

"Hayır," diye mırıldandı Amalie. "Onlar çadırlarda ağır yaralılarla ilgileniyor."

"Ben gidip ameliyat gerekenleri tutacak adam lazım mı diye sorayım," dedi Justin ve yaralıların arasından geçerek uzaklaştı.

Amalie bir an cesaretini toplamak istercesine kıpırdamadan durdu. Sonra yaralılardan birinin yanına gitti. "Adın ne, asker?" diye sordu üzerine eğilerek. Kızıl-sarı saçlarının bir buklesi yaralı adamın yanağına düştü.

Asker gözlerini açtı. Cammon'dan daha büyük değildi. Ama daha iri yarıydı. Acıyla kaşlarını çattı. Ama prensesi tanıyınca yüz hatları gevşedi. "Majesteleri," diye fısıldadı. "Bizi görmeye mi geldiniz?"

"Evet. Adın ne?"

"Benton, majesteleri."

"Seninle gurur duyuyorum, Benton. Bugün benim için çok iyi savaşın. Ordumda senin gibi askerler olduğu için şanslıyım."

"Majesteleri, sizin için savaşmak onurdur."

Adamın yüzü toz toprak ve kana bulanmıştı. Ama Amalie hiç düşünmeden, avcunu yanağına koydu. "Çabuk iyileş," dedi ipek gibi sesiyle. "Acıların bir an önce dinsin."

Cammon da tıpkı yaralı asker gibi, prensesin dokunuşunun

sıcaklığını ve sihrinin kemiklerine dek işlediğini hissetti. “Teşekkür ederim, majesteleri,” dedi Benton minnetle.

Amalie başını sallayıp doğruldu ve yanındaki yatağa geçti. Yine askerin ismini sordu ve avcunu yüzüne koyup onu şifasıyla kutsadı. Cammon adamın acılarının hafiflediğini hissetti. Asker başını çevirip dudaklarını Amalie'nin bileğine bastırdı. “Teşekkür ederim, majesteleri,” diye fısıldadı.

Amalie yine yan yatağa geçti. Dördüncüye doğru yürürken Cammon onu durdurdu. “Amalie, ne yapıyorsun?” diye fısıldadı kulağına.

Amalie ona döndü. Arazi engebeli olduğu için Cammon'a yaslanmak zorunda kaldı. “Ne demek istiyorsun?”

Farkında bile değildi. “Dokunuşun onları yatıştırıyor. Acılarını alıp iyileşmelerine yardımcı oluyorsun. Onlara sihrini serpiyorsun.”

“Sahi mi?” diye sordu Amalie sevinçle. “Onun için mi ellerim karıncalanıyor?”

“Bunu nereden öğrendin?”

“Bilmem. Kirra'nın ellerini bir askerin yüzüne koyduğunu gördüm. Ben de denemek istedim. İşe yarayacağından emin değildim.”

“Kullanmayı bilmediğin bir büyüyle kendini yıpratmanı istemiyorum.”

“Evet, ama bu adamlar benim için yaralandı. Birkaçına faydam dokunsa fena mı?”

“Belki sadece en ağır yaralılarla ilgilenmelisin.”

Amalie etrafına bakındı. “Onu nereden bileceğim?”

Cammon acı acı gülümsedi. “Ben yardım ederim.” Bir an düşündü. “Bana kolyeni ver,” dedi sonra.

Amalie onu çıkarırken “Neden?” diye sordu.

“Bende tuhaf bir güç var. Bazen onunla başkalarını besleyebiliyorum. Özellikle onlara ait bir şeyi tuttuğumda. Bir keresinde, Kirra'yla işe yaramıştı. Belki seninle de becerebiliriz.”

"Aytaşı kolyem olsaydı kesinlikle işe yarardı."

Cammon örgülü zinciri yumruğuna hapsetti. "Bence de."

Amalie'nin gözleri hayretle irileşti. "Ah, evet, hissettim! Ne yaptın öyle?"

Cammon gülümsedi. "Sana biraz enerji yönlendirdim. Kendininkiyle birlikte benim büyümü de kullanırsan yorgun düşmezsin."

Amalie yaralılara döndü. "Pekâlâ. Söyle bakalım. Bana en çok hangisinin ihtiyacı var?"

35. BÖLÜM

Amalie sonraki bir saati yaralıların arasında dolaşarak geçirdi. Cammon'ın ona aktardığı enerjiyle en çok acı çekenleri hissedip onlara yöneldi. Amalie ne zaman elini bir adamın yanağına götürse, Cammon onun, büyüsünün özünden faydalandığını hissetti. İşin tuhafı, Amalie hiç de yorgun görünmüyordu. Hatta ısıltılı sihriyle bir askerin acılarını dindirdiğinde, biraz daha parlıyor ve etki alanı biraz daha genişliyordu. Alev rengi saçları adeta ışık saçıyordu. Beyaz elleri ayışığını yansıtırçasına pııldıyordu.

Cammon bunun askerlerin hayranlığından ve takdirinden kaynaklandığına karar verdi. Amalie onların sevgisiyle güçleniyordu.

Justin çadırların birinden çıkıp yanlarına geldiğinde, Amalie en az kırk hastayı ziyaret etmişti. "Majesteleri, gücünüz kaldıysa, içeride sizinle tanışmaktan memnun olacak biri var. Bugün onu cephede gördüm. Müthiş bir savaşçı. İki adamın hayatını kurtardı. Ama kötü yaralanmış. Bu geceyi çıkarır mı, bilmiyorum." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "Sizi görürse, belki yaşamak için direnir."

Amalie hemen çadıra yöneldi. "Gidelim. Adı ne?"

Justin Cammon'a baktı. "Söylemeyeyim. Cammon onu hatırlayacak mı diye merak ediyorum."

Cammon şaşırdı. "Tanıdığım biri mi?"

"Sadece bir kere karşılaştınız. Ama unutulmaz bir deneyimdi."

Hep birlikte çadıra girdiler. Kokular, sesler ve yaralıların duyguları yoğunlaştı. Cammon dengesini korumak için bir an duraksadı. İçeride bir düzine kadar adam vardı. Bazıları acıyla inlerken, diğerleri kıpırdamadan yatıyordu. Hava alkol, ıslak çarşaf ve kan kokuyordu. Köşelere konan mumlar etrafı görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. *Görmeseydim daha iyiydi*, diye düşündü Cammon.

Justin hasta yataklarından birini işaret ettiğinde, Amalie onun yanında diz çöktü. Asker yirmi yaşlarda, biraz ablak yüzlü bir gençti. Siyah, gür saçları kurumuş kanla matlaşmış, dudakları acıyla gerilmişti. Vargücüyle bilincini açık tutmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Cammon ona bakarken kaşlarını çattı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu, ama...

"Bugün cesurca çarpıştığını duydum," dedi Amalie yatıştırıcı bir sesle. "Gözlerini açıp bana adını söylemek ister misin?"

Genç adam dudaklarını kıpırdatmakla yetindi. Cammon kıyafetlerine bakarak kim olduğunu çıkarmaya çalıştı. Siyah beyaz damalı kuşağına bakılırsa, Merrenstow'dan gelen orduyla savaşa katılmıştı. Ama pazusuna kraliyet ordusunun siyah ve altın sarısı fularını bağlamıştı. Gerçi savaşın yetersiz tıbbi koşullarında, doktorlardan biri bunu sargı bezi olarak da kullanmış olabilirdi. Üniformasını katlayıp kollarının altına sıkıştırmışlardı. Aft karnının tamamı sargılıydı. Mide ve bağırsaklarından yaralanmıştı. Yaşaması zordu.

"Canının ne kadar yandığını tahmin edebiliyorum," dedi Amalie. "Ben şifacı değilim, ama belki dokunuşum seni biraz rahatlatır." Eğilip elini sargıların üzerine koydu.

Cammon karnına tekme yemiş gibi irkildi. Hatta kendini tutamayıp hafifçe inledi. Justin'in şaşkınlıkla ona baktığını görmesine rağmen açıklama yapmadı. Hastanın yüzündeki değişimi izliyordu. Askerin önce dudakları hayretle aralandı. Sonra

sıktığı çenesi gevşedi ve yavaşça gözlerini açıp büyülenmiş gibi Amalie'ye baktı.

"Majesteleri," diye fısıldadı.

Cammon, Justin'in merakını hissedebiliyordu. Bunun sıradışı bir iyileşme olduğunu bilecek kadar çok büyüye tanık olmuştu. Amalie'den daha da güçlü bir duygu yayılıyordu. Dokunuşuyla askerin acısını dindirdiği için sevinçten kendinden geçmişti. Ama konuştuğunda yine aynı yumuşak tonu kullandı. "Bugün cesurca savaştın. Sana teşekkür etmek istedim."

"Prenses," dedi asker titrek bir sesle. "Babanızın ordusuna günahlarımın bağışlanması için katıldım."

Amalie bir elini sargıların üzerinde tutarken diğer eliyle askerin alnına düşen saçları çekti. "Neyin kefareti olarak?"

"Geçmişte aptallık ettim. Boş vaatlere kandım. Lumanen Manastırı'nın muhafızlarına katıldım, çünkü Solgun Annenin Kızları'nı uğruna savaşmaya değer insanlar olarak görüyordum."

Cammon işte o zaman onu tanıdı. "Kelti! Justin'le sana rastladığımız gece Lestra'nın askerleriyle birlikteydin." *Bir mistiğe işkence ediyordun.* "Neft yakınlarında karşılaşmıştık," diye ekledi kelimeleri zor toparlayarak. "Demek manastırdan ayrılıp kralın adamı oldun?"

"Lafımı dinledi," dedi Justin gururla. Orduya iyi bir asker kazandırdığı için kendiyile övündüğü belliydi. Gerçi zavallı adamın karnındaki yarayla bundan sonra ne kadar işe yaracağı meçhuldü. "Yatağa yaklaşıp eğildi. "Bugün iyi dövüştün," dedi Kelti'ye. "En az iki asker şimdi senin sayende hayatta."

Kelti ona güvenen gözlerle baktı. "Ölecek miyim?"

"Belki," dedi Justin. "Kötü yaralanmışsın. Ama adamı ölümün kıyısından çekip alabilecek mistiklerimiz var."

"Ölmeyi umursamıyorum," dedi Kelti. "Ama bir anlamı olsun istiyorum."

"Olmaz mı?" dedi Amalie yanağını okşayarak. "Daha asil bir sebep düşünemiyorum." Daha bir saat önce, bundan hiç de emin

değildi. Ama genç adamı ikna etmek zorundaydı. “Ülkenin bölünmemesi için savaşıyorsun. Zalimlerin güç kazanıp masumlara eziyet etmemesi için.”

“İlk kez birine faydam dokunacak,” dedi Keltri.

“İyileştiğinde hâlâ kraliyet ordusunda hizmet etmek isteyecek misin?” diye sordu Amalie. “Yoksa savaşmaktan yoruldu mu?”

Adamın koyu kahverengi gözleri coşkuyla parladı. Ya da belki yalnızca ateşi vardı. “Bana ihtiyacınız olduğu sürece sizin için savaşacağım,” dedi.

“Öyleyse çabuk iyileş,” dedi Amalie. “Sonra gel beni gör. Yeni gezginlere ihtiyacımız var. Seni onlardan biri olmaya davet ediyorum.”

Cammon, Justin’in derin bir nefes aldığını duydu. Ama ona baktığında, Justin gülümsüyordu. Bu işin kuralı bu olmalıydı. Hükümdar bir şekilde ona kimin sadık kalacağını biliyordu. Ve eğer bu bir sihirse, Cammon hayatında ilk kez böylesini görüyordu.

“Majesteleri, birkaç güne toparlanacağımdan eminim.”

Amalie ona gülümseyip ayağa kalktı. “Beni görmeye gel, Keltri. Seni bekleyeceğim.”

Saat geç olmuştu ve onları yine zorlu bir gün bekliyordu. “Amalie, artık çadırına dönmelisin,” dedi Cammon. Amalie o kadar yorgundu ki ona daha fazla direnmedi.

Justin sırtarak peşlerine takıldı. “Yeni gezginler bulmakta gecikmediğinizi görmek sevindirici, majesteleri,” dedi.

Amalie ondan onay beklercesine yüzüne baktı. “Umarım akılcıca bir seçim yapmışımdır. Onunla silah arkadaşı olmak hoşuna gider miydi?”

“Bugün cesaretini kanıtladı. Dövüş tarzını biraz geliştirmesi lazım. Ama o da sıkı bir eğitimle halledilmeyecek bir sorun değil.” Justin, Cammon’a baktı. “Onunla tanıştığımızda, bende hayatının amacını arayan biri izlenimi uyandırdı.”

Cammon başını salladı. “Katılıyorum.”

“Siz de bu amacı bulmasına yardım ettiniz. Size canı pahasına sadık kalacağını düşünüyorum.”

Amalie iç çekti. “Umarım bu geceyi çıkarır.”

“Artık sihre bile ihtiyacı yok,” dedi Justin. “Biri ona inandı ya? Bu inanç onun gibi birini uzun süre hayatta tutmaya yeter.”

“Tecrübe konuştu,” diye mırıldandı Cammon.

Justin güldü. “Aynen öyle.”

Justin, Ellynor’u dinlenmeye ikna etmek için geride kaldı. Cammon’la Amalie çadıra döndü. “Kolyeni geri verdiğimde kendini çok yorgun hissedeceksin,” diye uyardı Cammon. “Benden aldığın sihir seni destekliyordu. Onun için, bana söz ver. Biraz uyumaya çalışacaksın. Yarına kadar savaşı düşünmeyeceksin.”

“Söz,” dedi Amalie ve elini uzattı.

Cammon altın kolyeyi avcuna bıraktığında, prenses sendeledi. Yüzünün ısıltısı soldu. Bacakları artık onu taşıyamıyormuşçasına yatağa çöküp kaldı.

“Ah,” diye inledi. “Bu kadarını beklemiyordum doğrusu.”

“Elbisenle ayakkabılarını çıkar,” dedi Cammon. “Üzerine bir battaniye örteyim. Hemen uyu.”

Ama Amalie hâlâ gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Birilerinin onu güçsüz görmesinden nefret ediyordu. “Ya sen?” diye sordu.

Cammon çadır kurulduğundan beri onunla kalıyordu. Kimse bunu sorgulamamıştı. Tayse bile memnun görünüyordu. Onun aşkla meşkle ilgisi yoktu. Cammon’ın etkili bir silah olduğunu biliyordu. “Ben de uyuyacağım,” dedi Amalie’ye.

Amalie başını iki yana salladı. “Onu sormuyorum. Büyünü çaldığıma göre sen de çok yorgun olmalısın.”

Cammon yatağa oturup Amalie’nin botunun bağcıklarını çözdü. Bunu bile kendi başına yapabilecek gibi görünmüyordu. “Çalmadın,” dedi. “Sana onu ben verdim. Armağan olarak.”

“Ama armağanın seni güçsüz bırakmadı mı?”

Cammon, Amalie’yi yan çevirip elbisesinin düğmelerini aç-

maya koyuldu. Amalie'nin yakında Senneth gibi erkek pantolonları giymek isteyebileceğini tahmin ediyordu. Elbiseler savaş meydanlarına uygun değildi. "Hayır. Benim yorgunluğum kafamın içinde yankılanan yardım çağlıklarından. Zor bir gündü. Ama büyümü seninle paylaşmak beni yorgun düşürmedi."

Eteklerini toplayıp Amalie'yi ayağa kaldırdı ve elbiseyi başından geçirerek çıkardı. Amalie yeniden yatağa düşerken "Neden?" diye sordu uykuyla dolu bir sesle.

Cammon omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım çok güçlüyüm. Asla tükenmiyorum. Belki bir gün olur. Hatta bu savaş sırasında bile olabilir. Ama şimdilik iyiyim."

"Güzel," dedi Amalie ve gözlerini kapadı. "Yarın sihrinin birazını daha ödünç alırım."

Savaşın ikinci gününün de birincisinden farkı yoktu. Zorlu, gergin, yorucu ve vahşiydi. Cammon'la Amalie yine geride kaldı. Amalie huysuz, Cammon onu ele geçiren nahoş hisler yüzünden bir hayli sıkıntılıydı. Ama durumu önceki güne kıyasla daha iyi idare etti. Jeril'in öğrettiği gibi, odaklanabildi. Sadece istediği sesleri duyup diğerlerine kendini kapattı. Savunma ordusunun liderleri onun ne kadar değerli olduğunu anlamakta gecikmedi. Romar, Colton, Kiernan ve diğer birlik komutanlarına atanan mistikler de arı gibi çalışarak Cammon'a destek oldu.

"Gereken her yere destek kuvvetleri yollayabiliyoruz," dedi Romar, gece Amalie'nin çadırında toplandıklarında. "Sayıca azız. Ama askerlerimizi etkili dağıtarak bu açığımızı kapatıyoruz."

"Yine de Danalustrous kırmızısı giyen bin askerin aramıza katılmasına itirazım olmazdı," dedi Kiernan.

Senneth başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak. Malcolm savaşa girmemeye kararlı görünüyordu."

"Öyleyse elimizdeki birliklerle bir strateji belirlemek zorundayız," dedi Tayse.

Kimse ellerinde yeterince birlik olduğunu dile getirmedi. Ama Cammon hepsinin bunu düşündüğünü biliyordu. Bugün bir sürü asker kaybetmişlerdi. Sayıları hızla azalıyordu. Cammon, Romar'ın yeğenine bakışlarını yakaladı. Kral naibinin aklından geçenleri okuyabiliyordu. *Onu güvenliği için sınırın ötesine ne zaman yollamalısınız?* diye düşünüyordu. Gerçi şu anda Amalie için Lirrens de dahil olmak üzere güvenli bir yer yoktu.

Amalie o geceyi de revir çadırlarının dışında, yaralı askerlere moral aşılayarak geçirdi. Cammon çadırlarda sağa sola koşturan iki gölgeye baktı. Birinin Ellynor olduğunu tahmin ediyordu. Öteki de Valri'ydi. Onun tüm günü ölü ve yaralıların arasında geçirdiğini hissetmişti. Valri ağırbaşlı bir kararlılıkla hareket ediyordu. Neredeyse dikkatinin tamamını bu ulvi göreve vermişti. Ama aklının ufacık, umutlu ve bencil bir yanı mutlu bir olayı kutluyordu. Cammon onu hissettiğinde gülümsedi. Ellynor'un kuzeniyle buluşması iyi geçmiş olmalıydı. Cammon genç adamı görme umuduyla etrafına bakındı. Belki de gölgelerin arasında Valri'nin işini bitirmesini bekliyordu.

Gerçekten de, çadırlardan birinin arkasında bir karaltı vardı. Ama Cammon onun Valri'nin Lirrenslî aşkı olmadığını hemen anladı. Gözlerini kısıp bir daha baktı. Galiba bir kadındı. Koyu renk saçlı ve güçlü yapıydı. Siyah ve gümüş rengi giyinmişti. Cammon kafasını sallayıp bir daha baktığında onu göremedi. Üstelik orada gizlenen biri olduğuna dair tuhaf his de kaybolmuştu.

Cammon bunun yerine ilgisini gözünün önündeki birine yöneltti. Kirra bütün günü yaralı askerlerle geçirmişti. Öğleden sonranın neredeyse tamamında ayakta idi. Ama şimdi çadırlardan birinin önündeki bir taburede oturuyordu. Fazlasıyla yorgun görünmesine rağmen, ona el sallayan, Cammon'a kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Sen bir işler karıştırıyorsun," diye suçladı onu. "Amalie gözünü senden ayırmıyor. Ona güç mü aktarıyorsun?"

Cammon avcunu açıp Amalie'nin kolyesini gösterdi. "Bir hırsız mistiğe enerji aktarmak kadar kolay bir iş yok."

Kirra ayağa kalktı. "Ben de istiyorum. Bana da ver."

Cammon dayanamayıp güldü. "Ne kadar cömert olduğumu bilirsin."

Kirra ceplerini karıştırıp damarlı bir taştan yapılmış küçük, koşan bir aslan figürü çıkardı. Onu geçen yıl Vahşi Anne için inşa edilen bir mabette bulup şans getirmesi için yanına almıştı. "Ağır yaralı beş asker var," dedi. "Bu geceyi çıkaramayabilirler. Onlara yardım edecek kadar gücüm kalmadı. Bana sihrinin birazını ödünç verirsen..."

Cammon minik aslan figürünü diğer eline alıp yumruğunu sıktı. "Elbette."

Kirra gözlerini kapadı. Bir an köpüklü bir banyoya girmiş gibi, yüz harları mutlulukla gevşedi. Kirra vahşi bir yaratık olmasına rağmen, özünde son derece zevkine düşkün biriydi. "Ah, müthiş bir his," diye mırıldandı. "Bütün gece burada durup enerjinle yıkanabilirim."

"Keyfine bak," dedi Cammon. "Kurtarman gereken hayatları boş ver."

Kirra gözlerini açıp ona öfkeyle baktı. "Hayatımda senin kadar sinir bozucu bir oğlanla daha tanışmadım."

Cammon şaşırmış gibi yaptı. "Justin'i unutuyorsun."

Kirra güldü. "Doğru! Uyuzlukta yarışsınız! Ama olağanüstü bir yeteneğin olduğunu yadsıyamam. Kendimi sabah yeni uyanmış gibi dinç hissediyorum."

"Sihri rükettiğinde berbat hissedeceksin. O zaman sana aslanını geri veririm."

Kirra başını sallayıp çadıra girmeye hazırlandı. "Biliyorum. Ama önce şunun tadını çıkartayım."

Amalie şimdilik iyi idare ediyordu. Cammon sihrinin iyileştirici etkisini bir düzine kadar askerde hissedebiliyordu. Amalie'nin saçları ve cildi yine ay gibi parlamaya başlamıştı. Yaralıların ara-

sında dolaşırken adeta ışık saçıyordu. Ama Cammon ödünç sihrinin bazı yıkıcı yan etkilere neden olabileceğini bildiği için artık yatıp dinlenmesi için ısrar etti.

"Kirra," diye seslendi. "Biz gidiyoruz. Tılsımını geri vermek zorundayım."

Amalie daha şimdiden yorgun düşmüştü. Ona yaslandı. "Kirra'nın kendi tılsımı kendine yeter," dedi uyuklu bir sesle. "Senin ona vereceğin hiçbir şeye ihtiyacı yok."

Komik değildi belki, ama Cammon güldü. "Özel güçlerimi hafife alıyorsun."

Kirra hoplaya zıplaya çadırdan çıktı. "Donnal'ı bulana kadar sabret," dedi. "Çünkü taş elime alır almaz yıkılıp kalacağımı biliyorum."

Cammon başını salladı ve hep birlikte Amalie'nin çadırına doğru yürüdüler. Kirra'yla Donnal çadırın yakınında konaklıyordu. Tıpkı Senneth'la Tayse ve Justin'le Ellynor gibi. Diğer gezginler kampın stratejik noktalarına yerleştirilmişti. Romar'la Kieran adamlarının yakınında uyuyordu. Ama bu altı kişi prensesin uykusunda bile yalnız kalmaması için onun etrafını kuşatmayı tercih etmişti.

Donnal'ın da onları aradığı ortaya çıktı. Revir çadırlarından daha otuz adım bile uzaklaşmamışlardı ki birden karşılarında bitti. "Düşman kampının üzerinde bir tur attım," dedi. "Bir yaramazlık yok."

"Öyleyse bana destek ol," dedi Kirra ve elini Cammon'a uzattı. "Yardımsız bir adım daha atabileceğimi sanmıyorum."

Cammon aslan figürünü avcuna koyduğunda Kirra, Donnal'a yaslandı. Altın saçları bile matlaşmış gibiydi. Donnal onu kucakladığı gibi önlerine geçti.

"Hepimiz yatalım," dedi Cammon. "Yarın da bugün kadar zor geçecek."

Gerçekten de öyle oldu.

Justin duraksadı. "Majesteleri, onu burada sizinle bırakamam. Ya bu adamın asıl maksadı size bir fenalık etmekse?"

"Hayır! Asla!" diye bağırdı elçi birden panikleterek.

"Sanmıyorum," dedi Cammon.

Amalie gülümsemekle yetinip bir köşeden sessizce elçiyi izleyen, *raelynx*'i işaret etti. "Yalnız değilim ki," dedi. "Cammon'ın kılıcı var. *Raelynx* de yanımda."

Kirra, Justin'in sırtına bir şaplak attı. "Bak, görüyor musun? Bir mistikle bir kedi pabucunu dama attı."

Justin yumruğunu omzuna götürerek eğildi. "Majesteleri," dedi. "Ben ihriyaç duyulduğum yere, savaş meydanına dönüyorum."

Romar'la Kiernan durumu Kirra gibi değerlendirdi. Gregory Tilton'ın nabza göre şerbet verdiğini söylediler.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Kiernan elçi huzurdan çekildiğinde. "Ama kurnazlığına hayran kalmamak elde değildi. Rüzgâr tersine döner de bu savaşı kazanırsak, onu vatan hainliğiyle suçlamamız için bizden yanaymış gibi görünmeye çalışıyor."

"Haberlere bakılırsa, zafer umudumuz suya düşmek üzere," dedi Senneth. Cammon onun bu gece daha da yorgun göründüğünü düşündü. Üç gündür rasgele ateşler yakarak düşmanın savunma hattını zayıflatmaya çalışıyordu. Ama Arberharstlı askerler ön saflarda durarak işgalci orduyu ateş duvarlarından koruyordu.

"Rayson Fortunalt'ın ordusuna neden az sayıda yabancı asker kattığını merak ediyordum," dedi Tayse her zamanki ciddiyetiyle. Senneth'in "Az mı?" sorusunu duymazdan gelerek devam etti. "Bize karşı en çok onların etkili olacağını biliyordu. Şimdi bin kişiyi daha saflarına katarak elini iyice güçlendirecek."

"Rayson'ın altınlarıyla akıllıca bir yatırım yapmasını alkışlamak yerine, yeni orduyu nasıl bertaraf edeceğimizi konuşsak?" diye teklif etti Kiernan.

Tayse omzunu silktri. "Onları Ghosenhall'in kuzeyinde karşılayacak birkaç birlik çıkaramadıktan sonra pek şansımız kalmıyor. Ve maalesef o kadar askerimiz yok."

"Doğru," dedi Romar. Kendini tuzağa düşmüş gibi hissettiği için öfkeliydi. Yenilgiyi kolay kolay kabullenebilecek bir adam olmamasına rağmen, moralsiz görünüyordu. Yeni orduyu sonun başlangıcı olarak gördüğü belliydi. "Bir cephe saldırısıyla başlayacaklarını düşünmüştük. Yorulduğumuzda da bazı kurnazca numaralara başvuracaklarını. Doğru tahmin etmişiz."

"O halde başka hamleler de beklemeliyiz," dedi Kiernan.

Romar sıkıntıyla başını salladı. "Sanırım, evet." Ayağa kalktı. "Fırsatımız varken dinlenelim. Yarına hazır olmak gerek."

Cammon bu planı tüm kalbiyle destekliyordu. Amalie'yi yine yaralıların yardımı koştırmaktan alıkoyamadı. Ama en azından gücünü tamamen tüketmeden çadırına dönmesini sağladı. Mumları söndürüp yatağa kıvrıldıklarında bile Amalie'nin saçları belli belirsiz parlıyordu.

Cammon onun başını okşadı. "Hâlâ sihrin etkisindesin," dedi.

Amalie gözlerini açmadan gülümsedi. "Biliyorum. Sanki bir ateşin yanında duruyorum. Tenim karıncalanıyor."

"Şimdi hoşuna gidiyor mu? Sihirini soruyorum. Önceden ondan korkuyordun."

Amalie başını salladı. "Hem de çok! Çünkü onunla güzel şeyler yapabiliyorum!"

"Gümüş Leydi'yi onurlandırmak için Ellynor'dan öğrendiğin ilahileri söylemiyorsun."

"Coralinda Gisseltess yakında diye korkuyorum," diye itiraf etti Amalie. "Solgun Anne beni duyup ona yardım eder diye çekiniyorum."

"Lestra bolca dua ediyordur eminim," dedi Cammon kuru bir sesle.

"Geceleri içimden ben de dua ediyorum," diye mırıldandı

Amalie. "Yaralıların arasında dolaşırken ondan yardım istiyorum. Bence beni duyuyor. Bazen biri omzumun üzerinden bakıyormuş gibi hissediyorum. Bir iyilik yaptığımda gülümsüyor. Veya belki onu ben hayal ediyorum." Gülümsedi. "Ya da *seni* hissediyorum."

"Belki de tanrıça gerçekten seni izliyor," dedi Cammon. "Umarım öyledir. Umarım hepimizi koruyordur."

Amalie neredeyse hemen uyudu. Kendini o uyanık kaldıkça uykuya dalmamak için eğiten, Cammon da Amalie'den birkaç dakika sonra gözlerini kapadı. Ama rüyaları da gündüzleri kadar huzursuzdu. Uyurken zihinsel koruma kalkanlarını kontrol edemediği için yaralıların acılarına ortak oluyordu. Cephedeki görüntüleri kendisinden uzak tutamıyordu. Her an üzerine savrulan bir kılıçla burun buruna geleceğinden korkuyordu.

Gecenin bir yarısı irkilerek uyandığında bir an nerede olduğunu şaşırdı. Sonra yanında uyuyan prensese bakıp rahat bir nefes aldı.

Dışarısı sessizdi. Cammon'ın değer verdiği rüm ruhlar uykudaydı. Dikkatini dışarıya yaydı. Onu uykusundan uyandıran neydi?

İşte oradaydı. Usulca yaklaşan biri. Acımasızca hislerle hareket eden, kararlı bir asker. Cammon mesafeyi tayin edemiyordu, ama katilin kampın yarısını aştığını tahmin etti.

Hedefi Amalie'ydi.

Cammon, Tayse'i çağırmak için gücünü topladı. Ama sonra ikinci bir varlığı hissetti. Diğeri kadar kararlı ve ölümcüldü. Uyuyan askerlerin arasından sessizce ve ilkel bir hazla ilerliyordu. Katilin peşindeydi.

Raelynx.

Cammon biraz rahatlayarak eliyle Amalie'nin ağzını kapadı ve onu uyandırdı. Amalie anında gözlerini açtı. Cammon elini çektiğinde, "Ne var?" diye fısıldadı.

"Bekle," dedi Cammon sessizce.

Birkaç dakika boyunca kendi nefeslerini dinleyerek ve çıt çıkarmadan kulak kesildiler. Sonra tüyler ürpertici bir çığlıkla bir insanın boğazından yükselen canhıraş bir feryat aynı anda geceyi yırttı ve kamp hareketlendi.

“Neydi o?” diye sordu Amalie.

“Katil ve *raelynx*,” dedi Cammon.

Amalie yatakta doğruldu. “Senneth bir saniye sonra burada olur.”

“Önce Tayse.”

“Hemen giyineyim.”

Ama buna vakit bulamadı. Daha ayağa kalkar kalkmaz Tayse hızla içeri daldı. “Majesteleri? Cammon?” Altında pantolonu vardı. Üzeri çıplaktı. Cammon solgun ayışığında elindeki kılıcın pırlıltısını gördü.

“Ben iyiyim,” dedi Amalie. “*Raelynx* birini yakaladı.”

O sırada Senneth da içeri daldı ve bütün mumlar aynı anda yandı. Saçları dağılmıştı. Ama sakın görünüyordu. Tayse’in suratındaki amansız ifade de yerini yavaşça dinginliğe bıraktı. Cammon çadırın dışında Justin’in sesini duydu.

İçinden gülmek geldi. Prenses herhalde daha iyi korunamazdı.

“Ne oldu?” diye sordu Senneth. “O sesi *raelynx* mi çıkardı?”

Cammon kalkmak istiyordu, ama çıplak olduğu için üzerindeki örtüyü bile açamıyordu. Amalie de incecik geceliğiyleydi. Yatağa oturup örtünün diğer ucuna sarınmıştı. “Birini hissettim,” diye açıklamaya çalıştı. “Tayse’e haber verecektim ki *raelynx*’i hissettim. Onun davetsiz misafirin icabına bakabileceğini düşündüm.”

Tayse hâlâ kılıcını kınına sokmamıştı. “Tehlike geçti mi yani? Katil yalnız mıydı?”

“Öyle sanıyorum,” dedi Cammon.

Senneth Tayse’e baktı. “Tabii Arberharstlı arkadaşlarıyla birlikte gelmediyse.”

"*Raelynx* onların da peşine düşerdi," dedi Cammon.

"Yine de etrafı kolaçan edelim." Tayse böyle deyip çadırdan çıktı.

Senneth onlara baktı. Cammon'ın Amalie'yle aynı yatağı paylaştığına ilk kez tanık oluyordu. "Herhalde şimdi de prensesle mesafeni koruma uyarılarımı dikkate almadığın için kendinle gurur duyduğunu söyleyeceksin," dedi Cammon'a. Sesi öfkeli değildi. Ama neşeli de sayılmazdı.

Cammon cesaretini toplayıp sırtıttı. "Bu gece Amalie'yi *raelynx* kurtardı. Dolayısıyla pişkinlik edip kendimle övünmeyeceğim."

"Senneth, yanımda kalmasını ben istiyorum," dedi Amalie. "Onu seviyorum."

Senneth iç çekti. "Tahmin ediyorum. Bu şartlar altında onu öldürmem de hara olur zaten. Şimdilik fazlasıyla işimize yarıyor."

Kirra başını içeri uzattı. "Sen, Tayse seni çağırıyor. Ah, bak, Cammon'la Amalie birlikte uyuyor. Ne enteresan bir gelişme." O da şaşırmamıştı. Dehşete kapıldığı da söylenemezdi. Hatta tam da ondan beklenecek şekilde, bunu eğlenceli bulmuştu. "İnsanın fedailerini yakınında tutması kadar akıllıca bir şey olamaz," diye ekledi.

"Prensesle ne biçim konuşuyorsun?" diye hesap sordu Cammon, ama Amalie gülüyordu.

"Cammon, bana her bakımdan mükemmel hizmet ediyor."

Kirra bir kahkaha patlattı. "Senneth, dışarı," dedi ve gitti.

Senneth onlara ters bir bakış fırlatıp çadırdan çıktı. Bütün mumlar söndü.

"O kadar kızmadı," dedi Amalie.

"Şimdi başka derdleri olduğu için üzerime gelmedi," dedi Cammon. "Ama bu konu burada kapanmaz."

Az sonra, Valri'nin çağlığı geldi. "Prenses iyi mi? Neydi o gü-rültü?" Kraliçe telaşla içeri daldı. "Amalie? Neler oldu?"

Cammon iç çekip mumlardan birini yakmak için uzandı. Oda aydınlandığında, kraliçe durup onları hoşnutsuzlukla süz-

dü. “*Raelynx* kampa gizlice sızan bir düşman askerine saldırdı,” dedi Cammon. “Amalie iyi.”

“Görüyorum,” dedi Valri buz gibi bir sesle. “Senin burada ne işin var? Gezginlerle uyuduğunu sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Cammon. Sonra Ghosenhall’daki son konuşmalarını anımsadı. “Amalie’yle bana artık aldırmadığınızı sanıyordum. Yani şeyimize...”

Valri kollarını yana açtı. “Bu kadar küstah olabileceğin aklımın ucundan geçmemiştii! Şimdi bütün kamp sizin dedikodusunu yapacak!” İç çekip alnını ovuşturdu. “Hata bende. Saraya düzenlenen saldırıdan beri kendimde değildim. Ama görüyorum ki sizi başıboş bırakmaya gelmiyor. Bundan sonra her gece Amalie’nin çadırında uyuyacağım.”

“Arrol’ı kamp ateşinin başında yalnız mı bırakacaksın?” diye sordu Amalie kibarca.

Valri kaşlarını çattı. “Ben...”

Amalie örtüyü indirip sırtını dikleştirdi. “Valri, sen bana yeterince göz kulak oldun. Ama artık benim için yapabileceğin bir şey yok. Ne sihrimi gizleyebilirsin ne de güvende olmamı sağlayabilirsin. Her zaman en değerli dostum olarak kalacaksın. Ama bundan sonra kendi hayatınla ilgilenmenin vakti geldi. Umarım geceleri Arrol’ın yanında uyuyorsundur. Benimki yalnızca bir tahmindir. Ama ben Cammon’ın yanında uyumaya devam edeceğim. Beni asla aksine ikna edemeyeceksin. Şimdi yatağına dön, lütfen.”

Valri bir an duraksadı. Ama savaşın ortasındaydılar. Yapabileceği fazla bir şey yoktu. “Hâlâ çok gençsin,” diyebilirdi. *Âşk olmak, babanı kaybetmek, tahtını çalmak için savaşan orduların karşısında durmak ve kendi başına anlık kararlar almak için çok gençsin.*

“Umarım değilimdir,” dedi Amalie. “Çünkü artık hayatımın gerçeği bu.”

Valri çaresizlikle iç çekti. “Uyu hadi. Sabaha konuşuruz.” Gelip Amalie’yi yanağından öpecekmiş gibi başını uzattı. Ama

Cammon'a bakmakla yetinip çadırdan çıktı. Cammon onun belli belirsiz gülümsediğini gördü. Yoksa yanılıyor muydu?

"Mumu söndürsem mi?" diye sordu Amalie'ye. "Yoksa başka misafirlerimiz de olur mu?"

"Sanmam," dedi Amalie ve karanlıkta birbirlerine sokuldular. "Sence Arrol'la yatıyor mu?" diye sordu prenses.

"Ellynor'un kuzenini mi diyorsun? Emin değilim. Ama mutlu görünüyor."

Amalie iç çekti. "İyi. Benim için çok şeyden vazgeçti. Bundan sonra mutlu olsun istiyorum."

İkisi de bir süre konuşmadı. "Amalie," dedi Cammon sonra. "*Raelynx*'i kontrol etmiyordun, değil mi? O adama kendiliğinden saldırdı?"

Amalie önce cevap vermedi. Sonra başını iki yana salladı. "Beni uyandırmasaydın, olanları ruhum bile duymayacaktı. Tabii adamın feryadına uyanırdım belki."

"Biraz korkutucu değil mi?"

Amalie ona biraz daha yaklaştı. "Bence güven verici."

37. BÖLÜM

Senneth ateşin verdiği histen nefret etmeye başlamıştı. Kimse Savuçlarının su topladığını görmesin diye ellerini gizliyordu. Saçlarının kurumlandığını, tırnaklarının arasına cüruf dolduğunu hayal ediyor, teninde kül kokusu alıyordu. Geceleri alevler kabuslarına giriyordu. Gündüzleri de sarı-kızıl ateşlerden ibaretti.

Sıcak onu yiyip bitiriyor, yorgunluktan sinirleri bozluyordu.

Ateşi çağırarak hiç bu kadar güç olmamıştı. Onu iradesiyle eğip bükmek ya da harlamak için müthiş bir çaba harcıyordu. Bir seferinde, bir fırtınanın ortasında bir evi yakmaya çalışmıştı. Kesteler tutuşmuyor, çatı inatla kıvılcımlara direniyordu. Senneth bir saat uğraşmıştı. Sonunda ıslak tahtalar alev almıştı almasına, ama Senneth da oracıkta berbat bir migren atağı geçirmişti.

Arberharst ordularına büyü yapmaya çalışmak sağanak yağmurda bir binayı tutuşturmaya çalışmaktan farksızdı. Üstelik bu öyle bir günlük bir macera da değildi. Başarısızlığın ucunda, Amalie'nin tahttan olması vardı.

Gillengarialı askerleri yakmak da ayrı bir kabustu. Üniformaları tutuştuğunda, adamların acı feryatlarını dinlemek ve yanarak ölmelerini izlemek zorundaydı. Ellerindeki sihir ve yüreğindeki inanç yüzünden tüm bunlara katlanmaya mecburdu.

Savaşa gireli henüz birkaç gün olmuşken, Senneth yeteneğinden nefret etmeye başlamıştı bile.

Ateşini belki yirmi kere ölmeyi en çok hak edenlere yönlendirmeye çalışmıştı. Halchon Gisseltess'i yakamaması sürpriz olmamıştı. Senneth onun büyülerinden etkilenmediğini biliyordu. İşin tuhafı, adamın giysilerine ve atına da ilişmiyordu.

Coralinda Gisseltess üzerinde o kadar çok aytaşı taşıyordu ki Senneth'in büyüleri ona da etki etmiyordu. Bir yandan da, Cammon'un sözleri aklından çıkmıyordu. Aytaşları mistiklerin büyülerini çalıp onları takanlara yönlendiriyordu. Gerçekten de Senneth, Coralinda'yı yakmaya çalıştıkça Lestra biraz daha güçleniyordu. Senneth sonunda pes etmek zorunda kalmıştı.

Rayson Fortunalt'la şansının daha yaver gideceğini umuyordu. Senneth her sabah kılıçların arasından düşman hattına yaklaşarak Fortunalt'ın mağrur ve kibirli marlordunu daha yakından görmeye çalışıyordu. Kalabalığın arasında, Rayson'ın kırmızı suratını seçer seçmez ellerini öne uzatıp onu yakmaya çalışıyordu. Ama şimdiye kadar başarılı olamamıştı. Bir keresinde, marlordun atı kızgın kıvılcımlar yüzünden çılgına dönmüştü. Başka bir gün de Senneth, Rayson'ın kuşağının ön tarafından ince bir duman yükseldiğini görmüştü. Ama Rayson'ı kesinlikle tutuşturamıyordu. Belki de Arberharst kıyafetleri giydiği ya da kendini Karyndein'den gelen yağlara buladığı içindi. Sonuçta bir sebeple Senneth'in büyüü ona işlemiyordu. Kim bilir, belki de yabancı bir tanrı tarafından korunup kollanıyordu. Senneth'in tanrıçası ona karşı etkili olamıyordu.

Ateşi karşı tarafı ağır kayıplara uğratabilecek kişilerde işe yaramasa da, düşman kampında daimi bir huzursuzluk yaratıyordu. Dolayısıyla Senneth günlerdir her fırsatta ortalığı karıştırıyordu. Başarısıyla Kiernan'ın da, kral naibinin de takdirini kazanmıştı. Öte yandan, kendini bile yakacak kadar çabalayıp da yeterince etkili olamamak onu kahrediyordu. Bir de hayal kırıklığı ve endişe vardı tabii. *Bu savaşı kaybedebiliriz*, diyordu içinden. *Prensese istediğim kadar yardım edemeyebilirim.*

Donnal bir akşamki keşif gezisinden dönüşte yeni düşman

birliklerinin güneyden cepheye doğru ilerlediğini haber verdi. Senneth'in tabii ki morali bozuldu.

"En az birkaç bin kişi," dedi Donnal, Amalie'nin çadırında toplananlara. Kral naibiyle karşılaşmamak için çoğunlukla bu toplanırlara katılmayan, Kirra bile oradaydı. "Genelde piyadeler, ama aralarında süvariler de var. Sancaklarını iyi göremedim. Ama fonu kahverengi. Üzerinde bir öbek yeşil çimen var galiba."

Senneth hayretle Kirra'ya baktı. "Nocklyn!" diye bağırdı Kirra. "Biliyordum! Mayva'nın sefil kocası bize karşı savaşa giriyor!"

Kiernan omuz silkti. "Hiç şaşırmadım. Nocklyn'i olası düşmanlarımız arasında sayıyorduk zaten. Ama asilere katılmak için neden bir hafta beklediklerini anlayamadım."

"Önce bizi yormak istediler," dedi Romar. "Ağır kayıplar verdik, ama saflarımızı koruduk. Umutlanıp gevşememizi beklediler."

"Sanırım iki ordu birlikte ilerliyor," dedi Donnal.

Kirra taburesine çöktü. "Durum giderek kötüleşiyor."

"Armalarını gördün mü?" diye sordu Romar.

"Hayır. Ama askerler bordo kuşaklar takıyordu."

Kirra başını kaldırdı ve Senneth günlerdir ilk kez umutlandı. "Bordo mu? Rappengrass ordusu!"

Kiernan başını iki yana salladı. "Ariane Rappengrass bize karşı Nocklyn ordusuyla birleşmez."

"Belki Nocklyn de bize karşı değildir," dedi Senneth.

"Bu kadarını ummak saflık olur," diye homurdandı Kiernan.

"Katılıyorum," dedi Kirra. "Geçen yıl Mayva'nın iki lafından biri *Lowell en doğrusunu bilir*, değil miydi? Lowell da Halchon Gisseltess'in kuzeni. En iyi umudumuz Nocklyn'in tarafsız kalmasıydı. Ama tahtla hareket etmesini bekleyemeyiz."

"Ariane bize asla ihanet etmez," dedi Senneth. "Rappengrass taca Brassenthwaite kadar sadık."

Kiernan başını salladı. "Katılıyorum."

"Yarın yaralıları Ellynor'a bırakıp uçarak Ariane'le görüşmeye gidebilirim," diye önerdi Kirra.

Senneth derin bir nefes aldı. Yine Kirra'nın korkunç sihrine mecbur olacaktı. Ama iç ve dış cehenneminden bir gün olsun kaçmak ona iyi gelecekti. "Beni de dönüştürüp yanına al," dedi.

Kirra göklerden zarıfçe yere süzülürken, Ariane hem üç komutanıyla bir şeyler atıştırıyor hem de savaş taktiklerini konuşuyordu. Senneth Rappengrass askerlerinin bir kartalla bir fareyi akşam yemeği alternatifi olarak görmeyeceğini umdu. Neyse ki Kirra vakit kaybetmeden onları insan formuna dönüştürdü. Bu değişim Senneth'in başının dönmesine ve bir an dengesini kaybetmesine neden oldu. Ama Rappengrasslılar onlara o kadar büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu ki Senneth dayanamayıp güldü.

"Ariane," dedi elinden geldiğinde sakın bir sesle. "Seni Ghosenhall yolunda görmek ne güzel. Amalie'nin yardımına geldiğini umuyorum."

Ariane havlarcasına gülüp Senneth'i sıkıca kucakladı. Kır saçlı, iri kemikli, güçlü kuvvetli bir kadındı. Kimseye boyun eğmeyen, inatçı mı inatçı bir yapısı vardı. "Senneth," dedi. "Yeteneklerinle beni her görüşmemizde bir kez daha şaşırtıyorsun. Şekil değiştirebildiğini bilmiyordum."

"Kirra'nın marifeti," diye açıkladı Senneth. "Beni o dönüştürdü."

Kirra kibarca reverans yaptı. Senneth, onun dönüşünden zerre kadar etkilenmemesine biraz bozulmuştu doğrusu. "Ariane," dedi Kirra, marleydiyi yanağından öperken. "Seni gördüğümüze çok sevindik."

Ariane komutanlarına onları yalnız bırakmalarını işaret etti. "Anlatın," dedi. "Baryn gerçekten öldü mü? Söylentileri duyduk, ama saraydan resmi bir açıklama yapılmadı."

"Ne yazık ki saraya gizlice giren paralı askerler tarafından katledildi," dedi Senneth. "Amalie şimdilik prenses unvanını korumak niyetinde. Kral naibi ona destek oluyor. Fortunalt, Gisseltess ve Storian kuvvetleri Arberharstlı paralı askerlerle

birlikte tahta savaş açtı. Ben ve diğer mistikler kiralık askerlere karşı etkili olamıyoruz. Savaş meydanını biz seçtik. Brassenthwaite’la Kianlever arasındaki kayalık arazideyiz. Ama düşman ordusu bizden kalabalık.”

“Evet, tahmin etmiştim,” dedi Ariane. “Ama yardıma gelmeden önce kendi Ev’imdeki bazı sorunlarla uğraşmam gerekti.” Dolgun dudakları öfkeyle gerildi. O da On Üçüncü Ev isyanlarıyla karşı karşıya kalmıştı anlaşılan. “Adamlarımın bir kısmını topraklarımı korumaları için arkada bıraktım. Keşke hepsini getirebilseydim.”

“Her biri için minnettartız,” dedi Kirra. “Ama Nocklyn’le birlikte hareket etmene şaşırdık doğrusu. Bunca zamandır Lowell’in kuzeninin ordusuna asker yetiştirdiğini sanıyorduk.”

Ariane’in geniş yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Ben de! Dört bir yanım düşmanla çevrili diye üzülüp duruyordum.” Başını iki yana salladı. “Mayva hepimizi şaşırttı.”

Kirra saçlarını savurarak etrafına bakındı. “Mayva mı? O da burada mı?”

Ariane ileriye işaret etti. “Kendi birliklerine kumanda ediyor. Ama savaş meydanında ne yapacak hiç bilmiyorum.”

Kirra’nın gözleri irileşti. “Ya Lowell? Bizim aklı beş karış havada serramarra o Gisseltess boğasını nasıl dize getirdi?”

“Bu enteresan bir hikâye. En iyisi kendisine sor. Ama ne yazık ki kendisi artık serramarra değil. Els bir hafta önce öldü. Şimdi marleydi oldu.”

“Vay canına,” dedi Kirra. “Ayrıntıları merak ettim doğrusu. Ama önce, Lyrie nasıl?”

Ariane gülümsedi. “Hayat dolu, çok güçlü ve nasıl akıllı anlatamam. Böyle dememem gerektiğini biliyorum, ama torunlarım arasında en çok onu seviyorum. Senden sık sık bahsediyor. Onu bir köpeğe dönüştürerek hayatını kurtarmanı unutamıyor. En büyük pişmanlığı kanında büyüyle doğmaması.”

Kirra güldü. “Boşuna üzülüyor. O hiç de sıradan bir kız değil.”

"Bence de," dedi Ariane.

"Mayva'yla konuşalım mı?" diye önerdi Senneth. "Hikâyesini dinlemek için sabırsızlanıyorum."

O sırada, Ariane'in komutanlarından biri geri döndü. "Marleydi," dedi Senneth'la Kirra'ya göz atarak. "Tekrar yürüyüşe geçsek iyi olur."

Ariane başını salladı. "Dostlarıma iki tane at getirin. Bir süreliğine bizimle olacaklar."

Senneth'la Kirra az sonra atlarının üzerindeydi ve ordu yeniden harekete geçmişti. Ariane onlara liderlik ediyordu. Ve ever, Donnal'ın havadan gördüğü buğday başaklı ve toprak rengi sancak da oradaydı. Mayva Nocklyn atıyla onu birkaç adım geriden takip ediyordu.

Senneth onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Biraz sığ ve sabırsız bir genç hanımdı. Yuvarlak yüzü hâlâ çocuksuydu. Ama şımarık ifadesinin yerini derin bir hüzn almıştı. Bugün koyu kumral saçlarını maşayla kıvrımayıp basit bir eşarpla sıkıca bağlamıştı. Dolgun dudakları gülmeyi unutmuş gibi, hafifçe aşağı sarkmıştı.

Kirra atını eşkin sürüp ona yetişti. "Mayva! Evden bu kadar uzakta, askerlerin arasında ne işin var?"

Mayva'nın yüzü hayret ve sevinçle aydınlandı. "Kirra! Nereden çıktın sen? Geldiğini görmedim. Ah, herhalde bir kelebek ya da kuşa dönüşüp buraya uçuverdin."

Kirra güldü. "Öyle sayılır. Mayva, Senneth Brassenthwaite'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ah, serrayı mı? Elbette." O sırada, Senneth yanlarına geldi. "Burada ne işiniz var?" diye sordu Mayva.

Bu soruyu Senneth yanıtladı. "Nocklyn ordusunun yaklaştığını duyduk. Bize yardıma geldiğinizden emin olmak istedik."

Mayva'nın güzel yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Kocam burada olsaydı, Nocklyn birliklerini Ghosenhall'a götürüp prensesi tahttan indirmeye çalışırdı."

Kirra etrafına bakındı. "Sahi Lowell nerede?"

Mayva çenesini havaya dikti. "Nocklyn Kuleleri'nin zindanında."

Kirra az kalsın boğulacaktı. "Mayva, ne oldu? Sen her zaman... Yani Ev'indeki bir sürü kararı onun vermesine razı oluyordun. Ne değişti?"

"Babamı öldürdü," dedi Mayva.

Kirra dehşete kapıldı. "Olamaz! Els uzun zamandır hasta değil miydi?"

"Zehirlenmiş," dedi Mayva şaşılacak kadar donuk bir sesle. "Tasadüfen fark ettim. Babam kötüleşince bir hastabakıcı geceleri onunla kalmaya başlamıştı. Bir akşam yanında birkaç saat oturdum ve babam hiç uyanmadı. Hastabakıcı benim de hasta görüldüğümü söyledi. Zaten başım ağrıyordu. Odama gidip biraz sitara tozu alacağımı söyledim. *Ah, serra, o ağrıyı geçirmez ki. Yalnızca yarannın iltihaplanmasını önler,* dedi."

"Doğru," diye atıldı Kirra. "Açık yaralarda çok etkili. Ama yutarsan..." Titledi. "Gerçi insanı hemen öldürmez, süründürür."

Mayva başını salladı. "Bilmez miyim? Lowell aylardır babama ondan veriyordu."

"Ama nasıl olur? Hiç doktor çağırmadınız mı?" diye sordu Senneth. Onu suçlar gibi konuşmak istemiyordu, ama bu kadarı da aptallıktı. "Lowell'ın eve mistik bir şifacıyı sokmayacağını biliyorum, fakat bu konuda uzman doktorlar var ve..."

"Biliyorum," dedi Mayva ruhsuz bir sesle. "En iyi doktorları çağırdık. Hem de ta Gissel Ovası'ndan. Lowell Nocklynli doktorların babamı iyileştiremediğini söyledi."

"Vahşi Anne aşkına," diye mırıldandı Kirra. "Ne zalim bir adam."

"Hem de nasıl," dedi Mayva.

"Sonra ne yaptınız?" diye sordu Senneth.

"Lowell'ın şüphelendiğimi anlamasını istemedim. Derebeyliğe bağlı lordlar arasında huzursuzluk çıkabileceği bahanesiyle Gisseltess muhafızlarından bir birlik desteğe gelmişti. Lowell'ı

bana karşı silahlanmakla suçlamak istemiyordum. Ama babamın muhafız alayının komutanına her zaman çok güvendiğini biliyordum. Worton'la fazla bir alakam olmamıştı. *Ben askerlerden ya da kılıçlardan ne anlarım.* diye düşünüyordum. Bu tür konularla hep kocam ilgilenmişti. Bir akşam, Lowell uyuduktan sonra, Worton'ı buldum." Neşesiz bir kahkaha attı. "Lowell'dan nefret ettiğini duyunca hiç şaşırmadım desem? Bana sadakat yemini etti. Yardım edeceğini söyledi. Beş adamını alıp benimle yatak odama geldi. Sonraki birkaç gün Lowell'ı oradan çıkartmadılar. Kapısında nöbet tuttular. Ben de babamın en güvendiği lordların kapısını çaldım. Hiçbirinin kocamı umursamadığı ortaya çıktı. Hepsi de avluma kamp kuran Gisseltess birliğini dağıtmak için adamlarını yollamaya razı geldi."

"Mayva, hem şaşırdım hem de seninle gurur duydum," dedi Kirra uzanıp marleydinin elini sıkarken. "Ben bu kadar zekice ve korkusuzca hareket edebilir miydin bilmiyorum. Ne kadar cesursun!"

"Aslında o sırada kendimi hiç de cesur hissetmiyordum," dedi Mayva. "Korkuyordum. Yardım toplamak için dolaşırken sıkıntıdan midem bulanıyordu."

"O hissi iyi bilirim," dedi Sennerh usulca. "Hikâyenin devamını da duymak isteriz. Babanız kendini toparlayamadı mı?"

Mayva dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. "Ona daha fazla sirara vermedik elbette. Ama vücudu zayıf düşmüştü. Belki yakınlarda bir mistik olsaydı, onu kurtarabilirdi. Ama Coralinda Gisseltess'le kocam bütün mistikleri Nocklyn'den kovdu. Babamı kurtaracak bir kişi bile kalmadı."

"Ah, Mayva, çok üzgünüm," diye mırıldandı Kirra.

Mayva sırtını dikleştirdi. "Artık marleydiyim. Her gün bir sürü karar almam gerekiyor. Açıkçası zorlanıyorum. Ama bu savaşta prensesin yanında yer almam gerektiğini biliyordum. Kocamın kötülüklerini devam ettiremezdim." Tittedi. "Ayrıca Coralinda Gisseltess kuzenimin oğlunu öldürmeye çalıştı."

“Olamaz!” diye bağırdı Kirra. “Nasıl?”

“Daha ufacık çocuk. Ama o bir mistik. Teyzem ve eniştemle ka-
lıyordu. Coralinda evi yakmaları için askerlerini yolladı. Çocuğun
kaçması bir mucize. İyi bir adam onu yol kenarında bulup evine
götürmüş. Teyzemle eniştem öldü.” Bir an duraksayıp derin bir iç
çekti. “Lowell bana bu hikâyenin doğru olmadığını söyledi. Kuze-
nimin onu Lestra’yı karalamak için uydurduğunu iddia etti. *Yan-
gın kazara çıkmıştır*, dedi. Ama ben Coralinda Gisseltess’in suçlu
olduğuna inanıyorum. Zaten kocamın onu savunmaya çalışmasın-
dan belli. Onu yok etmek istiyorum.” Bir an ellerini yanaklarına
götürdü. “Velhasıl işte buradayım. Amalie için savaşacağım.”

Kirra bir kez daha onun eline uzandı. “Aramıza hoş geldin,
Mayva.”

Kirra, Amalie’yle diğerlerine haberi vermek için yine bir kartala
dönüştü. Ama Senneth, Kirra’nın pençelerinde yapacağı bir yol-
culuğu daha kaldıramayacağını söyledi. Aslında biraz kafa din-
lemek istiyordu. Savaşın zalimliği ve durmadan ateşler yakmak
onu yormuştu. “Günün kalanında Ariane’le at sürüp yarın sabah
onlardan ayrılıyorum,” dedi Kirra’ya. Belki o zaman beni karşılama-
ya gelirsin.”

Senneth hâlâ askerlerin arasındaydı, ama çarpışmanın orta-
sında olmakla karşılaştırılmazdı. Nispeten huzurlu bir yolculuk
yaptılar. Gece kamp kurduklarında, Ariane’in komutanlarından
birkaçı da onlara katıldı. Yemek bittiğinde, Ariane onlara gidip
dinlenebileceklerini söyledi.

“Rappen Malikânesi’ni kim koruyor?” diye sordu Senneth.
“Kiernan Brassenthwaite birliklerine komuta ediyor. Ama Nate’le
Harris hâlâ Brassen Court’ta.”

Ariane gülümsedi. “Beş çocuğumun da arkada kalmasını is-
tedim. Ama Darryn gelmekte ısrar etti. Son altı aydır benimle
durmadan inatlaşmasına bakılırsa, belki de buna hiç şaşırmana-
lıydım.”

Senneth gülmemek için kendini tuttu. "Darryn otuzuna yaklaştı. Ara sıra annesiyle farklı görüşlerde olması normal. Gerçi geçinmesi kolay bir genç adama benziyor. Onu öfke nöbetleri geçirip malikânenin koridorlarını sinirle arşınlarken düşünemiyorum."

Ariane hafifçe homurdandı. "Öyle yapmıyor ki. Bana en tatlı gülümsemesiyle bakıp tavsiyelerim için teşekkür ediyor ve bildiğini okuyor."

"Buna Sosie'ye âşık olmak da dahil mi?" diye sordu Senneth biraz da çekinerek.

Ariane kaşlarını çatı. "Onunla tanıştın mı?"

"Evet. Çok da sevdim. Ama bazen insanlarla ilgili yanlış fikirlere kapılabiliyorum. Asıl *siz* tanıştınız mı?"

"O şerefe nail olmayı reddettim. Darryn da orduyla birlikte yolculuk etmesine rağmen, benimle bir araya gelmekten kaçınıyor."

"Onu haksız bulduğumu söyleyemeyeceğim."

"Senneth, sen beni uslanmaz bir züppe sanıyorsun, ama oğlum o kızla evlenemez! Hele şimdi! Dört çocuğum daha var ve hepsi iyi evlilikler yaptı. Başka bir zaman olsa *Ne yapalım, Darryn da aşk evliliği yapın*, diyebilirdim. Bella ve diğerleri soyumuzu devam ettirir nasıl olsa, diye düşünebilirdim. Ama şimdi sırası mı? Ghosenhall'da Amalie'ye evlenme teklif etmeliydi. Prenses için kim Rappengrass'tan daha uygun olabilir ki? Ama kalbini çalmaya çalışmadı bile. Üstelik Amalie'ye bir başkasını sevdiğini itiraf etmiş! Hangi aklı başında kadın böyle bir adamı koca olarak kabul eder? Sen Amalie'yi iyi tanıyorsun. Darryn'ı bu isimsiz kızı terk etmeye zorlarsam, prensesle hâlâ bir şansı olabilir mi?"

Senneth elini kaldırdı. "Ariane, dur! Öncelikle o kızın bir ismi var. Sosie. Hem ben hâlâ onu tanısan seveceğini düşünüyorum. İçer dışı bir, becerikli ve vefakâr bir kız. Ayrıca Amalie de Darryn'ı istemez. Hatta kimseyi istemez. Çünkü, sevgili marleydi, o yanlış birine âşık olmak konusunda oğlunuzu bile gölgede bırakacak bir seçim yaptı. Büyüsünden başka hiçbir şeyi olmayan, kimsesiz bir delikanlıya gönül verdi. Kendinizi çaresiz hissediyorsanız, bir

daha düşünün derim. Ben asi bir prensesi onu felakete sürükleyebilecek bir aşktan vazgeçirmeye çalışıyorum. İşin kötüsü, ben de doğru bir örnek değilim. Dolayısıyla şimdilik bu konuyu bir kenara bıraktım. Bu savaşı kazanmalıyız. Yoksa Amalie'nin kimi sevdiğinin bir önemi kalmayacak. Sonrasına bakacağız. Yerinizde olsam, Darryn'ı affedip Sosie'yi aileye kabul eder ve oğlumu tahrata damat verme hayallerimden vazgeçerdim."

"Parlak Anne beni kül etsin," diye küfretti Ariane. Sonra başladı gülmeye. "Bizim küçük krallığa neler oluyor böyle? Marlordlar iç savaş çıkarıyor. On Üçüncü Ev lordları marlordlarına karşı ayaklanıyor. Genç soylular miraslarını ellerinin tersiyle itip köylüler, askerler ya da hizmetçilerle evleniyor. Yoksa yeni bir çağ mı başlıyor, Senneth? Bundan böyle hepimiz eşit mi olacağız? Ama ben o kadar açık görüşlü biri değilim. Rappen Malikâncisi'nden vazgeçmeyeceğim. Bunun için önce cesedimi çiğnemeleri gerek."

Senneth biraz zorakî gülümsedi. "Ben de dünyanın değiştiğine inananlardanım. Baryn istemeden de olsa marlordların güç ve yetki alanlarını kısıtlamak zorunda kaldı. Barışı korumak adına daha önemsiz lordlara toprak verdi. Kiernan, Malcolm, Heffel ve tabii size saygım sonsuz. Her biriniz güçlü ve zengin Ev'leri büyük bir başarıyla yönetiyorsunuz. Ama biliyorsunuz ki ben soylu değilim. Bir avuç insanın bürün gücü elinde bulundurmasını doğru bulmuyorum. Belki birkaç düzine Ev olsaydı, krallıkta daha huzurlu bir ortam sağlanabilirdi. İnsanlar böyle büyük hırslara kapılmazdı. Ama bakın, *belki* diyorum. İyi ki Brassenthwaite'i ben yönetmiyorum. Korkarım, sık sık kararsızlığa düşer ve ne yapacağımı bilemezdim."

"Ama ben Rappengrass'ı nasıl yönetmem gerektiğini biliyorum," diye homurdandı Ariane. Sonra iç çekti. "Darryn konusunda haklı olabilirsin. Düşünüp duruyorum. Ya savaşta Darryn'ı kaybedersem? Ya onunla küs ayrılırsak? Ya da ben ölürsem ve hayatı boyunca vicdan azabı çekerse? En iyisi, yarın şu kızla tanışmak. Neydi adı..."

"Sosie."

"Evet, Sosie. Onu kabullenebilir miyim bilmiyorum. Ama en azından oğlumun gönlünü alacağım."

"Sosie'nin yeğeni bir mistik," dedi Senneth masumca.

Ariane ona dik dik baktı. "Yine de kibarlığımdan ödün vermemeye çalışacağım."

Senneth güldü. "Ah, Ariane. Sahiden yaman kadınsın. Bence şu hayatta halledemeyeceğin hiçbir sorun olamaz."

Ertesi sabah, ordular günün ilk ışıklarıyla yeniden harekete geçti. Senneth bu hızla ilerledikleri takdirde, Nocklyn ve Rappengrass birliklerinin bir gün içinde kraliyet ordusuna katılacağını tahmin ediyordu. Romar'la Kiernan'ın daha şimdiden onları en etkili şekilde nasıl konumlandıracaklarını konuştuklarından emindi.

Kendisi de bir an önce savaş meydanına dönüp ateşleriyle Gisseltess ve Fortunalt birliklerine karşı koymalıydı. Ama Ariane'in oğluyla uzlaşmasını görecektik kadar oyalandı. Darryn yumuşak yüzlü bir gençti. Dolayısıyla annesinin ani tavır değişikliğini nasıl karşıladığını anlamak güçtü. Ama Senneth onun mutlu olduğunu tahmin edebiliyordu. Sosie'yi annesine gururla tanıstırdı. Zavallı Sosie heyecanını gizlemeye çalışırken arada beceriksizce davranışa da durumu iyi toparladı. Ariane hâlâ biraz gergin ve mesafeliydi. Ama Senneth onun zamanla yumuşayacağından emindi.

Ariane, Darryn'ı da yanına katıp komutanlarıyla görüşmeye gittiğinde Senneth bu düşüncesini Sosie'yle paylaştı. "İlk başta biraz korkutucu görünebilir, ama Ariane çocuklarına tapar," dedi. "Eninde sonunda seni kabul edecek. Darryn'la arasının açılmasına dayanamaz."

"Benimle konuşurken nefes bile alamadım," dedi Sosie. Gerçekten de soluk soluğa kalmıştı. "Darryn'la hiç benzemiyorlar."

Senneth güldü. "Doğru. Darryn annesi kadar otoriter değil. Ama Ariane en çok güvendiğim insanların başında gelir. Onu öz

kardeşlerimden bile üstün tutarım. Darryn'ı mutlu edersen seni sevecektir. Ve inan bana, arkanda Ariane Rappengrass gibi biri olduğunda hayatın kolaylaşacak."

Sosie onu şüpheyle süzdükten sonra konuyu değiştirdi. "Carreboş'ta seni Lara diye bir mistikle tanıştırmıştım, hatırlıyor musun?"

"Evet. Bayağı ruhaf biriydi."

"Sahiden öyle. Ama o da bizimle yolculuk ediyor ve müthiş bir şifacı. Eminim, savaşta bir sürü asker yaralanmıştı."

"Yüzlercesi," dedi Senneth. "Aslında benimle gelse iyi olur. Ama hemen yola çıkıyorum."

Sosie etrafına bakınıp omzunu silkti. "Onu göremiyorum. Belki de çoktan kampın yolunu tutmuştur. Ama hâlâ buradaysa, sana yetişmesini söylerim."

Senneth başını salladı. "O halde, umarım yakında yeniden görüşürüz. Dikkatli ol, Sosie."

Senneth atını çevirirken, Sosie ona el salladı. "Sen de."

Senneth sırtıttı. "Ariane'le iyi şanslar." Sosie'yi son kez selamlayıp atını topukladı.

Biraz serin, ama güneşli bir hava vardı. Lireth Dağları'nın eteklerine doğru uzanan, kayalık araziye birdenbire bahar gelmişti sanki. Kuru kış otları yeşermiş, erkenci tomurcuklar açmış, daha geç kalanlar da yeni yeni renklenmeye başlamıştı. Bütün araziye öbek öbek kaplayan kırmızı çiçekleri yüzlerini güneşe çevirmiş, rüzgârda nazlıca salınıyordu. Kara toprak bile yumuşamıştı. Atının nalları eskisi kadar gürültü çıkarmıyordu. Senneth toprağın altında sağa sola koşuşturan böcekleri, kazdıkları tünellerde dolanan uykulu köstebekleri ve suya doğru uzanan ağaç köklerini görür gibiydi.

Az kalsın kendi kendine gülecekti. O böyle şiirsel ilkbahar düşleri kurabilecek biri değildi zira. Belki de mistik Lara, buralardan ondan önce geçip bahar sihrini her yere serpiştirmişti. Senneth'in içinde birdenbire yeşeren umut filizlerinden de o sorumluydu belki de.

Senneth bir kere bir şeyler atıştırmak ve atına su vermek için durdu. Hava kararmadan savaş meydanına varıp düşman hattında birkaç ateş yakmayı planlıyordu. Şansı yaver giderse bir alay askeri etkisiz hale getirebilirdi. Bunun düşüncesi bile su toplayan avuçlarını sıızlatmaya yetti.

Ama prensese ancak ateşiyle yardım edebilirdi.

Savaşın gürültüsünü duyduğunda günün batmasına bir, bir buçuk saat vardı. Arazi engebeli olduğu için henüz çarpışan orduları göremiyordu. Ama adamların bağrıışmalarıyla kılıçların metalik sesleri bütün araziye yayılmıştı. Savaş meydanından yükselen dumanlara bakarken içine bir korku düştü. Kim bilir yokluğunda neler olmuştu? Sıradışı bir haber olsaydı, Donnal'la Kirra bunu ona mutlaka ulaştırırdı. Geriye savaşın günlük dehşetleri kalıyordu.

Senneth bunları düşünürken Brassenthwaite mavisini giymiş bir atının ona doğru geldiğini gördü. Telaşla atını süvariye doğru sürdü. Haberci belli ki onu aramaya çıkmıştı. Ortada buluştuklarında atının dizginlerine asıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Senneth.

"Serra Kirra," diye inledi adam.

Kirra mı? Kirra yaralandıysa, Donnal asla yanından ayrılmazdı. Ama Cammon neden ona seslenmemişti ki? Belki de cephede olup biten her şeyi bilmiyordu. "Ne oldu söylesene," diye bağırdı atıyla ileri atılırken. "Yoksa yaralandı mı? Durumu ağır mı?" Kirra'nın ölmüş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Haberci soluk soluğa ona yetişti. "Yine dişi bir aslana dönüşmüştü. Gisseltess ordusundan bir asker onu yaraladı."

Senneth'ın karnına bir sancı saplandı. "Şimdi nerede?"

Brassenthwaiteli ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Senneth istese çoktan arayı açardı, ama önce adamdan bilgi almaya çalışıyordu. "Hani arkadaşı var ya..."

"Donnal mı?"

Haberci başını salladı. "Onu kampa götürdü. Yaraları derin. Ama kendinde ve..."

Bu daha da korkunçtu. Senneth'in boğazı düğümlendi. "Ellynor yanında mı?" *Lara burada mı acaba? Ah, Parlak Anne, bütün mistikleri kampa getirin. Kirra'yı kurtarmak zorundayız.*

"Yanında kim var bilmiyorum, serra. Abiniz beni sizi bulmaya yolladı."

Senneth başını sallayıp eyerin üzerinde biraz daha eğildi ve Ariane'den ödünç aldığı at hızlandı. Senneth'in de bir iyileştirme gücü vardı. Oraya vaktinde yetişebilirse ve ellerini Kirra'nın en ölümcül yarasının üzerine vaktinde kapatabilirse, o ıslıl ıslıl kızın değerli hayatını kurtarabilirdi.

"Bu taraftan," diye seslendi Brassenthwaiteli haberci. Senneth atını doğuya doğru sürürken duraksadı. "Sabah orası düşman askeri kaynıyordu," diye açıkladı adam.

Senneth onun yolu göstermesine izin verdi. İçinden bir ses bütün engelleri aşıp en kestirme rotayı seçmesini söylüyordu. Ama kendini tuttu. Baharın güzelliğiyle ilgili hayalleri solmuş, bütün umutları tükenmişti. Şimdi sadece çıplak tepeleri ve hedefiyle arasına giten sarp kayalıkları görüyordu.

Alçak tepelerden birinin yanından dolaştıklarında bir grup adam yollarını kesti. *Leş kargaları*, diye düşündü Senneth önce. Üzerlerindeki giysilerden hangi taraftan oldukları anlaşılmıyordu zira. Ama sonra biri kılıcını ona doğru savurduğunda düşmanla karşı karşıya olduğunu anladı. Adamın parmağındaki topaz yüzük güneşi yakalayarak parladı. Bir Storian askeriydi.

Senneth bir ateş savurmak için elini kaldırdı. Tam o sırada, sahte Brassenthwaite habercisi atını üzerine sürdü. Senneth'in atı sendeleyerek yoldan çıktı. Senneth kısa bir dikkat dağınıklığının ardından yeniden elini kaldırmaya yeltendi. Ama bu sefer de diğer süvarilerden biri sol bileğine yapışıp onu eyerinden sertçe çekti.

Senneth bütün sinirlerinin şokla gerildiğini ve sonra gevşediğini hissetti.

"Ah, Senneth," diye fısıldadı Halchon Gisseltess kulağına. "Nihayet avcuma düştün."

38. BÖLÜM

Yola koyulalı belki bir saat olmuştu. Halchon Gisseltess onu kampına götürmüyordu. Halchon'un atında, onun önünde oturan Senneth'in tek bildiği buydu.

Halchon onu kısıvrak yakalamıştı ve onu bir yere götürüyordu. Senneth'in güçleri ona karşı etkili değildi. Halchon ona dokunuyordu ve belki de tecavüz etmeyi planlıyordu. Senneth bunun yerine ölmeyi yeğlerdi.

Kendini zorlayarak ayrıntılara dikkat etmeye çalıştı. Batıya ve hafiften güneye doğru yol alıyorlardı. Birden içine bir kurt düştü. Yoksa Halchon onu Ghosenhall'a mı götürüyordu? Senneth, onun birlikte ülkeyi yönetme vaatlerini hatırlayınca ürperdi. Ama Halchon aptal bir adam değildi. Senneth'i serbest bıraktığı anda onun gazabına uğrayacağını biliyordu şüphesiz. Belki de tüm gücü tükenene dek onu bir yere kapatacaktı. Yoksa bir tabur askerini sarayı işgal etmeleri için başkente mi yollamıştı? Senneth'i orada aytaşlarıyla dolu bir yatak mı bekliyordu? Belki de onu zincire vuracaktı. Belki de baştan beri alınyazısında Halchon Gisseltess'in kraliçesi olmak vardı.

Senneth hayatı boyunca ondan korkmuştu. Onunla ilk tanıştığı günden beri, Halchon'un dokunuşu gücünü etkisiz kılmış, ruhunu karartmış ve zihnini bulandırmıştı. On yedi yaşındayken, Halchon Gisseltess'le önceden planlanan evliliğinden kaç-

mak için babasıyla yollarını ayırmıştı. Bunca serüvene atıldıktan ve bunca yol kat ettikten sonra, yeniden aynı çaresizliğin içine düştüğüne inanamıyordu.

Onlara eşlik eden askerlerden biri yanlarına geldi. "Marlord. Diğerleri biraz önümüzde. Gece için kamp kuracak mıyız, yoksa yola devam mı edeceğiz?"

"Kamp kuracağız," dedi Halchon, Senneth'in arkasından. "Ama daha değil. Karanlık basana kadar gidebildiğimiz kadar gidelim."

"Peşimize düşeceklerini mi düşünüyorsunuz?"

Halchon kıkırdadı. "Elbette. Ama dostları henüz kaybolduğunu bile fark etmedi. Bu da bize zaman kazandıracak."

"Ama efendim," dedi Gisseltessli adam korka korka. "Onlar mistik değil mi?"

"Serra da bir mistik," diye homurdandı Halchon. "Bak, hemen tuzagımıza düştü. Korkma, asker. Sihirler bize zarar veremez."

Sadece sana! diye haykırmak istedi Senneth. *Senin karşında bu kadar güçsüz olduğum için kendimden nefret ediyorum!* Ama konuşacak bile gücü yoktu.

Beş dakika sonra, yol kenarında onları bekleyen bir grup askere rastladılar. Senneth kaç kişi olduklarını saymaya çalıştı. Elli kadar varlardı ve hepsi de Gisseltess renklerinde üniformalar giymişti. Senneth'in umutsuzluğu bir kat daha arttı. Halchon'dan kurtulsa dahi bu kadar adamla asla başa çıkamazdı. Hem serbest kalsa bile sihrinin ne zaman geri döneceğini bilmiyordu. Hemen mi? Beş dakika sonra mı? Ya da bir saat? Kendini bir daha asla ateşi çağıramayacak kadar bitkin hissediyordu.

Ayrıca Halchon'un onu serbest bırakacağını garantisi de yoktu ki.

İki grup kısa bir fikir alışverişinin ardından batıya doğru ilerlemeyi sürdürdü. Alacakaranlıkta daha yavaş hareket ediyorlardı. Adamlar kendi aralarında neredeyse hiç konuşmuyordu. Bunlar marlordun en sadık ve iyi askerleri olmalıydı.

Hiçbiri Senneth'in haline acımayı aklının ucundan geçirmezdi. Hiçbiri ona yardım etmezdi. Onun da kendine hayrı yoktu. Kolayca ölebilirdi.

Zaten Halchon Gisseltress'in yatağına girmektense ölmeyi yeğlerdi.

Bir saat sonra en öndeki asker, grubun ortasında at süren Halchon'un yanına geldi. "Marlord, bir kilometre kadar ileride kamp kurmak için uygun bir yer var. Kayalıkların altında kalıyor. Su da uzak değil. Hem korunaklı hem de rüzgâr almıyor. Duralım mı, yoksa devam etmek mi istiyorsunuz?"

"Duralım. Kamp kurmak için gerekli hazırlıkları yapın."

Asker başını sallayıp gitti. Halchon Senneth'in kolunu hafifçe sıktı. "Duydun mu?" diye mırıldandı. "Kamp kuruyoruz. Senin için uzun ve yorucu bir gün oldu. Başını yastığa koymaya can atıyorsundur."

Senneth cevap vermedi. Zaten verebileceğinden de emin değildi. Üşümek nedir bilmeyen biri olmasına rağmen, titrememek için kendini sıkıyordu. Yine de usulca ürperdi.

Halchon güldü. "Ah, Senneth. Kaç yıllık dostluğumuz var. Yoksa hâlâ benden korkuyor musun? Merak etme, etrafımız askerlerle çevriliyken, sana kuru toprağın üzerinde sahip olmaya yeltenmeyeceğim. Vücudunun bana vereceği zevkleri tatmak için çok bekledim. Ghosenhall'da ya da Gissel Ovası'nda benim olacaksın. Ya da hiç olmazsa, rahat bir handa, temiz çarşafların üzerinde. Belki öncesinde birer kadeh konyak içeriz ha, ne dersin?" Eğilip dudaklarını Senneth'in yanığına sürttü. Senneth tenine buz değmiş gibi titredti. "Ama söz veriyorum, âşığın olacağım gün çok yakın," dedi Halchon. "Yeterince bekledim. Artık sabrım kalmadı."

Senneth'in cevap vermesine gerek kalmadı, çünkü kamp kuracakları yere varmışlardı. *Şimdi*, diye düşündü. *Atlasından inerken onları gafil avlamalıyım. Halchon'dan kurtulup adamlarını yakmak için bu son şansım.*

Ama bunu yapamadı.

Halchon onu bir an olsun bırakmadı. Arından Senneth'a sarılarak dikkatle indi. Senneth'ın bir anlığına dizlerinin bağı çözül-
dü ve ona dayanmak zorunda kaldı. Neyse ki, Halchon az sonra
belini bırakıp sadece sağ bileğini tutmakla yetindi. Senneth da
böylece biraz olsun aklını toplayabildi.

Gizlice sağ yumruğunu sıktı. Ama parmakları buz gibiydi.
Halchon ona hâlâ dokunurken içinde hiç ateş kalmamıştı.

"Bir dakika yalnız kalmam gerekiyor," dedi Halchon'a karga
gibi bir sesle.

Biri ateş yakmıştı. Halchon alevlerin ışığında ona baktı. "Ni-
hayet konuştun! Ama yine imkânsız şeyler istiyorsun."

Senneth gözlerini ona dikri ve bakışlarının bütün nefretini
yansıtmayı için çabaladı. Ama Halchon'un yine de umutsuzluğu-
nu hissettiğini tahmin edebiliyordu. "O halde herkesin ortasında
ihtiyacımı görmek zorunda kalacağım," dedi.

Halchon sırtıttı. "Biraz ileri gidelim. Hem biz medeni insanla-
rız. Bu tür durumlarda gözlerimizi kaçırmayı biliriz."

Utanç verici, ama mecburiydi. Halchon onu çalıların arka-
sına götürdü. Senneth işini gördü ve kamp ateşinin başına geri
döndüler. Halchon bir battaniyenin üzerine çökerken, onu da
yanına çekti.

"Acıktın mı hayatım?" diye sordu abartılı bir ilgiyle.

Senneth yutkunabileceğini bile sanmıyordu. Ama sonraki
birkaç saat ya da gün içinde onu nelerin beklediğini bilmiyordu.
Güçten düşmesi iyi olmazdı. Hem kim bilir belki ayağına bir
fırsat gelirdi. "Eh," dedi.

"Al bakalım. Biraz ekmek, biraz da kurutulmuş et. Öyle ahım
şahım bir yemek değil, ama bütün gün at sırtında dolandıktan
sonra iyi gelir."

Halchon yemek yerken de onun bileğini bırakmadı. Senneth
sol elini kullanmaya alışık olmadığı için bütün dikkatini buna
verdi. Dolayısıyla korku ve öfkesini bir nebze olsun unuttu.
Dostları kaybolduğunu ne zaman fark edecekti acaba? Cammon

huzursuzluğunu hissetmiş miydi? Tayse şimdiye kadar meraklan çıldırmış olmalıydı. Özellikle de, Kirra onun karanlık basana dek dönmeyi planladığını söylemişse.

Kirra kampa geri dönebilmişse tabii.

Kendini zorlayarak Halchon'a baktı. "Kirra'nın yaralandığı yalan mıydı?"

"Elbette," dedi Halchon. "Bildiğim kadarıyla, kendisi gayet sağlıklı. Gerçi cephede yarım günde neler olduğunu kimse bilemez." Etini ısırdı. "Arkadaşlarından biri ya da birkaçı düşmüş olabilir. Serramarra Kirra Danalustrous. Marlord Kiernan Brassenthwaite. Prenses Amalie." Bir ısırtık daha aldı. "Hatta kocan bile."

"Sen Gillengaria tahtına çıkma diye hepsi canlarını seve seve verir."

"Elimde olduğunu öğrendiklerinde de eskisi kadar şevkle savaşabilecekler mi acaba?" diye mırıldandı Halchon pişkin bir tavırla.

"Beni koz olarak kullanmayı planlıyorsan, boşuna umutlanıyorsun. Kral naibi prensesin seninle pazarlığa oturmasına asla izin vermez. Kiernan da öyle. Zaten hiçbir zaman duygularıyla hareket eden bir adam olmadı."

"Öyle bir niyetim yok. Ne kadar taş kalpli olduklarını biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama seni kolayca ağıma düşürmem dirençlerini kıracak. Bana karşı kazanamayacaklarını anlayacaklar ve teslim olmayı düşünmeye başlayacaklar."

"Bir mistiği kaybettikleri için бүрүн planlarını değiştireceklerini sanmıyorum." Savaş meydanından yeterince uzaklaştıkları için onunla açık konuşmasının mahsuru yoktu. "Hem destek kuvvetleri yolda. Ariane Rappengrass prensesin sancağı altında savaşması için koca bir ordu toplamış."

Halchon istifini bozmadı. "Bizim de elimiz armut toplamadı. Yeni Arberharst birlikleri Tilt'ten buraya doğru yürüyor. Hâlâ sizden daha kalabalığız, Senneth. Bu savaşı asla kazanamayacaksınız."

“Hiçbir zaman sayılara güvenmedik,” dedi Senneth. “Ama Rappengrass birliklerine Nocklyn kuvvetleri de eşlik ediyor.”

Halchon ilk kez bozuldu. Senneth onun yüzündeki şaşkınlığı keyifle izledi. “İmkânsız. Nocklyn...” Dudaklarını birbirine bastırdı.

Senneth zaferinin tadını çıkardı. “Nocklyn marleydi Mayva’nın idaresine geçti. Kocası cinayetten tutuklu. Ah!” diye ekledi elini ağzına götürerek. “Kendisiyle akrabaydınız sanırım?”

Halchon gözlerini kısıp buz gibi gülümsedi. “Mayva herkese sürpriz yaptı desene. En büyüğünü de kuzenime yapmış anlaşılan. Ama hiçbir şey değişmeyecek. Hem ordum daha kalabalık hem de sen elimdesin. Amalie’den sonra kraliyet ordusunun ikinci en büyük değerisin. Prenses seni tutsak ettiğimi öğrenince sarsılacak. Bak gör, yarın sabah sizin kamp birbirine girecek. Müttefiklerim de bu fırsatı kaçırmayacak.”

Senneth, *Ama senin derdin başka*, demek istedi. Gelgelelim, Halchon’un onun için planladıklarını duymaya cesaret edemediği için “Size nasıl karşı koyacaklarına şaşıracaksınız,” dedi. “Benim yokluğum hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Ne yazık ki eğlenceyi kaçıracağım,” dedi Halchon. Adamlarından biri tabaklarını aldığı anda bacaklarını uzattı. “Biz ikimiz Ghosenhall’a gidiyoruz. Orada bir tabur askerim var. Şehir halkının askerlerimi ağırlamak için hevesli davrandığını duydum. Siz şehri kendi kaderine terk ettikten sonra oraya asker yerleştirmek akıllıca bir hamle oldu. Gidişiniz stratejik açıdan doğrudu. Ama sembolik olarak son derece talihsizce bir hataydı. Ghosenhall nesillerdir kralın şehri. Ghosenhall’da kim oturuyorsa, kral odur. Saraya yerleştirmizde bizi oradan atmak kolay olmayacak, aşkım. Bana öyle geliyor ki küçük prensesiniz pek yakında kral naibinin tavsiyesiyle, canını kurtarmak için kaçacak. Brassenthwaite’e ya da Kianlever’a sığınacak. Bu arada ben Ghosenhall tahtına oturacağım. Tabii sen de yanı başımda olacaksın. O zaman kendime kral dememi halk da yadırgamayacak. Tereyağından kıl geçeri gibi, tahtı ele geçireceğim.”

"Hayal görüyorsun," dedi Senneth. "Hiç kimsenin senin herhangi bir tahtta oturmana alışabileceğini sanmıyorum."

Halchon güldü. "Saçmalık. Bence sen bile çabucak pes edeceksin." Birden onu kollarına alıp dudaklarına yapıştı. Ölümün kendisi tarafından öpülmek gibiydi. Senneth kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Vücudu bir buz tabakasıyla kaplanmıştı sanki. Halchon ona biraz daha sokulduğunda nefesi tıkanmıştı.

Halchon nihayet kafasını kaldırıp ona gülümsedi. Gözleri karanlık bir ifadeyle parlıyordu. "Dudaklarının tadına bakmak için o kadar bekledim ki," diye mırıldandı. "Neyse ki hayal ettiğim kadar tatlılar. Karım olacağın günü görmek için yaşıyorum, Senneth." Onu yeniden öpmek için eğildi.

Senneth, Halchon'un kollarında çaresizlikle debeleniyordu. Hiç olmazsa bir elini kurtarmak için çabaladı. O bir kılıç ustasıydı. Gezgınlerle talim yapıyordu. Sihri onu yarı yolda bıraksa bile Halchon'a karşı koyabilmeliydi. Sonunda sağ kolunu elinden kurtarıp yumruğunu adamın kaburgalarına doğru salladı.

Halchon inleyerek iki büküm olurken elini gevşetti. Senneth yine vurdu. Etrafındaki hareketliliğin farkında bile değildi. Halchon'un adamları ona yardıma gelmişti. Tekrar vurdu. Sonra bir kez daha. Sonunda Halchon'un parmakları kaydı ve sadece bir anlığına onunla fiziksel temasını kaybetti.

Senneth bu kez adamın kasıklarını tekmeledi ve ters bir takla atarak iki eliyle birden ateş çağırdı. Adamların dehşet dolu haykırıları arasında kamp ateş i göğ e yükseldi. Senneth, Halchon'u yakamayacağını bildiğ i için askerlerini ateş yağmuruna tuttu. Adamlar bağırarak kaç ıttı. Senneth onları kendinden uzak tutabilir miydi? Tek ayağ ının üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Sonra biri ona arkadan sert bir yumruk attı ve Halchon üzerine kapandı. Senneth'in parmak uçlarındaki alevler söndü. Kamp ateş i de öyle. Senneth bir kez daha kendini güçsüz ve çaresiz hissetti.

Halchon kulağ ının dibinde soluk soluğ a konuştu. "Saatlerdir çıtın çıkmayınca doğrusu sıkılmaya başlamıştım. Ama artık iyice

ikna oldum. Birlikte fırtınalı bir hayatımız olacak. Sana karşı gardımı bir an olsun indirmemem gerektiğini anladım.”

“İlk fırsatta seni öldüreceğim,” diye tısladı Senneth.

Halchon üzerinden kalkıp otururken onu da kaldırdı. “O fırsatı asla yakalayamayacaksın sevgilim.”

“Herkes dikkatsiz davranır. Sen bile.”

Halchon karşısında yaramaz bir çocuk varmış gibi onun saçlarını okşadı. “Bence yakında bana alışacaksın ve beni uykumda öldürme hevesin geçecek. Ya da o kadar yorgun olacaksın ki benimle savaştıkça mecalin kalmayacak. Bakalım hangisi olacak?”

Senneth ona cevap vermedi. Askerler yatmadan önceki son hazırlıklarını yaparken de hiç konuşmadı. Halchon’un yeniden onu kontrol etmeye başlamasıyla çekinmeden yanlarına gelmeye başlamışlardı. Marlorda adamları sabah nasıl bir yol izleyeceklerini konuşurken askerlerden bazıları kampın etrafında nöbet tutmaya gitti. Biri ateşi yeniden yaktı.

Halchon, Senneth’i üzerinde oturdukları battaniyeye yatırdı. Üzerine de bir battaniye örtüp yanına uzandı. Kolunu Senneth’in beline doladı ve ona arkadan sımsıkı sarıldı. Tayse’le hep sarılarak uyurlardı. Ama bu korkunç kucaklaşmanın onunla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Halchon kafasının arkasına bir öpücük kondurdu. “Güzelce uyu. Gücünü topla. Bugün senin için kolay geçmedi. Yarın da zorlu bir gün olacak.” Onu hafifçe sıktı. “İyi ki yanımdasın.”

Senneth cevap vermedi. Uyuyup sabah yeni bir kaçma girişiminde bulunmakla Halchon uyuduğunda oradan sıvışmaya çalışmak arasında kararsız kalmıştı doğrusu. Dokunuşu hâlâ zehirli ve mide bulandırıcıydı. Ama Senneth kendisiyle gurur duyuyor ve bu da Halchon’un varlığına katlanmasını kolaylaştırıyordu.

Ondan kurtulur kurtulmaz ateşi çağırabilmişti. Ateş onun kanındaydı. Her an orada ve tetikteydi. Dolayısıyla yalnızca bir saniyeye ihtiyacı vardı. Ne yapıp edip Halchon Gisseltess’ten kurtulacaktı.

Şafak söktüğünde hava hâlâ buz gibiydi. Senneth, Gisseltess askerlerinden bazılarının homurdanarak kalkıp ateşi karıştırdığını ve kahvaltıyı hazırlamaya başladığını gördü. Halchon hâlâ uyuyordu. Kolunu Senneth'in üzerinden çekmemişti. Bütün gece onu hiç bırakmamıştı.

Senneth gece boyunca defalarca uyanmıştı. Her seferinde boğulduğunu sanıyordu. Halchon Gisseltess'in dokunuşu onu soluksuz bırakıyordu. Korkunun yanı sıra içinde müthiş bir yorgunluk vardı. Ama kararlılığını korumak için üstün bir gayret gösteriyordu.

Halchon er geç bir hata yapacaktı. Senneth doğru ânı bekliyordu.

Başını kaldırmadan gözleriyle etrafı taradı. Askerlerin kaçının ayakta, kaçının uykuda olduğunu saydı. Beş nöbetçi vardı. Üç kişi de kahvaltıyı hazırlıyordu. İki üç tanesi silahların başındaydı. Gerisi hâlâ uyanmamıştı. Bir daha böyle bir fırsat yakalayamayabilirdi.

Emin olmak için bir kere daha etrafına bakındı ve Tayse'i gördü.

Tayse parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret ettikten sonra birdenbire gözden kayboldu.

Senneth bir an şaşkınlıktan donup kaldı. Sonra aklı hızla çalışmaya başladı. *Tayse burada!* Hayal mi görüyordu? Kampa kimseye görünmeden kendi başına mı gelmişti? Yoksa Ellynor'dan mı yardım almıştı? Ellynor buradaysa, Justin de burada demekti. Belki diğer gezginler de Tayse'le Justin'i yalnız bırakmamıştı.

O zaman Senneth kurtulacağına kesin gözüyle bakabilirdi.

Şimdi tek yapması gereken onu kurtarmalarını sağlamaktı.

Halchon'un kolunun ağırlığına aldırmadan doğruldu. Ama Halchon uyku sersemiyken bile bileğine yapışmayı başardı. "Uyku sinirlerini yatıştırmamış anlaşılan," dedi esneyerek.

"Bin geceyi birlikte geçirsek de senin rutsağın olma fikrine alışmam."

Halchon güldü. "Umarım yanıyorsunuzdur. Yoksa mutsuz bir gelecek seni bekliyor demektir."

Bir yolunu bulup Halchon'u adamlarından ayırmalıydı. "İhtiyacımı görmem gerek," dedi. "Kuytu bir yer bulalım."

"Memnuniyetle, aşkım," dedi Halchon onun kalkmasına yardım ederek. "Sonra kahvaltımızı edip yola koyuluruz."

Biraz yürüdüler, ama askerleri hâlâ görebiliyorlardı. Halchon bir eliyle Senneth'i tutarken diğeriyle kemerine uzandı.

Tam pantolonunu indireceği sırada Tayse öfkeli bir tanrı gibi karşılarında bitti. "Bırak onu," diye gürledi kılıcını kaldırarak. "Yoksa ölürsün."

Halchon, Senneth'in ummayacağı kadar hızlı davranarak bıçağını çekti ve boğazına dayadı. "Bir adım daha yaklaşırsan ölür," diye tısladı.

Bir an üçü de donup kaldı. Tayse'in kılıcı hâlâ havadaydı. Marlord hançerini rehinesinin boğazına dayamıştı. Senneth ikisinin arasında kıpırdamadan duruyordu. Birden arkalarından bir feryat geldi ve kılıçlar çarpıştı. Tayse'in yanındakilerle marlordun askerleri dövüşmeye başlamıştı. Ama Senneth o tarafa bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini Tayse'e dikmiş, ondan bir işaret bekliyordu. Halchon'un hiç şansı yoktu, ama ölürken Senneth'i da yanında götürebilirdi. Dolayısıyla çok dikkatli olmalıydı.

"Seni öldürmeyi uzun zamandır bekliyordum," dedi Tayse, Senneth'in hiç duymadığı kadar soğuk bir sesle.

Halchon güldü. "Onun hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını biliyorum. Hemen geri çekilip gitmene izin vermezsen serra ölür."

"Senin gibi bir adamın çekip gitmesine asla izin veremem. Kralı öldürdüğün gün idam fermanının imzalandı. Bugün elimden kaçmayı başarsan bile sonsuza dek lanetlendin. Ülkenin bütün evlatları seni öldürmeyi onur sayacaktır."

Güzel bir konuşmaydı. Ama küçük, soğuk bir el onunkini kavradığında Senneth'in dikkati tamamen ona kaydı. Gayriiht-

yari irkilmemek için kendini zor tuttu. Ama tabii ki mesajı hemen aldı. Ellynor ordaydı. Senneth kendini hazırlamalıydı.

Halchon'un Tayse'e verdiği cevap aniden kesildiğinde şaşırmadı. "Bu ülkenin bütün evlatları beni kral olarak... Ahhh!" Biri ona arkadan çarptığında Halchon sersemledi ve sadece bir anlığına Senneth'i bıraktı.

Senneth ona bakmak için döndü. Ama Halchon çoktan kalbinde bir kılıçla dizlerinin üzerine yığılmıştı. Tepesinde dikilen Tayse onu ifadesiz gözlerle izlerken, elleri hâlâ kılıcın sapındaydı. "Bundan daha zalimce bir ölümü hak ediyorsun," dedi ve kılıcı Halchon'u ortadan biçecek kadar büyük bir kuvvetle aşağı doğru çekti.

Senneth dehşetle inlememek için dudaklarını ısırdı. Birdenbire yanında biten Ellynor onu endişeyle süzdü. "İyi misin? Yaralanmadın ya?"

Senneth başını iki yana salladı. "Hayır. Bana zarar vermedi. Ama dokunuşu... Ben..."

Tayse kılıcını bir çekişte Halchon'un ölüsünden çıkıp Senneth'in yanına koştu. Ona sımsıkı sarıldı. Dokunuşu Senneth'ta nasıl da bambaşka bir etki yaratıyordu. Tayse ona kuvvet aşıyor, ruhu huzur buluyordu. "Seni bir daha asla incitemeyecek," dedi Senneth'a.

Ama tutkulu kavuşmalara ayıracak vakitleri yoktu. Arkalarındaki gürültü artmıştı. Senneth kendini Tayse'in kollarından kurtarıp çarpışmaya doğru koşarken "Kaç kişisiniz?" diye seslendi. "Halchon'un elli kadar adamı var."

Tayse'le Ellynor ona yetişti. "Yirmi," diye bağırdı Tayse. "Ama sekizi gezginler."

Senneth başını sallayıp kollarını havaya kaldırdı.

Yeniden ateşi çağırabilmek muhteşem bir histi. Damarlarında yanan kıvılcımları ve parmak uçlarına doğru akışlarını hissetmek. Yakın dövüşte hedefi tutturmak için özellikle dikkatli olmalıydı. Kırmızı ve siyah giyinen bir adam gözüne çarptı. Bileğini çevirişyle üniforma alev aldı. Adam bağırarak yere

düştü. Senneth sonra iki Gisseltesslinin gezgin Wen'le dövüştüğünü gördü. Wen kılıcını ustaca kullanıyordu. Ama ikiye karşı birdi. Senneth ellerini yumruk yapıp açtığında Wen'e saldıran iki kişi yanmaya başladı.

"Buraya!" diye yardım çağırdı Gisseltessli bir asker. Senneth dördünün sırt sırta vererek mükemmel bir hedef oluşturmasını izledi. Sonra onlardan bir şenlik ateşi yarattı. Adamların kılıçları yere düşerken çığlıkları havayı delip geçti.

Gezginlerle kraliyet askerleri Halchon'un geriye kalan adamlarını etkisiz hale getirmekle meşguldü. Çoğu atlarına atlayıp farklı yönlerde doğru kaçmıştı. Senneth Justin'in başını nal seslerine doğru çevirdiğini gördü. Sonra dönüp Tayse'e seslendi. "Peşlerinden gidelim mi?"

"Hayır," dedi Tayse. "İsyancılar Halchon Gisseltess'in öldüğünü öğrensin."

Justin elinde kanlı kılıcıyla etrafına bakınıyordu. Ama Tayse'in sözleriyle başını kaldırıp sırtıttı. "Sahi öldü mü? Şanslı günümüzdeyiz desene."

Tayse'in gözleri Senneth'ı buldu. Usulca başını salladı. "Gerçekten de bugün kutlanacak bir gün."

Sonraki yarım saati kurtulan birileri var mı diye kampı aramakla geçirdiler. Senneth aralarında birkaç Litrensliye rastlayınca şaşkınlığını gizleyemedi.

"Sizi tanıyorum," dedi Ellynor'un yanındaki iki esmer savaşçıya. "Ellynor'un kardeşlerisiniz. Torrin ve Hayden."

"Evet," dedi Torrin hemen. Geçen güz karşılaştıklarında zayıflayan aile bağlarını yeniden güçlendirmişlerdi.

"Yardıma geldiğiniz için teşekkürler."

Torrin'in yüzüne yayılan küstah sırtış Senneth'a Justin'i anımsattı. "Biz akraba sayılırız," dedi genç adam. "Seni düşmanın eline bırakamazdık. Ama yakalanman büyük dikkatsizlikti."

"Torrin!" diye bağırdı Ellynor.

"Haklı," dedi Senneth. "Bu tuzağa düşmemeliydim. Ama Halchon Gisseltess gözlerimin önünde öldü ya, tüm yaşadıklarına değdi!"

Justin onu kucaklayıp havaya kaldırdı. "Unutturma da bir gün sana Cammon yakalandığını söylediğinde Tayse'in suratının ne hale geldiğini anlatayım. O an içimden *Tamam*, dedim. *Halchon Gisseltess bu hatasının bedelini canıyla ödeyecek*. Ama Parlak Anne beni yakсын ki ödüm patladı. Cammon sadece marlordun seni kaçırdığını söyledi. Sonra seninle bağlantısı tamamen koptu. Halchon Gisseltess'i de hissedemiyordu."

"Öyleyse beni nasıl buldunuz?"

Justin başıyla Lirrenslileri işaret etti. "İzinizi sürdüler. Ben böyle bir ustalık görmedim. Rastladığımız her bir izi, her bir kırık ağaç kabuğunu doğru okudular. Sabah kampa görünmeden girmemizi de onlar sağladı. Bu konuda kimse Ellynor'un eline su dökemez sanırdım, ama..."

Hayden kaşlarını çatı. "Kadınların yetenekleri başka. Ama savaş bizim işimiz."

Justin bir kahkaha patlattı. "Bunu Senneth'in yanında söyleme istersen. Hatta kardeşin de duymasın."

Torin, Senneth'a yan yan baktı. "Senneth düşmanın eline düştü," dedi. Belli ki onu kışkırtmaya çalışıyordu. "Savaşta ne kadar yetenekli olabilir ki?"

"Sahi, nasıl oldu anlatsana," diye atıldı Ellynor.

"Brassenthwaite renkleri giyen bir adam yolumu kesip Kirra'nın ağır yaralandığını söyledi." Omzunu silkti. "Aslan formundayken bir okla gafil avlandığını söyledi. Ona inanıp peşine takıldım. Meğer beni Gisseltesslilerin arasına götürüyor-muş."

"Doğrusu bu tuzağa ben de düşebilirdim," diye itiraf etti Justin.

Tayse yanlarına gelip arkadan Senneth'ın beline sarıldı. "Burada yapacak işimiz kalmadı. Hazırsanız yola çıkalım."

Senneth ona yaslandı. Tayse'in gücüne ihtiyaç duymasının bir zayıflık belirtisi olduğunu biliyordu. Ama kocasının dokunuşuna ihtiyacı vardı. Onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünmüştü. Cammon, Ellynor, gezginler ve Lirrensliler onu el birliğiyle kurtarmıştı. Birden üzüldü. "Benim yüzümden savaşı bıraktınız," dedi. "Umarım Amalie'nin birlikleri kan kaybermemiştir."

Torrin omuz silkti. "Burada daha çok düşman askeri öldürdük."

"Halchon Gisseltress de öldü," diye hatırlattı Justin. "Bence iyi iş başardık."

"Ama savaş bitmedi," dedi Tayse. "Gidelim."

39. BÖLÜM

Cammon, Senneth'in Halchon'dan ikinci kez kurtulduğunu hemen hissetti. İlk kaçma girişimini de hissetmişti. Özgürlüğü kısa sürmüştü, ama en azından hâlâ hayatta olduğunu anlamıştı. Sonra sihri yine tamamen kaybolmuş ve Cammon'ın onunla bağı kopmuştu. Dolayısıyla sabahın erken saatlerinde, Tayse'in sevinciyle uyandığında kendi kendine gülmüştü. Demek ki Tayse, Senneth'i bulmuştu.

Birkaç dakika sonra, Senneth'i yeniden hissetmeye başlamıştı. Kırk kilometre uzaktaki çatışmayı hemen yanı başındaymış gibi tecrübe etmişti. Hem de bir değil, tam üç bakış açısıyla birden. Senneth'in, Tayse'in ve Justin'inkiyle.

Başını çevirdiğinde, Amalie'nin yatakta doğrulduğunu gördü. "Halchon Gisseltess öldü," diye müjde verdi.

Amalie'nin gözleri hayretle irileşti. "Ya Senneth?"

"Ufak tefek birkaç sıyrık dışında iyi."

Amalie boynuna sarılıp dudaklarına yapıştı. "Romar dayıma haber vereyim!"

Halchon'un ölüm haberi bir saat içinde bütün kampı dolaştı. Bazıları bunun tasdiki için Cammon'ın kapısını çaldı.

"Halchon Gisseltess öldü mü gerçekten?" diye sordu Kiernan Brassenthwaite. "Emin misin?"

"Evet."

“Ya kız kardeşim?”

Cammon, Kiernan’ın önce marlordu sormasını yadırgadı. “Yorgun, ama sağlıklı.”

“Bu, savaşın seyrini değiştirecek,” dedi ve gitti.

Sahiden de, o gün şansları döndü. Öğle üzeri, Nocklyn ve Rappengrass birlikleri diğerlerine kaıldı. İsyancı ordular ilk kez geri çekilmek zorunda kaldı. Cammon, Romar Brendyn’in zafer coşkusu hissetti. Kamptaki bütün askerleri bir sevinçtir almıştı. Artık herkes daha umutluydu.

Gerçi tüm günü ölü ve yaralı askerlerle geçirenler için o umuda tutunmak zordu. Şifacılar Ellynor’un eksikliği hissedilmesin diye daha da yoğun çalışıyordu. Amalie dayısına güzel haberi verdikten sona soluğu revirde almıştı. Şifacılık yeteneği henüz tam anlamıyla gelişmese de varlığıyla askerlere moral veriyordu. Cammon onların iyileşmek ve cepheye dönmek için üstün bir gayret gösterdiğine tanık oluyordu.

“Sürekli yenileri gelmese yaralılarla daha iyi ilgilenebiliriz,” diye dert yandı Kirra. O, Amalie ve Cammon kısa bir yemek molası vermişti. “Ama bu şekilde işimiz zor.”

Bir çadırın önündeki rahatsız taburelerde oturuyorlardı. Cammon başını kaldırıp tepelerinde turlayan kartala baktı. “Donnal yeni haberler getirdi,” dedi.

Kirra kaşlarını çatı. “Onu benden bile önce hissetmene sinir oluyorum.”

Amalie konuya bu kadar duygusal yaklaşmadı. “Haberler iyi mi, kötü mü?”

Donnal biraz ileri konup hızla insan formunu aldı. “Sanırım iyi,” dedi Cammon.

“Öyleyse şimdiye kadarki en iyi günümüzü geçiriyoruz,” diye şakıdı Amalie.

Donnal yanlarına geldiğinde, Amalie’yi başını eğerek selamladı. Sonra sırtıttı. “Kral naibi Tilt’e gidip Arberharst destek kuvvetlerinin ilerleyişini izlememi söylemişti,” dedi. “Ne kadar

yakında olduklarını öğrenmek istiyordu.”

“Eee?” diye sordu Kirra sabırsızca.

Donnal başını iki yana salladı. “Gitmişler.”

“Gitmişler mi?” diye bağırdı diğerleri hep bir ağızdan. “Ne demek gitmişler?” diye sordu Kirra. “Gemilerine mi dönmüşler? Vahşi hayvanlara yem mi olmuşlar? Ne?”

“Danalustrous birlikleri yollarını kesip onları denize doğru püskürtmüş.”

Hepsi de heyecanla bağışmaya başladı. Kirra bütün ayrıntı-ları öğrenmek isteyince Donnal yanına oturup hikâyesini anlattı.

“Daha bir şey görmeden çatışma sesleri duydum. Sonra Danalustrous kuvvederinin Arberharstlıları denize doğru sürdüğünü gördüm. Tam bir sayı veremem, ama Danalustrous askerleri daha kalabalıktı. Oraya gittiğimde çarpışma bitmek üzereydi. Belki altı yüz yabancı kuzeye doğru kaçıyordu. Herhalde gemileri orada demirli. Danalustrous ordusunun yarısı da peşlerindeydi.”

“Olağanüstü bir haber!” diye bağırdı Amalie. “İnanamıyorum! Baban savaşta taraf olmayacağını söylememiş miydi?”

Kirra başını salladı. “Kimseyle konuşabildin mi?” diye sordu Donnal’a.

“İnsan şeklini alıp kendimi komutana prensesin casusu olarak tanıttım. Ben onu tanıyamadım, ama o adımı biliyordu. Çok kibardı.”

“Danalustrousluların hepsi öyledir,” diye atıldı Kirra. “Ne dedi?”

“Malcolm Danalustrous, Arberharst birliklerinin işgalini Danalustrous topraklarına yapılan bir saldırı olarak görmüş. Havadan arazinin sınırlarını kestirmek zor, ama komutan Arberharst ordusunun Tilt’ten geçmek yerine, Tilt’le Danalustrous arasındaki tartışmalı araziye yöneldiğine yemin etti. Marlord burunlarının dibine kadar girmelerinden fazlasıyla rahatsız olmuş. Komutanın tam olarak ne söylediğini hatırlamıyorum,

fakat marlord bunu sınır ihlali saymış ve topraklarını savunmak için ordusunu yollamış."

Kirra oturduğu yerde hoplayıp zıplamaya başladı. "İşte benim babam! Prensiplerinden ödün vermeden ağırlığını koymuş. Uzun zamandır onunla bu kadar gurur duymamıştım!"

Cammon, Valri'nin yaklaştığını hissedip başını çevirdi. "Habberler iyi!" diye seslendi.

Valri yanlarına koştu. "Döndüler mi yoksa? Senneth'la diğerleri?"

"Daha da iyisi," dedi Amalie.

Valri'nin gülümsemesi yarım kaldı. "Dostlarımızın kazasız belasız geri dönmesinden daha güzel ne olabilir?"

Cammon onun kurtarma ekibi için endişelendiğini anladı. "Merak etmeyin, iyiler," dedi. "Kimse yaralanmadı."

"Hepsi iyi, değil mi?" diye üsteledi Valri. "Ya Ellynor? Lirrenslilerin duygularını her zaman okuyamıyorsun ya? Ondan soruyorum."

"Ellynor'a bir şey olsa Justin'in üzüntüsünü hissederdin," dedi Donnal.

Cammon nihayet Valri'nin kimin için kaygılandığını anladı. "Lirrensliler savaşçılar Tayse'le birlikte mi gitti?" diye sordu. Valri başını sallayınca "Herkes iyi," dedi Cammon. "Birine bir şey olsaydı başkalarının tepkilerinden anlardım. Atlarını dörtünale koşturuyorlar. Bir saate burada olurlar."

"Yüce Anne'ye şükürler olsun," diye fısıldadı Valri. Gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

Amalie ayağa fırlayıp onun beline sarıldı. Cammon, Kirra'nın merakını sezinledi. Ama Kirra en azından o an için hiçbir şey sormadı. Donnal, Romar'ın yanına gider gitmez Amalie'yle Valri çadıra girdi. Kirra hemen Cammon'a döndü.

"Bana derhal şu işin aslını anlatıyorsun," dedi. "Kraliçenin Lirrenslilerle ilişkisiyle arası nasıl? Adı, Arrol mıydı? Gerçekten yakışıklı bir adam, ama benim zevkime göre biraz fazla çekingen."

Cammon dayanamayıp sırtıttı. "Sen de Lirren erkeklerinin en dayanamayacağı kadın tipisin. Onlar da daha uysal kadınlardan hoşlanıyor."

"Valri uysal değil ki," dedi Kirra. "Ama benim kadar coşkulu olmadığını kabul etmeliyim. Soruma cevap vermedin?"

"Bu tür konularda dedikodu yapamayacağımı biliyorsun."

Kirra boğazına yapıştı. "Hemen anlatmazsan seni bir gece yaratığına çeviririm," diye tehdit etti.

"Ben de her gece aklına Romar Brendyn'i sokarım," diye karşılık verdi Cammon. "Bir tarla faresiyken bile bunu yapabilirim."

Kirra onu bıraktı. "Adi!" Sonra somurtmaktan vazgeçip ona en ısıltılı gülümsemesiyle baktı. "Hadi, Cammon," dedi tatlı tatlı. "Birazcık bilgi istiyorum o kadar. Valri ona âşık mı? Ya Arrol? Valri mutlu mu?"

"Evet," dedi Cammon. "Herkes sağ salım döndüğünde daha da mutlu olacak."

"Halchon Gisseltess öldüğüne göre Sabina Gisseltess de mutlu olabilir."

"Tayse'in onu bunun için öldürdüğünü sanmıyorum. Hatta savaş kazanmak için bile yapmadı. Tek derdi, Senneth'i korumaktı."

"Doğru," dedi Kirra. "Ve daha iyi bir sebep düşünmüyorum."

Cammon dostlarının kampa girdiğini hemen hissetti. Sonra Senneth'in yaktığı ateşle herkes geldiklerini anladı. Ellynor dışında hepsi, gezginler, Lirrensliler ve Senneth hiç oyalanmadan savaşa dahil oldu. Kaybettikleri vakit geri kazanmaya çalışıyorlardı.

Gün bittiğinde, asiler bir kilometre daha geri çekilmişti.

Akşam, herkesi temkinli bir zafer sevinci sarmıştı. Çok şey başarılmıştı, ama hâlâ yapılacak bir sürü iş vardı. Hepsi Amalie'nin çadırında toplanıp son durumu değerlendirdi.

"Halchon öldü," dedi Romar. "Rappengrass ve Nocklyn askerleri bize katıldı. Arberharst kuvvetleri sınırdan döndü. Kesinlikle avantajlı konuma geçtik."

“Sayımız hâlâ eşit sayılır,” diye uyardı Kiernan. “Ve hâlâ ellerinde sihirlerimizden etkilenmeyen Arberharstlı savaşçılar var.”

Cammon, Senneth’in Kirra’ya bakışını yakaladı. *Bizim sihirlerimizden*, diye düşündü.

“Halchon’un öldüğünü öğrendiler mi dersiniz?” diye sordu Romar.

“Bence evet,” dedi Cammon. “Senneth’la diğerlerinin dönmelerinden hemen sonra düşman kampından büyük bir hayal kırıklığı yayıldığını hissettim.”

“Moralleri bozulmuştur,” dedi Tayse. “Tahtı asıl isteyen Halchon’du. Şimdi başsız ve amaçsız kaldılar.”

“Rayson Fortunalt’ı unutuyorsun,” diye atıldı Kirra. Bu toplantılara nadiren katılıyordu. Ama bu gece bir istisnaydı. “Halchon’un tahta çıkmasını destekliyordu. Ama o da hırslı bir adam. Şimdi içinden ‘Ben bir Gisseltessliden daha iyi bir kral olurum,’ diye geçirdiğinden eminim.”

Romar Kiernan’a baktı. “Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?”

Kiernan başını salladı. “Rayson’ın ilk başarısızlıkta pes edeceğini sanmam. Gisseltesslilerin bir kısmı da hırslanmıştır. Halchon’un intikamını almak isteyeceklerdir.”

“Ama Arberharstlılar isteklerini kaybedecek,” dedi Senneth. “Halchon onlara para veriyordu. Şimdi o öldüğüne göre... Omuz silkti.

“Ben Rayson’ın anlaşmalarını sürdüreceğini düşünüyorum,” dedi Romar. “Dolayısıyla Halchon Gisseltess’in ölümünden etkilenmeyecekler.”

“Ya Rayson Fortunalt da ölürse?” diye sordu Tayse.

Çadırda kısa bir sessizlik oldu. “Bu mümkün mü?” diye sordu Kiernan. “Tek bir adamı öldürerek birçok insanın hayatını kurtarabileceksek, bu planı sonuna kadar desteklerim.”

“Rayson çatışmalarda hep arkada kalıyor,” dedi Romar. “En iyi okçularımız bile ona ulaşamıyor. Şimdiye kadarki kampa sizma denemelerimizde de başarısız olduk.”

"Belki sihir kullanabiliriz," dedi Justin. Gözlerini Kirra'ya dikmişti. "Bir savaşçıyı bir gece yarattığı şeklinde kampa yollayabiliriz. Nöbetçileri atlattığında yine insan formuna bürünebilir."

"Bu kadar basitse neden Halchon Gisseltess'i savaş başlama-dan öldürmedik?" diye sordu Kirra.

"Çünkü sihirlerle karşı bağışıklığı vardı," diye yanıtladı Senneth. "Onun yanında gücünü kaybeden tek mistik olduğuma inanmıyorum. Halchon'u büyülerle öldürmek imkânsızdı."

"Rayson'ın da o kadar savunmasız olduğunu sanmıyorum," dedi Kirra. "Justin'i bir hayvana dönüştürüp Rayson'ın çadırına kadar izleyebilir ve yeniden bir insana dönüşmesini sağlayabilirim. Ama her dönüşüm zaman alır. Suikastı gerçekleştirip oradan ayrılmadan Fortunalt askerlerine yakalanırız."

Çadırın arkasında dikilen, Donnal ilk kez sözc karıştı. Toplantılara Kirra'dan bile daha az katılıyor ve ağzını bıçak açmıyordu. Dolayısıyla Cammon şaşkınlıkla ona döndü. "Benim daha basit bir planım var," dedi Donnal.

"Anlat, lütfen," dedi Romar.

"Ben gideyim. Marlordu öldürüp kaçarım." Omzunu silktili. "İstediğim her forma bürünebilirim. Bir kılıç ustasına bile. Marlordla boğuşurken içeri askerler giterse hemen sıvışıırım. Böyle bir görev için benden daha uygun bir aday bulamazsınız."

Herkes bu fikri düşünmeye koyuldu. Hepsinin kendine göre çekinceleri vardı. Cammon, Kirra'nın bundan hoşlanmadığını görebiliyordu. Ama bir yandan da, böylesine cesur davrandığı için Donnal'la gurur duyuyordu.

"Mantıklı," dedi Kiernan sonunda. "Ben daha iyi bir plan düşünemiyorum."

"Ben de," dedi Romar.

Tayse'le Senneth birbirlerine baktı. "Biz de," dedi Tayse.

Amalie dönüp Donnal'a elini uzattı. Donnal ona yaklaştı ve elini tuttu. "Eğer başarabileceğine inanıyorsan ve hayatta kalacağına söz verersen, bunu benim için yapar mısın? Ama canını teh-

likeye atmanı istemiyorum. O zaman başka bir yol düşünürüz.”

Donnal ona gülümsedi. “Ülkemin ve kraliçemin hizmetindeyim. Yüzünüzü kara çıkarmamak için elimden geleni yapacağım.”

“Yarın gece gidebilir misin?” diye sordu Romar.

Donnal, Amalie'nin elini bırakıp zarıfçe kral naibine döndü. “Neden şimdi gitmiyorum?”

Sonunda Kirra da Donnal'la gitti. İsyancıların kampının iyice sakinleşmesi için gecenin geç saatlerini beklediler. Sonra son dakika talimatlarını almak için Tayse'le buluşlar. Cammon, Amalie'yi çadırda uyurken bırakıp onları geçirmeye geldi. Senneth'la Justin de uyumamıştı. Küçük bir ateşin etrafında toplanmış Tayse'i dinliyorlardı.

“Bizi merak etmeyin,” dedi Kirra. “İnsan şekli bile almayacağım. Birkaç saate güzel haberlerle döneriz.”

Donnal gece yolculuğuna en uygun formu alıp bir yarasaya dönüşmüştü. Kirra ondan biraz daha yavaşça aynı forma büründü ve birlikte havalandılar. Cammon Senneth'in yanına çöktü. Tayse bir süre daha arkalarından baktı. Sonra gelip ateşin önüne oturdu.

“Onları takip edebiliyorsun değil mi?” diye mınıldandı Senneth.

Cammon başını salladı. “Elbette.”

“Bir şey olduğunda haber ver,” dedi Tayse.

Dördü sonraki on beş dakika boyunca hiç konuşmadı. Cammon tüm dikkatini Donnal'la Kirra'ya verdiği için neredeyse yüzlerini yalayan rüzgârı bile hissedebiliyordu. Aırlarında çamurlu bir hendeğin gerisinde uyuyan onlarca asker vardı. Kampın çeşitli noktalarında ateşler yanıyordu. Karanlıkta ve havadan, dünya huzurlu bir yere benziyordu. Savaşın bütün izleri silinmişti.

Sonunda Senneth hafifçe kıpırdandı. “Donnal uyuyan bir adamı nasıl öldürecek merak ediyorum,” dedi.

"Ben daha kolay hallederdim," dedi Justin.

Tayse gözlerini ona dikti. "Hiç sanmıyorum."

Justin her zamanki gibi küstahça sırıttı. "Belki. Ama onu uyandırır ve tek kelime etmesine fırsat kalmadan öldürürdüm."

"Kampa girdiler," dedi Cammon birden. "Rayson'a ait olduğunu düşündükleri çadırın üzerindeler."

"Onun olduğunu nereden biliyorlar?" diye sordu Justin.

"Fortunalt bayraklarından. Bir de..." Cammon, Kirra'nın şaşkınlığının kaynağını hissetmeye çalıştı. "Dışında şarkı söyleyen birileri var. Kutlama mı yapıyorlar?"

"Belki Halchon'u anıyorlardır," diye fikir yürüttü Senneth. "Ya da Rayson Halchon'un ölümüne sevindi. Baştan beri tahtta gözü olamaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi Cammon. "Ama Donnal bu durumdan memnun. Çadırın önündeki gürültüden içerideki sesler duyulmayacak."

Uzun bir süre konuşmayınca Senneth sabırsızlandı. "Neler oluyor, söylesene."

"Bir dakika önce indiler ve daha küçük yaratıklara dönüştüler. Ne olduklarından emin değilim. Galiba pervane formunu aldılar." Donnal hâlâ havadayken şekil değiştirebiliyordu. Kirra onun kadar becerikli değildi. "Şimdi yine havadalar. Çadıra girmenin yolunu arıyorlar... Tamam, girdiler."

Sonra birden, Kirra ve Donnal'dan aynı anda gelen duygu seiliyle duraksadı. Öfke ve nefretleri birbirine karışmıştı. Cammon kaşlarını çatı.

"Ne oluyor?" diye sordu Senneth. "Neden öyle bakıyorsun?"

Cammon başını iki yana salladı. "Şey... Rayson yatakta bir kızla birlikte. Galiba çok genç bir kız." Kirra'nın müthiş öfkesi onu bir kere daha duraksattı. Kirra o sırada vahşi bir hayvan formunda olsa, Rayson'ın gözlerini oyabilecek kadar kızgındı.

Senneth bir şey söyledi ve Justin cevap verdi. Ama Cammon onları duymadı bile. Çadırdaki sahneyi sanki oradaymışçasına

net bir şekilde görebiliyordu. Rayson'ın yatağındaki esmer kız on beşinden büyük olamazdı. Korkuyla çığlık atıp duruyordu. Kırmızı suratlı, iri yarı marlord onu kollarından döşeğe bastırmış, üzerinde zevkle inliyordu. Dışarıdaki sarhoş şarkılarının ardı arkası kesilmiyordu.

Donnal kolayca insan formunu aldı. Kirra da kendi formuna büründü. Kız onları görünce daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

Donnal sol eliyle marlordu ensesinden tutup çekti. Rayson bağırarak kurbanının üzerinden yana devrildi. Donnal'ın kılıcı sağ elindeydi. Çıplak marlord ayağa fırlayıp kendi silahına sarıldı ve dövüşmeye başladılar. Kirra doğruca yatağa gidip kızın kulağına bir şeyler fısıldarken bir yandan da titreyen vücuduna bir battaniye sardı. Dışarıdakiler şarkı söylemeye devam ediyordu.

Donnal bağırarak bir şeyler söylediğinde, Kirra elindeki bıçakla çadırın bir tarafında bir delik açtı. Sonra ağlayan kıza sarıldı ve ikisi birden daha küçük şekillere dönüştü. Cammon dağınık yarakta onları güçlkle seçebiliyordu.

O sırada, Donnal yine şekil değiştirdi ve bu kez tüm yaratıkların en ölümcülüne, kızıl bir *raelyn*'e dönüştü. Rayson Fortunalt ilk kez dehşete kapıldı. Ama telaşı uzun sürmedi. Dev pençeler üç hamlede marlordu yerde kıvranan kanlı bir et parçasına dönüştürdü.

Dışarıdaki şarkı kesildi. Belki de biri Kirra'nın çadırı kestiğini fark etmiş ya da Rayson'ın acı dolu iniltilerini duymuştu. Bir ses "Marlord?" diye seslendi. Sonra üç asker kılıçlarını çekerek içeri daldı.

"Rayson!" diye bağırdı biri ve hepsi ileri atıldı.

Donnal çoktan bir baykuşa dönüşmüştü. Yatağın üzerinde bir tur atarak oradaki küçük yaratıkları kaptığı gibi çadırın kenarındaki delikte dışarı süzüldü. Saniyeler sonra özgürce kraliyet kampına doğru kanat çırpıyordu.

Cammon rahat bir nefes aldı. Zihnindeki görüntüleri kapattı

ve kendini yine kamp ateşinin önünde arkadaşlarıyla otururken buldu. "Dönüyorlar," dedi. Kirra'yla Donnal çadıra girdikten sonra söylediği ilk kelimeydi bu.

"Neler oldu? Rayson öldü mü?" diye sordu Senneth. "Bizimkiler iyi mi?"

Cammon başını salladı. "Rayson öldü. Kirra'yla Donnal iyi. Ama bir misafirimiz var."

Şaşırdılar. "O da ne demek?" diye sordu Senneth.

Cammon belli belirsiz gülümsedi. "Kirra kızı orada bırakamazdı. Justin, bence Ellynor'u uyandır. Zavallının durumu iyi değil."

Justin çoktan ayağa fırlamıştı. "Silahsız bir adamı öldürmek için daha iyi bir sebep olamazdı."

40. BÖLÜM

Ordu yeni bir güne hazırlanırken, Kiernan onlara düşmanın teslim olmasını umduğunu söyledi. Hepsi Amalie'nin çadırında toplanmıştı. Hem yorgun hem sevinçliydi. Kıra olanları anlatmıştı ve savaşın gidişatı hakkında tahmin yürütmeye çalışıyorlardı. Ariane Rappengrass'la Mayva Nocklyn'i de haberleri duymaları için aralarına davet etmişlerdi. Cammon o kadar geç yatmıştı ki esneyip duruyordu. Haberi vermek için Amalie'yi uyandırmıştı, ama diğerleri her şeyi şafak söktüğünde öğrenmişti.

"Teslim olacaklarına güvenebilir miyiz bilmiyorum," dedi Romar. "Ama askerlerin bazılarının kaçmasını bekliyorum. Rayson'la Halchon öldü. Marlordlarının hırsları uğruna nelerden fedakârlık ettiklerini anlayıp gidecekler. Sonuçta aileleri yapayalnız kaldı. Kazanamayacakları bir savaşta ölmeyi göze alacaklarını sanmıyorum."

"Ailelerine dönmelerine izin vereceğim," dedi Amalie.

"Vatan hainlerini serbest mi bırakacaksın?" diye sordu dayısı. "Onlara asla güvenemeyiz."

Prenses başını iki yana salladı. "Lordlarının oyununa geldiler. Belki gözlerini para hırsı bürüdü. Cömertçe ödüllendirileceklerini düşündüler. Ama özlüklerinde kötü insanlar olduklarına inanmıyorum. Bırakın, karanlık bastığında kaçsınlar. Peşlerine düşmeyeceğiz."

Kiernan omuz silkti. "Ama hainlerle işbirliği yapan bütün On Üçüncü Ev lordları savaş meydanında hızlı bir ölümü ya da Ghosenhall zindanlarında çürümeyi hak ediyor. Sıradan insanların özgür kalmasını istiyorsanız siz bilirsiniz. Ben farklı bir yol izlerdim, ama sizi destekleyeceğim. Gelgelelim, asiller mutlaka cezalandırılmalı. Size arka çıkacaklarına tahta ihanet etmeyi seçtiler."

"Bir de, Gisseltess ve Fortunaltı meselesi var," dedi Ariane. "Vârislerini nasıl zapt edeceğiz? Halchon'un oğullarıyla Rayson'ın kızına birkaç danışman aramaya ne dersiniz?"

"Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım," dedi Tayse. "Düşman henüz teslim olmadı."

Kiernan ona döndü. "Bundan sonra neden savaşacaklar ki? Bir amaçları kalmadı."

"Yabancı birliklere hâlâ ödeme yapılıyor," dedi Senneth. "İs-yancılara gelirse, askerlerden bazılarının bu savaşa hiçbir siyasi kazanç ya da server beklentisi olmadan girdiğini unutmayalım."

Tayse başını salladı. "Bazen inançlar, bir hükümdara duyulan sadakatin önüne geçer."

Senneth dikkatle Amalie'yi izliyordu. "Kim bilir prenses hakkında ne hikâyeler uydurdular? Belki de aramıza casuslar sızdırdılar. Kamplarına geri dönüp Amalie'nin ruhaf güçleri olduğunu yetiştirmedikleri ne malum? Coralinda bu fırsatı hayatta kaçırmayacaktır. *Bakın, kraliçeniz bir büyücü, diyecek. Onunla savaşmazsanız, başınıza geçecek.* Bir fanatik, her zaman paralı bir askerden daha tehlikelidir."

"Bu gece kampa sızıp Coralinda'nın boğazını kesmeye ne dersiniz?" diye önerdi Ariane. "Böylece sorunu kökünden hallederiz."

"Bu kez sihirlerin bize yardımı dokunmaz," dedi Senneth üzüntüyle. "Donnal'ın bile ona fark ettirmeden yaklaşabileceğini sanmıyorum. Coralinda'nın etrafı aytaşlarıyla çevrili."

"Çok iyi okçularım var," dedi Ariane. "Özellikle onu hedef gösteririm."

“Her halükârda, hâlâ savaştayız,” dedi Kiernan.

Ve maalesef haklıydı.

Cammon isyancı Gillengarialıların güne tazelenmiş bir coşkuyla başladığını hissedebiliyordu. Coralinda, o sabah askerleri savaşa yollarken prensese karşı kıskırtmıştı anlaşılan. *Marlordlarınızdan biri daha büyülerin kurbanı oldu! Böyle bir güce hükmeden bir prenesten korkunuz yok mu?*

Cammon hafifçe ürperdi. Coralinda'nın kelimelere bile ihtiyacı yoktu belki de. Kendi sihri o kadar güçlüydü ki askerlerde karşı konulmaz savaşma arzusu uyandırıyordu. Bir nevi onları savaşmaya zorluyordu. Hiçbiri ona karşı koyamıyordu.

Eğer bu doğruysa, onları uzun, yorucu ve türlü dehşetlerle dolu günler bekliyor demektir.

O gece, Amalie'nin çadırında toplandıklarında Kiernan'ın yüzü asıktı. “En büyük kaybı verdiğimiz gün oldu,” dedi üzüncüyle. “Coralinda kardeşinden daha iyi bir komutan olduğunu ispatladı. En azından daha pervasız. Birliklerine cesur hamleler yaptırıyor.”

“Ama bildiğimiz kadarıyla tahtta gözü yok,” dedi Romar düşünceli bir tavırla. “Belki onunla anlaşabiliriz. Sizce bizimle pazarlığa oturmaya yanaşır mı?”

Senneth, Tayse, Kirra ve Ariane hep bir ağızdan, “Hayır!” diye bağırınca Cammon az kalsın gülecekti. Ellynor yanlarında olsa, o da aynısını söylerdi şüphesiz. Coralinda uzlaşılabilecek bir kadın değildi. İsteddiği her şeyi elde etmeye alışıkta. Yoluna çıkan herkesi ezip geçmekte hiçbir sakınca görmüyordu.

“Öyleyse ne yapacağız?” diye sordu kral naibi.

Kiernan ayağa kalkıp silah kemerini düzeltti. “Yarın yine savaşacağız.”

Ertesi gün, Romar Brendyn'in umutlanmakta çok da haksız olmadığı ortaya çıktı. Coralinda herkesi şaşırtarak barış görüşmeleri için kampa geldi.

Öğleden sonraydı. Cammon prensesle revire gitmişti. Düzinelerce yeni yaralı getirilmişti. Savaş meydanındaki çarpışmalar tüm hızıyla sürüyordu. Valri, Ellynor ve Kirra usulca sedyelerin arasında dolaşıyordu. Ellerini yaralı askerlerin ateşler içinde yanan yüzlerine ya da kesik nefeslerle inip kalkan göğüs kafeslerine koyup onlara şifa dağıtmaya çalışıyorlardı. Carreboslu mistiklerden dördü de çadırların içinde görev başındaydı.

Başka bir kadın, bir yabancı yatakların arasında dolaşarak her birinin önünde duraksıyor, eğilip askerlerin yüzlerine dokunuyordu.

"Kim bu?" diye sordu Amalie. "Daha önce hiç görmedim."

Onu duyan Ellynor yanlarına geldi. Koyu kumral saçlarını örmüştü. Aralarından klanının parlak deseni görünüyordu. "Tanımıyorum," dedi. "Ama sabah geldiğimde buradaydı. Sanırım geceyi yaralıların arasında geçirmiş."

"O da bir mistik mi?" diye sordu Amalie.

Ellynor başını salladı. "Ah, evet. Ama bu tür bir yeteneğe ilk kez rastlıyorum. Benimkinden ve Kirra'nunkinden çok farklı. Dokunuşuyla açık yaraları anında iyileştirebiliyor. Sabah bir adam getirdiler. Boğazını kesmişler. Ölmek üzereydi. Bu kadın ellerini boynuna koydu ve yara kapandı. Hepimiz şaşırıp kaldık. Birkaç saat sonra, adam oturmuş, su içiyordu."

"Adı ne?" diye sordu prenses.

"Sordum, söylemedi."

Ama Cammon onu tanıyordu. Kalın kemikli, durgun bakışlı, bu kumral kadını daha önce de görmüştü. "Lata," dedi.

Amalie ona döndü. "Tanıyor musun?"

"Geçen yıl rastlamıştım. Tuhaf bir sihri var. Çok güçlü. Benim de daha önce karşılaştığım türden bir şey değil."

Amalie eteklerini topladı. "Askerlerimle ilgilendiği için ona teşekkür edeceğim."

"Sizi duyar mı, bilmem," dedi Ellynor. "Bedeni burada, ama ruhu bambaşka bir yerde gibi."

"Anladım," dedi Amalie. "Yine de teşekkür etmemek kabalık olur."

Amalie'yle Ellynor az sonra yine askerlerin arasında dolaşmaya başlamıştı. Cammon gerektiğinde yardımlarına koşmak için hazır bekliyordu. Tayse ve Justin'in moralsizliğini net bir şekilde hissedebiliyordu. Cephede işler yolunda gitmiyordu anlaşılan. Asiler yine var güçleriyle onlara karşı koyuyordu.

Cammon gökyüzüne baktı. Yarımay çıkmıştı bile. Günler su gibi akıp geçiyordu. Bir buçuk haftadır savaştaydılar. Daha ne kadar dayanabilirlerdi bilmiyordu doğrusu.

Gözleri yeniden savaş meydanına kaydıığında, bu kez savaşan askerler yerine Coralinda Gisseltess'i görünce irkildi.

Biraz ileride duruyordu. Kısa boylu ve tıknaz bir kadındı. Tepeden tırnağa siyah ve gümüş rengi giyinmişti. Bir serap gibi hafifçe dalgalanmasına bakılırsa bu gerçek bedeni değildi. Cammon ruhunu gezintiye çıkarabilen biriyle ilk kez karşılaşılıyordu. Ama belli ki Coralinda bu numarayı ustalıkla uyguluyordu. Siluetinin hafifçe parlayan dış hatlarının ardındaki çadırları rahatlıkla görebiliyordu. Coralinda hem oradaydı hem de değildi.

Kare yüzünde sert bir ifade vardı. Etrafına bakınarak usulca döndü. Elini kaldırıp işaretparmağını düşünceli bir tavırla dudaklarına vurdu.

Cammon cesaretini topladı ve ona doğru yürüdü. Coralinda da birkaç adım yaklaşmıştı.

"Birini mi arıyorsunuz?" diye sordu Cammon yolunu keserek.

Coralinda'nın irkilmesine bakılırsa, onu ilk kez fark ediyordu. Ama çabuk toparlandı ve yüzünde hesapçı bir ifade belirdi. "Beni görebiliyor musun?" diye sordu.

Cammon başını salladı. "Evet. Başka da kimsenin bunu yapabildiğini sanmam."

"Tabii, bir mistiksin," dedi Coralinda onu küçümseyen bakışlarla süzerek.

Cammon güldü. "Sizin de mistik yetenekleriniz olduğu açıkça belli oluyor."

"Asla," dedi Coralinda. "Solgun Anne bana bazı güçler bahsetti. Ama sihir değiller. Sihirlerden nefret ederim."

"Bütün sihirler tanılardan bize akar ve hepsi kutsaldır. Sizin ki bile."

Coralinda inatla kaşlarını çatı. Ama sonra *Boş versene*, dercesine elini salladı. "Solgun Anne senin gibi yaratıkları ancak lanetler. Seni ve bütün büyücü dostlarını."

"Buraya mistiklere hakaret etmek için mi geldiniz?"

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Coralinda.

"Coralinda Gisseltess," dedi Cammon. "Kendinize Lumanen Manastırı'nın Lestrası diyorsunuz."

"Sizinle anlaşmaya geldim."

Cammon şaşırdı. Barış için gerçekten bir umut var mıydı? "Romar Brendyn'i çağırmanı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Coralinda hemen. "Romar benim için koca bir hiç. Tanrıça onu önemsemiyor."

"O halde Senneth'i istiyorsunuz."

Coralinda şeffaf başını eğdi. "Senneth Brassenthwaite. Evet. Teklifimi ona yapacağım."

Sen, sana ihtiyacım var, dedi Cammon içinden. Neyse ki çok uzakta değildi. Senneth onun sözlerini duymayacaktı belki, ama mesajı alır almaz yanına gelecekti. Cammon sonra başka bir mesaj daha yolladı.

Amalie. Kirra'yı da al. Gel, beni bul. Kampın kuzeyindeki çadırların oradayım.

Sonra hiç destek çağırılmamış gibi rahat bir tavırla, "Ona ne teklif edeceksiniz?" diye sordu.

Coralinda bir an onu dikkatle süzdü. Sırlarını paylaşmaya değer biri olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu belki de. "Bu savaşı en hızlı şekilde bitirmenin bir tek yolu var."

"Nedir?"

Cammon o sırada Kirra'yla Amalie'nin arkasından yaklaştığını sezdi. Kirra'nın yalnızca şaşkınlığını hissetti. Ama Amalie resmen şok olmuştu. Demek ki o da hayali konuklarını görebiliyordu. *Daha fazla yaklaşmayın*, dedi Cammon, Amalie'ye. *Sizi görmesin.*

"Bir düello," diye karşılık verdi Lestra. "Senneth'la benim aramda."

Cammon şaşırdı. "Nasıl olacak o? Senneth sizi yakmaya çalışırken, siz de kül olmamak için mi çabalayacaksınız?"

"Daha kolay," dedi Coralinda. "Birbirimizi yok etmeyi deneyeceğiz."

Cammon koşan ayak sesleri duydu. Senneth geliyordu. "Anlamadım," dedi.

Coralinda da Senneth'ın sesini duymuştu anlaşılan. "Söyle ona. Yarın ay doğduğunda karşısına çıkacağım." Ve gözden kayboldu.

Cammon, Amalie'nin hayret çığlığını duydu. Kirra onu soru yağmuruna tutarken, Senneth yanlarına geldi. Üçü Cammon'ın etrafını sardı.

"Cammon!" diye bağırdı Amalie. "Buraya nasıl gelmiş? Ne istiyormuş?"

"Kimden bahsediyorsunuz?" dedi Kirra. "Neler oluyor? Senneth, sen burada ne arıyorsun?"

Senneth koştuktan nefes nefese kalmıştı. "Cammon beni çağırdı. Nedenini bilmiyorum. Amalie tehlikede sandım."

"Ben iyiyim," dedi Amalie. "Coralinda Gisselress buradaydı."

Hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Cammon onları susturmak için ellerini kaldırdı. "Gerçek değildi. Hayaleti gibi bir şeydi. Bedenini kendi kampında bırakmış."

"Ben neden görmedim?" diye sordu Senneth.

"Ben de görmedim," dedi Kirra. "Ama Amalie gördü."

Amalie başını salladı. "Uzaktan."

"Aslında neden şaşıyoruz ki?" dedi Senneth. "Amalie'nin sihri Coralinda'nınkiyle aynı tür."

"Bunu nasıl yaptığını öğreneceğim," dedi prenses. "Bayağı işimize yarayabilir."

"Coralinda sihri olmadığını iddia ediyor," dedi Cammon.

Senneth acı acı gülümsedi. "Bırak, sonuna kadar inkâr etsin. Ama bu yeteneğini daha önce kullanmamasına şaşırdım doğrusu."

"Aslında kullandı," dedi Cammon. "Onu birkaç kez burada görür gibi oldum. Sadece bir anlığına. Hiç konuşmadık."

Kirra'nın Senneth'a imalı bir bakış fırlattığını gördü. "Ne istiyormuş?" diye sordu Senneth.

"Seninle düello yapmak."

Kısa bir sessizlik oldu.

"O da ne demek?" diye sordu Kirra.

"Bilmiyorum! Senneth'la birbirlerini yok etmeye çalışacaklarmış. Senneth sizi yakmaya, siz de ona karşı koymaya mı çalışacaksınız, diye sordum. Ama bundan daha kolay bir yolu olduğunu söyledi. Gerçekten hiçbir şey anlamadım."

Umutla Senneth'a baktı, ama o da şaşkın görünüyordu. "Nasıl yani?" dedi. "Ateşi kullanmadan gücümün bir anlamı kalmaz ki."

"Bence tam da ateşi çağırmadan gücünü kullanmanı istiyor," dedi Kirra usulca. "İlk kez başka birini dönüştürmeye çalıştığım da bayağı zorlanmıştım. Sihrimi vücudumun dışına itmeye çalışmak gibiydi. Nereye gittiğini biliyordum, ama farklı bir yöntem deniyordum. Neredeyse parmak uçlarımdan yayıldığını hissedebiliyordum."

"Ama ben hiç böyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı Senneth.

"Yarın tekrar geleceğini söyledi," dedi Cammon.

Senneth ona öfkeyle baktı. "Ya sonra? Ellerimizi savurup birbirimizi devirmeye mi çalışacağız? Kendimi aptal gibi hissedeceğim!"

"Denesene," diye önerdi Kirra. Yakındaki boş erzak arabalarını işaret etti. "Bakalım şunları tutuşturmadan yok edebiliyor musun?"

Senneth sıkıntıyla homurdanarak ellerini kaldırdı. "Resmen saçmalık!"

"Coralinda bunun savaşı bitirebileceğini söyledi," dedi Cammon.

"Onu öldürebilirim ki hiç sanmıyorum, isyancıların morali bozulacak ve teslim olacaklar. Bunu mu kastediyor? Zırvalık!"

"Sen yine de dene," dedi Kirra. Senneth'i omuzlarından tutup boş bir yük arabasına doğru döndürdü. "Gücünü çağır, ama ateşi kontrol et. Bakalım neler yapabiliyorsun?"

Senneth boğuk bir ses çıkararak gözlerini arabaya dikti. Beyaz-sarı saçları dolaşp çamurlanmıştı. Üstü başı kan içindeydi. Gerçekten de tuhaf görünüyordu.

Yavaşça ellerini kaldırıp parmaklarını açtı. Avuçlarıyla rüzgârı iter gibi çenesini sıktı. Gri gözleri bulutlandı. Birden ellerini yumruk yaptı ve yeniden açtı.

Erzak arabası dev bir kaya parçası çarpmış gibi paramparça oldu.

Cammon'la Kirra el çırttı. Senneth bir an donup kaldı.

"Çok tuhaftı," dedi sonunda.

"Ne hissettin?" diye sordu Kirra merakla.

"Ateşi savurmak gibiydi. Ama ateş olmadan."

"Gördün mü? Söyledim sana."

Senneth elini Kirra'nın yanağına koydu. Kirra bağırdı. "Bak, ellerim buz gibi oldu," dedi Senneth. "Çok tuhaf."

"Yine yap," dedi Kirra.

Senneth etrafına bakındı. "Başka neyi yok edeyim? Hedefimi dikkatli seçmeliyim."

"Amalie'nin çadırını," dedi Kirra.

"Ya da Kiernan'inkini," diye önerdi Senneth.

"İşimize yaramayan bir şey seçseniz?" diye araya girdi Cammon.

"Şu çadırın arkasında bir ağaç kütüğü var. O olmaz mı?"

"Mantığın sesi Cammon konuştu," diye homurdandı Kirra.

Senneth kütüğün karşısına geçip dikkatini topladı.

Kütük anında paramparça oldu.

"Ay, bu çok kolaydı," dedi Senneth. "Daha zorlayıcı bir şey seçmeliyim. Belki bir kaya parçası. Ya da bir dağ."

"Kampın ilerisinde kayalık bir arazi var," dedi Kirra. "Yürüyün, oraya gidelim."

"Çok uzak olmasın," dedi Cammon. "Bütün enerjini harcamayın."

"Ne zaman döneceğini söyledi?" diye sordu Senneth. "Yarın, ama sabah mı, akşam mı?"

"Ay çıktığında."

Kirra yarımayın belli belirsiz yüzünü gösterdiği gökyüzüne baktı. "Yani gündüz. Neden acaba? Geceleri daha güçlü değil miydi?"

"Orduları da işin içine katacak," dedi Senneth. "Ben yenilirim isyancılar bunu fırsat bilip bize saldıracak. O yenilirse, biz de aynısını yapacağız. Sonuçta savaş yarın sona erecek."

"Öyleyse hazırlanmak için kısıtlı bir zamanımız var."

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi," dedi Amalie.

Cammon, Coralinda'nın teklifini dile getirdiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Sesi her zamanki gibi yumuşak, ama etkiliydi.

"Neden?" diye sordu Cammon.

Amalie başını iki yana salladı. İçinde kızıl pırıltıların oynadığı altın saçları rüzgârda savruluyordu. "Neden bugün? Neden şimdi? Coralinda Gisseltess bizi büyülerle yok etmek istiyorsa, bunu neden daha önce yapmadı? Bizi neden uyardı? Senneth'in karşısına cephede çıkabilirdi."

Bir an sessiz kaldılar. "Bunların hepsi de güzel sorular," dedi Kirra.

"Bu düelloyla ilgili bizim bilmediğimiz bir planı var," dedi Amalie. "Bize göstermediği bir silahı var."

Senneth başını salladı. "Belki. Ama teklifinin cazip görüldüğünü kabul etmeliyiz. Onu yok edersem savaş biter. İsyancılar savaşma isteklerini kaybeder ve ordu komutansız kalır."

“Ya düelloyu o kazanırsa?” diye sordu Amalie.

Senneth omuz silkti. “Savaşmaya devam edersiniz.”

“Tayse bundan hoşlanmayacak,” dedi Amalie.

“Coralinda şampiyon bir dövüşçüsünü yollamayı teklif etseydi, Tayse onun karşısına çıkmakta tereddüt etmezdi,” diye yanıtladı Senneth. “Adam yarı mistik bile olsa fark etmezdi.”

“Sen Coralinda’dan daha güçlüsün,” dedi Kirra. “Herkesten daha güçlüsün.”

Senneth omuz silkti. “Kim bilir? Yakın zamana kadar sihirleri olduğunu bile bilmiyorduk. Ama benden daha güçlü birine rastlamadığım doğru. Beni nasıl yener bilmem.”

“Yine de bu iş hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Amalie.

Senneth ona gülümsedi. “Birinin sizin için hayatını tehlikeye atmasından hoşlanmıyorsunuz da ondan. Ama bazı durumlarda bu riski almak gerekir.”

Senneth ve Kirra, Senneth’a yeni hedefler bulmak için açık arazinin yolunu tuttu. Cammon’la Amalie revire geri döndü. Ama Amalie dikkatini yaralılara vermekte güçlük çekiyordu. Onlara gülümsüyor ve hatırlarını soruyordu, fakat Cammon aklının başka bir yerde olduğunu görebiliyordu. Lara o kadar güçlüydü ki Cammon sonunda Amalie’yi yaralıları ona emanet edip biraz dinlenmesi için ikna etti.

Amalie Tayse’in düello fikrinden hiç hoşlanmayacağı konusunda haklı çıktı. Senneth o akşam prensesin çadırında olanları kısaca anlattı. Diğerleri bu karşılaşmayı destekliyordu. Gerçi sihirlerin dahil olduğu bir dövüş, mistik olmayanların kolayca anlayabileceği bir kavram değildi. Senneth yenilirse pes etmeye de hiç niyetleri yoktu.

“Ölürsen teslim olmayacağız,” dedi Romar.

“Coralinda’nın böyle bir beklentisi olduğunu sanmıyorum,” diye karşılık verdi Senneth.

“Öyleyse ölebileceğini düşünmüyor,” dedi Tayse.

Senneth ona baktı. Çadırda karşılıklı oturuyorlardı. Aralarında altı kişi vardı. Cammon yine de onların arasında güçlü bağı hissedebiliyordu.

“Haklısın,” dedi Senneth. “Bence de.”

“Öyleyse onurlu davranmayacak. Bir hainlik edecek. Hazırlıklı ol.”

Senneth başını salladı. “Biliyorum.”

Tayse tüm rahatsızlığına rağmen Senneth’tan düellodan çekilmesini istemeyecekti. Cammon bundan adı gibi emindi. “Yarın Lestra’yla savaşırken yanında olacağım,” dedi Tayse. “Sihirlerin yapamadığını bazen bir kılıç başarabilir.”

“Coralinda’nın savaş meydanında olmamasının avantajını kullanmalıyız,” dedi Kiernan. “Ariane. Belki senin birlikleri güney sınırına yollayıp Brassenthwaite kuvvetlerini düşmanın savunma hattını delmeleri için ortaya alabiliriz ve...”

Cammon savaş taktiklerini dinlemekten yorulmuştu. Ama Kiernan, Romar ve diğerleri toplantı dağıldıktan sonra bile konuşmaya devam etti. Tayse ve Senneth bir süre sonra izin isteyip kalktı. Belki de son gecelerini baş başa geçirmek istiyorlardı. Cammon bunu düşününce irkildi. Senneth’ın olmadığı bir dünya hayal edemiyordu. Coralinda Gisseltess’in karanlık sihri Senneth’ın ışığını söndürebilir miydi gerçekten? Ama Lestra’nın güvendiği bir şeyler olmalıydı. Aksi takdirde, asla böyle bir cesaret gösterisine kalkışmazdı.

“Senneth yarın ölebilir,” diye fısıldadı Amalie gece yataкта. İkişini de uyku tutmuyordu.

“Hayır, olamaz,” dedi Cammon.

Oysa bunun ihtimal dahilinde olduğunu pekâlâ biliyordu. Amalie’ye sımsıkı sarıldı. Ama korku bir şekilde aralarına sızmayı başarmıştı.

41. BÖLÜM

Cammon ertesi öğleden sonra, Senneth'a eşlik etmek için prensesin çadırının önünde toplanan grubu görünce şaşırmadı. Tayse tabii ki oradaydı. Ekürisi, Justin de öyle. Kirra böyle bir macerayı asla kaçırmazdı. Ve Donnal da elbette yanındaydı. Senneth Amalie'nin çadırda kalması için ısrar etti. Ama prenses düelloyu izlemekte kararlıydı. Cammon zaten Senneth'ı yalnız bırakmayı düşünmüyordu. Düello sırasında bir mistiğin yardımına ihtiyaç duyabilirdi. Ama Amalie'nin de dövüşte hazır bulunmak istemesi kararlılığını bir kat daha artırdı.

Raelynx yerde Amalie'nin ayaklarının dibinde oturuyordu. Kırmızı kuyruğunu patilerine dolamıştı.

Ellynor'la Valri de onlara katılmaya gelmişti. Cammon buna şaşırды doğrusu. Ellynor'un varlığını bir nebze olsun anlayabiliyordu. Yetenekleri işe yarayabilirdi. Ama ya Valri?

"Prensesi gizleyeceğim," diye açıkladı Valri, Cammon onu sorgulamak için yanına gittiğinde. "Coralinda Gisseltess'in ne tür silahlar kullanacağını bilmiyoruz. Belki de bize tuzak kuruyor. Düelloyu izlemeye gelenleri bir grup savaşçısına öldürtmeyeceği ne malum? Amalie'nin orada olduğunu bilmesini kesinlikle istemiyorum. Ellynor da gerekirse hana yardımcı olacak."

Cammon yarımdayın belirmeye başladığı gökyüzüne baktı. "O halde hazırız. Bekleyip neler olacağını göreceğiz."

Lestra'yı daha ne kadar bekleyeceklerini kimse bilmiyordu. Ama Coralinda Gisseltess'in hayaleti iki dakika sonra görüldü. Cammon sıkıntıyla iç çekti. Arkasından Amalie'nin iniltisi geldi. Başka kimse Lestra'yı görmemişti.

"Senneth Brassenthwaite hayatının en büyük savaşını verirken, ona şu bir avuç insan mı yardım edecek?" diye sordu Lestra alayla.

Cammon ona doğru yürüdü. "Bu gerçekten de ikinizin arasınıla bir düello olacaksa, kimsenin yardımı gerekmeyecek."

"Demek sadece görgü tanıklığı edecekler?"

"Sizinkiler nerede?"

Yüzünü güneye döndü. "Buradan bir kilometre kadar ileride, gerçek bedenimin yanındalar. Arkadaşlarını topla ve beni izleyin."

Cammon arkasını döndüğünde hepsini onu izlerken buldu. Sadece *raelyn* gözlerini Coralinda Gisseltess'e dikmişti. Amalie'nin bacakları arasında duran kuyruğunu kamçı gibi savuruyordu.

Cammon dostlarına el salladı. "Güneye gidiyoruz. Bir kilometre kadar ilerideler. Bizi oraya götürecek."

Coralinda süzülürcesine yürüdüğü için hızlı bir tempo tutturdu. Diğerleri ona yetişmeye çabaladı. Tayse'le Justin kılıçlarını çekerek en öne geçti. Cammon onlara, "Dümdüz ilerleyin," dedikten sonra, Senneth, Donnal ve Kirra'yla yürümek için yavaşladı.

Senneth'a işaret etti. "Aytaşı bileziğini çıkar."

Senneth onun varlığını unutmuş gibi şaşkınlıkla bileğine baktı. "İyi fikir," dedi. Ama onu çıkarıp uzattığında Cammon güldü.

"Ben dokunamam!"

"Al benden de o kadar," dedi Kirra ve Donnal gülümseyip başını iki yana salladı.

"Ellynor'a da veremezsin," dedi Cammon.

"Fırlatıp atacak halim yok," diye surat astı Senneth. "Tayse, al şunu!"

Tayse adını duyunca hevesle karısına baktı, ama aytaşlarını cebine koyarken isteksizdi. "Bunları sana karşı kullanmasın da," diye homurdandı.

"Tenime değmedikleri sürece yapamaz," dedi Senneth. Parmaklarını açıp kapadı. "Ne tuhaf. Bileziği takarken farkında bile değildim. Ama çıkardığımda kanımın tutuştuğunu hissettim."

"İyi," dedi Tayse. "Ne kadar enerjik olursan kazanma şansın o kadar artar." Adımlarını sıklaştırıp Justin'e yerleşti.

"Coralinda ne kadar güçlü olduğunun farkında değil bence," dedi Kirra. Ama sesi gergindi.

"Ya da ben onun ne kadar güçlü olduğunu fark edemedim," diye karşılık verdi Senneth.

"Yakında anlayacağız," dedi Cammon.

Çok geçmeden, düellonun yapılacağı meydana vardılar. Coralinda'nın hayalet ikizi ortadan kaybolmuştu. Zaten artık onun rehberliğine ihtiyaçları yoktu. Sığ bir vadideydiler. Arkalarındaki Lireth Dağları'nın etekleri neredeyse tam bir halka şeklinde etraflarını sarıyordu. İlkbahar çiçekleri ve taze çimenlerle bezeli zemin pembe ve yeşildi. Köpük gibi bulutların arasından parlayan güneş insana tatlı bir haz veriyordu. Toprak sert ve kayalık olmasına rağmen, koyu renkli, bodur çalılar her tarafı sarmıştı. Bütün vadi iç içe geçmiş, zeytuni yeşil dallarla kaplanmıştı.

İleride küçük bir grup toplanmıştı. Justin'le Tayse durup rakiplerini tarttı.

"Bir düzineden fazla adam var," dedi Tayse. Cammon'a baktı. "Tam sayı verebilir misin?"

"Bir dakika," diye mırıldandı Cammon, ama Donnal çoktan şekil değiştirip havalanmıştı bile.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Senneth. "Ve ne bekliyoruz?"

Cümlesi henüz bitmişti ki biri vadinin karşısında toplanan gruptan ayrıldı. Kısa boyluydu ve üzerinde siyah ve gümüş rengi bir kıyafet vardı. Yürüyüşü kendinden emindi. Lestra. "Senneth!"

diye seslendi ta uzaktan rahatlıkla duyulacak kadar gür bir sesle. "Gel, sihrini tanrıçamın hükmüne sun!"

"Vakit geldi," dedi Senneth. Tayse'in omzuna dokunup onu dudaklarından öptü. Sonra ilkbaharın renkleri arasından rakibi-ne doğru yürüdü.

"Buradayım, serra," diye seslendi. Bir dansçı zarafetiyle kollarını kaldırdı. Güneş ışığı, beyaz-sarı saçlarının üzerinde bir hale oluşturdu. "İşte karşıdayım. Elinden geliyorsa öldür beni."

Cammon, Tayse'in bu meydan okumayla nefesini tuttuğunu duydu. Ama başka kimsenin bir tepki vermesine fırsat kalmadı. Senneth yumruklarını sıkıp ellerini savurdu. Büyük bir ışık topu havada bir yay çizerek Coralinda Gisseltess'in üzerine düştü. Sonrasında herkes gözleri kör eden bir ışıkla birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Hayret ve korku nidaları yükseldi.

Çok geçmeden ışık dağıldı ve Coralinda'nın, kendi karanlık enerjisiyle zonklayarak hâlâ aynı yerde dikildiğini gördüler. Kollarını kaldırıp parmaklarının arasını açtı. Sanki bedeninde bir anlığına bir şimşek cızırdadı ve ok gibi vadinin karşısına fırladı. Senneth göğsünden vurularak yere düştü.

Kirra bağırdı. Tayse soluğu Senneth'in yanında aldı. Ama Senneth dizlerinin üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Ayağa kalktığı anda sersemliğini üzerinden atmak istercesine başını salladı. Cammon onun Tayse'e, "İyiyim," dediğini duydu. "Bu kadarını beklemiyordum doğrusu."

Tam o sırada, bir şahin tepelerinde bir tur atıp Justin'in yanına indi. Saniyeler sonra Donnal belirdi. "Kampında Lumanen Manastırı'nın siyah ve gümüş renklerini giyen yirmi tane asker var," diye rapor verdi. "Ama bir kilometre kadar ileride otuz adamı daha bekliyor."

Justin arkasına dönüp diğerlerine şöyle bir göz attı. "Bize destek lazım," dedi. "Cammon, gezginleri çağırabilir misin?"

Cammon'ın bütün dikkati Senneth'in üzerindeydi. Senneth ayakta idi, ama hâlâ titriyordu. Tayse'in dirseğini tutarak ona

destek olmasına bile ses çıkarmıyordu. Justin nasıl oluyor da başka şeyler düşünebiliyordu? “Be-ben bilmem ki,” diye kekeleydi. “Denerim. Ama burayı nasıl tarif edeceğim?”

“Ben birkaç kişi toplayabilirim,” diye önerdi Donnal. Yeniden bir kuşa dönüşüp havalandı.

Senneth nihayet kendine gelmişti. “Benden uzak dur,” diye uyardı Tayse’i. Gezgin birkaç adım geri çekildi. Senneth, Coralinda’ya doğru yürüdü. Cammon onun kararlılığını hissedebiliyordu. Vücudundan yayılan ısı iki metre ötedeki Cammon’ın tenini yalıyordu.

Senneth başını arkaya atıp kollarını kaldırdı ve bir an donup kaldı. Cammon onun içinde müchiş bir enerjinin biriktiğini duyumsadı. Senneth sonra parmaklarını gerdi ve gücü bir ışık seli olup aktı.

Bir kez daha, iki gruptan da bağışmalar yükseldi. Ama ne Senneth onlara aldırış etti ne de Coralinda. Senneth’ın ışığı Coralinda’ya ulaşip onu sarmaladı. Ama Lestra yine istifini bozmadı. Aksine, siyah saçlarıyla mat teni Senneth’ın ışığıyla parlamaya başladı. Kollarını başına bela olan bir sineği kovalarcasına isteksizce kaldırdı ve Senneth’ın gücünü bir kenara itti. Bu arada da onu bir siymacı edasıyla, zehirli ışıltılarla parlayan, daha karanlık ve sinsi bir enerjiye dönüştürüp kaynağına geri gönderdi.

Cammon bu karanlık enerjinin Senneth’ın aralıksız saldırısına karşı koyduğunu gördü. Senneth da bunu fark etmiş olmalıydı ki kendi sihrini yoğunlaştırarak daha da parlaklaştırdı. Coralinda’nın karanlık nehri ikisinin tam ortasında duraksadı ve yine ona doğru gerilemeye başladı. Sonunda dağılarak güneşli havaya karıştı.

Ne yazık ki Senneth’ın zaferi kısa sürdü. Cammon pırıltılı karanlığın yeniden toplandığını, güç ve somutluk kazanıp yavaşça Senneth’a doğru ilerlemeye başladığını gördü.

Cammon taş kesilmişti sanki. Nefes alamıyordu. Amalie dışında, etrafındaki herkes merak ve şaşkınlık içindeydi. Hiçbiri düelloyu onun gibi izleyemiyordu. Belki de sadece ışığı ve karan-

lığı görüyorlardı. Ya da ellerini öne uzatmış bekleyen iki kadını.

Ama hepsi bu olağanüstü güç gösterisinin ardındaki çabanın farkındaydı ve korkuyorlardı.

Siyah ışıık biraz daha yaklaştı. Yine orta noktayı biraz geçti. Senneth tüm gücüyle ona karşı koydu. Kötücül enerji bir kez daha aydınlığı itti. Bu siyah ve beyaz gökkuşağının iki ucunda dikilen iki kadın siyah granit ve beyaz mermerden yontulmuş heykelleri andırıyordu. Gece ve gündüzün suretleriydiler adeta.

Gökyüzünde güneş alçalırken ay yükseliyordu.

Bir an için Cammon'ın görüş alanı bulanıklaştı. Senneth ve Coralinda yerine boyları Lireth Dağları'nı aşan iki tanrıçanın kollarını paylaşmasını izledi. Biri ayışığııı giyinmişti. Gümüş ışıltılı, kremamsı bir pırıltı saçıyordu. Diğeri sapsarı ve keskin güneş ışığııı geçirmişti üzerine. Yüzleri sakin, hareketleri ağırbaşlıydı, ama birbirlerine taş ya da ok misali yıldırımlar fırlatıyorlardı. Her biri hedefi vuruyor, tanrıçalar sırayla sendeliyor, ama asla yılmıyordu.

Cammon'ın ağzı beş karış açık kalmıştı. Ama sonra bu görüntü soldu. Kendini yine yemyeşil bir vadide sessizce olup biteni izleyen dostlarının arasında buldu. Lestra'nın kara büyüleri Senneth'in saf enerji selini tehlikeli bir şekilde yarararak ilerliyordu. Artık ona çok yakınlardı. Neredeyse kalbine ulaşmak üzereydiler.

Amalie bir çığlık atarak Cammon'ın yanından geçti ve Senneth'a çarparak onu yere devirdi. Senneth'ın az önce dikildiğı yerden çamurlu, kızıl bir ateşle yağlı, siyah dumanlar püskürdü. Havayı buruk bir koku sardı.

Diğerkleri Senneth'la Amalie'ye doğru koştu. Senneth yaprak gibi ritliyordu. Gri gözleri dehşetle irileşmişti. Amalie onun üzerine eğilip iki eliyle birden sol koluna yapışmıştı. Onu sabırsızca sarsıyordu.

"Görmüyor musun?" diye bağırdı Amalie. "Bu bir tuzak! Sihirini sana karşı kullanıyor!"

Senneth ayağı kalkarken sendeledi. "Ben... Anlayamıyorum," dedi dikkatini toplamaya çalışarak. "Bu kadar güçlü olduğuna inanamıyorum."

Amalie onu bir kez daha sarstı. “Değil zaten. Senin gücünü çalıp sana karşı kullanıyor. Kendisinin hiç gücü yok!”

Hepsi de suspus olmuş, prensese bakıyordu. Cammon niha-yet anladı. “Hırsız büyü,” dedi nefretle. “Seni, gücünü çalmak için düelloya davet etti. Buna devam edemezsin.”

Senneth uzun ve titrek bir nefes aldı. “Öyleyse onu nasıl ye-neceğim?”

“Yenemezsin,” dedi Tayse. “Onun silahtı sensin. Onu güçsüz bırakmak için hiçbir şey yapmamalısın.”

Senneth gözlerini ovuşturdu. Parmakları titriyordu. “Canına okumak istiyorum.”

“Yapamazsın,” dedi Tayse.

“Ama ben yapabilirim.”

Herkes Amalie’ye döndü. Valri dışında hepsi şaşkındı. Valri’nin yüzü dehşetle çarpılmıştı. “Hayır, majesteleri, sakın!” dedi telaşla. “Senneth’in gücünü bile çalabiliyorsa size neler yapmaz!”

Ama Amalie her zamanki gibi sakin ve kendinden emindi. Tehlikenin farkında olmasına rağmen korkmuyordu. “Ona karşı kendi gücümü kullanmayacağım,” dedi usulca. “Senneth’inkini, Cammon’inkini ve Kirra’ninkini alacağım. Bana verebilecekleri kadarını. Onlardan yansıttığım ışıkla Coralinda’nın karanlığıyla savaşacağım.”

“Ama majesteleri,” dedi Kirra hayretle. “Bunu nasıl yapacak-sınız? Ben bütün gücümü seve seve veririm, fakat...” Omzunu silkti.

Amalie, Tayse’e elini uzattı. “Bana Senneth’in bileziğini ver.”

En az ötekiler kadar şaşkın görünen Tayse, cebinden bileziği çıkarıp prensesin avcuna koydu. Cammon enerjisinin bir kısmı-nın vakum gibi emilmesiyle birlikte varlığının özünden gelen, ilkel bir korkuya kapıldı. Kirra hayretle inledi. Senneth’in gözleri faltaşı gibi açıldı.

“İnanamıyorum,” dedi Kirra.

“Ben de hissediyorum,” dedi Ellynor. “Ama bu kadarı yeterli”

mi? Yoksa Coralinda ortak gücümüzü Amalie'ye karşı kullanabilir mi? Bu bir felaket olur."

"Benim olmayan bir gücü benden çalamaz," diye açıkladı Amalie sabırla.

"Hayır!" diye bağırdı Valri. "Bedeli ağır olabilir! Hepimiz senin için savaşıyoruz, Amalie. Coralinda'ya yenilirsen, ordunun bir amacı kalmaz. Bunca kaybı boşuna vermiş oluruz. Seni sonuna kadar korumalıyız."

"Ama bu riski alabilecek tek kişi benim," dedi Amalie. "Ve bu benim kavgam. İnsanların benim için hayatlarını ortaya koymasından bıktım."

Bir şahin yanlarında yere kondu ve Donnal'a döndü. "Gezginler yolda," dedi. "Neler oluyor? Bir sorun mu var?"

Valri, Amalie'yle tartışmayı sürdürürken Kirra, Donnal'a durumu özetledi. Tayse arkadan beline sarıldığında Senneth ona yaslandı. Elini Tayse'in düğünde verdiği altın kolyeye götürüp gözlerini kapadı. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı bile.

Cammon birden, "Senneth!" diye bağırdı. "Onu bana ver!"

Senneth şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Neyi?"

"Kolyeni," dedi Cammon. "Kirra, sen de aslanını. Ellynor, sende ne var? Lirren kızlarının taktığı şu siyah opallerden var mı yanında? Ver çabuk. Donnal, sen ne verebilirsin?"

Ne yapmaya çalıştığını ilk anlayan Kirra oldu. "Justin'i değiştirmeme yardım ettiğindeki gibi mi yapacaksın?" diye bağırdı. Yanından ayırmadığı küçük aslanı bulmak için ceplerini karıştırdı. "Amalie'yi bizim gücümüzle mi besleyeceksin?"

"En azından, deneyeceğim," dedi Cammon.

Senneth düğün hediyesini çıkarmıştı bile. Onu dudaklarına götürüp omzunun üzerinden Tayse'e baktı. "Kolyemi eritirsen elimden çekeceğin var," diye uyardı Cammon'ı.

Ellynor, Cammon'a siyah opallerle süslü bileziğini verdi. Ama Donnal başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bende böyle bir şey yok."

Kirra, Donnal'ın elini tuttu. "Ben onun tılsımı olabilirim. Sihirini benim aracılığımla akırtabilirsin."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Valri. "Biriniz beni aydınlatabilir mi acaba?"

"Cammon bir yükseltici görevi görecek," dedi Senneth. "Birinin sihrini alıp kendininkiyle güçlendirirbiliyor." Başını iki yana salladı. "Açıklaması zor. Anlaması da öyle. Ama hepimizin sihrini kendininki vasıtasıyla Amalie'ye yönlendirecek ve onu güçlendirecek."

Cammon, Senneth'in kolyesini boynuna, Ellynor'un bileziğini koluna geçirdi ve Kirra'nın aslanını avcuna hapsetti. Bütün vücudu sihirlerin etkisiyle karıncalanmaya, kanı damarlarında köpürmeye başladı. Kıpırdamadan durmakta güçlük çekiyordu. "Sanırım başarabilirim," dedi.

"Lütfen, yapma," diye fısıldadı Valri. "Amalie, hayır."

Amalie üvey annesinin alınına bir öpücük kondurdu. "Valri, mecburum."

İleriden Coralinda'nın alaycı sesi geldi. "Senneth! Bakıyorum da çabucak pes ettin! Beni yenemeyeceğini anladın, değil mi? Tanrıçamın beni sizin gibilerden nasıl koruduğunu görüyorsun ya?"

Amalie yüzünü ona dönüp birkaç adım yürüdü. "Senneth'in adına seninle ben dövüşeceğim!" diye seslendi. "Seni mahvedeceğim, Coralinda Gisseltess."

Amalie ellerini havaya kaldırmadı ya da melodrama kaçan hareketler yapmadı. Parmaklarını büküp başını eğdi ve Coralinda Gisseltess'i düşündü. Cammon onun zihninin vadinin karşısına bir köprü kurduğunu görür gibiydi. Çimenlerle çiçeklerin üzerinde somut ve sağlam bir yapı gibi yükseliyordu. Sonra meraklı ruhu ardında yarım düzine mistiğin gücüyle bu köprüyü keşfe çıktı.

Amalie işgalci bir ordu için bir tünel açmıştı sanki. Cammon o tünelin eşliğinde durduğunu hissetti. Senneth tüm ısıltısıyla öne geçti. Kirra'yla Donnal onu takip etti. Ellynor ve Valri bile karanlık ve esrarengiz silahlarını kuşanarak diğerlerini takip etti.

Hep birlikte kılıçlarla, pençelerle ve sihirlerle Coralinda'nın tepesine binmeye hazırlandılar.

Vadinin karşısından nefret dolu bir çığlık yükseldi. O kadar güçlüydü ki hepsini geri püskürttü. Amalie sendeledi. Cammon'un ayakları bir anlığına yerden kesildi. Gümüşü bir enerji onlara müthiş bir güçle karşı koyuyordu. Coralinda'nın ayna sihri, silahlarını onlara karşı kullanıyordu.

Ama bu durum uzun sürmedi. Cammon, Senneth'in yeni bir kararlılıkla içinden geçip Amalie'ye güç aşıladığını duyumsadı. Diğerleri de canlarını dişlerine taktı. Cammon'un zihni çılgınca devinen, kaleydoskopik görüntülerle doldu. Senneth'in öfkesi turuncu ve altın rengi, Ellynor ve Valri'nin sessiz hiddeti masmaviydi. Kirra'yla Donnal ele avuca sığmaz bir enerjiyle aralarında dans ediyordu. Cammon kendini rengârenk bir ışık yelpazesini içine çekip tek ve saf bir ışık huzmesine yönelten bir prizma gibi hissetti.

O ışık Coralinda Gisseltess denen karanlığı deldi. Ama Lestra bu kez somut bir siyahlığa büründü. Işığı özümseyip renklerini soldurdu ve yine zerre kadar etkilenmedi.

Cammon, Senneth'in ateşinin yükseldiğini hissetti. Birinin böylesi bir ısıyı içinde barındırabilmesi imkânsız gibi geliyordu. Senneth ona doğru birkaç adım sendeledi. Boğazından hırıltılı bir feryat yükseldi ve yere düştü.

Sonrası tam bir kargaşaydı. Amalie bocalıyordu. Kirra, Senneth'in yanına diz çöktü. Coralinda'nın siyah ve gümüş rengi karşı atağı köprüünün üzerinden doğruca prensese yöneldi.

"Kirra!" diye bağırdı Cammon ve kendi özünde gömülü gücü Amalie'ye aktarmaya çalıştı. Coralinda'nın karanlık gücü yarı yolu biraz geçte durdu. "Kirra, bırak onu! Sana ihtiyacım var!"

Tayse, Senneth'in yanına çömelirken Kirra ayağa fırlayıp öfkeli enerjisini Cammon'a yönlendirdi. Ama bu yeterli olmadı. Coralinda kendini hızla topluyordu. Saniyeler içinde, onların iyice zayıflayan savunma kalkanlarına saldırmaya başlayacaktı.

Cammon savaş meydanına doğru bir mesaj gönderdi. *Jerrill!*

Aree! Yardım edin! Jerri'l'in ilgisinin hemen ona yöneldiğini ve gücünü onun kullanımına açtığını hissetti. Aree onu daha geç hissetmesine rağmen, derhal zihnindeki gizli sandığı açtı.

Cammon kurumuş bir dere yatağına yağan yağmur gibi ferahlatıcı bir güçle bezendi.

Sonra aklına diğer mistikler geldi.

Kraliyet kampına bir mesaj ileterek Carreboslu mistiklerden yardım istedi. Hepsi değişik duygular içerisinde ona birer birer cevap verdi. İşlerini güçlerini bırakıp ortak düşmanlarına karşı birleştiler. Cammon bir güç ve renk seliyle dolup taşı. Onları toparlayıp bir silaha dönüştürdü ve Amalie'nin eline tutuşturdu.

Coralinda'nın taarruza geçen ordusu duraksadı. Ama Cammon onları yenebileceklerinden emin değildi. Yine de sihirlerin gücüyle bocalayan askerleri en azından şimdilik etkisiz hale getirmişlerdi.

Sonra bir feryat sessizliği delip geçti. Cammon bacağına sürünen sıcaklıkla irkildi. Aşağı baktığında *raelyn*x'in vahşi olduğu kadar da güzel yüzünü gördü. Dev kedi yine bağırarak parisiyle bacağını dürttü.

Bu bir mucize olmalıydı. *Raelyn*x ona vahşi gücünü sunuyordu.

Cammon dikkatlice ona zihnini açtı. Ama vücuduna akan güce karşı kendini hazırlaması imkânsızdı. Ateş parlaklığında bir öfke ve ilkel bir öldürme arzusu tüm benliğini doldurdu. Cammon, *raelyn*x'in hiddetini özümseyip daha da artırdı ve Amalie'nin damarlarına aktardı.

Vadinin karşısında, Coralinda boğulur gibi sesler çıkararak iki büklüm oldu. Amalie'nin güçleri köprünün yarısına kadar ilerledi.

Ama orada tıkanıp kalmışlardı. Lestra'ya yenilmeyecek kadar güçlü, fakat onu yok edemeyecek kadar zayıflardı. Gillengaria'nın bütün mistikleri bile Coralinda Gisseltess'i alt edemiyordu.

Cammon'ın arkasından bir hışırtı geldi. *Ayakta kalmama yardım et,* diye fısıldadı biri.

Senneth yattığı yerden doğrulmuştu.

Cammon onun varlığını zihninde önce alacakaranlık bir odada yanan tek bir mum ışığı gibi hissetti. Ama ateş hızla güçlenip parlamaya ve etrafındaki her şeyi kül etmeye başladı. Önce bir şenlik ateşine ve çok geçmeden cehennem'in ta kendisine dönüştü. Cammon, Senneth'in vücudundan yayılan ısıyı ta ileri-den hissedebiliyordu. Boncuk boncuk terlemeye başlamıştı. Göz ucuyla ona baktı. Senneth'in gözleri kapalıydı ve kollarını havaya kaldırmıştı. Cammon'un gözleri önünde bedeni tutuştu.

Cammon bir kıvılcımın çimenlerin üzerinden ona doğru ilerlediğini gördü. Sonra o da alevlere teslim oldu. Yürüyen bir meşaleye dönüştü. Acıdan çok hayretle bağırdı. Ellerini kaldırarak kendine şaşkınlıkla baktı. Teni çıra gibi yanıyor, nefesi tıkanıyor-du. Cürufalar gözlerine kaçırıyordu. Elini savurup ateşini Amalie'ye yönlendirdi.

Amalie alev almadı, ama ışıkla yıkandı. Birden öyle bir parladı ki narin vücudu iki kat büyüdü sanki. Cammon keskin ışığın ardında onun ellerini kaldırdığını gördü. Sağ elini Coralında Gisseltess'e doğru savurdu ve beyaz bir ateş topu Lestra'ya doğru uçtu.

Cammon sonraki gürültüyle sağır oldu.

Gök gürültüsünü andıran bu müthiş sesi hepsi duymuştu şüphesiz. Art arda patlayan bombalarla onların da ayakları yerden kesilmişti elbette. Cammon kulaklarını tıkayıp yere yuvarlandı. Ama başka kimse olanların farkında değil gibiydi. Amalie endişeyle ona bakarken dudakları kırırdıyordu. Ama Cammon ne söylediğini duyamıyordu. Ellynor, Amalie'nin yanına çömelip serin elleriyle Cammon'un sıcak ellerini usulca kulaklarından çekti. Amalie'ye bir şeyler söyledi. Ama Cammon onu da duymadı. Dünya birden tüm seslerinden atılmıştı.

Amalie birden başını çevirip elini ağzına götürdü. Cammon doğrulmaya çalıştı. Duyamasa bile en azından görebiliyordu. Coralında'nın siyah ve gümüşlü askerlerinin doğruca üzerlerine geldiğini görünce bir an dehşete yapıldı. Ama sonra destek

kuvvetlerinin geldiğini fark etti. Aralarından Wen ve Cocval'ı seçebildi. Bir düzine kadar gezgin Justin'le omuz omuza verip Lumanen askerlerini beklemeye başladı.

Tayse aralarında değildi.

Cammon elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalışarak ona bakındı. Tayse yere oturup Senneth'in başını göğsüne bastırmış, onu usulca sallıyordu. Cammon'un kalbi buzdan bir korkuyla dolmuştu. Büyülerle yandığı için sihrinin hâlâ etkili olup olmadığını bilmiyordu. Ama şimdilik ne Senneth'i hissedebiliyordu ne Amalie'yi, ne de diğerlerini.

Senneth ölmüş olamazdı, değil mi?

Kirra, Tayse'in yanına diz çöküp Senneth'in elini avuçları arasına almıştı. Yüzü bembeyazdı. Dudakları dua eder gibi kıpırdıyordu. Tayse onun farkında bile değil gibiydi. Savaşla da ilgilenmiyordu. Bütün dikkati kollarındaki karısındaydı.

Cammon korkuyla Amalie'nin elini yakaladı. Dili tutulmuştu. Konuşamıyordu. Amalie'nin cevabını da duyamayacağı için ona bir mesaj yolladı. *Senneth iyi mi? Yaşıyor mu?*

Amalie elini yanağına koydu. Beyaz teni kızarmış, bakışlarına bir günde yılların olgunluğu gelmişti. Günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu.

Merak etme, sadece baygın, dedi ve Cammon onu yüksek sesle konuşuyormuşçasına net bir şekilde duydu. *Coralinda Gisseltess öldü.*

Cammon ona karmaşık hislerle baktı. Tüm yorgunluğuna rağmen rahatlamış ve umutlanmıştı. *Onları gördüm, Amalie. Tanrıçalar savaşıyordu. Parlak Anne'yle Solgun Anne birbirleriyle savaşmak için bizim gücümüzü kullanıyordu. Ama Lestra öldüyse, Solgun Anne'ye ne oldu? O da mı öldü? Gözlerimizin önünde yok mu oldu?*

Amalie onun elini kalbine götürdü. Usulca gülümsedi. *Dünya değişiyor, Cammon,* dedi. *Bir yandan da aynı kalıyor. Eski ay batıyor ve yeni ay doğuyor.*

42. BÖLÜM

Senneth savaşın sonunu kaçırdı.

Kendine geldiğinde, her şey olup bitmişti. Abisi Kiernan'la Romar Brendyn isyancı ordunun teslim olma isteğine olumlu yanıt vermişti. Arberharst kuvvetleri çeşitli limanlarda bekleyen gemilerine kaçmıştı. Kraliyet askerleri onları tüm Gillengaria boyunca kovalamıştı. Fortunalt, Storian, Gisseltess ve Tilt'in belli başlı şehirlerine düzeni sağlamaları için birlikler yollanmıştı. Mistik Lara, iki ordudan bütün yaralıları iyileştirip savaş meydanında zikzaklar çizerek yanan toprağı yeniden canlandırmıştı.

Senneth neredeyse üç gün boyunca uyumuştı.

Aslında daha çok vücudu kendini tamir ediyordu. Uykudaki gibi huzurlu değildi. Karanlıkla savaşıyor, tünellerden geçiyor ve egzotik rüzgârlarla oradan oraya savruluyordu. Bedeni buz gibiydi. Titriyor ve korkuyordu.

Ama yalnız değildi. Tüm bu tuhaf ve ürkütücü yolculuk boyunca peşinde bir gölge, bir koruyucu vardı. Çığlık attığında onu avutuyordu. Titrediğinde onu kendi vücuduyla ısıtıyordu. Ciğerleri sıkıştığında ona nefes oluyordu.

Senneth nihayet kendine geldiğinde de, koruyucu meleği yanı başındaydı. Tanımadığı bir yatakta yanına uzanmış, onu izliyordu.

"Tayse," diye fısıldadı.

Tayse'in yüzünde umutla karışık bir sevinç belirdi. Ona öylesine saf bir sevgiyle bakıyordu ki Senneth'in içinden ağlamak geldi. "Senneth," dedi. "Nihayet bana döndün."

Senneth gülümsedi. Oysa nasıl gülümseyeceğini bile unuttuğunu sanıyordu. Titreyen elini kaldırıp Tayse'in yanağına dokundu. Sakalları uzamıştı. "Aşkım, ben hep yanıdayım. Hiçbir yere gitmedim ki."

Tayse onu dudaklarından usulca öptü. "Uyandın ya, sonunda ben de nefes alabiliyorum."

Bir süre sessizce yattılar. Senneth başını onun göğsüne dayadı. Ama sonra aradan geçen zamanın bilincine vardı.

Kendini kızıl bir ateş, bir parça gümüş, biraz kömür ve bir avuç opal gibi hissediyordu.

Tayse'in kollarında kıpırdandı. "Yiyecek bir şeyler getirir misin? Biraz da su. Bir de neler olduğunu anlat."

Tayse onun doğrulmasına yardım etti. Senneth hafiften başının dönmesine aldırmadan etrafına bakındı. Büyük bir çadırdıydı. Belki de Amalie'ninkinde. Tayse ona su içirdi ve yüce tanrılar adına, hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel gelemezdi. Sonra ona biraz meyve suyu ve çorba verdi. Senneth o kadar açtı ki dünyanın yemeğini yese de doymayacağını hissediyordu.

"Ne kadardır baygınlım?" diye sordu, Tayse nihayet eline bir parça ekmek tutuşturduğunda. "Bana ne oldu? Herkes iyi mi?"

Tayse'in cevap vermesine fırsat kalmadan Kirra çadıra daldı.

"Uyanmışsın!" diye bağırdı. "Cammon söyledi. İyi misin? Aklın başında mı? Rezalet görünüyorsun!"

Senneth'in eli gayriihtiyari saçına gitti. Keçe gibi olmuştu. En son kendi ateşinin ortasında dikildiğini anımsıyordu. Tüm dünyayı yakmaya kararlıydı. Hissettiğinden de kötü görünüyor olmalıydı ki bunu hayal bile edemiyordu.

"Evet, uyandım," dedi. "Ama aklım başımda mı bilemem. Neler oldu? Coralında öldü mü?"

"Öldü ve ordusu dağıtıldı," diye yanıtladı Kirra. Bir havluya

su döküp Senneth'in yüzünü silmeye başladı. Tayse sırtıp yana çekildi. "Üç gündür kendinde değildin. Kiernan'la Romar dün Ghosenhall'a gitti. Amalie'nin dönüşü için saraydaki hazırlıklarla ilgilenecekler. Biz de sen iyileşir iyileşmez yola çıkmayı planlıyoruz. Her şey karmakarışık oldu, ama kimsenin umurunda değil. Savaşı kazandık. Amalie tahttaki yerini sağlamlaştırdı ve sen hâlâ hayattasın."

Senneth yeniden gülümsemeye çalıştı. "Öleceğimi mi sandınız?"

Kirra inatçı bir is lekesini çıkartmak için havluyu alnına sertçe sürttü. "Herkesin en çok korktuğu buydu diyelim. Senin için elimden hiçbir şey gelmiyordu ve bu beni kahrediyordu. Ellynor da çaresiz kaldı. O garip kadın, Lara gelip sana baktı ve kendi kendine iyileşeceğini söyledi. Ama acını geçirmek için bir şeyler yaptı."

Senneth çektiği ıstırapı hayal meyal hatırlıyordu. "Yine başım mı ağrıdı?"

"Kafanı tutup inlediğine göre öyle olmalı. Ama Lara gittiğinde biraz rahatladın." Tayse'e baktı. "Kocan başından bir an olsun ayrılmadı."

"Biliyorum," diye fısıldadı Senneth. "Onu hep hissettim."

"Bana ihtiyacın olursa diye yanında olmak istedim," dedi Tayse.

Senneth ona uzandı. Tayse hemen elini tuttu. Senneth'in boğazı düğümlendi, ama şimdi ağlaması aptallık olurdu. "Herkes nasıl? Amalie? Dostlarımız?"

"Prenses o şeytanla savaşından sağ salım kurtuldu," dedi Kirra. Havluyu bırakıp Senneth'in dolaşan saçlarını taramaya koyuldu. "Yoruldu tabii, ama iyi idare etti. Tabii henüz savaşın yaraları sarılmaya çalışılıyor. Amalie özel bir gücü olduğunu da açıkça herkesle paylaştı. Bunu yeni öğrenenler şaşırtıp kaldı. Şimdilik asayiş berkemal, ama haber ülkenin dört bir yanına yayıldığında, bazı çatlak sesler çıkacaktır."

“Ya ötekiler?”

“Gezginlerin kayıpları var ne yazık ki. Ama dostlarımız hayatta.”

Senneth’in gözleri Tayse’e kaydı. Gezginlerin hepsi de kardeşleriydi. “Ölenler kim?” diye sordu üzüntüyle.

“Coeval, Brindle ve Moxer. Janni ağır yaralandı, ama tedavi oldu. Justin de Coralinda Gisseltess’e karşı verdiğimiz savaşta kötü yaralandı. Neyse ki Ellynor onunla hemen ilgilendi. Hızla iyileşiyor.”

“Cammon bir gün boyunca hiç duymadı,” diye devam etti Kirra. “O kadar tuhaftı ki. Duymayınca konuşamadı ve çenesi ne kadar düşüktür bilirsin. Tam tek kelime etmeyen Cammon’a alışmaya başlamıştım ki kulakları iyileşti. Yine bizim şen şakrak serserimiz olup çıktı.”

Senneth gülümsedi. “Plan nedir? Herkes yola çıkabilecek duruma geldiğinde Ghosenhall’a mı dönüyoruz?”

Kirra başını salladı. “Yarın yola çıkarız. Herkes başkente dönmeye can atıyor.”

O sırada, dışarıdan Amalie’nin sesi duyuldu. “Uyandı mı? Girebilir miyim?”

“Ben de geleyim mi?” diye seslendi Cammon.

Senneth dehşetle Kirra’ya baktı. “Beni böyle görmesinler. Önce banyo yapsam?”

Kirra’yla Tayse güldü. “Ben onlara engel olurum,” dedi Tayse.

“Ben su getireyim,” dedi Kirra. “Ama elini çabuk tut. Seni görmeden içleri rahat etmeyecek.”

Senneth gülümsedi. “Beni bu halde görürlerse daha çok endişelenirler.”

“Birkaç dakikaya dönerim,” dedi Kirra ve Tayse’in arkasından çadırdan çıktı.

Yalnız kalan Senneth gücünü denedi. Elleri yumruk yapamayacak kadar güçsüzdü. Bacaklarını hareket ettirdiğinde hemen nefes nefese kaldı. Sırtı ağrıyordu ve gözleri hâlâ iyi görmüyordu.

Sadece on beş dakikadır uyanık olmasına rağmen yine uyumak istiyordu.

Sağ elini öne uzatıp avcunu yukarı çevirdi. Elindeki çizgilere ve nasırlara baktı. Diğer elini kalbine götürerek özündeki sonsuz ateşi aradı. Ama parmakları buz gibiydi ve göğsünde yanan alevlerin çıtırtısını hissedemiyordu.

Parmaklarını büktü ve tekrar açtı. Ama parmak uçlarında alevler dans etmedi.

Coralinda Gisseltess'le çarpışmasının o son çaresizlik anlarını düşündü. Parlak Anne onları gözetliyormuş gibi, Senneth ona kendini sunmuştu. *Yak beni. Tüm bedenimi yak ve beni ilkel ateşine dönüştür.* Doğrusu bu karşılaşmadan sağ çıkabileceğini hiç düşünmemişti.

Belli ki canı karşılığında bazı fedakârlıklar yapmak zorunda kalmıştı.

Kirra çabucak geri döndü. Elinde küçük, metal bir leğen vardı. Sonra çadırın kapısında bıraktığı su kovalarıyla leğen arasında bir süre mekik dokudu. Küvetten dumanlar yükselmeye başlamıştı.

Kirra suyu ısıttığına göre, demek ki biliyordu.

"Gelsene," dedi Senneth'a işaret ederek. "Bak, kocaman bir havlu buldum. Temiz sayılır. Bir parça da sabun. Acele et, su soğuyacak."

Senneth yatakta kıpırdamadan oturmaya devam etti. "Sihrimi kaybettim."

Kirra başını salladı. "Biliyorum. Gel hadi."

Senneth hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Soyunup leğene doğru yürüdü. "Nasıl anladın?"

"Tenin buz gibiydi. Gir bakalım."

Leğen o kadar küçüktü ki Senneth otururken dizlerini karnına iyice çekmek zorunda kaldı. Ama sıcak su gerçekten de iyi gelmişti. "Hep böyle mi kalacağım?"

"İnan, bilmiyorum," dedi Kirra. "Eğ başını. Ben su dökeyim, sen sabunlan."

Kirra'nın bu ürkütücü gerçeği soğukkanlılıkla kabullenışı Senneth'a konuşma cesareti veriyordu. Ama bu o kadar inanılmaz bir şeydi ki hâlâ tam anlamıyla kavrayamıyordu. "Tayse biliyor mu?"

"Belki. Üç gündür yanında yatıyordu. Seni kendi sıcaklığıyla ısıtmaya çalışıyordu. Mistikler hakkında fazla bilgisi olmasa da seni iyi tanıyor."

Senneth başını iki yana salladı. Yanaklarından süzülenlerin gözyaşları mı, yoksa Kirra'nın başından aşağı döktüğü sular mı olduğunu kestiremiyordu. "Sihrimi ve beni dönüştürdüğü şeyi defalarca lanetledim," dedi burnunu çekmemeye çalışarak. "Ama beni terk ettiğini düşünmek o kadar ruhaf geliyor ki. Tanrıların aldırmadığı sıradan bir insana dönüştüğümü bilmek. Bundan sonra hâlâ kendim olabilecek miyim?"

Kirra sabunu alıp başına sürttü. Senneth kulaklarına değen ipeksi köpükleri hissedebiliyordu. "Tanrıların seni bu kadar çabuk terk edeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Ne kadar faydalı biri olduğunu çoktan kanıtladın. Sihrin kaybolduysa bile senin için başka planları olduğundan eminim." Senneth'ın başından aşağı bir kova su daha boca etti. "Ghosenhall'u yakacak güçte olsan da olmasan da Amalie seni hizmetinde isteyecek."

Senneth tekrar burnunu çekti. "Belki bir gezgin olabilirim. Zaten yeni savaşçılara ihtiyaçları var."

"Öğretmenlik de yapabilirsin. Carreboslu mistikleri eğitmekte Jerri'l'a yardım edersin. Kendi sihrin olmaması önemli değil."

"Ama ben sihrimi geri istiyorum," dedi Senneth ve ağlamaya başladı.

Kirra ıslanmaya aldırmadan ona sarıldı. "Biliyorum, Sen. Belki bir gün geri döner. Ama şimdilik bir sihrin olmaması umurunda bile değil. Tayse de bunu umursamıyor. Kimse umursamıyor. Öleceğini sandık. Çok şükür yaşıyorsun. Hepimiz senin yaşamayı için sihirlerimizden vazgeçmeye hazırдық. Tanrılar seni hâlâ önemsiyor, Senneth. Yoksa gitmene izin verirdi."

Yirmi dakika sonra, Senneth saçları taranmış ve temiz kıyafetler giymiş bir vaziyette diğerlerinin karşısına çıkmaya hazırды. Justin, Donnal, Cammon, Amalie, Ellynor, Valri ve Tayse neredeyse birbirlerini ite kaka çadıra doluştu. Hepsi de ona sımsıkı sarıldı. Senneth biraz daha yemek yedi. Sonra herkes son çarpışmanın ayrıntılarını kendi bakış açısından aktardı. Senneth onları dinlerken ara sıra hayretle bağırdı, Cammon'a kısa süren sağırlığı konusunda takıldı, Justin'in yarasını inceledi, Ellynor'un şifacılığını övdü ve dostlarının sevgisiyle içi ısındı.

Gelgelelim, Senneth hâlâ bitkindi. Bir saat dolmadan Tayse herkesi dışarı çıkardı. "Sabah yolculuk edebilecek kadar güçlü olmanı için dinlenmesi lazım," dedi. Çadırın kapısını araladığında Senneth yine gece olduğunu fark etti. Biraz daha uyuyabileceği için seviniyordu doğrusu.

Ama Tayse yanına gelip iki elini avuçlarının arasına aldığı anda hâlâ yatakta oturuyordu. Tayse'in onu ısıtması o kadar ruhaf geliyordu ki. Şimdiye kadar hep bunun tersi olmuştu.

"Nasılsın?" diye sordu Tayse.

"Sihrimi kaybettim," dedi Senneth açıkça.

"Ben seni sihrin için sevmiyorum."

Senneth hafifçe gülümsedi. Sonra ona sokuldu ve Tayse kolunu omzuna attı. "O halde söyle bakalım, Kraliçenin Gezginini Tayse, beni neden seviyorsun? Seni büyülemediysem, neden hâlâ yanımdasın?"

"Ruhumun sahibi olduğun için."

Senneth elini onun yanağına götürdü. Tayse hâlâ tıraş olmamıştı. "Seni kandırdım ve kalbini çaldım. Bu da bir sihir sayılır."

Tayse başını yana çevirip avcunu öptü. "Çalmadın," dedi. "Ben kalbimi senin ellerine bıraktım. Onun zaten senin olduğunu fark etmeyip sihirlerle uğraşman benim suçum değil."

Senneth güldü. Her zamanki gibi, Tayse ona güç aşıliyordu. Senneth başkalarının güneş ışığını emmesi gibi, onu özümseyiyor

ve yorgun kemikleri dinleniyordu. Kollarını Tayse'in boynuna dolayıp onu dudaklarından öptü. "Bu çadır kimin?" diye fısıldadı. "Amalie'nin mi? İki sıradan ölümlünün kraliçenin çadırında sevişmesi tahta hakaret sayılır mı?"

"Daha ölümden yeni döndün," dedi Tayse dudaklarının onunkilerden ayırmadan. "Kendini zorlamamalısn."

"Sen bana güç verirsin," diye fısıldadı Senneth onu tutkuyula öperek. Teni farklı bir tür ateşle karıncalanmaya başlamıştı. "Kendininkini bana aktarırısın."

Tayse güldü. "Bu işin daha önce böyle tarif edildiğini hiç duymamıştım..."

Senneth yatağa uzanırken onu yanına çekti. Yüzünü usulca öperken "Sev beni," diye fısıldadı. "Yoksa gerçekten öleceğim."

Tayse ona daha fazla karşı koymadı.

43. BÖLÜM

Ghosenhall yolculuğu dört gün sürdü ve fazlasıyla yorucuydu. Senneth hızla iyileşmesine rağmen, hâlâ gücünü tam olarak toparlayamamıştı. En azından at binecek kadar iyi ve yemek yiyebilecek kadar açtı. Geceleri başını yere koyar koymaz rüyasız uykulara dalıyordu. Kimse ondan başka bir şey beklemiyordu zaten. Ara sıra parmaklarını bükerek ateşi çağırıyordu. Ama şimdilik gücü onu terk etmiş gibiydi. Vücudu iyileşiyordu, fakat sihri hâlâ yaralıydı.

Senneth bunu düşünmemeye çalışıyordu. Dünya yeniden düzene oturduğunda yasını tutacaktı.

Ghosenhall sokaklarında çiçeklerle ve coşkuyla karşılanmadılar. Özellikle saraya yakın binaların bazıları yakılıp yıkılsa da, düşman ordusu başkente fazla zarar vermemişti. Gelgelelim halkın büyük bir kısmı kaçtığı için şehir yarı yarıya boştu. Sokak köşelerinde Amalie'yi görmek için toplanan küçük kalabalık arasında, Senneth aytaşı kolyelerine sıkıca yapışan insanlar fark etti. Prenses bir mistikti ve belli ki bazıları hâlâ onu bir büyücü olarak görüyordu.

Amalie'nin yanında at süren Cammon olası bir tehlikeye karşı etrafı temkinli gözlerle izliyordu. Altı gezgin de prensesin etrafında bir halka oluşturarak yakın korumalığını yapıyordu. Ama Amalie hiç istifini bozmadan halka gülümsüyor ve el sallıyordu. Onu ters ters süzenlere bile selam veriyordu.

Senneth endişeliydi doğrusu. *Mistiklerle ilgili yanlışlar prensesin de başına bela olacak*, diye düşündü. *Yeni bir isyanı bastırmaya gücümüz yetecek mi?*

Saraya döneli üç gün olmuştu ki yeni bir kriz baş gösterdi. Belki daha küçük ve özel bir meseleydi, ama krallığı büyüler kadar sarsabilirdi.

O üç boyunca, şehri her zamanki düzenine kavuşturmak için büyük bir çaba harcanmıştı. Dükkan sahipleri ve halk hızla başkente dönüyordu. Her gün düzinelerce soylu ve tüccar prensesle görüşme talep ediyordu. Danalustrous, Helven ve Coravann'dan gelen mesajların ardı arkası kesilmiyordu. Fortunalt, Gisseltess ve Storian'ı kimlerin yöneteceği de önemli bir soru işaretiydi. Senneth'in politik konulardaki tecrübesi Amalie'ye danışmanlık edebilecek düzeyde değildi. Valri, Romar, Kiernan ve bir süreliğine başkentte kalmaya karar veren Ariane Rappengrass bu açığı kapatmaya çalışıyordu.

Bir gece Kiernan öfkeyle kapısını çaldı. "Bu kızı derhal mantığa davet etmek zorundasın," dedi. "Meseleleri soğukkanlılıkla ele alışına hayrandım, ama şimdi aptal bir okul çocuğu gibi davranıyor. Tüm krallığın geleceğini tehlikeye atmasına izin veremeyiz."

Senneth'in gözleri hayretle irileşti. Kiernan her zaman etkileyici biriydi. Ama kızginken, son derece ürkütücü olabiliyordu. Amalie'nin onunla hangi konuda karşı karşıya geldiğini merak etmişti doğrusu. Tayse kanepede yanına gelip oturdu. Bunu rahat bir tavırla yapmıştı, ama Senneth kocasının asıl amacının gerekirse onu Kiernan'dan korumak olduğunu hemen anladı. Az kalsın gülecekti. "Yine ne oldu?" diye sordu abisine. "Halka açık bir alanda bir sihir gösterisi yapmaya mı karar verdi?"

"Yanılmıyorsam, onu zaten yaptı," dedi Kiernan. "Yok, bu kız uslanmayacak. Dayısı da, ben de bir an önce evlenmesi taraftarıyız. Ama ne dese beğenirsin?" Yumruklarını sıkı. Resmen öfkeden köpürüyordu.

Senneth on dokuz yaşındaki bir kızın Kiernan'ı çileden çıkar-ması fikrine bayılmıştı. Ama bu konuda Kiernan'a hak vermemek elinde değildi. "Amalie savaştan önce talipleriyle görüştü," dedi. "Ama hiçbirinin onu etkileyebildiğini sanmıyorum. Gerçi belki bazıları yeniden değerlendirmek isteyebileceğini düşünüyordum. Sen neden kızdın? Aklında bir aday vardı da ret mi etti?"

"Ryne Coravann'ı düşünmüştüm," dedi Kiernan. "Babasının savaşta taraf olmaması hoş değildi tabii, ama ikisini yakıştırıyordum. Başka bir fikir de savaşın yaralarını sarmak için onu bir Fortunaltı ya da Gisseltessliyle evlendirmekti. Hatta Storianlı bir soyluyla. Rafe'in en büyük oğlunu demiyorum tabii. O hem budala hem de güvenilmez."

"Bütün söylediklerine katılıyorum," dedi Senneth ister istemez. "Sorun nedir?"

"Amalie hiçbirisiyle evlenmeyeceğini söylüyor. Ya senin şu mistik oğlanla evlenirmiş ya da hiç kimseyle!"

"Cammon mı?" diye inledi Senneth. Tayse gülmeye başladı.

"Hiç komik değil!" dedi Kiernan.

"Özür dilerim, marlord," dedi Tayse, ama hâlâ sırıtıyordu.

"Amalie'nin aklı başına gelir sanmıştım," dedi Senneth. "Hiç olmazsa, Cammon beni anladı diye içim rahattı. Gerçi son birkaç haftadır çok yakınlardı, ama... ikisi de prensesin bir soyluyla evlenmesi gerektiğini biliyordu."

"Amalie öyle düşünmüyor," dedi Kiernan. "Onunla konuşmalısın."

Senneth Tayse'e bakıp dudaklarını ısırdı. "Bu konuda nasihat verebilecek durumda olduğumu sanmıyorum."

"Ama sana güveniyor," dedi Kiernan. "Ve geçmişte hataların olsa da ülkenin iyiliğini düşündüğünü biliyorum. Yarın onunla konuş, lütfen. Bu meseleyi çözeceğine inanıyorum. Çok daha büyük sorunlarımız varken bir de romantik saçmalıklarla uğraşmaya-lım." Kibarca başını eğdi ve tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

Senneth yine Tayse'e baktı. "On yedi yıldır abimle neden ko-

nuşmadığımı anladın mı?”

“Amalie’ye ne söyleyeceksin?” diye sordu Tayse.

Senneth iç çekti. “Kıralığa hükmetmek istiyorsa, önce kendi kalbine söz geçirmesi gerektiğini.”

“Seni dinleyecek mi dersin?”

“Genç prensesimiz akıllı bir kız. Bence dinleyecek.”

Senneth ertesi gün, gül odasına Kirra’yı da yanında sürükledi. Baryn işlerini genellikle ciddi görünümlü çalışma odasından yürüttüğü için, Senneth gül odasının fırfırlı döşemelerini biraz yadırgadı doğrusu. Amalie tahta çıktığında hayatları bambaşka olacaktı şüphesiz. Ama belki bu o kadar kötü bir şey değildi.

Valri onları kapıda karşıladı. “Benden bu kadar,” dedi öfkeyle. “Görevi size devrediyorum ve iyi şanslar diliyorum. Çünkü buna gerçekten ihtiyacınız olacak.” Kapıyı arkasından sertçe kapatıp gitti.

“Bakıyorum, bütün dostlarınızı çileden çıkarmışsınız,” dedi Kirra neşeyle. “Ah, ne şirin bir oda! Şu koltuklar güneş alıyor. Orada oturabilir miyiz?”

“Tabii,” dedi Amalie. “Orası benim en sevdiğim köşe.” Koltuklardan birine oturduğunda Senneth karşısına ilişti. Kirra da kendini bir koltuğa attı.

“Buraya neden geldiğimizi biliyorsunuz herhalde?” dedi Senneth.

Amalie başını sallarken güzel yüzünde hınzır bir ifade belirdi. “Beni Cammon’la evlenmekten vazgeçirmek için.”

Bu sözler Kirra’nın sırtını dikleştirmesine neden oldu. “Cammon’la evlenemezsiniz. Onu yanınızda tutmaya karar vermeniz bile ancak hizmetinize girebilir. Buraya sizi başka biriyle evlenmeye ikna etmek için çağrıldığınızı sanıyordum.”

“Ama Cammon’dan başka biriyle evlenmeyeceğim,” dedi Amalie kibarca. “Susadınız mı? Milo’ya soğuk bir şeyler getirmesini söyleyeyim mi?”

"Nasıl isterseniz," dedi Senneth sabırsızca. "Amalie. Hiç anlamıyorsun değil mi? Bir soyluyla evlenmek zorundasın. Yakında kraliçe olacaksın. Çocukların tahtın vârisi olacak. Bu savaşta tahta en uygun aday olduğunu kanıtlamak için kazandık. Kral olmaya uygun olmayan biriyle evlenerek senin için savaşanların fedakârlıklarını göz ardı edemezsin."

"Cammon mükemmel bir kral olacak," dedi Amalie sakince. "Bir kere çok bilgili. Dürüst. Adaletli. Beni her yönden destekliyor ve ona çok güveniyorum. Onu sevmeseydim bile, mutlaka yanımda kalmasını isterdim."

"Elbette yanında kalabilir," dedi Senneth. "Birçok hükümdarın resmi bir unvanı olmayan, ama her konuda akıl aldıkları danışmanları var. Cammon senin için böyle biri olabilir."

"Bir sürü kral ve kraliçe ülkelerinin selameti için evlenip aşıklarıyla ilişkilerini sürdürüyor," diye atıldı Kirra. Senneth'in ona ters bir bakış fırlatmasına aldırmadan devam etti. "Kocan da kendi hayatını yaşayabilir. Evlendiğin adamı seveceksin diye bir kural yok. Cammon'ı yanında tutmak için illa tahta çıkarmak zorunda değilsin."

"Ama ben onun kralım olmasını istiyorum. Yakında kraliçe olacağım. Kimle istersem onunla evlenirim."

"Ne yazık ki bu işler böyle yürümüyor," dedi Senneth.

"Sizin de soylularla evlenmeniz gerekiyordu," dedi Amalie. "Ama halktan kocalar seçtiniz."

"Ben tüm haklarımdan vazgeçtim," diye karşılık verdi Senneth.

"Ben de kimseyle evlenmedim," dedi Kirra.

Amalie kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi. Ben de evlenmem olur biter."

Senneth derin bir nefes alıp yavaşça üflledi. "Belki de hemen evlenmen gerekmiyor. Bir yıl sonra çok farklı düşünebilirsin. Hele bir savaşın yaraları sarılsın. Sonra kimin kral olacağı konusunda daha akıllıca bir seçim yapabiliriz."

Amalie hafifçe öne doğru eğildi. Kızıl-sarı saçları güneş ışığını yakalayıp adeta tutuştu. Senneth onun kendinden emin duruşuna hayran olmadan edemedi. "Anlamıyorsunuz," dedi prenses. "Ya Cammon'la evlenirim ya da hiç kimseyle. Bir yıl sonra fikrimi değiştirmeyeceğim. Bana istediğiniz kadar baskı yapabilir ya da budalanın teki olduğumu söyleyebilirsiniz. Ama yanılıyorsunuz. Karşınızda ne istediğini bilen bir kadın duruyor. Zaten çocukluğumdan beri akıllı bir karış havada bir kız olmadım. Size son kez söylüyorum. Cammon benim kocam olacak ya da bir kocam olmayacak. Bu saatten sonra kararımı abime veya bana karşı çıkacak herkese kabul ettirmek sana kalmış, Senneth. Kraliçe olacağım ve Cammon'la evleneceğim. Nokta."

Uzun bir sessizlik oldu. Senneth gözlerini Amalie'ye dikmişti. Amalie de ona bakıyordu. Kirra kıpırdamadan oturuyordu. "Milo'yu çağırayım," dedi prenses ve eğilip zili çaldı.

Senneth bu konudaki tek olası müttefiki Kirra'ya döndü. "Gillengaria'nın marlordları bunu nasıl kabul edecek?"

Kirra parmağını biçimli burnunun ucuna vurarak düşüncelere daldı. "Cammon'ın soylu olduğunu söyleriz. Birinin kayıp oğlu olduğunu."

Senneth alayla homurdandı. "Hayatta inanmazlar."

"Belki. Ama asla emin olamazlar. Arkamızdan fısıldaşsalar da hiçbir şeyi kanıtlayamazlar."

"Kimin oğlu olacak? Kiernan krallığı kurtarmak için bile böyle bir entrikanın içinde yer almaz. Baban kabul eder mi?"

Kirra şöyle bir düşündü. "Piç bir oğlu olduğunu kabul etmeye aldıracağını sanmam. Hem Cammon'ı da seviyor. Ama ben yapamam. Cammon'a kardeşim gibi davranamam."

Senneth, Kirra'ya aldırmadan devam etti. "Ben babanın oğlu olsun demedim ki. Hiyerarşide birkaç basamak inebiliriz. Derebeyliğe bağlı lordlardan birinin oğlu olabilir. Kanındaki büyüler yüzünden istenmemesi kimseyi şaşırtmaz. Krallığın mistikleri yeniden bağrına bastığı bu dönemde de ailesinin onu affettiğini söyleriz."

"Evet, işe yarayabilir," dedi Kirra. "Ama Danalustrous, Cammon'ın hayali ailesine uygun bir yer değil. Herkes babamın krala sadık olduğunu biliyor. Yalan söylediğimizden şüphelenirler."

"Başka bir Ev seçebiliriz." Başını yana yatırdı. "Mesela Rappengrass."

Kirra'nın gözleri parladı. "Ah, evet! Ariane hikâyemizi destekler. Unutma ki Cammon'a bir iyilik borcu var. Geçen yaz, torununun hayatını kurtarmama yardım etti. Eminim, Cammon'ın oğlu olduğunu söyleyecek talihli bir lord bulabilir."

"Güzel," dedi Amalie. "Bakın, kafa kafaya verince sorunumuz ne çabuk çözüldü."

"Hemen umutlanmayın," dedi Senneth. "Önce Ariane'le konuşalım. Sonra hikâyemizi biraz süslemeliyiz ve..."

"Ariane olmazsa, Eloise Kianlever ya da Mayva Nocklyn'le konuşalım," dedi Amalie. O sırada kapı açıldı ve Milo içeri girdi. "Basit bir yalan söyleyerek hayat boyu minnettarlığımı kazanacaklar. İyi ki geldiniz. Birlikte bir yol bulacağımızı biliyordum."

Senneth ona bakakaldı. Oysa buraya bambaşka bir niyetle gelmişti. Kirra dayanamayıp kıkırdadı. Senneth ellerini yana açtı, çünkü verecek bir cevabı kalmamıştı. Sonunda, üçü de gülmeye başladı.

Senneth'la Kirra, Ariane'i heykel bahçesinde buldu. Marleydiyle en küçük çocuğu mermer banklardan birinde güzel havanın tadını çıkarıyordu.

"Ana oğul sizi böyle görmek ne güzel," dedi Senneth.

Darryn gülümseyerek ayağa kalktı. "Hâlâ anlaşmamızın şartlarını tartışıyoruz."

"Umarım herkes halinden memnundur," dedi Senneth.

Kirra elini Darryn'ın omzuna koyup onu hafifçe itti. "Bize biraz izin verir misin? Annenle Amalie'nin evlilik meselesini konuşacağız."

Darryn telaşa kapıldı. "Kalsam daha iyi."

“Damat adayı sen değilsin,” dedi Senneth. “İçin rahat olsun.”

Darryn biraz isteksizce yanlarından ayrıldı. Ariane iç çekti. “Oğlumu tahtta Amalie’nin yanında otururken görmeyi ne kadar istesem de şu Sosie denen bıcırtığı pek sevdim doğrusu. Velhasıl hiç bekâr oğlum kalmadı. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Amalie gönlünü geçen yaz tanıştığınız genç mistiğe kaptırdı,” dedi Senneth marleydinin yanına otururken. Kirra da diğer yanına geçti. “Cammon’dan başka kimseyle evlenmem diye ayak diriyor. Kirra’yla aklımıza bir çare geldi. Belki çocuk için sahte bir soyağacı uydurabiliriz. Sizin Rappengrasslı asillerden birinin yıllar önce reddedip yakın zamanda barıştığı oğlu olabilir mesela. Şüphesiz güvendiğiniz lordlarınız vardır. Böyle bir hikâye uydurmaktan daha kötüsü Gillengaria halkının yalanımızı öğrenmesi olur.”

Tıpkı Malcolm Danalustrous gibi, Ariane Rappengrass da nadiren şok olurdu. Senneth marleydinin durumu kafasında tarttığını görebiliyordu. “Cammon kaç yaşında?” diye sordu.

“Yirmi.”

“O halde annesiyle babasının kırklı ya da ellili yaşlarda olmaları gerekir. Onu reddetme sebepleri ne?”

“Bir mistik olması,” dedi Senneth kuru bir sesle. “Yirmi yıl önce, asillerin bu tür çocuklardan kurtulmak istemesi doğal karşılanıyordu.”

“Ama yeteneği daha bebekken ortaya çıkmadı ya?”

“Belki üç, dört yaşına kadar baktılar ve sonra güçlerini anlayıp onu terk ettiler,” diye önerdi Kirra.

Ariane dudaklarını büzdü. “Ya da ondan hiç vazgeçmediler. Coralinda Gisseltess eskiden mistiklere zulmetmiyor muydu? Belki de onu ailesinden çaldı ve bunca zamandır evlatlarını arıyorlardı.”

Senneth güldü. “İstedığımızı söyleyebiliriz. Yeter ki bunları kabullenecek ve gerektiğinde eleştirilere göğüs gerebilecek birini bulabilelim.”

Ariane ellerini kavuşturup çenesine dayadı. "Kim olabilir... Kim? Kızım Bella çok genç. Yakın dostum Amanda ne istersem yapar, ama o da berbat bir yalancı..."

"Mutlaka ağız sıkı birini bulmalıyız," diye atıldı Kirra. "Ayrıca inandırıcı olmalı tabii."

"Ama hikâyeyi değiştirirsek de..." dedi Ariane. Birden susup gözlerini kıstı. Kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Bana ne dersiniz?"

Senneth şaşırdı. Kirra'ya kaçamak bir bakış atıp tekrar marleydiye döndü. "Siz mi?"

"O kadar da yaşlı değilim. Cammon doğduğunda kırk üç yaşında oluyorum. Bu duyulmamış bir şey değil."

"Evet, ama kocanız daha önce ölmemiş miydi?" diye sordu Kirra. "Şerefınızı lekelemek istemeyiz. Cammon'ın oğlunuz olduğunu söylerseniz..."

Ariane başını salladı. "Kolayca açıklanabilir. Kocam öleli birkaç yıl olmuştu ve yalnızlık çekiyordum. Yanlış bir adama tutuldum. Herkes şok oldu ve onu terk etmem için baskı yaptı. Ben de ettim. Ama sonra hamile kaldığımı öğrendim." Ariane ellerini çenesinden çekip "Bence herkes inanır," dedi.

Senneth, Kirra'nın bakışlarını hissetti. Belli ki o da aynısını düşünüyordu: *Bunlar gerçekten oldu.* "Sonra?" diye sordu Kirra usulca.

Ariane ona yan yan baktı. "Hasta olduğumu söyleyip inzivaya çekildim. Orada bir erkek çocuğu dünyaya getirdim. Hizmetçimin oğlu olduğunu söyleyerek onu yanımda tutacaktım, ama danışmanlarım onu bir gece vakti kaçırdı. Sonrasında ondan haber alamadım. Sonra geçen yaz onu evime getirdiniz. Hani kan çekti derler ya? Aynen öyle oldu. Araştırmaya başladım ve bu delikanlının benim yıllar önce kaybettiğim oğlum olduğunu öğrendim. Tabii sevinçten havalara uçtum."

Senneth elini Ariane'in koluna koydu. "Sizin bebeğinize ne oldu?"

Ariane önce cevap vermek istemedi. "İki ay erken ve ölü doğdu," dedi sonunda. "Öldüğünü söylediklerinde onlara inanmadım. Gözlerimle görmek istedim. Ama doğruydı." Acı hatıraların yarattığı melankolik havayı dağıtmak istercesine daha katı sesle devam etti. "Vaktiyle âşığımdan bir çocuğum olduğunu bilenler var. Ama bebeğimin ölümünü çok güvendiğim üç beş kişiden başka kimse bilmiyor. Tarihler tutmuyor. Oğlum yaşıyaydı on sekiz yaşında olacaktı. Ama bunu kimsenin hatırlayacağını sanmıyorum."

"Ariane," dedi Senneth ve bir an duraksadı. "Yaşadığın trajediden yararlanmaya çalışmaktan nefret ediyorum."

Ariane ona acı acı gülümsedi. "Çoğu kişi bilmese de sen de bir evlat kaybettin, Senneth. Amalie'ye faydası dokunacağını bilsen sen de bu acı hikâyeyi kullanmakta tereddüt etmezdin. Cammon'ı seve seve kabul ederim. Uzun yıllardır, kaybettiğim altıncı çocuğumun yasını tutuyordum. Cammon'ı onun yerine koyarım." Bu kez içtenlikle gülümsedi. "Bir yandan da, Ghosenhall'ın Rappen Malikânesi'ne bir iyilik borcu olması hoşuma gidiyor hani."

"Karşılıklı çıkarlar söz konusu," dedi Kirra.

"Bir şey daha," dedi Ariane. "Bebeğimi gömmeden önce onu evimizin sembolüyle damgalatmıştım. Beni tanıyan herkes hiçbir çocuğumu bu onurdan mahrum bırakmayacağını bilir."

"Onu Rappengrass sembolüyle damgalayabiliriz," dedi Senneth. "Ama korkarım, yirmi yıllık bir damga gibi görünmeyecek."

Ariane ayağa kalktı. "Bu zorluğu da aşacağınızdan eminim. Bana sembolümü taşıyan oğlumu getirin. Ben de prensesinize bir koca vereyim."

44. BÖLÜM

Cammon kraliyet şehrine dönmelerinden sonra hayatının bu kadar hızlı değişmesine inanamıyordu. Gün gelip Amalie'yle evlilik planları yapabileceğine rüyasında görse inanmazdı. Akli fikri bir şekilde onun hizmetinde ve mümkünse âşığı olarak kalmaktaydı. Amalie'nin güçlü koruyucularının onu saraydan tamamen uzaklaştırmak istemeyeceğini umuyordu. Gelgelelim savaşta göz yumulanların sarayda asla hoş karşılanmayacağını biliyordu. Amalie tahta çıkmaya hak kazandığına göre buna değecek bir hükümdar olacağını kanıtlamalıydı. Dolayısıyla kendine eş olarak seçeceği kişi konusunda ince elciyip sık dokunmalıydı.

Ama Amalie onu seviyordu. Cammon bundan emindi. Beş dakikacık yalnız kalabildiklerinde prensese ona ihtiyacı olduğu sürece Ghosenhall'dan ayrılmayacağını söyledi.

"Hiçbir işten gocunmam," dedi. Ghosenhall'a döndüklerinden beri ilk kez baş başa kalıyorlardı. Amalie ona sadakat yemini edecek bir lordun ziyaretini bekliyordu. "Mutfakta bile çalışırım. Ya da uşaklık yaparım. Beni burada istediğin sürece kalacağım."

Amalie'nin gözleri dolunca Cammon dayanamayıp ona sarıldı. Halbuki tahtın arkasında durup ziyaretçilerin duygularını okuması gerekiyordu. "Ama bu sana haksızlık," diye inledi Amalie hâlâ onun kollarındayken. "Gölgeler arasında bir hayat

sürmeni isteyemem. Bütün gün birkaç dakika boş kalmamı mı bekleyeceksin? Sen kral, ben bir hizmetçi olsaydım ve benimle evlenmene izin vermeseydiler kaçırdım. Şehre gelen ilk yakışıklı askerle ya da bana kurdeleler hediye eden bir tüccarla evlenirdim.”

Cammon gülerek onun saçlarını okşadı. Örgülerine kurdeleler bağlamamıştı belki, ama başında küçük, gümüş bir taç vardı. “Ben kaçamam,” dedi. “Biri beni sevdiğinde illebet onun yanında kalmak isterim. Sen beni sevdiğin sürece gitmeyeceğim.”

Zor bir hayatı olacağını biliyordu. Kalbi kırılacaktı. Ama Amalie’siz bir yaşam düşünemiyordu.

İki gün sonra Amalie onu gül odasına çağırdı. Şaşılacak şeydi, ama yalnızdı. Cammon onu öpme fırsatını kaçırmadı. Amalie mutluluktan uçuyordu. Ama Cammon onun düşüncelerini ayırt edemediği için, bunun sebebini anlayamadı.

“Harika haberlerim var,” dedi Amalie kollarını boynundan çekmeden.

“Bu gece odanda yalnız olacaksın ve sana gelebileceğim,” diye tahmin yürüttü Cammon.

Amalie onu öptü. “Çok daha iyisi.”

“Dayın bir yıl daha evlenmemene karar verdi ve bu süre boyunca daha serbest olacaksın.”

“Daha da iyisi.”

Cammon gülerek başını iki yana salladı. “Asla evlenmek zorunda kalmayacaksın ve istediğinde saraydan kaçabileceksin.”

“Seninle evlenmeme izin verecekler.”

“Ne?” diye fısıldadı Cammon.

“Karmaşık bir durum. Arianc’ın oğlu gibi davranacaksın ve üzgünüm, ama damga yaptırmak zorundasın. Sana hiç kıyamıyorum, ama herkesin Arianc’ın uzun yıllardır kayıp olan oğlu olduğuna inanması için bu şart. Bir On İki Ev piçi olarak benimle evlenmene kimse karışamayacak. Bence düğünü hemen yapalım. Seneye birlikte taç giyeriz.”

Cammon kendini kıvrak zekâlı biri olarak tanımlardı. Ama

Amalie'nin tam olarak neden bahsettiğini anlaması yaklaşık on dakika aldı. Sonra pencerenin önündeki koltuklardan birine çöküp kaldı. Amalie yanına bir iskemle çekti.

"Ama ben kral olamam," dedi Cammon sonunda.

"Harika ve çok çekici bir kral olacaksın."

"Ben ülke yönetmekten, savaş taktiklerinden ve siyasetten ne anlarım?"

"Dünyanın yarısını ve Gillengaria'nın tamamını gezdin," dedi Amalie. "Gayet bilgili ve kültürlüsün. Üstelik çabuk öğreniyorsun! Ben mükemmel bir kral olacağına inanıyorum."

"Amalie," dedi Cammon başını iki yana sallayarak. "Seninle evlenmek istiyorum. Hem de her şeyden daha çok. Ama kral olmak beni korkutuyor."

Amalie başını iskemlenin arkasına koyup bir an düşüncelere daldı. "Pekâlâ," dedi yumuşak, ama kendinden emin bir sesle. "Önce ben taç giyerim. Sen de yalnızca benim prens eşim olursun. Her birkaç yılda bir kafa kafaya verip bu konuyu tartışırız. İstersen kral olursun, istersen olmazsın. Bir gün kendini kral olmaya hazır hissedersen sana bir taç giyme töreni düzenleriz. Ama asla böyle bir mecburiyetin yok." Elini ağzına götürdü. "Ama bu ay bitmeden kocam olacaksın."

Ev armasıyla damgalanmak Cammon'ın hayatında yaşadığı en can yakıcı tecrübeydi. Boğazının hemen altı kızgın demirle dağlanırken acıyla bağırdı ve yanık et kokusundan az kalsın öğürecekti.

"Bir de bunu bebeklere mi yapıyorsunuz?" diye sordu işkence aletini elinde tutan Kirra'ya.

"Ben değil, ama bütün soylular yapıyor," dedi ve Cammon'ın başını okşadı. "Aferin. Çok cesurdun. Hiç kıpırdamadan durmak maharet ister. Ben bütün gün seni kovalamak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"İtiraf ediyorum, bir ara sana tekmeyi basmak istedim. Ciddeden çok acıyor."

“Mızımızlanma,” dedi Justin. “Ben bin beteri yaralara katlanıyorum. Daha bir kere şikâyet etmedim.”

“Hepimize örnek olacak birisin,” diye alay etti Kirra.

Ellynor, Cammon’a yaklaştı. “Şunu bir an önce iyileştireyim de, kimse yaranın taze olduğunu anlamasın.”

Serin parmaklarıyla Cammon’ın yanan etine dokunması bile fazlasıyla rahatlatıcıydı. Cammon uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Belki de Ellynor yanığı tedavi ederken, sihriyle bütün vücudunu dolaşıp ufak tefek rahatsızlıklarını da gidermeye karar vermişti. Justin’in son günlerde bu kadar sağlıklı görünmesine şaşmamak gerekti. Ellynor yanında olduğu sürece, hayatı boyunca hastalıklarla boğuşmak zorunda kalmayacaktı.

Ellynor işini bitirdiğinde hepsi Cammon’ın etrafını sardı. “Şuna bakın,” dedi Kirra. Elbisesinin yakasını çekiştirip boynundaki küçük D harfini gösterdi. “Benimkinden farkı yok. Bir tek arma farkı tabii.”

Cammon başını geriye çekerek damgayı görmeye çalıştı. Elmas şeklindeki yaranın ucu onu doğduğundan beri taşıyormuş gibi soluk renkliydi. “Vay canına,” dedi. “Artık Cammon Rappengrass’ım.”

Cammon damga yapılane kadar yeni ailesiyle buluşamadı. Kirra ona Ariane’in saraydaki dairesine kadar eşlik ederken alayla sırtıttı. “Kral olarak tahta çıkmak bile beni Ariane Rappengrass’ın annem olması kadar korkutmazdı.”

İşin tuhafı, Cammon Ariane’den hiç korkmuyordu. Bir yıl evvel, onunla tuhaf şartlar altında tanışmıştı. Ariane’in kız torunu can çekişiyordu ve Ariane onu yaşatmak için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdı. Cammon içinden *Keşke beni de böylesine seven biri olsa*, diye geçirmişti. Dolayısıyla Ariane’de onu asıl etkileyen sert karakteri değil, birini coşkuyla sevebilme yetisi olmuştu.

“Gözünü korkutmasına izin verme,” diye uyardı Kirra. “Ariane etrafa emirler yağdırmaya bayılır. Dediğini yap yeter.”

Kapıyı tıklatırken hınzırca güldü. "Ben girmeyeceğim. Ariane'i kendi başına idare etmeyi ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi."

Cammon derin bir nefes alıp odaya girerken heyecanlı ve umutluydu. Karşısında dikilen geniş yüzlü, çelik iradeli kadının da en az onun kadar umutlu olduğunu hemen hissetti.

"Cammon," dedi ellerini uzatarak. "Yıllardır oğluma kavuşmayı bekliyordum."

Ariane ona sıkıca sarıldı. Ve Cammon'ın o sırada tek düşüncesi, kimseye boyun eğmeyen bu efsanevi kadının cömertliğiyle hayatını değiştirdiği ve onu sevmenin ne kadar kolay olduğuydu.

Ghosenhall'a dönmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti ki Amalie şehir sokaklarında bir geçit töreni düzenlemeye karar verdi. Herkes karşı çıktı tabii. Gezginler, kral naibi ve üvey annesi. Ama Amalie'nin yine inadı tutmuştu.

"Hayatım boyunca bu saraya tıklıp kaldım," dedi kararlılığını gizleyen yumuşak bir sesle. "Kraliçe olduğumda dört duvar arasında yaşamak istemiyorum. Halkın arasına karışacağım. Ben onları tanıyacağım, onlar da beni."

Amalie'nin gerekirse tek başına saraydan çıkacak kadar kararlı olduğu anlaşıncı, Tayse, Romar ve Senneth hemen askerler ve büyücülerden oluşan bir ekip kurdu. Cammon nişanlısı olarak Amalie'nin yanında yürüyecekti. Sol elini tutacak ve kalabalığın arasındaki kötü niyetlileri ayırt etmeye çalışacaktı. Altı gezgin prensesin etrafını sararken, Kirra'yla Donnal tepelerinde tur atmaya başlamıştı bile. Artık çağıracak bir ateşi olmayan Senneth, kraliyet sancağıyla grubun en önüne geçti.

Amalie'nin sağında yürüyen, *raelyn*x etrafı ilgiyle süzüyordu. Amalie onu sarayda bırakmamak için sonuna kadar mücadele vermişti. Hatta *raelyn*x artık Amalie'nin resmi maskotu haline gelmişti. Gezginler geleneksel altın aslan sembolünün yanına işlenen, şahlanmış *raelyn*x deseniyle süslü yeni kuşaklarını tak-

miştı. Senneth'in taşıdığı sancağın iki köşesinde aslanlar ve diğer çapraz iki köşesinde de *raelyn*'ler vardı.

Cammon, Amalie halkın karşısına çıkarken canavarın ona eşlik etmesini doğru buluyordu. Dev kedi onu canı pahasına koruyacağını davranışlarıyla açıkça belli ediyordu. Dolayısıyla prensese saldırmayı planlayan birinin bunu iki kere düşünmesi gerekecekti. *Raelyn* masum insanları yemediği sürece sorun yoktu. Şimdiye kadar da gayet uslu durmuştu.

Savaştan döndükleri günün aksine sokaklar Amalie'yi görmeye gelen coşkulu bir kalabalıkla doluydu. İnsanlar bahçelerinden topladıkları çiçekleri yeni hükümdarın geçeceği yollara serpiştirmişti. Hava güneşli ve ılıktı. Amalie adeta ışık saçıyordu. Saçlarının ipek ibrişim gibi parlamasının ve solgun teninde pırıltılar oynamasının sebebi halkın sevgisiydi belki de. Ne zaman genç bir kadın ayaklarının altına leylaklar atsa ya da küçük bir kız ona öpücük yollasa, daha da güzelleşiyordu.

Cammon ara sıra karanlık köşelerden yayılan kötü enerjileri de hissediyordu. *Mistik*, diye fısıldıyorlardı. *Büyücü. Ne yapacağı hiç belli olmaz.* Bunlar yüksek sesle söylenen mi, yoksa yalnızca akıldan geçirilen düşünceler miydi bilmiyordu doğrusu. Ama Cammon onları kafasının içinde duyabiliyordu.

Yaklaşık bir saattir, şehrin sokaklarında yavaşça ilerliyorlardı ki gerçek bir tehlike baş gösterdi. Belanın kokusunu ilk Cammon aldı. Bir sokağın köşesinde bir grup genç soylu toplanmıştı. Cammon hemen Tayse'in dikkatini onlara çekti. Cammon bu insanları tanımiyordu. Ama renkleri onları ele veriyordu. Biri inci işlemeli bir Fortunalt yeleği giymişti. Diğerinin başlığında topaz bir Storian iğnesi vardı. Öbür ikisi Gisseltess'in, pençesinde kırmızı bir çiçek tutan siyah şahin armasını taşıyan kuşaklar takmıştı.

Cammon dördünden de hayret ve üzüntü kadar, öfke ve korku enerjileri de aldı. Muhtemelen marlordlarına tutkuyla bağlıydılar ve Solgun Anne'nin mezhebine yürekten bağlıydılar. Ama şimdi idolleri yok edilmiş ve kime inanacaklarını şaşırmışlardı.

Gisseltesslilerden biri yollarını kesti. Senneth hemen elini kılıcının kabzasına attı. "Artık kraliçemiz sen misin?" diye seslendi Amalie'ye. "Bizi sen mi yöneteceksin?"

Amalie durup gezginlerin arkasından onu görmek için başını uzattı. "Evet," dedi. "Seneye tahta çıkacağım."

Genç soylunun arkadaşları da ona katıldı. Cammon, Tayse'in onları zor kullanarak yoldan çekmek istediğini biliyordu. Ama Amalie onlarla konuşmak ve hatta uzlaşmak niyetindeydi. *Bekle,* diye mesaj yolladı Tayse'e. *Önce bir dinleyelim.* Gezin kılıcını çekti, ama yerinden kıpırdamadı. Amalie'nin yanındaki *raelyn*x gözlerini genç soyluya dikmişti.

"Sen bir mistiksin," dedi adam. Bu kelimeyi küfreder gibi söylemişti. Yanındaki arkadaşları da bir şeyler söylendi. "Gillengaria tahtına bir büyücü mü çıkacak?"

Sokağın iki yanında toplanan kalabalıktan fısıltılar yükseldi. Cammon insanların kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Bazılarının mistiklere karşı bir garezı olmasa bile, onlardan birinin tahta çıkmasını onaylamıyorlardı. Ve birçoğu Amalie'nin gücüyle ilgili bir açıklama yapmasını istiyordu. Prenses onlara ondan neden korkmamaları gerektiğini anlatmalıydı.

Cammon, Amalie'nin elini son kez sıkıp bıraktı. *Konuş onlarla,* dedi.

Amalie başını sallayıp öne çıktı. Senneth'in yanından geçerken *raelyn*x de peşine takıldı. "Evet, ben bir mistiğim," dedi sakin, ama etraftakilerin de rahatça duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "İhtiyaç duyduğumda çevremdekilerin güçlerini kendime çekebiliyorum. Bunun Solgun Anne'nin bir armağanı olduğuna inanıyorum. Ben bütün sihirlerin tanrılardan bize aktarıldığını düşünüyorum ve Gillengaria halkının çoktan unuttuğu bir sürü tanrı ve tanrıça var."

Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Bazıları Amalie'nin açıklamasını hayal kırıklığıyla karşılamıştı. Kimileri de onun fikirlerine asla katılmıyordu.

Amalie yan dönerek kollarını iki yana açtı. "Sadece bu da değil," dedi. "Ben hepimize az çok tanrılarının elinin değdiğine inanıyorum. Bazılarınız hayatınız boyunca mistiklerden korktunuz. Sizlerin de sihirleri olduğunu fark etmeden onları dışladınız." Sıcağa rağmen şalina sarıyan yaşlı bir kadına işaret etti. "Sen! Senin özel yeteneğin ne? En çorak toprakta bile çiçek açtırabiliyor musun? Geceleri öksüren bir çocuğu avutabiliyor musun? Öyleyse bir tanrıça sana sihrini bahşetmiş demektir."

Zeki ve becerikli birine benzeyen genç bir adama döndü. Cammon onun bir hırsız olduğunu tahmin etti. Gerçi Justin bunu daha iyi bilirdi tabii. "Sen," dedi Amalie. "Özel bir yeteneğin vardır eminim. Bir yabancıya hissettirmeden yaklaşip parasını çalabiliyor musun? Birini samimiyetine ikna edebiliyor musun? Sesin güzel mi? İyi kılıç kullanabiliyor musun? Bunlardan birini bile yapabiliyorsan sana tanrılardan birinin eli değmiş demektir."

Amalie yine onu çatık kaşlarla süzen genç lordlara döndü. "Giyinişinize bakılırsa, hepiniz Gillengaria'nın büyük Ev'lerine mensup soylu beylersiniz. Marlordlarınızın mallarını korumak için yaptıklarına tanık olmuşsunuzdur. Bir marlordun topraklarının ona söylediklerini dinler gibi bir an durup etrafındaki seslere kulak kabarttığını gördünüz mü hiç? Bunun da bir tür sihir olduğunun farkında değil misiniz? Her marlord ve marleydinin güçlü bir tanrının koruması altındaki bir mistik olduğunu bilmiyor musunuz?"

Kalabalığın arasındaki sesler yükselmişti. Ama Cammon prensesin onları etkilediğini görebiliyordu. Bu yeni fikre alışmaya çalışıyorlardı o kadar. Her biri şimdiye dek farkına bile varmadıklarını yeteneklerini sorgulamaya başlamıştı. Amalie haklı olabilir miydi? İnsanların yetenekleri onlara sahiden de tanrılar tarafından mı armağan ediliyordu?

Amalie yeniden kalabalığa doğru dönüp onları kucaklar gibi kollarını açtı. "Hepimiz mistiğiz," dedi. "Yeteneklerimizi hor görmek yerine, onları kucaklayıp onurlandırmalıyız. Evet, ben bir mistiğim ve bundan sonra, halkıma yol göstereceğim."

Romar bile olanlardan sonra Amalie'nin ara sıra halkıyla buluşup kendi yöntemleriyle diyalog kurmasının o kadar da kötü bir şey olmayacağına karar verdi.

"Kahrolası kedini de yanında götür," dedi kral naibi. "Küçük bir çocuğu midesine indirene kadar sana mükemmel bir fedai olur."

Romar, Amalie'nin yanına ona bir süreliğine veda etmek için uğramıştı. Karısının doğum sancuları başlamıştı ve sabah Merrenstow'a gitmek için yola çıkacaktı. Cammon onun baba olmak konusunda fazlasıyla heyecanlandığını ve biraz da korktuğunu hissedebiliyordu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diye söz verdi. "Seninle bir sürü işimiz var."

Amalie onu yanağından öptü. "Belinda'ya sevgilerimi ilet."

Ghosenhall şimdilik sakindi. Dolayısıyla bunu fırsat bilip şehirden ayrılan tek kişi Romar Brendyn değildi. Kirra'yla Donnal, Amalie'nin geçit töreninden sonra herkese veda etmişti.

"İçim içime sığmıyor," demişti Kirra. "Kızlar beni çağırıyor. Güneş batar batmaz yola çıkacağız. Bu dört duvar arasında biraz daha kalırsam aklımı kaçıracam."

"Bu gece dolunayda bir kurt uluması duyarsanız bilin ki o benim," demişti Donnal da.

"Hadi!"

Ve Kirra'yla birlikte çıkıp gitmişlerdi.

Gezginlerden üçü de Amalie'den izin istemişti. Babasına ve ona hizmet etmekten duydukları gururu dile getirmişlerdi. Ama artık bu zorlu hayata devam etmek istemiyorlardı. Amalie minnetini dile getirip onları cömertçe ödüllendirmiş ve arkalarından üzüntüyle el sallamıştı.

Dördüncü gezgin ise veda bile etmeden saraydan ayrıldı. Wen bir akşamüzeri izin alıp şehre indi ve bir daha dönmedi. Janni sonradan notunu buldu. *Beni merak etme, yazmıştı. Gitmeye karar verdim ve bunu konuşmak istemiyorum. Prenses elinden geldiğince iyi hizmet et. Beni unutma.*

Wen'in aniden ortadan kayboluşu gezginleri derinden sarstı. Veda notu bulunduktan sonra, yarısı Tayse'in kulübesinin önünde toplandı. Cammon onların üzüntüsünü hissederek yanlarına gittiğinde, Janni yüksek sesle notu okuyordu. Herkes birbirine "Ne oldu? Neden gitti?" diye soruyordu.

Janni de onlar kadar şaşkındı. Ama Tayse'in bir tahmini vardı. "Kral ve babam öldüğünde yanlarındaydı," dedi. "Belki de hayatta kalarak onlara ihanet ettiğini düşündü. Bir kral ancak yanındaki bütün gezginler düştüğünde ölebilir."

"Ama o gün Baryn'i kimse kurtaramazdı!" diye bağırdı Janni.

Justin'le Tayse birbirlerine baktı. "Tir öldü," dedi Justin usulca. "Tayse ve ben de ölebiliydik. Bizi Baryn'in yanında bulurlardı. Wen bir gezgin olarak kendini başarısızlığa uğramış gibi hissediyor. Amalie'yi hayal kırıklığına uğratmak istemediği için gitti bence."

Tayse Cammon'a baktı. "Wen nerede? Yakınsa peşinden gidelim?"

Cammon dikkatini topladığında, Wen'in ufak tefek, ama yapılı ve üzgün silüetini hissetti. Şehirden uzaklaşıyordu. Başını iki yana salladı. "Gitmek istiyor," dedi. "Fikrini değiştirmenize yardımcı edemem."

Justin homurdanarak onun omzunu yumrukladı. "Şu en olmadık zamanlarda ahlak timsali kesilmen yok mu!"

Cammon çaresizlikle omuz silkti. "İraden dışında bir yerde tutulmak ister miydin? Onu zorla geri getirmek haksızlık!"

Tayse başını salladı. "Gezginlerden biri daha eksildi. Herkes yeni adaylar için gözünü kulağını açık tutsun."

Cammon dostlarını birer birer kaybetmekten nefret ediyordu. Ama en ağır kaybı bir hafta sonra yaşadı. Milo kraliyet gardırobu gibi önemsiz konuları tartışma bahanesiyle onu Amalie'nin odasından kovmuştu. Cammon *raelynx*'in Amalie'nin yanında değilken vakit geçirdiği yüksek duvarlı bahçenin yolunu tuttu. Dökme demir kapı artık kilitli tutulmuyordu. Cammon, *raelynx*'in aklına estikçe arazide dolaşmaya çıktığından şüpheleniyordu.

Yaklaştığında Valri'nin bahçenin önünde durduğunu gördü. Ona burada daha önce de rastlamıştı. Parmaklıklara tutunmuş, içeride uyuyan canavarı izliyordu. Cammon'ı duyunca ona döndü ve yüzünde biraz buruk bir gülümseme belirdi.

"Hep bir gün benimle Lirrens'e döneceğini düşünmüştüm," dedi. "Onun gibi vahşi bir yaratığın burada hapis kalmasına gönülüm elvermiyordu. Ne tuhaftır ki o bu sarayı benden daha çok benimsedi. Şimdi onu uzaklaştırmak zalimlik olur. Amalie onu seviyor. Ve ben *raelyn*'in de kendince onu sevdiğini düşünüyorum."

Cammon kraliçenin yanına giderek elini duvara dayadı. "Siz de Lirrens'e gitmeyeceksiniz, değil mi?"

"Ben vazgeçmedim, Cammon. Yakında gideceğim."

Cammon hayal kırıklığının yüzüne yansıdığından emindi. "Yapamazsınız! Amalie'nin size ihtiyacı var! Taç giyme töreni aylar sonra düzenlenecek. Bütün gün aptal marlordlarla uğraşıp duruyor. Hem krallığı yönetme konusunda sizden öğreneceği çok şey var."

Valri omzunu silkti. "Ben siyasetten anlamam ki. Sadece onun güvenliğini sağlıyordum. Bir mistik olduğu anlaşılmaması diye çabalıyordum. Şimdi herkes biliyor. Amalie için yapabileceğim bir şey kalmadı."

"Yine de size ihtiyacı var!"

"Prensesin danışmanlara ihtiyacı var ve etrafı bu tür insanlarla dolu," dedi Valri. "Romar birkaç haftaya dönecek. Tayse'le Seneth da anladığım kadarıyla uzun bir süre için bir yere gitmeye niyetli değil. Kiernan Brassenthwaite'in bir evi olduğunu bile unuttuğundan şüpheleniyorum. Amalie'nin bana ihtiyacı yok."

"Ama sizi seviyor."

Valri üzüntüyle gülümsedi. "O seni seviyor," diye düzeltti. "Sen de onun yanında kalmaya hak kazandın." Başını iki yana salladı. "Onu başka bir kocayla nasıl yalnız bıraktırdım bilmem. Evlenmesinin şart olduğunu biliyordum, ama ona tüm kalbiyle bağlanacak bir soylu bulabileceğimizden emin değildim. İyi ki marlordların seni kabullenmesi için bir yol buldun. Onu sev-

diğini biliyorum. Artık gönül rahatlığıyla kendi yoluma gidebilirim.”

“Bir kişinin sevgisi yetmez ki,” diye karşı çıktı Cammon. “Etrafınızda sizi seven bir sürü kişi olsun istersiniz.”

Valri bir kahkaha attı. “Senin hayatını böyle yaşadığından şüphem yok, Cammon. Amalie de senin gibi. Sevgiyle çoğalıp zenginleşiyorsunuz. Sevildikçe mutlu oluyorsunuz.”

“Herkes öyle değil midir?” diye sordu Cammon şaşkınlıkla.

“Ben değilim. Sevgi çaba gerektiriyor. Onu nasıl paylaştıracığımı bilemiyorum. Dolayısıyla sevgimi birkaç kişiye saklıyorum.”

Cammon gölgelerin arasında o hülyalı bakışlı Lirrenslili görmeyi bekler gibi etrafına bakındı. “Lirrens’e Arrol’la mı gidiyorsunuz?”

Valri başını salladı. “Ailemi de görecekim. Bir *babta-lo* olarak klanların arasında yaşayabilecek miyim diye merak ediyorum. Onları bir kere terk ettim ve beni unuttular. Bakalım, eskisi gibi olabilecek miyiz?”

“Kolay olmayacak.”

Valri yine acı acı gülümsedi. “Ailemle ilgili hiçbir şey kolay olmadı zaten. En azından son birkaç yıl kadar zorlanmayacağımı umuyorum.”

“Arada sırada saraya gelecek misiniz? Amalie sizi özler. Ben de... şey...” Uygun kelimeleri seçemediği için duraksadı.

“Gelirim herhalde,” dedi Valri. “Sık sık değil tabii. İki ayrı hayat yaşamak bana göre değil. Unvanımdan vazgeçeceğim. Ama Amalie’yi arada görmek isterim. İyi ve mutlu olduğunu bilmek beni memnun eder. Onun da benim için aynılarını dileyeceğinden eminim.”

“Ben hep bileceğim,” dedi Cammon.

Valri’nin sıradışı gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi. “Neyi?”

“Nasıl olduğunuzu. Sevinçli ya da üzgün olduğunuzu.”

Valri hemen konuşmadı. “Zamanla hafifleyecek,” dedi sonra.

“Aramızdaki bağ incelecek.”

"Hiç sanmıyorum."

"Dağların ötesinde başka bir erkekle evliyken bile mi?"

"Evet."

Valri eliyle belli belirsiz bir jest yaptı. Solgun yanaklarına biraz renk gelmişti. "Öyleyse beni iyi düşün, Cammon. Seni daima sevgiyle hatırlayacağımı bil."

Elini koluna koymadı ya da yanağına dokunmadı. O sevgisini kolayca belli edebilen bir kadın değildi. Ama yüzü hâlâ hafifçe pembeydi. Tek kelime daha etmeden arkasını dönüp saraya doğru uzaklaşırken, Cammon bir şeyler elinden kayıp gitmiş gibi derin bir hüzne kapıldı. Ama bir yandan da ruhaf bir huzur duyuyordu.

Bir saat sonra Amalie'yi ağlarken buldu. Kendini Cammon'ın kollarına attı. "Valri gidiyor," diye hıçkırdı. "Aslında biliyordum, ama fikrini değiştirir diye hep bir umudum vardı. Bir daha ne zaman görüşürüz onu bile bilmiyorum."

Cammon ona sarılarak saçlarını okşadı. Amalie nadiren teselli edilmeye ihtiyaç duyan bir kız olduğu için neredeyse bu andan keyif alacaktı. "Kirra'yla Donnal da gitti," dedi Amalie. "Romar dayım da öyle. Ben prensesim. Güçlü olmam gerektiğini biliyorum. Ama onları çok özleyeceğim."

"Şşş," dedi Cammon. "Onları ben de özleyeceğim. Göreceksin, bir gün yeniden kavuşacağız. Zaman içinde başka dostlar da edineceğiz. Asla yalnız kalmayacağız."

Amalie burnunu çekip başını kaldırdı ve onu öptü. "Sen hiç gitmeyeceksin değil mi? Bana söz ver."

Cammon'dan nefes almaya devam etmesini, güneşi fark etmesini ya da dünyanın dönmesine engel olmamasını istemek gibi bir şeydi bu. Başka şansı yoktu ki, Amalie'yi bırakıp gitse bile, o kalbindeki varlığını daima sürdürecekti. Nereye giderse gitsin, onunla gelecek ve hangi yatakta yatsın onun yanında uzanacaktı.

"Amalie," dedi "inan bana, bu hayatımda vermek zorunda kaldığım en kolay söz."

45. BÖLÜM

Ellynor, Senneth'a yemek pişirmeyi öğretiyordu.

Senneth hayatı yollarda geçen herkes gibi, taze av eti kızartıp bir parça ekmekle sunmayı biliyordu. Ama baharatlar ve soslar fazlasıyla kafasını karıştırmıştı doğrusu. Aslında aşçılığa pek merakı yoktu, fakat ocağın başında çalışmayı seviyordu. Ateşi kontrol edemese de, ona yakın olmak Senneth'ı mutlu ediyordu.

Hâlâ hakkında her gün yeni bir bilgi edindiği Ellynor'la vakit geçirmek de hoşuna gidiyordu. Kirra'nın bir ay önce aniden saraydan ayrılması Senneth'ı bir kız arkadaşın sohbetinden yoksun bırakmıştı. Janni ve diğer kadın gezginlerle arası iyiydi, ama Kirra'nın yerini doldurmaları mümkün değildi tabii. Ellynor'la da henüz onun kadar yakın değildi, ama dostluklarına dair bir umudu vardı. Ellynor'u tanıyıp da sevmemek güçtü.

"Tuzlu ekmek sadece ziyafetlerde çıkarılır," dedi Ellynor. "Ama Justin o kadar seviyor ki sık sık pişiriyorum. Hiç ekmek yaptın mı? Hayır mı? Bence çok seversin. Hem zahmetli hem de bütün dikkatini vermen gerekiyor. Ama fırından çıkıp da mis gibi koktuğunda kendinle gurur duyuyorsun."

Senneth bir kahkaha patlattı. "Sence ben bu tür işlerle mutlu olacak bir tip miyim?"

"Bana sonucuna değdiği sürece zorluklardan kaçınmayan biri

gibi göründün,” dedi Ellynor gülümseyerek. Uzun, siyah saçlarını gevşekçe örerek sırtından aşağı sarkıtmıştı. Una bulanık yüzüyle taş çatlasa on yedisinde gibi duruyordu. Ama Senneth'in hiçbir zaman olamadığı kadar mutlu bir on yedilikti.

“Ben de senin için aynısını düşünüyorum,” dedi. “Gerçi pek ortak noktamız yok ama...”

Ellynor'un gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Astığı astık, kestiği kestik erkek kardeşlerimiz dışında.”

Senneth yine güldü. “Doğru. Bu tür şeyler bir kadının karakterini şekillendiriyor.”

“Aileler önemli. Seni doğru ya da yanlış yönlendirebiliyorlar. Ya ailenin beklentilerini karşılamaya çalışıyorsun ya da kendine tamamen başka bir yol çiziyorsun. Ben ikisini de biraz yaptım.” Senneth'in ağzını sulandıran bir çeşit baharatı küçük bir kaseye koydu. “Sadece özgürlüğünü elde etmek için savaştığını düşünüyorsun, ama işin içinde başka dengeler de oluyor.”

Senneth ocağa yaslanarak pantolonunun altından bacaklarına yayılan sıcaklığın tadını çıkardı. “Sorsalar, Kiernan ve Nate'i memnun etmek için kılımı bile kıpırdarmadığımı söylerim. Ama Brassenthwaite'in temsil ettiği değerlerle daima gurur duydum. Ayrıca itiraf etmeliyim ki Kiernan, Brassenthwaite'e yakışacak bir lider. Ben onun gibi olamazdım herhalde.” Omzunu silkti.

“Justin, Brassenthwaite'in tahta hizmet ettiğini söylüyor. Sen de aynısını yapıyorsun.”

“Haklısın,” dedi Senneth. “Belki ben de Ev'imın gurur kaynaklarından biriyim.”

Ellynor hamuru yoğurmaya başladı. “Şimdi ne yapacaksın? Barış sağlandı. Ghosenhall'da kalmaya devam edecek misin? Justin bir gezgin olmayı düşündüğünü söyledi.”

“Hâlâ emin değilim. Ama Tayse de, ben de sarayda Amalie'nin yanında kalmayı istiyoruz. Prenses tehlikede olmasa da, Evler arasındaki anlaşmazlıklar sürüyor. Amalie'nin bize ihtiyacı oldu-

ğu sürece buradayız. Gerçi biraz sıkıldım. Hayatım hiç bu kadar durgun olmamıştı. Ben tehlikelere alışkınım.”

Ellynor gece mavisi gözlerini ona dikti. “Bir bebek yapabilirsiniz,” dedi. “Hayatınıza heyecan gelir. Tayse’le bunu hiç konuştunuz mu?”

“Hayır,” dedi Senneth.

“Tayse çocuk ister mi?”

Senneth kollarını göğsünde kavuşturup bunu düşündü. “Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ailesiyle yakın değil. Babasına hayrandı. Fakat Tir’le bir baba oğul ilişkisi yoktu. Annesine ve kız kardeşlerine daima yardımcı oldu. Ama bana kalırsa, onları pek düşünmüyor. Dolayısıyla bir bebeği olmasını ister mi bilmiyorum.”

“Seni seviyor,” dedi Ellynor. “Bu ikinizin çocuğu olacak. Ben Tayse’in ona tapacağından eminim.”

Senneth bundan şüpheliydi. “Olabilir,” dedi. Sonra sırf yakınlık olsun diye “Justin çocuk istiyor mu?” diye sordu.

Ellynor’un tüm dikkati elinde şekillenen hamurdaydı. “Umarım,” dedi usulca.

Senneth ona hayretle baktı. “Ne? Yoksa hamile misin?”

Ellynor başını salladı.

Senneth, Lirrenslî kıza sarıldı. “Tebrikler! Kaç aylık? Justin’e söyledin mi?”

“Sadece birkaç haftalık. Daha söylemedim. Ailesinden hiç iyi bahsetmedi. Ama kendi çocuğu için elinden geleni yapacağını düşünüyorum.” Sevimli yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, ama gözleri yaşlıydı. “Bence dünyanın en şefkatli ve en korumacı babası olacak.”

Senneth bu habere bu kadar sevineceğini tahmin etmezdi. Justin baba olacaktı! Daha önce aklından bile geçirmediği bu tabloyu şimdi sabırsızlıkla bekliyordu. “Haklısın!” dedi. “Justin’in çocuğuna bulaşanın vay haline! Ne olur ona hemen söyle. Tayse’e bu haberi vermek için sabırsızlanıyorum.”

"Ekmeği, kutlama için yapıyorum zaten."

Sonrasında bebeğe koyabilecekleri isimlerden, klanlar arasındaki bağlantılardan ve yarı Lirrensli bir çocuğun halkının arasında en azından biraz vakit geçirmesinin öneminden bahsettiler. Yemek dersi sona erdiğinde, Senneth tuzlu ekmecek ve baharatlı domuz ızgara yapmayı öğrenmişti ve kendini Ellynor'a her zamankinden daha yakın hissediyordu.

Tayse yemeği Senneth'in yaptığını duyunca şaşırdı. Vc aslında sadece kuvvetten düşmemek için yemek yiyen bir adam olmasına rağmen, önüne konan her şeye övgüler yağdırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Senneth. Yemek bitmiş ve bulaşıklar yıkanmıştı. "Ama mutfakta vakit geçirmeyi sevdiğimden emin değilim. Hâlâ birilerinin benim için yemek pişirmesini yeğlerim."

Tayse ateşi karıştırırken, şöminenin önündeki yumuşak halıya oturdu. Aslında neredeyse yaz gelmişti. Ama Senneth yakınlarında bir ateş yanmasından hoşlanıyordu.

Tayse ateşe bir kürük daha attıktan sonra yanına yerleşti. Onu göğsüne çekip bacaklarını iki yanından doladı. Senneth ona yaslandı ve huzurla iç çekti.

"Ama yemek pişirmeyeceksem ve savaşmayacaksam beni oyalayacak başka bir meşguliyet bulmalıyım," dedi.

"Herkesten çok çalıştın," dedi Tayse. "Bir iki yıl dinlenmek sana iyi gelecek."

"Biliyorsun, bir gün bile boş duramam. Belki yine demircilik yaparım. Hatta belki sana bir kılıç döverim."

"Önce bir hançerle başla."

Senneth güldü. "Ne? Yeteneklerimden şüphe mi ediyorsun?"

Tayse sırıttı. "Kılıçlar konusunda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun."

"Tamam," dedi Senneth. "Kendime bir kılıç döveceğim ve seni düelloya davet edeceğim. Göreceğiz bakalım, el mi yaman bey mi yaman?"

Tayse başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Senin elinden

çıkma bir hançerim olması hoşuma giderdi de ondan dedim. Sarpına bir Brassenthwaite safiri koyar, bıçağın kenarına bir *raelynx* kazıyabilirsin. Öyle bir silahım olsun isterdim doğrusu.”

Senneth da bu fikri beğenmişti. Sarayda bir demirci vardı elbette. Bilek güreşinde gezginleri bile yenen, orta yaşlı, zimba gibi bir adamdı. “Yarın ne yapabileceğime bakacağım.”

Bir süre konuşmadılar. Senneth, Tayse’le olaysız bir hayat sürmenin o kadar fena bir şey olmayacağına karar verdi. Gerektiğinde Amalie’ye yardım edebilir ve arada Danalustrous’u, Brassenthwaite’i ya da Rappengrass’ı ziyaret edebilirlerdi. Justin’in bebeğiyle oynayabilirlerdi. *Belki yakında ona bir arkadaş gelir*, diye düşünüp gülümsedi.

Tayse’in vücudunun sıcaklığı onu da ısıtıyordu. Ateşin yakınında olduğu için yüzü ve elleri karıncalanıyordu. Haftalardır teni soğuktu. Ama şimdi bugün yaşadığı tüm sevinçler, Ellynor’un verdiği müjde, Tayse’le olmak, tüm bu huzur ve mutluluk içinde bir yangına dönüşmeye başlamıştı. İstese bile bundan daha mutlu olamayacağını düşündü.

En üstteki kütük kıvılcımlar saçarak yana devrildi. Senneth onları yakalamak istercesine elini uzattı. Sonra avcunu yukarı çevirdi ve teninde bir sıcaklık hissetti. Yumruğunu sıktı. Kemiklerinin tutuştuğunu duyumsadığında avcunu açtı ve orada yanan minik, sarı aleve baktı. Bir an sonra ateş kayboldu ve havayı duman kokusu sardı.

“Pek tatlıydı,” dedi Tayse.

Senneth gülerek ona döndü ve öpüşmeye başladılar. Ateşi çağırıldığı avcunu Tayse’in yanağına koyarken, diğer elini gömleğinin altına kaydırды. İçi tutkuyla doldu. Tayse uzun zaman önce ateşten korkmadığını kanıtlamıştı. Onu Senneth’inkine denk bir ihtirasla öpüyordu. Çok geçmeden tenleri tutuştu. Belki de bütün dünya yangın yerine döndü. Senneth hayatı boyunca başka bir ateş çağıramasa bile bununla yetineceğini düşündü. Kemiklerini eriten, cildini parlatan ve kalbini ısıtan bu ateşle.

SAVAŞIN GÖLGESİNDE, TÜM İMKÂNSIZLIKLARA RAĞMEN YEŞEREN BİR AŞKIN HİKÂYESİ

Savaş tehlikesiyle karşı karşıya olan Gillengaria'da gözler kralın kızı Amelie'nin üzerindedir. Kral, savaş baş göstermeden kızını evlendirebileceği soylu bir aday aramaktadır. Ama bu, kalenin kapılarını öngörülemez tehlikelere de açmak anlamına gelmektedir. Bu noktada devreye, kralın en güvendiği mistikler arasında yer alan Cornman girer ve Amelie'yle evlenmek isteyen adayları inceleme, onların kafalarına girerek niyetlerini okuma görevini üstlenir. Ama bu esnada bir türlü duygularını okumayı başaramadığı Amelie'ye âşık olur.

Bir yandan sevdiği kadının başka biriyle evlenecek olması fikrini kabullenmeye çalışırken, bir yandan da onun gizemlerini ve kendisini bekleyen tehlikeleri çözmeye çalışacaktır.

"Olağanüstü... Diane Duane'i hatırlatan seviyede lirik bir zarafet ve samimiyet...
Harika bir fantastik seri."

—Publishers Weekly

ON İKİ EV SERİSİ

Artemis Severler
@anemisklap
artemisaynari

